NEW YORK TIMES BESTSELLER

İ. JOHN FLANAGAN

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2014
Yeni baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2017

GÖLGELERİN EFENDİSİ -12
Son Orman Muhafızı
John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprentice - 12
The Royal Ranger

ISBN: 978-975-999-776-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© John Flanagan, 2013
Kapak tasarımı © John Blackford, 2013
Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Random House Avustralya'dan
alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Son okuma: Filiz Çiçek Bil
İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

Beyaz Balina Yayınlan
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Mrk. No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGEXELT<Î>(
£FH*8>İSİ

SON ORMAN MUHAFIZI

JOHN FLANAGAN

İngilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan

BİR

4/ğpf

Scanlon Malikânesi'nde verimsiz bir hasat mevsimi yaşanıyordu. Mevsimlik buğdayın tadı berbattı ve elma ağaçlarına bir tür mantar dadanmış, meyvelerin dörtte üçünü lekeleyip çürütmüştü.

Çiftlik kiralarını ödeyebilmek için topladıkları ürüne bel bağlayan çiftçiler, tarla çalışanları, meyve ve sebze toplayıcıları, bu nedenle sıkıntılı bir dönemden geçiyordu. Bir sonraki hasat dönemine daha üç ay vardı ve o süre zarfında, neredeyse yiyecek hiçbir şeyleri yoktu.

Scanlon Malikânesi'nin sahibi olan toprak ağası Dennis, iyi yürekli ve pratik zekâlı bir adamdı. Yüreği, ona muhtaç durumdaki kiracılarına yardım etmesini söylerken iş bilir yanı, bu yardımın ona kâr olarak geri döneceğini biliyordu. Çiftçi ve işçiler, aç kalmaları halinde büyük ihtimalle oradan ayrılacak ve benzer zorlukların yaşanmadığı bir bölgeye göç edeceklerdi. Daha sonra, işler iyi gitmeye başladığında ise, hasadı kaldırabilecek sayıda işçi bulamayacaklardı.

Dennis seneler içinde kendisine ciddi bir servet yapmıştı ve

önlerindeki sıkıntılı dönemi idare edebilecek durumdaydı. Ama işçilerinin böyle bir seçeneği bulunmadığını biliyordu. Dolayısıyla, birikiminin bir kısmıyla işçilerine yatırım yapma karan almıştı. Parasını bizzat ödeyerek konak sınırlan içerisinde yaşayan ihtiyaç sahiplerine yönelik bir mutfak kurdurmuştu. Bu şekilde, çalışanlannm günde en az bir öğün düzgün bir yemek yemelerini sağlıyordu. Mutfakta çok zengin bir sofra kurulduğu söylenemezdi aslında; genellikle çorba ya da yulaf lapası pişiriliyordu. Ama en azından sıcak yemek çıkıyordu ve Dennis, işçileriyle kiracılannm kendisine sadık kalacaklanndan ve yaptığı masrafı zaman içinde kat kat çıkaracağından emindi.

Malikânenin ön kısmındaki park arazisine kurulan mutfak, eğreti masa ve sıraların yanı sıra geniş bir servis masasından oluşuyordu. Kazıkların üstüne gerilmiş muşambaların oluşturduğu iri tente, mutfak teçhizatını kötü hava şartlarından koruyordu. Çadırın yanlan açık bırakıldığı için hava kötüyken masalar rüzgâr ve yağmura maruz kalıyordu. Ama çiftlik çalışanlan zorlu şartlarda yaşamaya alışkındı ve tenteli bir mutfağı, açık arazide yemek yeme zorunluluğuna tercih ediyorlardı.

Aslına bakılırsa, tentenin altındaki düzeneğe mutfak denemezdi. Tüm yemekler malikânenin içindeki geniş mutfakta pişiriliyor ve kamı zil çalan kiracılarla ailelerine sunulmak üzere dışarı taşınıyordu. Yemekler için para istenmiyordu fakat parası olan çalışanlar, ilkeleri doğrultusunda hareket ederek uygun bir ücreti toprak sahibine takdim ediyorlardı. Ödeme, genellikle bakır para ya da av hayvanları -bir çift tavşan veya gölden yakalanmış vahşi bir kaz- aracılığıyla yapılıyordu.

Mutfak, hava kararıncaya kadar iki saat boyunca açık kalıyordu. İşçiler yedikleri bir kap sıcak yemek sayesinde açlıktan kazman mideleriyle yatağa girmekten kurtulmuş oluyorlardı.

Yabancının biri servis masasının yanma geldiğinde neredeyse karanlık çökmüştü. İri yarı adamın omuz hizasında, kirli sarı saçları vardı. Arabacılara has deri bir yelek giymiş, kalın iş eldivenlerini iri bıçaklı hançerinin içinde durduğu kının yanma, kemerine sıkıştırmıştı. Sürekli sağı solu tarayan gözleri, birini aradığını belli ediyordu.

Dennis'in servis masasından sorumlu olan başbaşkâhyası, adama kuşkuyla baktı. İşçi mutfağı gezginlere değil çalışanlara yemek servisi yapmak için kurulmuştu ve başbaşkâhya, karşısındaki adamı ilk kez görüyordu.

Hiç de dostça olmayan bir sesle "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Arabacı sağı solu taramayı bırakarak önündeki adama odaklandı. Gürleyip etrafına tehditler saçmaya niyetlenmişti ama başkâhyanın iri yan bir adam olduğunu ve hemen arkasında, düzeni sağlamak için orada olduklan anlaşılan iki yapılı korumasının bulunduğunu fark etti. Başını servis masasının gerisindeki ateşin üstünde asılı duran çorba kazanma doğru salladı.

"Yemek istiyorum," dedi kaba bir sesle. "Bütün gün bir şey yemedim."

Başbaşkâhyanm kaşları çatıldı. "Çorba içebilirsin elbette ama parasını ödeyeceksin," dedi. "Yalnızca kiracılara ve işçilere bedava."

Arabacı, kaşlarını çattıysa da uzanıp kemerinde asılı duran

pis keseyi karıştırmaya başladı. Madeni para sesleri duyuldu. Arabacı masaya üç kuruş koydu.

"Yeterli mi?" diye meydan okudu. "Başka param yok!"

Buna inanmadığı bakışlarından belli olan başkâhya, yüzünü yukarı kaldırdı. Madeni paraların kesenin içinde şıngırdadığını duymuştu. Yani adamın parası vardı. Ama zor bir gün geçirmişti ve tartışmak istemiyordu. *En iyisi yemeğini verip heriften kurtulmak*, **diye geçirdi akimdan. Çorba kazanının yanındaki hizmetçi kıza işaret etti.**

Hizmetçi kız, bolca çorba doldurduğu tahta kâsenin yanına bir dilim gevrek ekmek yerleştirdi.

Arabacı, bakışlarını etrafındaki masalarda gezdirdi. İşçilerin çoğunun ellerinde, içleri birayla dolu küçük kupalar vardı. Olağan dışı bir görüntü değildi bu. Bira, oldukça ucuz bir içecekti ve malikânenin beyinin gönlü, işçilerinin yemeklerini kuru kuruya yemelerine razı gelmemişti. Servis masasının arkasında, musluğundan bira damlayan bir fıçı göze çarpıyordu.

Arabacı başını o tarafa doğru sallayıp "Ya bira?" diye sordu.

Başkâhya, farkında olmadan duruşunu dikleştirmişti. Karşısındaki adamın tavırlarından hiç hoşlanmamıştı. Yemeğin parasını ödüyordu belki ama oldukça cüzi bir ödeme yapmıştı ve parasının karşılığını fazlasıyla alıyordu.

"Bira için ek ödeme yapman gerekiyor," dedi. "İki kuruş daha vereceksin."

Arabacı homurdanarak yeniden kesesine uzandı. Birkaç saniye önce başka parası olmadığını iddia etmiş olmasına rağmen, kesesindeki madeni paraları karıştırmaktan hiç utanmadığı anlaşılıyordu. Kuruşları masaya fırlattı.

Başkâhya, başını adamlarından birine doğru sallayıp "Şuna bir kupa doldurun," dedi.

Arabacı çorbasını, ekmeğini ve birasını alarak tek kelime bile etmeden arkasını döndü.

"Sana da teşekkürler," diye arkasından dalga geçti başkâhya ama sarışın adam onu umursamamıştı bile. Masaların arasından geçerken oturanların yüzlerini inceliyordu. Başkâhya, adamın arkasından bakakalmıştı. Arabacının özellikle birini aradığı ve aradığı kişinin yakınında olmak istemediği açıkça anlaşılıyordu.

Birayı kupaya dolduran hizmetkâr, başkâhyanın yanma geldi ve sesini alçaltarak, "Her an hır çıkmasını beklermiş gibi bir hali var," dedi.

Başkâhya başıyla onayladı. "En iyisi yemeğini yiyip yoluna gitmesi. Ödeme yapmayı teklif etse bile daha fazla yiyecek vermeyin."

Hizmetkâr homurdanarak aynı fikirde olduğunu belli ettikten sonra servis masasına yaklaşmakta olan ve umutla çorba kazanma bakan bir çiftçi ailesine döndü.

"Gel bakalım, Jem. Sıcak bir yemek yemenin zamanı geldi, öyle değil mi?"

Çorba kâsesiyle kupasını masalarda oturanlara çarpmamak için yukarı kaldıran arabacı, tentenin arka tarafına geçmiş, büyük malikânenin taş duvarlarına yaklaşmıştı. Dört yanı açık, iri çadıra girenleri görebileceği şekilde, en arkadaki masaya tek başına oturdu. Yemeğini yerken bakışları endişeyle çadırın ön tarafına gidip geliyor, çorbasının sakallarına ve kıyafetlerinin ön kısmına dökülmesine engel olamıyordu.

Gözlerini girişten ayırmadan kupasından büyük bir yudum aldı. Kupanın içinde çok az bira kalmıştı. Masaların arasında gezinerek boş tabaklan toplayan hizmetçi kız, yanında durup adamın kupasına bir göz attı ve birasının bitmek üzere olduğunu fark edince kupayı almaya yeltendi. Arabacı ani bir tepkiyle -biraz da gereksiz, sert bir hareketle- kızın elini bileğinden yakaladı. Genç kız, irkilerek küçük bir çığlık atmıştı.

"Bırak," diye emretti arabacı. "Daha bitirmedim."

Genç kız, kolunu sertçe çekerek dudaklarını büzdü.

"Amma da güçlüymüşsün," diyerek alaylı alaylı güldü. "Bırakayım da son yudumunu iç."

Hizmetçi kız, öfkeyle oradan uzaklaştı ve birkaç saniye sonra dönüp arkasına baktı. Birden kaşları çatıldı. Arabacının sandalyesinin hemen gerisinde, oraya ne zaman ve nasıl geldiğini anlayamadığı, pelerinli ve kapüşonu yüzüne çekili bir suret belirmişti. Bir saniye önce, arabacının etrafında kimse yoktu. Pelerinli adam, âdeta yerden bitmişti. Hizmetçi kız, başını iki yana sallayıp *ne acayip şey,* diye geçirdi aklından. Birden adamın grili yeşilli Orman Muhafızı pelerinini fark etti. İnsanlar, Orman Muhafızlarının -bir anda belirip ortadan kaybolmak gibi- tuhaf yetenekleri olduğuna inanırlardı.

Huysuz arabacının, sandalyesinin hemen arkasında bekleyen misafirden haberi bile yoktu.

Kapüşonunun gölgesi, davetsiz misafirin yüz hatlarını gizliyor, yalnızca kır sakalı seçiliyordu. Birden kapüşonunu arkaya atarak koyu renkli gözlerin ve kır sakalıyla aynı renkteki, kabaca taranmış saçların süslediği sert suratını açığa çıkardı.

Aynı anda, pelerininin altından çıkardığı kalın uçlu saks bı-

çağının küt kısmını arabacının omzuna bastırdı ve bıçağı adamın -göz ucuyla da olsa- görebileceği şekilde, orada bıraktı.

"Sakın arkanı dönme!"

Arabacı birden irkilerek sandalyesinde kaskatı kesilmişti. İçgüdüsel bir hareketle arkasına bir göz atmak üzere dönmeye çalıştıysa da saks bıçağı omzuna bir kez daha, sertçe çarptı.

"Dönme dedim sana!"

İkinci emir, ilkine göre daha buyurgan bir sesle dile getirilmiş, yakınlarda oturan işçilerin dikkatini çekmişti. Alçak sohbet vızıltıları azalarak yerini sessizliğe bırakmıştı. Tüm gözler, arabacının büyülenmiş gibi kımıldamadan oturmaya devam ettiği arka masaya çevriliydi.

Alacalı pelerin ve kaim saks bıçağı, nihayet fark edilmişti.

"Bu, bir Orman Muhafızı."

Sözleri duyan arabacının omuzları düşmüş, yüzüne sıkkın bir ifade yerleşmişti.

"Henry Wheeler'sın sen," dedi Orman Muhafızı.

İri yarı adamın sıkıntılı ifadesi, artık yerini korkuya bırakmıştı. Başını hızla iki yana sallamaya başladı. Duyduğu ismi reddederken ağzından dışarı saçılan tükürüklere engel olamıyordu.

"Hayır! Benim adım Henry Carrier! Yanlış adamı yakaladınız! Yemin ederim."

Orman Muhafızı'nın dudakları, küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Wheeler... Carrier. Adını değiştirmek için pek uğraşmamışsın. Asıl Henry'den vazgeçmeliydin."

"Neden söz ettiğinizi bile bilmiyorum!" diye kekeledi arabacı.

Suçlamalarda bulunan şahsı görebilmek amacıyla arkasına dönmeye yeltendi. Saks bıçağı bir kez daha sertçe omzuna çarptı.

"Seni uyarmıştım. Arkana dönme."

"Benden ne istiyorsunuz ki?" Arabacının sesi çatlayarak tizleşmeye başlamıştı. Zalim bakışlı Orman Muhafızı'nın haklı bir gerekçeyle orada olduğu anlaşılıyordu.

"Belki bunu bana sen söylemek istersin."

"Ben bir şey yapmadım ki! Şu Wheeler dediğiniz kişi her kim ise, ben değilim! Yanlış adamı yakaladığınızı söyledim ya size! Bırakın da yoluma gideyim."

Son sözlerini otoriter bir tavırla söylemeye çalışsa da başarısız olmuş, masum bir adamın haklı serzenişinden çok merhamet dilenen suçlu bir adam gibi konuşmuştu. Orman Muhafızı birkaç saniye bekledi. Nihayet dudaklarından iki kelime döküldü.

"Ejder Hanı."

Arabacının suratından suçlu olduğu ve ölümüne korktuğu anlaşılıyordu.

"Hatırladın mı, Henry? Anselm Baronluğu'ndaki Ejder Hanı'ndan söz ediyorum. On sekiz ay önce. Oradaydın."

"Hayır!"

"Ya Jory Ruhi ismine ne dersin, Henry? Onu hatırladın mı? Çetenizin lideriydi, değil mi?"

"Jory Ruhi diye birini tanımıyorum ben!"

"Bence çok iyi tanıyorsun."

"Hayır! Ejder Hanı denen yere hiç gitmedim ve diğer şeyle de ilgim yok benim..."

“Yani orada değildin ama diğer şeyle de ilgin yok, öyle mi? Tam olarak neden söz ediyorsun Henry?”

“Hiçbir şeyden! Ben bir şey yapmadım. Sözlerimi çarpıtma! Orada değildim ben! Neler olduğunu da bilmiyorum!”

“Yoksa Ruhi ile handa çıkardığınız yangından mı söz ediyorsun? O yangında bir kadın ölmüştü, hatırladın mı? Bir Haberci. Binanın dışına çıkmayı başarmış ama bir çocuğun içeride kaldığını fark etmişti. Önemli biri de değildi hani, yalnızca bir çiftçi çocuğuydu; normalde dikkatini bile çekmeyecek biriydi yani.”

“Hayır! Uyduruyorsun bunları!” diye bağırdı Wheeler.

Ama Orman Muhafızı geri adım atmıyordu. “Haberci, kızın önemsiz biri olduğunu düşünmemişti, değil mi? Onu kurtarmak için yanan binaya geri dönmüştü. Küçük kızı üst kattaki pencerelerin birinden dışarı çıkardıktan sonra çatı, tepesine çökmüş ve hayatını kaybetmişti. Artık hatırlamışsındır herhalde?”

“Ejder Hanı diye bir yer bilmiyorum ben! Anselm Baronluğu’na da hiç gitmedim. Yanlış kişiyi...”

Arabacı birden, iri vücudundan beklenmeyecek bir hızla ayağa fırlayarak sağına döndü ve Orman Muhafızı ile yüz yüze geldi. Hareketine başlarken sağ elini kemerine atıp hançerini yakalamış ve elini dışa doğru savurmaya başlamıştı.

Her ne kadar atik bir şekilde hareket etmiş olsa da Orman Muhafızı ondan hızlıydı. Çaresizlik dolu sesinden Wheeler’m bu tür ani, cüretkâr bir harekete kalkışacağını anlamıştı. Geriye doğru hızlı bir yarım adım attı ve saks bıçağını arabacının hançerini karşılamak üzere yukarı kaldırdı. Tıngırtıyla çarpışan bıçaklan, Orman MuhafızTmn sağ ayağının etrafında dö-

nerek hançeri saks bıçağıyla iyice yana atan hamlesi izledi. Sol bileğinin iç kısmıyla Wheeler'm çenesinin altına bir tane patlatmıştı.

Arabacı hırlayarak sarsıldı ve geriye doğru tökezledi. Ayakları oturduğu sıraya takıldı ve masanın kenarına çarparak gürültüyle yere düştü.

Yerde hareketsiz yatıyordu. Toprağa koyu renkli berbat bir leke yayılmaya başlamıştı.

"Neler oluyor burada?" diyen başkâhya, peşindeki yardımcılarıyla birlikte servis masasının arkasından çıktı. Orman Muhafızı başkâhya ile göz göze geldikten sonra omuz silkerek yerdeki hareketsiz şekli işaret etti. Başkâhya, bakışlarını yere çevirdi ve diz çökerek arabacının iri vücudunu döndürdü.

Adamın gözleri ardına dek açıktı. Yaşadığı sarsıntı, yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Hançeri, göğsüne saplanmıştı.

"Bıçağının üstüne düştü. Ölmüş," dedi başkâhya. Başını yukarı kaldırdı ama Orman Muhafızı'nm gözlerinde ne suçluluk ne de pişmanlık ifadesi bulabildi.

"Vah vah," dedi Will Treaty*. Pelerinini vücuduna sarıp döndü ve uzun adımlarla oradan uzaklaştı.

*** İng. Arabulucu. (Ed.N.)**

İKİ

4/

Gökyüzü, günün ilk ışıklarıyla doğu tarafından aydınlanmaya başlamıştı. Araluen Şatosu'nu çevreleyen yeşilliklerde yaşayan kuşlar, şarkılarıyla -birer ikişer başlayıp bir süre sonra neşeli bir koro haline gelecek şekilde- günün doğuşunu müjdeliyordu. Arada sırada, içlerinden biri, yiyecek bulmak amacıyla bahçedeki sıra sıra ağaçlardan birine doğru uçuyordu.

Şatonungeniş asmaköprüsü, hâlihazırda kalkıkkonumdaydı. Her ne kadar Araluen bir süredir barış içinde yaşıyor olsa da, geleneksel bir şekilde her gece saat dokuzda kaldırılıyordu. Şatonun idarecileri, barışın birdenbire bozulabileceğinin farkındaydılar. Kral Duncan'm birkaç sene önce söylemiş olduğu üzere; fazla dikkatli olmanın kimseye bir zararı yoktu.

Hendeğin üstünde küçük, ahşap bir üst geçit -korkuluk yerine her iki yanma halat geçirilmiş bir çift kalastan ibaretti aslında- yer alıyordu. Saldın halinde hızla kaldmlabilecek şekilde tasarlanmıştı ve ön tarafında, bir çift muhafız nöbet tutuyordu. Doğal olarak şato surlanna da çok sayıda gözcü yerleştirilmişti. Şatonun dört bir yanını kaplayan bakımlı ve

geniş yeşillikler ile gerideki yoğun ormanlık arazi, çok sayıda nöbetçi tarafından taranıyordu.

Nöbetçilerden biri, diğerini usulca dürterek "İşte bizim kız geliyor," dedi.

Ağaçların arasından çıkan ince yapılı bir suret, şatoya uzanan hafif eğimli çimenliği usulca adımlamaya başlamıştı. Gelen kişi uzun kollu, kalın, yün gömleğiyle yün pantolonunun üstüne, beline kadar inen, kemerle tutturmuş olduğu deri avcı yeleğini geçirmişti. Pantolonunun paçalarını ise yumuşak, ham deriden imal edilmiş, diz hizasındaki çizmelerinin içine sıkıştırmıştı.

Nöbetçi, hiçbir şekilde genç bir kıza benzemeyen bu suretin kim olduğunu geçmiş deneyimlerinden biliyordu. On beş yaşındaki genç kız, anne ve babasının tüm öfkeli tepkilerine rağmen ormanda avlanmak için sık sık şatodan kaçıyordu. Bu durum, şato nöbetçileri için eğlenceli bir hal almaya başlamıştı. Zeki ve neşeli genç kız, başarıyla avladığı hayvanlan kendileriyle paylaştığı için nöbetçiler tarafından çok sevilen bir kişi haline gelmişti. Doğal olarak, kızın gidiş gelişlerine aldınş etmemeye başlamışlardı ama hiçbiri durumu üstlerine bildirmeye yanaşmıyordu. Genç kız ne de olsa Naip Prenses Cassandra'nın kızıydı ve düşük rütbeli hiçbir asker, prensesin ya da eşi Kıdemli Krallık Şövalyesi Sör Horace'ın gazabını üstüne çekmek istemezdi.

Maddie -ya da resmi unvanıyla, Araluen Prensesi Madelyn- nöbet noktasındaki adamları tanımıştı. En sevdiği askerleri karşısında görünce yüzü aydınlandı.

"Günaydın Len. Günaydın Gordon. Olaysız bir gece geçirdiniz sanırım."

Gordon usulca gülümsedi. "Acımasız bir Amazon savaşçısı ormandan fırlayıp şatoyu tehdit edinceye dek öyleydi, Ekselansları," dedi.

Maddie'nin kaşları çatılmıştı. "Şu *Ekselansları* meselesi hakkında ne konuşmuştuk? Sabahın beşinde bu kadar resmiyet çekemem."

Nöbetçi başıyla onayladı ve sözlerini düzeltti. "Affedersiniz, Prenses."

Başını çevirip şato surlarına bir göz attı. Gözcülerden biri, prensesi tanıdıklarını belli edercesine elini sallıyordu. "Anne ve babanız ava çıktığınızı bilmiyorlar sanırım."

Maddie yüzünü buruşturdu. "Onları rahatsız etmek istemedim," dedi masumca. Gordon'un yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşmişti. Halden anlar bir tavırla gülümsedi. "Gördüğünüz gibi, hiçbir şeyim yok. Gayet iyiyim."

Diğer nöbetçi, Len tereddütle omuz silkti. "Orman tehlikeli bir yer olabilir, Prenses. Asla bilemezsiniz."

Prensesin tebessümü yüzüne yayılmıştı. "Acımasız bir Amazon savaşçısı için çok da tehlikeli sayılmaz ama değil mi? Bildiğiniz üzere, tamamen savunmasız da sayılmam. Saks bıçağım ve sapanım her zaman yanımda."

Boynundan sarkan bir çift deri kayışa dokundu. Sapanından söz edince aklına bir şey gelmişçesine, omzuna astığı içi dolu avcı çantasını karıştırmaya başladı.

"Bu arada, bir tavşan ve bir çift tahtalı güvercin yakaladım. İşinize yarar mı?"

Nöbetçiler çabucak bakıştılar. Yeni avlanmış hayvanları şatoya götürmesi halinde Maddie'nin onları nereden bulduğuna

dair sorulara maruz kalacağını biliyorlardı. Öte yandan, taze et kendi mütevazı asker sofralarına mükemmel bir tat katacaktı.

Gordon, kısa bir tereddüt yaşadı. "Tahtalı güvercinler olur da tavşanı bilemiyorum, Prenses. Eşim tavşan yahnisi yapar da haber etrafa yayılırsa insanlar izinsiz avlandığımı falan düşünebilirler."

Yalnızca Kral, ailesi, üst düzey yetkililer ve savaşçıların şatonun etrafındaki arazilerde tavşan avlama hakkı vardı. Orman Muhafızları, doğal olarak bu tür kurallara aldırış etmeksizin, nerede isterlerse avlanıyordu. Sıradan insanların güvercin ve kaz gibi hayvanlan avlamalarına izin veriliyordu ama tavşan farklıydı. Sıradan bir çiftçi ya da asker, tavşan avına çıkması halinde cezalandınlırdı.

Maddie, elini boşver dercesine sallayarak "Soran biri olursa benden aldığını söylersin," dedi. "Ben de sana destek çıkanm."

"Başınızı derde sokmak istemem," diyen Gordon, elini tavşana uzatmıştı ama onu alıp almamakta hâlâ kararsızdı.

Maddie kayıtsızca bir kahkaha attı. "Başımın derde ne ilk ne de son girişi olacak. Al şunu işte! Sen de güvercinleri al Len."

Nöbetçiler nihayet pes edip prensese teşekkürlerini sunarak hayvanları kabul ettiler. Maddie minnettarlık beklemiyordu.

"Sorun değil. Onları bir kenara fırlatıp güzelim etlerini heba etmek istemem. Ayrıca beni bir sürü açıklama yapmaktan da kurtarmış oluyorsunuz."

Askerler, kızın avladığı hayvanlan, hava kötüyken sığındıklan küçük nöbetçi kulübesine koydular. Maddie, şatonun cümle kapısının yanı başındaki küçük kapağa yöneldi. Nö-

betçiler karşılıklı gülümsediler. Dış kapı nöbetine atanmanın **avantajlarından biri de buydu.**

"Çok iyi bir çocuk," dedi Len.

Len'den biraz daha yaşlı olan Gordon da aynı fikirdeydi. "Tıpkı annesi gibi," dedi. Düşünceli bir sesle ekledi, "Prenses Cassandra, genç bir kızken şatodan dışarı çıktığında fark ettirmeden bir anda yanımızda belirirdi."

Len'in duyduklarına inanamadığı yüzünden anlaşılıyordu. "Gerçekten mi? Bu dediğini daha önce hiç duymamıştım."

"Tabii ya." Gordon hatıralar aklına gelirken başıyla onaylıyordu. "Sessiz hareket etme yeteneğini nöbetçilerin üstünde denerdi. Yeterince yaklaştıktan sonra da sapanmı çıkarıp mızraklarımızın uçlarını vururdu. Numaralarına alışıncaya dek, insanın ödünü patlatırdı."

Len, Prenses Cassandra'yı -yani Krallığın gelecekteki hükümdarını- arkadaşının tasvir ettiği gibi, şato muhafızlarını dehşete düşüren, erkeksi bir genç kız olarak hayal etmeye çalışıyordu.

"Oysa şimdiki haline baksan, hiç öyle demezsin. Ne kadar da soğukkanlı ve ağırbaşlı biri, öyle değil mi?"

fm

6CTTANGİ CEHENNEMİN DİBİNDEYDİN, SÖYLE JJLBAKALIM?" diye gürledi soğukkanlı ve ağırbaşlı Prenses Cassandra.

Maddie, annesinin kraliyet dairesinin oturma odasında çınlayan sesi karşısında korkudan donakalmıştı.

Kule basamaklarını parmak ucunda tırmanmış ve mandalı dikkatle çevirip yaramaz bir menteşenin gıcırdamaması için kapıyı hızla açtıktan sonra usulca odanın içine süzülmüştü. Pencerelere asılı kalın perdeler ve şöminedeki ateşin sönmeye yüz tutmuş olması nedeniyle odanın içi kapkaranlıktı.

İçeri girer girmez durmuş ve odada biri olup olmadığını anlamak üzere etrafı dinlemeye koyulmuştu. Merdiveni çıkmaya başlamadan önce çıkarmış olduğu çizmelerini sol elinde taşıyordu. Annesiyle babasının odalarında uyuduklarından emin olunca, yerdeki kalın halıya adımını atarak odasına doğru dikkatle yürümeye başlamıştı.

Tüm anneler gibi çocuğuna pusu kurmak konusunda son

derece yetenekli olan Cassandra, öfkeyle haykırmak için tam da o anı seçmişti.

Maddie, bir ayağı havada olduğu halde donakalmıştı. Çılgınlar gibi etrafına bakınıyordu. Odada kimsenin olmadığını sanıyordu. Ama artık uzun arkalıklı, geniş bir koltukta oturan annesinin loş suretini seçebiliyordu.

"Anne!" diyerek kendisini hızla toparladı. "Beni korkuttun!"

"Korkuttum mu?" diyen Cassandra koltuğundan fırlayarak odayı aştı ve kızının yanına geldi. Soğuktan korunmak için geceliğinin üstüne kaim bir cübbe geçirmişti. Kızıyla birbirlerine çok benziyorlardı. Kısa boylu ve ince hatlı olmalarının yanı sıra ikisi de zarif adımlar atarak yürüyordu. İkisinin de yeşil gözleriyle çekici yüz hatları vardı ve çeneleri kararlı bir şekilde kıvrılmıştı. Geçmişte onları kardeş sananlar çıkmıştı ve çok da haksız sayılmazlardı. İkisinin de saçları sarıydı ama Cassandra'nm saçları yer yer kırlaşmaya başlamıştı. Hasta babası adına üç senedir Krallığı yönetmenin omuzlarına yüklediği ağır sorumluluğun sonuçları ortaya çıkıyordu artık.

Kıza yaklaşarak "Demek *seni* korkuttum, öyle mi?" diye tekrar etti. Sesi birkaç ton yükselmiş, inanmaz bir hal almıştı.

"Uykuda olduğunu sanıyordum," dedi Maddie. Yüzüne masum bir tebessüm kondurmaya çalışıyordu. Aslında, birkaç saat önce dairesinden ayrılırken annesinin derin bir uykuda olduğundan emindi. Bundan emin olmak için annesiyle babasının yatak odalarına bir göz atmıştı.

"Asıl ben *senin* uykuda olduğunu sanıyordum," diye cevap verdi annesi. "Son anda ne kadar yorgun olduğun hakkında kopardığın fırtınayı unutmadım."

Cassandra, derin derin esniyormuş gibi yaptı. Maddie, annesinin, önceki akşamki halini taklit ettiğinin farkındaydı.

"Ahh, *o kadar* yorgunum ki!" dedi Cassandra. Abartılı bir küçük kız sesiyle Maddie'yi taklit etmeye devam ediyordu. "Korkarım hemen yatağıma kaçacağım."

"Haa... evet," dedi Maddie. "Ee, uyandım işte. Açlıktan ölüyordum, onun için yiyecek bir şeyler bulmak üzere mutfağa inmiştim."

"Çizmelerini de yanma almak istedin herhalde," diye karşılık verdi Cassandra. Maddie, çizmelerine onları ilk defa görüyormuş gibi baktı.

"Şeyy... halı çamurlansın istememiştim," dedi çabucak. Alelacele verdiği cevaplar, genellikle hata yapmasına neden oluyordu.

"Çizmelerine mutfağın çamuru bulaştı sanırım," diye yanıt verdi Cassandra sakin sakin.

Maddie cevap verecek olduysa da aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Susmayı tercih etti.

"Madelyn, delirdin mi sen?" diye fırtına gibi patladı Cassandra. "Sen bir prensessin ve tahtın benden sonraki vârisisin. Gecenin bir vakti ormanda başıboş dolaşamazsın. Çok tehlikeli bir yer orası!"

"Sadece bir orman ama canım. Tehlikeli falan da değil. Ne yaptığımı biliyorum ben. Bugün karşıma çıka çıka bir porsuk çıktı," dedi, geçerli bir bahane öne sürüyormuş gibi.

"Demek bir porsuk gördün. Tamam o zaman! " Cassandra'nın alaycı sesi, havada bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Neden porsuktan hemen bahsetmedin ki? Güvende olduğuna göre gidip hu-

zurla uyuyabilirim. Lanet olası bir porsuk gördüğüne göre nasıl tehlikede olabilirsin ki?"

"Anne..." Maddie, annesinin mantıksız davrandığını ima eden bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. 'Anne' ifadesini yalnızca Cassandra'nm saplantılı ve aşırı kontrolcü davrandığını düşünüp çileden çıktığı anlarda kullanıyordu.

Cassandra da bu durumun farkındaydı. Gözleri, öfkeden çakmak çakmak olmuştu.

"Madelyn, sakın başlatma *annene* şimdi!" diye cevabı yapıştırdı.

Madelyn'in omuzlan dikleşti ve doğruldu. Annesinden iki santimetre daha kısaydı ve bu tür gergin anlarda, bu eksikliğinin aleyhine işlediğine inanıyordu.

"Sen de *Madelyn*''ine başlatma o zaman!" diye sertçe çıkıştı. Cassandra ona, yalnızca sorumsuz, çocukça ve sinir bozucu davranışlar sergilediği anlarda resmi ve uzun adıyla hitap ederdi.

"İster başlarım ister başlamam, anlaşıldı mı genç hanım?"

Maddie, öfkeyle bakışlarını onunkilerden kaçırdı. "Haa, şimdi de *genç hanım* olduk yani, öyle mi?" dedi, bitkin bir sesle. Elini, annesini yanına çağınyormuş gibi salladı. "Hadi, boşalt içindekileri. Tüm günahlarımı yeniden dinleyelim. Korkunç bir kızım ben. Sorumsuzun tekiyim. Araluen Kraliyet Ailesi'nin yüz karasıyım."

Elini beline koymuş, hatalı olduğunu bilen ama kabul etmeye yanaşmayan bir tavırla annesine bakıyordu.

Cassandra'nm eli seğirdi. İçinden kızının suratına bir tane patlatmak geçiyordu. Kendine engel olmak için elleri-

ni geceliğinin ceplerine soktu. Derin bir nefes alarak sesini alçalttı.

"Madelyn, o ormanda ayılar var. Bir tanesi karşına çıkarsa ne yapacaksın?"

"Dondy diyor ki, bir ayıya rastlaman halinde eğilip hareketsiz kalacak ve onunla göz teması kurmayacakmışsın." Dondy kraliyet korucusu ve şatonun av ustasıydı.

"Bunun son çare olduğunu ve yalnızca iki denemeden birinin başarılı olduğunu da söylüyor ama."

"O zaman ben de aksi yöne doğru kaçarım ya da bir ağaca falan tırmanırım. Peşimden gelemeyeceği kadar küçük, ince bir ağaca." Maddie, son cümlesini, annesinin ayıların ağaçlara tırmanabildiklerini belirtmesine fırsat vermeden, aceleyle eklemişti.

Maddie'nin geri adım atmayacağı anlaşılıyordu. Cassandra yöntem değiştirmeyi denedi. "Kanun kaçakları da cabası. Haydutlar, soyguncular ve hapishane kaçkınları. Hepsi ormanda gizleniyorlar."

"Bugünlerde sayılarının çok azaldığını ikimiz de biliyoruz. Babam sayesinde," diye cevap verdi Maddie. Horace, yakın zamanda kanun kaçaklarını inlerinden çıkarıp uzaklara sürmek amacıyla ormana bir dizi operasyon düzenlemişti.

"Bir tanesi bile yeterli. Herkes seni tanıyor. Kaçırılıp fidye için tutsak edilmen işten bile değil."

"Önce beni yakalaması lazım," diye inatçı bir çıkış yaptı Maddie.

Cassandra ellerini pes etmişçesine havaya kaldırarak arkasını döndü. "Geri dönmen için ödeme yapmaya razı olmamız

gerekeceğini sakın unutma," diye mırıldandı. Ses tonuyla para ödemeyeceklerini ima ediyordu.

O sırada yatak odasının kapısı açıldı ve karanlık oda, bir ışık huzmesiyle aydınlandı. Horace saçları karmakarışık bir halde içeri girdi. Gecelik entarisini pantolonunun içine tıkıştırmıştı. Ayakları çıplaktı. Sağ elinde kılıcını tutuyordu. Sol elindeki lambadan yayılan ışıklar, kılıçtan yansıyarak odanın duvarlarında dans ediyordu.

"Neler oluyor burada?" diye sordu. Odada yalnızca eşiyle kızının bulunduğunu fark edince kılıcını duvara yasladı ve lambayı kaldırarak Maddie'yi incelemeye başladı.

"Yine ava çıkmışsın," dedi. Sesi hem öfkeli hem de pes etmiş gibi çıkıyordu.

"Sadece bir saatliğineydi, babacığım..." diye söze girdi Maddie. Horace'ın, meseleye annesine göre daha mantıklı yaklaşacağını sezmişti. Genellikle babasını ikna etmesini iyi becerirdi.

"îki saattir burada seni bekliyorum," diye cevabı yapıştırdı Cassandra. "Yatağını boş bulunca beklemeye başladım."

Horace, başını iki yana salladı. Ağzından çıkan sözler, kızının, onun annesine göre daha affedici bir tavır içinde olacağına dair tüm umutlarını yerle bir edecekti.

"Maddie, gerçekten de bu kadar ahmak mısın? Yoksa sırf annenle bana karşı koymuş olmak için mi böyle davranıyorsun? Ya o olmalı, ya diğeri. Söyle bakalım, hangisi?"

Yetişkinlerin, önüne birbirinden beter iki seçenek koyup bir tanesini seçmen için ısrar etmeleri hiç de adil bir davranış değil, **diye geçirdi aklından Maddie. Kollarını kavuşturup gözlerini babasının öfkeli bakışlarından kaçırdı.**

“Bekliyorum,” dedi Horace.

Maddie, çenesini kaldırıp yüzüne kararlı bir ifade yerleştirdi. Anne ve babasıyla arasında öfkeli bakışmalar yaşandı. Cassandra nihayet daha fazla dayanamadı.

“Maddie, tahtın vârisi olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir gün Araluen’i yöneteceksin..diyecek oldu. Maddie bulduğu boşluğu hemen değerlendirdi.

“Hayatım boyunca bir kafesin içinde hapis kalacaksam bunu nasıl yapacağım? Tehlikelerle yüzleşmeyi, çabuk düşünüp karar vermeyi nasıl becereceğim?”

“Ne?” diyerek kaşlarını çattı annesi ama Maddie devam ediyordu.

“Erkek olsaydım, babam şimdiden bana dövüşmesini, ata binmesini ve savaşta adamlarıma nasıl önderlik edeceğimi öğretmeye başlamıştı...”

“Ata binmesini öğrettim sana,” dedi Horace ama Maddie başını sabırsızlıkla iki yana sallıyordu.

“Kraliçe olunca, savaşmasını bizzat bilmiyorsam, adamlarıma hangi yüzle çıkıp benim adıma savaşmalarını emredeceğim?”

“Danışmanların olacak,” dedi Cassandra. “Bu işlerin uzmanlarından tavsiye alacaksın.”

“Aynı şey değil! Benden karar vermem istenecek.” Parmağıyla annesini işaret etti. “Bunu herkesten önce senin anlaman lazım! Benim yaşımdayken Wargallarla dövüşmüş, Skandiyalılar tarafından kaçırılmış ve Temuçilere karşı bir okçu birliğine komuta etmişsin. Babamla omuz omuza savaşmışsınız!”

“Hepsi birer tesadüften ibaret. O dediklerini yapmak amacıyla yola çıkmamıştım ki!”

“Ama Arrida’ya gidip Tülagülerle savaşmak *senin* kararındı. Nihon-Ja’ya gidip babamı kurtarmak da öyle. Kar kaplanını öldürmek...”

“Onu Alyss öldürmüştü,” diye araya girdi Cassandra ama Maddie, sözünün kesilmesine aldırmadı.

“Ayrıca gizlice ormana gider, sapanınla avlanırmışsın...”

Cassandra’nm başı aniden yukarı kalktı. “Kimden öğrendin bunu?”

“Büyükbabamdan. Zamanında senin için ne kadar endişe ettiğini anlattı bana.”

“Büyükbaban bugünlerde biraz fazla konuşuyor,” dedi Cassandra ama savunmasının tamamen çöktüğünün farkındaydı. “O dediklerini yapmış olsam bile, senin de hepsini yapman gerektiği anlamına gelmiyor bu.”

“Ama herkes sana, o yaşadıkların sebebiyle saygı duyuyor. Tehlikeyle bizzat yüz yüze geldiğini biliyorlar. Benim de tek istediğim şey, azıcık saygı görmek. Ayrıca şatoda kapalı kalmaktan çok sıkıldım. Hayatımda biraz heyecan olsun istiyorum.”

“Bu yaptıklarınla heyecanlanacağın falan yok,” dedi Cassandra.

“Öyleyse ne yapayım? Söylesene? Günlerimi dikiş nakış, coğrafya, Galyaca dilbilgisi esasları ve düzensiz fiil çekimlerini öğrenerek geçirmek istemiyorum. Daha önemli şeyler öğrenmek istiyorum.”

“Belki de bir orta yol bulabiliriz...” dedi Horace ama şüpheli bir sesle konuşuyordu. Kızının sözlerinde mantıklı bir yan olduğunu görebiliyordu.

Maddie, anında babasının üstüne atlamıştı. “Ne gibi? Nasıl bir orta yoldan söz ediyorsun?”

Horace, çaresizce elini salladı. “Bilmiyorum... bir şeyler işte... bakalım.”

Maddie, dayanamayarak öfkeyle patladı. “Harika! *Bakalım.* **Hiçbir şey yapmamanın anne baba dilindeki bahanesi! Harikasın baba!** *Bakalım*, **ha?”**

“Benimle o ses tonuyla konuşma,” dedi Horace. Gerçi *bakalım* **ifadesinin, ebeveynler tarafından zorlu kararları ötelemek anlamında sık sık kullanılan bir taktik olduğunun kendisi de farkındaydı.**

“Nedenmiş? Başıma neler geleceğine mi *bakacağız* **yoksa? Neye** *bakacağız***? Maddie ellerini beline koymuş, babasına meydan okuyordu. Yaşadığı öfke ve hayal kırıklığı nedeniyle tir tir titremeye başlamıştı.**

“Pekâlâ. Bunu sen istedin,” diye cevabı yapıştırdı Horace. “Bir hafta boyunca dairenden çıkmayacaksın! Kapıya bir nöbetçi koyacak ve içeride hapis kalmanı sağlayacağım!”

Maddie’nin yanakları kibirli bir öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti. “Bu çok saçma! Neler olacağına hep birlikte *bakacağız* **sanırım!” diye bağırdı.**

“Cezan iki hafta oldu,” dedi Horace. O da en az kızı kadar öfkelenmişti. Maddie cevap vermek üzere derin bir nefes aldı. Horace, kızın konuşmasını bekliyordu. “Cezanı üç haftaya mı çıkarmaya çalışıyorsun?”

Maddie, tereddüt ettiyse de babasının bakışlarını fark etmişti. Arkasını dönerek dairesine doğru koşmaya başladı.

"İkiniz de vicdansızsınız!" diye bağırdı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Horace ve Cassandra, uzun uzun bakıştılar. Horace, başını yenilgiye uğramışçasına iki yana sallayarak kolunu karısının omzuna doladı ve "Fena da gitmedi hani," dedi.

DÖRT

Halt ve Pauline, Araluen Şatosu ağaçların arasından karşılarına çıkınca atlarını durdurdular.

Planlı hareket etmemişlerdi. Aralarında bir bakışma ya da işaretleşme bile olmamıştı. Şatonun görkemli kuleleriyle en az bir düzine yüksek noktadan dalgalanan sancakları aniden karşılarına çıkınca doğal bir tepki vererek durmuşlardı.

"Etkileyici, değil mi?" diye sordu Pauline usulca.

Halt, hafifçe tebessüm ederek karısına kaçamak bir bakış attı. "Her zaman öyleydi," dedi. "Ama Redmont'un yeri ayrı."

Redmont Şatosu, Araluen'in zarafeti karşısında daha sağlam ve işlevsel bir görüntü çiziyordu. Ama Halt ile Pauline, sonuçta Redmont'ta yaşıyorlardı. Hayatlarının büyük bir kısmını orada geçirmiş ve birbirlerine orada âşık olmuşlardı.

Araluen kadar resmiyet barındırmayan Redmont'un gündelik hayatı, Halt'un yaşam tarzına daha uygundu. Kraliyet şatosunun katı kuralları ve protokollerle unvanlar arasında kaybolan düzenine ayıracak vakti yoktu. Tecrübeli Orman Muhafızı, o tür rutin mecburiyetleri saçmalık olarak niteliyor ve resmi

faaliyetlere katılmak zorunda kaldığında suratı asılıyordu. Neyse ki Gilan'dan gelen mesajda, seyahatin resmi bir yanı olmadığı açıkça belirtilmişti.

Atlarını usulca yürütmeye başladılar. Toynaklardan yükselen minik toz bulutlan, sıcak havada âdeta asılı kalıyordu. Yanlannda tek bir yük katırı olacak şekilde, refakatçi olmadan, yalnız başlarına seyahat ediyorlardı. Refakatçiye ihtiyaçlan da yoktu zaten. Halt artık emekli olmuş ve kır saçları beyazlamış olsa da hâlâ Krallığın en ünlü Orman Muhafızı'ydı ve karşılarına çıkacak olası haydutlara zorlu anlar yaşatacaktı. Eyerine yatırmış olduğu kocaman uzun yay, bunun bir göstergesiydi.

"Eski çırağının seni ayağına çağırıyor olması canını sıkıyor mu?" diye sordu Pauline.

Halt dudaklannı büzdü. "Resmi bir davet değil ki bu," diye karısının sözlerini düzeltti. "Daha çok bir tür rica sayılır."

Crowley aralarından ayrılalı üç yıl olmuştu. Hayatını savaşlarda ve tehlikeler içinde geçiren Orman Muhafızı Birliği'nin Komutanı, tuhaf bir şekilde, uykusunda huzurlu bir biçimde ölmüştü. Sabahleyin gözleri açık ve yüzünde muzip bir tebessümle bulunmuştu. *En azından o kısmı Crowley 'nin mizacına uyuyor,* **diye geçirdi aklından Halt. Crowley, şakacılığıyla tanınan biriydi. Muhtemelen komik bir şeyler düşünürken ölmüştü. Bu düşünce, Halt'u oldukça rahatlatıyordu.**

Crowley'nin ölümü üzerine, Birlik Komutanlığı'na Halt'un geçeceği düşünülmüştü. Ama Halt teklifi dehşetle reddetmişti.

"Evrak işleri, raporlar, organizasyon, bir masanın arkasına oturup insanlarm şikâyet ve meselelerini dinlemek. Beni o halde düşünebiliyor musun?" demişti Pauline Te konuşurken.

Halt'un haşin yüz ifadesi karşısında gülümseyen Pauline, "Düşünemiyorum tabii," demişti.

Dolayısıyla görev, Gilan'a önerilmişti. Gilan teklif karşısında çok şaşırmıştı. Yaşının komutanlık için çok genç olduğunu düşünüyordu. Ama çalışma arkadaşlarının hepsinden destek görmüştü. Gilan, Will Treaty ile Birliğin en sevilen -ve özellikle uluslararası meselelerde en tecrübeli- genç üyelerinden biriydi. Gilan, Orman Muhafızlarının büyük bir kısmına göre daha fazla seyahat etmiş ve daha fazla faaliyete katılmıştı.

Ayrıca babasının Krallığın Savaş Ustası olması itibariyle, yönetimin zirvelerinde bulunmaya da alışkındı. Prenses Cassandra ve Kıdemli Krallık Şövalyesi Sör Horace ile yakın arkadaştı. Birlik içinde lehine olan bir diğer husus da zamanında Halt'un çıraklığını yapmış olmasıydı.

Her ne kadar Gilan'dan genç olsa da Will, komutanlık için akla gelen ilk isimlerden biriydi. Fakat Halt ile Will'in, Birlik içinde son derece saygı duyulan kişiler olmalarına rağmen, bağımsız hareket etmekten hoşlandıkları ve gerek görmeleri halinde kuralları esnetmekten çekinmedikleri de bilinen bir gerçekti. Öte yandan, Gilan daha disiplinli ve kurallara uyan bir görüntü sergiliyordu ve Araluen'in birbirinden farklı, elli seçkin Orman Muhafızı'ndan oluşan birliğe komuta etmeye daha uygun bulunmuştu.

Birkaç dakika sessizce at sürdükten sonra "Seni bir başka göreve mi göndermek isteyecek, ne dersin?" diye sordu Pauline. Emekli olmasına rağmen Halt, zaman zaman Gilan adına birtakım görevlere çıkıyordu.

Halt, birkaç saniye düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Öyle olsa mektubunda belirtirdi," diye cevap verdi. "Reddetme ihtimalim bulunan bir mesele söz konusu olsaydı, bunca yolu gelmemi istemezdi. Ayrıca beni bir göreve gönderecekse, neden Araluen Şatosu'na gelmemi istesin ki? Bunun daha kişisel bir mesele olduğunu hissediyorum."

"Jenny sonunda evlenmeye razı mı oldu yoksa?" diyerek gülümsedi Pauline. Jenny, Redmont'tan ve giderek büyüttüğü lokantacılık işinden ayrılarak Gilan'ın peşinden Araluen Şatosu'na gitmek istememiş ve bu haber, çiftin yakın çevresinde büyük yankı uyandırmıştı. Jenny'nin Gilan'a âşık olduğunu hepsi biliyordu. Ama genç kadın, mesleğinden ve bağımsızlığından vazgeçmek istemiyordu.

"Bir gün mutlaka evleniriz," demişti Jenny. "Ama sen şu an ya göreve gidiyorsun ya da Orman Muhafızlığı meselelerine gömülmüş durumdasın. Komutan'ın karısı olmak gibi bir niyetim yok."

Jenny'nin açık sözlülüğü, Gilan'ın içine oturmuştu. Kurnazlık ettiğini sanarak, "Ya başka birine rastlarsam?" diye sormuştu.

Jenny omuz silkmişti. "İstediğini yapmakta özgürsün. Ama benim gibisine asla rastlayamayacağını bil."

Haklıydı da. Dolayısıyla aralarına mesafe girmiş olsa da ilişkilerini sürdürüyorlardı. Gilan, bulduğu her fırsatta Jenny'yi görmek üzere Redmont Baronluğu'nu ziyaret etmeye devam ediyordu. Gilan her görüşmelerinde evlilik teklifini yineliyor, Jenny de her defasında teklifi erteliyordu.

Pauline'in sorusunu "Hiç sanmam," diye yanıtladı Halt. "Jenny'yi bilirsin. Evlenmeye karar vermiş olsa, heyecandan eli ayağına kanşıyor olurdu."

"Doğru," dedi Pauline. Usulca iç geçirdi. "O kadar zaman bekleyerek çocuklara kötü örnek mi olduk dersin?"

"Kötü örnek olduğumuzu sanmıyorum," dedi Halt. "Hem bekleyince bana olan düşkünlüğün de arttı."

Pauline, atının sırtında, arkaya dönüp eşine bir göz attı. Sert, kararlı bakışı Halt'a biraz önceki şakasının bedelini ağır bir şekilde ödeyeceğini söylüyordu. O gün ya da ertesi gün ödemeyecekti belki, ama günün birinde; hiç beklemediği bir anda, Pauline karşısına çıkacaktı. Yine de değerdi. Halt eşiyle girdiği laf dalaşlarından nadiren galip çıkardı. Pauline ne de olsa yıllarını Dışişleri Hizmetleri'nde pratik yaparak geçirmişti.

Asma köprüye yaklaşmışlardı artık. Köprü, âdet olduğu üzere gündüz saatlerinde indirilmişti. Dış ucunda iki nöbetçi bekliyordu. Hazır ola geçerek atlıları selamladılar. Halt ile Pauline'in kendilerini tanıtmalarına gerek yoktu. Gelişleri bekleniyordu ve ikisi de Krallık çapında, özellikle de başkent çevrelerinde tanınan şahsiyetlerdi.

"Orman Muhafızı Halt, Leydi Pauline," dedi askerlerin kıdemli olanı. "Araluen Şatosu'na hoş geldiniz."

Nöbetçi davetini vurgulamak üzere kenara çekilerek eliyle geçmelerini işaret etti.

Halt, askerleri başıyla selamladı.

Pauline ise kıdemli askeri tatlı bir tebessümle ödüllendirmişti.

"Teşekkürler, Onbaşı." Öne doğru eğilerek diğer askere

yakından baktı. "Yoksa Malcolm Landers mı bu? Araluen'e geçen gelişimde atıma yardımcı olmuştun diye hatırlıyorum."

Askerin sade yüzü, mutlu bir tebessümle aydınlanmıştı. "Doğrudur, hanımefendi. Nallarından biri çıkmıştı sanırım."

Halt, başını usulca iki yana salladı. Karısının, sıradan asker ve silahşorların bile adlarıyla yüzlerini hatırlıyor olmasını şaşkınlıkla karşılıyordu. *Diplomatlık eğitimi zırvaları işte,* **diye düşündüyse de düşüncelerini düzeltme ihtiyacı hissetti. Hayır, Pauline görevi gereği değil, içinden geldiği için öyle davranıyordu. İnsanları seviyor ve kendisine iyilik yapanları asla unutmuyordu. Pauline'in verdiği selam, adamı karısının sadık bir takipçisi haline getirmiş olmalıydı. Malcolm Landers, artık hanımefendinin emrine amadeydi.**

Atının kulağına doğru usulca *tabii çarpıcı bir güzelliği olmasının da payı yok değil,* **diye fısıldadı.**

Bunun için kimse seni suçlamayacak, merak etme, **diye cevap verdi Abelard.**

"Atınla konuşmayı bırakır mısın tatlım?" dedi Pauline. Asma köprüden geçip şatonun kalkık cümle kapısının altından geçtiler.

Halt, Pauline'in, atıyla konuştuğunu nereden anladığını merak etmişti.

"Anlarım ben," dedi Pauline. Halt, bu sefer de Pauline'in aklından geçenleri nasıl okuduğunu merak etmeye başladı.

Avluda genç bir Orman Muhafızı çırağı tarafından karşılandılar. Gilan, çırakları kendisine yardımcı olmaları için ustalarından iki ya da üç aylığına 'ödünç aldığı' bir sistem geliştirmişti.

Bir keresinde "Birliğin nasıl yönetildiğine dair fikirleri olmasını istiyorum," demişti Halt'a. "Kim bilir? Belki de bir gün içlerinden biri Komutan olacak."

Halt, bu fikir karşısında bakışlarını onunkilerden kaçırmış ve usulca, "Tanrı yardımcımız olsun," demişti.

"Günaydın, Orman Muhafızı Halt. Günaydın, Leydi Pauline," dedi Komutanlık'ta çıraklık yapan genç Orman Muhafızı. "Adım Kane. Komutan'ın yardımcısıyım. Komutanımız özürlerini gönderdi. Kendisi şu an Savaş Okulu'nun son sınıf çıraklarına hitap ediyor." Kane, konuklarını endişeli bakışlarla süzüyordu. "Sizleri dairelerinize buyur etmemizi istedi. Müsait olduğunda yanınıza gelecek. Şatoya tam olarak ne zaman varacağınızı kestiremedi de," dedi özür dilercesine.

Genç adamı küçük bir tebessümle ödüllendiren Pauline, "Anlıyoruz. Ne de olsa Gilan artık çok meşgul biri," dedi.

Kane az ötede, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek bekleyen bir seyis yamağına işaret etti. "İzin verirseniz Murray atlarınızla ilgilenecek," dedi.

Halt, tereddüt etti. Pauline eşinin Abelard ile bizzat ilgilenmeyi tercih ettiğini biliyordu. Ama genç yamağın Halt'un atıyla ilgilendiği için ömrü boyunca etrafına hava atacağının da farkındaydı.

"Bırakalım da Murray işini yapsın tatlım," dedi usulca.

Abelard, başını geriye doğru savurdu. *Bence de. Senden daha iyi bir iş çıkaracağı kesin. Bana daha fazla saygı gösterecektir.*

Sana daha fazla elma verecektir demek istiyorsun sanırım.

“Atınla konuşma, tatlım. İnsanlar bizi izliyor,” diye usulca müdahale etti Pauline.

Şaşkın bakışlarını karısına çeviren Halt, “Ne zaman konuştuğumuzu nasıl anlıyorsun?” diye sordu.

Gülümsemekle yetinen Pauline,“Burnun seğiriyor,” dedi.

Halt afallamış olsa da Abelard’ın dizginlerini yamağa uzattı. Delikanlı diğer eline de Pauline’in atının dizginlerini alarak ahıra doğru yürümeye başladı. Halt ve Pauline, Kane’in peşi sıra hisar kulesinin basamaklarını çıkmaya başladılar. Onlar için konforlu bir konuk dairesi hazırlanmıştı. Kane merdivenleri çıkarken, parmaklarıyla burnuna dokunarak seğirip seğirmediğini anlamaya çalışan Halt’a kaçamak bakışlar atıyordu.

Dairelerine varınca, banyo yapmaya karar veren Pauline, hizmetkârlardan sıcak su getirmelerini istedi.

“Sen banyodayken ben de Kral Duncan’ı bir ziyaret edeyim,” dedi Halt. Pauline başıyla onayladı. Elbiselerini çıkarıp dolaplara asmaya başlamıştı.

“Ben de kralın huzuruna daha sonra çıkarım. Hazırlanacak vakti olur.”

Duncan, bacağındaki bir türlü iyileşmeyen yara yüzünden aylardır yataktan çıkamıyordu. Bir zamanların iri yapılı, hareketli kralının yerinde yeller esiyordu artık. Duncan, zaman içinde yoğun bir kilo ve kas kaybı yaşamıştı. Kralın itibara ne kadar önem verdiğini çok iyi bilen Pauline, Duncan’ın kadın ziyaretçileri huzuruna kabul etmeden önce iyi görünmek için birtakım hazırlıklara ihtiyaç duyacağından emindi.

Hüzünle başını sallayan Halt, “İyi fikir,” dedi. “Kendisine selamlarını iletirim.”

Kendini, göreceklerine hazırlamış olsa da Halt, Kral'ın yatak odasına alınınca şahit olduğu manzara karşısında afallamıştı. Kral'ı en son birkaç ay önce ziyaret etmişti ama Duncan o süre zarfında bile küçülmüş, avurtları çökmüş, gözleri çakmak çakmak olmuş ve hararetlenmişti. Derisi, cılız vücudundan sarkıyormuş gibi duruyordu. Üzerinde yara olan bacağını battaniyelerden oluşan bir tümseğin üstüne uzatmıştı.

Birkaç dakika boyunca havadan sudan konuştular. Halt, Duncan'ın onu -Kral'm en eski dostlarından ve en sağlam destekçilerinden biriydi çünkü- gördüğü için memnun olsa da çok bitkin olduğunu ve konuşunca çabucak yorulduğunu görebiliyordu. Bu nedenle ziyaretini kısa keserek vedalaşmaya yeltendi ama Duncan yatağa yaklaşmasını işaret etti ve pençeyi andıran eliyle Halt'u bileğinden yakalayarak öne doğru hafifçe eğildi.

"Halt, gözün Cassandra'nın üstünde olsun. Ben böyle yatağa mahkûmken Krallığı tek başına yönetmek kolay iş değil."

Halt, zorlama bir kahkaha attı. "Elbette lordum ama kısa bir süre içinde ayağa kalkıp yeniden devletin başına geçeceğinizden eminim."

Ancak Duncan, daha Halt'un sözleri bitmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Kendimizi kandırmayalım Halt. Fazla zamanım kalmadı. Ben gidince kızımın güvenilir dostlara ihtiyacı olacak." Duncan, güçlükle nefes alarak birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı ve yeniden açtı. "Neyse ki Horace var. Kendine daha iyi bir eş seçemezdi."

Yaşlı Orman Muhafızı, aklına prensese son derece düşkün olan genç şövalye gelince keyifle gülümsedi. "Daha doğru bir

laf edemezdiniz," diye cevap verdi. *Ne tuhaf,* **diye geçirdi aklından. Horace bir yetim, sıradan bir köylü çocuğu olarak doğmuştu. Kısa süre sonra, Kraliçe Cassandra'nın sağ kolu olarak Krallığın en itibarlı adamı haline gelecekti.**

"Kızımın Horace'a ihtiyacı olacak," dedi Kral. "Bir kadının ülke yönetmesi kolay iş değildir. Ondan hoşlanmayanlar ve yeteneklerini teste tabi tutanlar olacak. Alabileceği her türlü yardımı alması gerek. Horace'dan. Senden. Ve Will'den."

Halt, krala güvence verircesine başıyla onayladı. "Alacak da," dedi. Elinde olmadan gülmüştü. "Fakat kızınızı hafife almayın, lordum. Kendisi ne istediğini ve istediği şeyi nasıl elde edeceğini çok iyi bilen biridir."

Duncan'ın yüzünde bitkin bir tebessüm belirdi. "Duyduğum kadarıyla, kızı da kendisine çekmiş," dedi. Halt'un bileğini tutmayı bıraktı ve harcadığı çaba ağır gelmişçesine kendini yastıkların üzerine bıraktı. Elini, konuşmanın bittiğini belli edercesine sallamıştı.

Halt usulca, derin düşünceler içinde kapıya yöneldi. Elini kapının mandalına koyup arkasına döndü ve senelerce hizmet verdiği Kralına bir göz attı. Duncan çoktan uykuya dalmış, göğsü battaniyesinin altında ahenkli bir şekilde inip kalkmaya başlamıştı.

Kederle dışarı çıkan Halt, "Zaman hiçbirimiz için geriye gitmiyor," diye mırıldandı. Birden gülümsedi. Abelard orada olsa, bu sözlerine imalı bir cevap vermesini bilirdi.

BEŞ

Halt'un dairelerine dönmesinin üzerinden on dakika bile geçmemişti ki Kane kapıyı vurdu.

"Komutan'ın müsait olduğunu bildirmeye geldim," dedi. "Çalışma odasında kendisine katılmanızı rica ediyor."

Halt ve Pauline, genç Orman Muhafızı'nın peşinden merdivenleri inerek kulenin yönetim katma geldiler. Yüksek katlar, şahsi dairelerle konuk odalarına ayrılmıştı.

Gilan'm hisardaki mütevazı, esintili odasının pencereleri, içeri taze havanın girmesi için ardına dek açılmıştı. Pauline, Orman Muhafızlarının kapalı kalmaktan nefret ettiklerini ve taze hava sevdalarında zaman zaman aşırıya kaçtıklarını çok iyi biliyordu gerçi. Taze hava iyiydi de taze ve soğuk havanın çekilir yanı yoktu. O nedenle elbisesinin üstüne hafif bir şal almıştı.

Gilan, Halt ve Pauline'i gördüğüne çok sevinmişti. İkisine de sarıldı ve Pauline'in, yanağına bir öpücük kondurmasına izin verdi. Pauline, genç adamı sevgi dolu bakışlarla süzüyordu. Elinde değildi. Halt'un eski çıraklarını kendi oğullan gibi

görüyordu. Gilan'ın her zamanki neşeli yüzünde son görüşmelerinden bu yana birkaç keskin çizginin belirmiş olduğunu fark etti. *Sorumluluklarının ağırlığından olsa gerek,* **diye geçirdi aklından.**

Gilan, Halt ve Will'in aksine, sinekkaydı tıraş olmayı tercih ederdi. Bu tercihi nedeniyle, üst düzey bir Kraliyet görevlisinden beklenmeyecek kadar genç bir görüntü sergiliyordu.

"Gilan," dedi Pauline, "çok iyi görünüyorsun." Kırışıklıklar dışında, görünüyordu da.

Gülümseyen Gilan, "Sen de her geçen gün güzelleşiyorsun, Pauline," diye cevap verdi.

"Ya ben?" diye üzülmüş numarası yaptı Halt. "Ben de her geçen gün daha yakışıklı oluyor muyum? Yoksa daha etkileyici mi demeliydim?"

Gilan, başını hafifçe eğip eski ustasını şöyle bir süzerek "Her zamankinden fazla pejmürde görünüyorsun," dedi.

Halt'un yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. "Pejmürde mi?" dedi şaşkınlıkla.

Gilan, başıyla onayladı. "Son icatlardan haberdar mısın, bilmem Halt," dedi. "Ama *makas* **adlı harika bir alet bulundu. İnsanlar tarafından saç ve sakallarını kesmek üzere kullanılıyor."**

"Neden?"

Gilan, Pauline'e döndü. "Hâlâ saks bıçağıyla tıraş oluyor, değil mi?"

Pauline, elini eşinin koluna kaydırarak başını onaylamasına salladı. "Tabii bana yakalanırsa iş değişiyor," diye ekledi.

Halt onları, yaptıklarından utanmalarını ima eden bir bakışla süzüyordu. İkisi de utanmayı reddedince yüz ifadesini bir yana bıraktı.

Gilan'a dönüp "Bakıyorum eski akıl hocana hiç de saygı duymuyorsun," dedi.

Gilan omuz silkti. "Komutanın olduğum için olabilir mi acaba?"

"Benim komutanım değilsin," dedi Halt. "Emekli oldum ben."

"Yani senden konumumun gerektirdiği hürmeti görmeyecek miyim demek oluyor bu?" diyerek sırıttı Gilan.

"Hayır canım. Gereken hürmeti göstereceğim tabii... atına şatonun kulelerinin etrafında geriye doğru uçmayı öğrettiğin gün."

Pauline, izin vermesi halinde bu tür dostça atışmaların bir süre daha devam edeceğini tecrübeyle biliyordu. O nedenle sohbete müdahale etmeye karar verdi.

"Bizi neden görmek istedin Gil? Yoksa kocamı yine çalmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

Gilan, özenle hazırlanmış olduğu bir diğer şakayı dile getirmek üzereydi. Pauline'in doğrudan konuya girmesi karşısında gafil avlanmıştı.

"Ne? Haa... yok. Hiç öyle bir şey değil. Sizinle konuşmak istedim. İkinizle birden."

Pauline, şöminenin önünde, etrafına dört rahat sandalyenin yerleştirilmiş olduğu alçak bir masayı işaret etti. "O zaman oturup konuşalım, ne dersiniz?"

Fakat Gilan, onunla aynı fikirde değildi. “Burada olmaz. Cassandra ile Horace’ın da aramızda olmalarını istiyorum. Bizi kraliyet dairelerinde bekliyorlar.”

Gilan, Orman Muhafızları Birliği’nin Komutanı olarak Halt ile Pauline’i Araluen’e çağırma hakkına sahipti. Ama her ne kadar eski dost olsalar da, Naip Prenses ile eşini ayağına çağırması, konumu itibariyle imkânsızdı. Hareketlenip kapıyı Halt ile Pauline’in geçebilmeleri için açtıktan sonra önlerine düşerek merdivenlere yöneldi.

“Yukarı çık... aşağı in... tekrar yukarı çık. Zavallı yaşlı kemiklerime acımıyor musun?” diye şikâyet etti Halt.

Gilan, döne döne üst katlara doğru çıkan merdivenlere doğru hızla yürüyordu. Arkasını dönerek “Hem de hiç!” diye bağırdı neşeyle.

Horace ve Cassandra, kraliyet dairesinin oturma odasmda bekliyorlardı. Gilan kapıya hafifçe vurdu ve Cassandra’nın cevabını duyunca kapıyı açarak eski dostlarını içeriye buyur etti.

Cassandra, oturduğu yerden kalkarak Halt ve Pauline’e sıkıca sarıldı.

“Sizi görmek ne kadar güzel!” diye yürekten bir çığlık attı. Krallık yönetimi Cassandra’nın omuzlarına çok ağır geliyordu. Halt ve Pauline, prenses için arkadaştan çok daha ötelerdi. Hayatı boyunca her konuda onlardan destek almıştı. Özellikle de Halt, Skandiya’danNihon-Ja Dağları’na varıncaya dek başlarından geçen tehlikeli olaylar sırasında Cassandra’yı kanatları altına almıştı.

Horace, sırasını bekledikten sonra dostlarına sıkıca sarıldı. Halt, Horace’ı dikkatle inceliyordu.

“Araluen Şatosu’nda hayat nasıl?” diye sordu. Horace’ın saf yüzüne hafif kederli bir ifade hâkimdi.

“Gayet iyi,” dedi. “Ama eski günleri çok özlüyorum.”

“Şu rezil herifle dünyanın dört bir yanma seyahat edip sorumluluktan kaçtığınız günlerden mi söz ediyorsun yoksa?” diye araya girdi karısı.

“Aynen öyle,” dedi Horace. O kadar içten bir sesle onay vermişti ki kahkahalarına engel olamamışlardı.

Halt, bakışlarını prensese çevirdi. “Senin de sorumluluktan kaçtığın günleri anımsıyorum sanki.”

Elini boş ver dercesine sallayan Cassandra, “O konulara hiç girmeyelim istersen,” dedi.

O sırada Madelyn’in dairesine açılan kapıya hafifçe vuruldu.

“Girin,” diye seslendi Cassandra. Kapı açıldı ve genç prenses içeri girdi.

“Halt. Leydi Pauline. Sîzleri görmek ne güzel.”

Madelyn bir anlık tereddüdün ardından bir karara varmışçasına odayı adımlayarak yanlarına geldi ve ikisiyle birden kucaklaştı. Halt’un bakışları, bir şekilde Pauline’e sarılan genç kızın anne ve babasına kaymıştı. Yaşlı kurt, odaya hâkim olan gerginliği hemen sezmişti. Duygularını ondan saklamayı asla başaramayan Cassandra, kaşlarını hafifçe çatmıştı. Horace’ın ise durumdan rahatsız olduğu açıkça görülüyordu. Madelyn nihayet Pauline’den ayrılarak Gilan’ı başıyla selamladı.

Horace beceriksizce boğazını temizledi. “Pekâlâ, Madelyn,” dedi. “Hoş geldiniz faslını bitirdin. Hadi bakalım.”

Prensesin dairesine açılan kapıyı işaret etti. Maddie konuklara gülümsedikten sonra geldiği yoldan geri döndü.

"Sonra konuşuruz," diye arkasından seslendi Halt. Maddie ile aralan gayet iyiydi. Geçmişte genç kızın sırdaşlığını yapmışlığı vardı.

Dönüp Halt'a kederli bir tebessüm atan Maddie, "Elbette," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Halt, meraklı bakışlannı eski dostlanna çevirdi. "Cennet bahçesinde sıkıntı mı yaşanıyor yoksa?" dedi nazikçe.

Sinirli bir tavırla omuz silken Cassandra, "Bizi çileden çıkarıyor, Halt!" dedi. "Kafasının dikine gitmeyi seven, sorumsuz bir çocuk oldu çıktı. Konuşmaya kalkınca da ödeyip pöflemekten ve insanı delirtmekten başka bir şey yapmıyor. Bazen oracıkta boğazına yapışasım geliyor!"

Ciddi bir tavırla sakalını sıvazlayan Halt, "Kulağa ciddi bir meseleymiş gibi geliyor," dedi. "Ödeyip pödemek ve insanı delirtmek mi demiştin? Genç kızların o tür davranışlar sergilediğini daha önce hiç duymamıştım."

"İstediğin kadar dalga geçebilirsin Halt," girdi Horace. "Ona katlanmak zorunda olan Cassandra'yı resmen delirtti. Gecenin bir yar şatodan çıkıp ormana kaçıyor. İki hada boyun çıkmama cezası aldı. Belki bu, ona bir ders olur

Halt'un yüz ifadesi, eski dostuna, onunla a madiğim söylüyordu. Kafasının dikine gitmeyi gibi bir kızın, kilit altında tutulunca işi inada bin sının iyice dikine gideceği gün gibi ortadaydı.

Horace, Halt'un şüphe dolu bakışlannı fark

yapma gereği duydu. "Hayatını tehlikeye atıyor ve kendi başının çaresine bakabileceğini zannediyor. O orman ne kadar tehlikeli, bir bilseniz!"

"Ama sonuçta, Maddie mantıklı bir çocuk, öyle değil mi?" diye sordu Halt. "Şahsen kendi başının çaresine bakabileceğine yürekten inanıyorum. Saks bıçağını kullanmasını biliyor. Ne de olsa benden öğrendi. Ayrıca şu sapanıyla da gayet başarılı atışlar yaptığını duydum."

"Sana bunu kim söyledi?" diye sertçe atıldı Cassandra. Halt, kendini savunurcasına ellerini iki yana açtı.

"Baban söz etti. Bir saat kadar önce yanındaydım."

"Babam bugünlerde biraz fazla konuşuyor," dedi kaşlarını çatan Cassandra.

Halt'un yüzüne anlayışlı bir tebessüm yerleşmişti. Seneler içinde, anne ve babalann kendi çocuklarını en çok eleştiren kişiler olduklarını öğrenmişti. Büyükbabalar ve amcalar ya da dayılar ise -ki kendisini Maddie'nin fahri amcası olarak görüyordu- büyük resmi görme ve kendi içinde mantıklı bir bütünlük sağlayan çocuğun basit davranış bozukluklarını görmezden gelme eğilimi gösteriyorlardı.

Pauline de bu durumun farkındaydı. Fakat aynı zamanda, bahsettikleri kadar sorunlu bir çocukları olmadığından dem vuran bir yabancının, anne ve babanın canını ne kadar sıkabiceğini de çok iyi biliyordu.

"Belki de bu mesele bizi ilgilendirmez, Halt..." diyecek

'yır. Sorun değil," dedi Cassandra.

anda ne yapıyormuş?" diye sordu Halt.

“Hayvanların izlerini sürüyor. Bir de avlanma meselesi var tabii.”

“Avlanabiliyor mu bari?”

Cassandra kararsızlıkla omuz silkti. Horace kendine engel olamadan atılarak cevap verdi.

“Anlaşılan o ki oldukça iyiymiş. Şatoya asla eli boş dönmüyormuş. Ama avladığı hayvanları şato muhafızlarına veriyormuş.”

Cassandra eşine bir bakış attı. Buyurgan bir sesle “Sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordu.

Horace şaşırmış görünüyordu. Bakışlarını kaçırdı. “Ben... şey... muhafızlar aralarında konuşurken duymuş olabilirim.”

“Bunu benimle paylaşma ihtiyacı duymadın mı peki?”

“Bir anlamı olmadığım düşündüm. Öfkeleneceğini biliyordum.”

“Haklısın! Zaten sana kalsa...”

Pauline, birden sertçe ellerini çırptı. Kişilik yapısı ve kendine olan güveni, Naip Prenses’in karşısında bu tür otoriter bir harekete kalkışmasına olanak tanımıştı. Bu, aynı zamanda Cassandra’mn, uzun boylu, sarışın Haberci’ye böylesine kaba bir müdahaleye tahammül edebilecek kadar hürmet ettiğini de gösteriyordu.

“Horace! Cassandra! Bu kadarı yeter!” Her ikisi de susup başlarını çevirdiler. Pauline, daha yumuşak bir sesle devam etti. “Ergen kızlan nedeniyle sinirleri bozulan ilk anne baba siz değilsiniz. Son da olmayacaksınız. Zor bir durum olduğunun farkındayım. Ama meselenin dallanıp budaklanmasına izin vermemelisiniz. Soğukkanlılığınızı koruyun. Kendi aranızda didişmemeli, ortaklaşa hareket etmelisiniz.”

Horace ve Cassandra'nın bakışları, önlerine çevrilmişti. Halt, içten içe bir kez daha tebessüm etti. Katı bir anne ya da babanın fırça çektiği yaramaz çocukları andırıyorlardı.

"Bana kalırsa," dedi, "ormana girip macera arayan ilk prenses Maddie değil."

Cassandra dudak büktü. "Bir de sen başlama, ne olur."

"İşin aslı şu: Maddie, özünde iyi niyetli bir çocuk," diye devam etti Halt. "Akıllı, cesur ve becerikli olduğunu biliyoruz. Çünkü sizler onu öyle yetiştirdiniz."

"Her neyse," diye sabırsızlıkla araya girdi Gilan, "şimdilik anlaştıysanız, belki de hepinizi bir arada görmek isteme nedenime geçebiliriz."

Herkes Gilan'a dönmüş, merak içinde anlatacaklarını dinlemeye koyulmuştu. Uzun uzun beklemeleri gerekmeyecekti.

"Sorun Will," dedi Gilan. "Will için endişeleniyorum."

ALTI

4 4 lyss aramızdan ayrılalı bir buçuk yıl oldu," dedi Gilan.

"Bu süre zarfında, Will'in güldüğünü, hatta tebessüm ettiğini bile gören oldu mu içinizde?"

Hepsinin başlan kederle iki yana sallandı. Aralarında huzursuz bakışmalar yaşanıyordu. Sözü Pauline aldı.

"Yüreğim parçalanıyor. Will, her zaman neşeli, mutlu bir insan olmuştur. Yüzünden gülümsemesi eksik olmazdı; şakacı bir çocuktu. Bugünlerde, ruhunun ışığı söndürülmüş gibi hareket ediyor."

"Eşini kaybetmiş olmanın etkisini öyle birkaç ay içinde üstünden atmasını bekleyemeyiz tabii," diye araya girdi Halt. "Alyss, Will'in ruh ikiziydi ve ölümü karşısında sarsılması kadar doğal bir şey olamaz."

Alyss, hayatını korkunç ve talihsiz bir kaza sonucu kaybetmişti. Beraberindekilerle birlikte, yenilenen savunma anlaşmasını

imzaladıkları Keltika'dan dönüyordu. Sıradan bir seyahat ve sıradan bir görev söz konusuydu. Fakat eve dönüş yolunda, güney baronluklarından biri olan Anselm'de bir olayla karşı karşıya kalmışlardı.

Jory Ruhi adlı eski bir paralı askerin önderlik ettiği bir çete, birkaç aydan beri Anselm ile komşu baronluklardaki köylere musallat olmuştu. Çete, çocukları kaçırıyor ve ailelerinden fidye talep ediyordu. Köylüler varlıklı kimseler olmadıkları için, fidyeler genellikle tüm köy halkının katkısıyla ödenebiliyordu.

Yerel güvenlik görevlilerinden biri, Ruhi ile çetesinin bir gece Ejder adlı handa buluşacağına dair ihbar almıştı. Tesadüf eseri, Alyss de o gece o handa kalmayı tercih etmişti. Güvenlik görevlisi, örgütlediği gönüllülerle birlikte Ejder Hanı'nı basmıştı.

Gönüllülerin baştan savma baskın planı nedeniyle Ruhi durumdan haberdar olmuş ve güvenlik güçleri hana varmadan orayı terk etmişti. Tam o sırada dövüş patlak vermiş ve gönüllülerden biri öldürülmüştü. Ruhi ile adamlarından biri, kaçarken dikkatleri dağıtmak için hanı ateşe vermişti. Çatıdaki kuru sazlar çabucak tutuşmuş ve atların bırakıldığı küçük avludan dumanlar tütmeye başlamıştı. Hanın müşterileri dışarı kaçmış ve her yanı kaplayan dumanlarla bağırıp çağıran, korkmuş insanların arasında kimin kim olduğu anlaşılmaz hale gelmişti. Ruhi ile dört yardakçısı, bu karmaşa sırasında ormana kaçmayı başarmıştı.

Alyss ile üç silahlı koruması da yangından kaçan müşterilerin arasındaydı. Sarışın Haberci küçük avluya çıkar çıkmaz, gözü üst katlardan birinde beliren küçük bir kafaya takılmıştı.

Beş yaşlannda bir kız çocuğu, çaresizce pencerenin mandalını açmaya çalışıyordu fakat mandal sıkışmıştı. İyice panikleyerek odaya dolan duman nedeniyle öksürüğe boğulmuş, gözleri sulanmaya başlamıştı. Görme yetisini tamamen kaybederek geriye doğru tökezlemiş ve avludakilerin görüş alanından çıkmıştı.

Alyss, muhafızlarının uyan çığlıklarına aldırış etmeksizin alevler içindeki binaya koşmuş ve çoktan tutuşmuş olan merdivenleri güçlükle çıkarak hanın ön kısmına geçmişti. Gözlerini kapatmış, kolunu sıcaktan korunabilmek amacıyla yüzüne kalkan etmişti. Diğer eliyle duvarları yoklayarak, içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Kapının sürgüsünü bulup açmış ve kendisini küçük kızın bulunduğu odaya atmıştı. Elleriyle dizlerinin üstüne çökerek yerdeki, dışarıya göre biraz daha temiz olan havayı solumuş ve pencereye doğru emeklemeye başlamıştı. Pencere, içeriyi kaplayan kapkara, bulanık dumanın içinde belli belirsiz bir ışık kaynağı olarak göze çarpıyordu.

Pencerenin hemen altında, büzüşmüş bir halde döşemenin üstünde oturan küçük kızı fark etmişti. Hızla o tarafa doğru emekleyerek kızı çevirmiş ve göğsünün hâlâ inip kalktığını fark edince rahatlamıştı. Ayağa kalkarak kaim hançerini çekmiş ve pencereyle çerçevesi arasına sokarak ahşabı tüm gücüyle kanırtmıştı. Pencere çatırtıyla ardına dek açılmış ve odanın duvarına çarpmıştı. Alyss eğilerek küçük kızı kaldırmış ve pencere pervazına çıkarmıştı. Aşağıdaki avluda, muhafızlar dehşet dolu bakışlarla olanları izliyordu. Hanın bütünüyle alevlere boğulduğunu görebiliyorlardı. Alyss'in bulunduğu yer, yangmın henüz sıçramamış olduğu nadir bölgelerden biriydi.

“Yakalayın kızı!” diye seslenen Alyss, bilinci kapalı olan çocuğu saz çatının kenarından aşağı kaydırmıştı. Muhafızlar çocuğu yakalayabilmek amacıyla öne çıkmışlardı. Bir tanesi, üstlerine çarpan ağırlık nedeniyle düştüyse de diğer ikisi tökezlemelerine rağmen çocuğu yakalamıştı. Bakışlar, pervaza tırmanmaya başlayan Alyss’e çevrilmişti.

Çatının içinden bir anda yukarı fırlayan bir alev duvarı, Alyss’in pervazla bağlantısını koparmıştı. Alt kısımdaki kalas ve kirişler birkaç dakikadır yanmaya devam ediyordu ve alevlere dayanamayarak birdenbire bel vermişlerdi. Alyss artık görünmez olmuştu. Birden, çatının odanın üstünde kalan tarafı, alevlere boğularak korkunç bir gürültüyle çökmüştü. Bir an sonra, hanın ön tarafında, dumanı tüten bir delikten başka bir şey kalmamıştı. Kalan bütün kütüklerin yanarak devrilmesiyle hanın ön duvarı tamamen yıkılmıştı.

Alyss, oradan kurtulamamıştı.

“Olanları unutmanın kolay olmadığını ben de biliyorum,” dedi Gilan. Halt’un sözlerini takip eden uzun sessizliği bölen kişi Komutan olmuştu.

Hepsinin aklı, Alyss’in ölüm haberini aldıkları o korkunç güne, çılgına dönmüş haldeki muhafızların anlattıktan o korkunç hikâyeye gitmişti.

“Bu şekilde hayatını feda etmek,” dedi Cassandra usulca, “Alyss’e yakışır bir hareket oldu. Muhafızlan, bir an bile te-

reddüt etmediğini -küçük kıza yardım etmek için hiç düşünmeden yangına daldığını- anlatmışlardı."

"Elimizde toprağa verilecek bir cenaze olsaydı Will kendisini o kadar kötü hissetmezdi belki de," dedi Pauline. Yangının şiddeti nedeniyle Alyss'in cesedi asla bulunamamıştı. "Cenazeler keder dolu merasimlerdir fakat en azından geride kalanların artık her şeyin bittiğine inanmasını sağlarlar. Şahsen, bu konuda doldurulmamış bir boşluk bulunduğunu hissediyorum. Will, daha da beterini hissediyor olmalı."

Gilan birkaç saniye bekledikten sonra sözü yeniden aldı. "Matemini ve tüm bu olanlar nedeniyle yaşadığı boşluğu anlayabiliyorum," dedi. "Bu, onun, zaman içinde aşması gereken bir mesele. Aşacağından da eminim. Fakat bir başka durum söz konusu."

Meraklı bakışları üstüne çekmişti. Halt, genç Komutan'm neden söz ettiğini tahmin edebiliyordu.

Usulca "Jory Ruhi ve çetesi," diye ekledi.

Gilan başıyla onayladı. "Yakayı kurtarmaları, Will'in âdeta hayata küsmesine neden oldu. Kendisini onları yakalamaya adadı. Şahsi bir intikam görevine çıktı ve bu takıntısı, ruhundaki karanlığı besliyor. Aklında başka hiçbir şey olmadığından eminim."

Cassandra, acı dolu kısa bir çığlık atarak elini boğazına götürdü. Uzun süre yol arkadaşlığı yaptığı, neredeyse kardeşi gibi gördüğü Will'in böylesine kapkara bir hırs çukurunda boğulmak üzere olduğu düşüncesi, prensesin gözlerine yaşların hücum etmesine neden olmuştu. Uzun zaman önce, Skorghijl adasında birlikte geçirdikleri, Will'in onu koruyup kolladığı

ve en zorlu zamanlarda moralini yükselttiği günler aklına gelmişti. Will'in Arrida'da, tıpkı Halt'un söylediği gibi, son saniyede yardımlarına koştuğu günleri anımsamıştı.

Will'i kahverengi isyankâr saçları ve neşeli sırıtışı olmadan hayal edemiyordu. O, her zaman canlı ve yerinde duramayan bir insan olmuştu. Hevesli ve meraklı mizacı itibariyle sürekli yeni ve ilginç olanın peşinde koşardı. Bu özelliği nedeniyle Nihon-Jalılar tarafından kendisine 'Çoço' yani 'Kelebek' lakabı takılmıştı. Fikirden fikre, olaydan olaya neşeyle uçuyormuş gibi bir havası vardı.

Cassandra her ne kadar Will'i Alyss'in ölümünden sonra birkaç kez görmüş olsa da Orman Muhafızı, eski dostlarından uzak durmayı tercih ediyordu. Kır sakallı, zalim bakışlı bir insana dönüşmüştü. Eski, neşeli Will'den eser kalmamıştı. Pauline haklıydı. Arkadaşlarının ruhunun ışığı sönmüştü.

"Zihnini bu intikam fikrinden uzaklaştıracak bir şeylere ihtiyacı var," dedi Halt. "Onu bir göreve göndersen; aklını meşgul edecek, zorlu bir göreve mesela?"

"Denemedim değil," diyerek kaşlarını çattı Gilan. Devam etmeden önce bir an için sustu. "İki kere görevi reddetti."

Halt, duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. "Red mi etti? Öyle bir hakkı yok ki!"

Gilan, çaresizliğini belli eden bir el işareti yaptı. "Biliyorum Halt. Will de biliyor. Durumun tekrarlanması halinde ona görevden uzaklaştırma cezası vermek zorundayım."

"Bu, onu öldürür," dedi Horace.

Gilan, eski dostuna döndü. "Kendisi de durumun farkında. Ama umursamıyor. Ayrıca ceza alması halinde, onu başka bir

göreve atayamayacağımı da biliyor. Görevi kabul etmeyecek ve ben de cezai işlem yapmak zorunda kalacağım. Öte yandan, en yetenekli Orman Muhafızımın, Jory Ruhi ile çetesinin peşinden koşmasına izin vermek gibi bir lükse de sahip değilim. Tüm bunlar bir yana, Will benim de yakın bir dostum ve onu bu halde görmek, beni de çok üzüyor."

"Çetenin bazı üyelerini yakaladı sanıyordum?" dedi Horace.

"Beş kişiden üçünü yakaladı. Bir tanesine ulaşalı henüz iki hafta oldu. Adamın adı Henry Wheeler. Will karşısına çıkınca kaçmaya çalışmış."

"Neler olmuş?" diye sordu Halt ama duyacağı cevabın yüreğini dağlayacağından korkuyordu. Will gibi yetenekli bir Orman Muhafızı, hedefindeki kişinin öylece 'kaçmasına' izin vermezdi. Eski çırağının elini kana buladığını duymayı hiç ama hiç istemiyordu.

Gilan, eski ustasının aklını okumuştu sanki. Başını aniden iki yana salladı.

"Wheeler öldü ama Will tarafından öldürülmedi. Will'e saldırmaya çalışırken kendi bıçağı göğsüne saplanmış."

Rahatlayarak derin bir iç geçiren Halt, "Ya diğer ikisi?" diye sordu.

"Will ikisini de yakaladı ve yargılanıp hüküm giymeleri için yetkililere teslim etti. Gerçi bana, kaçma denemesinde bulunmalarını çok istediğini söylemişti. Sanınm kaçmaları için onlara çeşitli fırsatlar da tanımış. Neyse ki bir aptallık yapmamışlar."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Hepsinin aklı eski dostlarındaydı.

“Ya Ruhi?” diye sordu Horace.

“Bir keresinde az kalsın Will’in ağına düşüyordu,” diye cevap verdi Gilan.

Halt, başını kaldırdı. “Bunu bilmiyordum.”

Gilan başıyla onayladı. “Çeteyi takip etmeye başlamasının ardından kısa bir süre geçmişti. Will, Ruhl’un burnunun dibine kadar girmeyi başardı. Ruhi bir sandalla nehri geçiyormuş. Will kıyıdan ayrılan sandalı birkaç saniyeyle kaçırmış. Birkaç saniye yüz yüze bakışmışlar. Will yayını omzundan indirinceye dek Ruhi, yün balyalarının arkasına saklanmış. Will, akıntıya kapılmasını engellemek için sandala tutturulan, tepedeki kabloya tırmanarak peşlerinden gitmeyi denemiş ama Ruhi karşı kıyıya varıp kabloyu kesmiş ve Will de nehre düşmüş. Az kalsın boğuluyormuş.”

“Ne kadar yaklaşmış,” diye mırıldandı Halt. “Eminim bu, onu daha da hırslandırmıştır.”

Gilan, başını onaylamasına salladı.

“Evet Gil,” dedi her zaman konuşmaktan çok faaliyete geçmeyi savunan Pauline, “ne yapmamızı önerirsin; burada oturup şikâyet etmenin dışında tabii?”

Gilan tereddüt etti. Bilinmeyen topraklara ayak basmak üzereydi ama içgüdüleri ona, Will’in kurtuluşunun o odada toplanan insanlarda -yani en yakın dostlarında- yattığını söylüyordu.

“Bakın,” dedi usulca, “bizler Will’in en yakınlarıyız. Belki de hep birlikte hareket etmeliyiz. Onu bir odaya sokup onun için ne kadar endişe ettiğimizi, içini yakan intikam ateşinin ona ne kadar zarar verdiğini söylememiz halinde... belki de

hep bir ağızdan aynı şeyi söylememiz halinde bizi dinleyecektir. Belki de... ne bileyim... bu maceradan vazgeçecektir?"

Gilan cümlesini soru soruyormuşçasına, odadakilerden birinin kendisine destek çıkmasını istercesine tamamlamıştı. Aslına bakılırsa, birlikte hareket etseler bile, ne yapabileceklerinden emin değildi. Ama odada toplananların Wilkin sıkıntılı durumuna çare bulmada önemli rol oynayacaklarından emindi. Belki de sevgileriyle eski dostlarının zihnini işgal eden o kara perdeyi -içinde intikam ateşi yanan o karanlığı- kenara itebileceklerdi.

"Yalnızca konuşmanın bir işe yarayacağını sanmıyorum..." diyecek oldu Horace.

"Ama hepimiz birlikte hareket eder ve aynı şeyi dile getirirsek, sözümüzü dinler, değil mi?" diye araya girdi Cassandra.

Horace, dudağını büktü. "Bilmiyorum. Will nasıldır, bilirsin. İnatçıdır. Her zaman inatçıydı." Sözlerini doğrulatmak için Halt'a döndü. Yaşlı Orman Muhafızı da başıyla onay verdi.

"Konuşmakla yetinmemiz halinde," diye devam etti Horace, "muhtemelen başını öne arkaya sallayacak ve ikna olmuş numarası yapacaktır. Bizden ayrılınca da her şeye kaldığı yerden devam edecektir."

Horace kaşlarını çatmış, düşünüyordu. Aklına bir fikir geliyordu sanki ama onun ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

"Will'e, odaklanacağı yeni bir şey vermeliyiz. Jory Ruhi ile paçayı sıyıran suç ortağı hakkındaki takıntısını bir yana bırakacağı bir şey. Zihnini intikam hislerinden uzak tutacak kadar meşgul edecek bir şey."

Gilan, ellerini yenilgiye uğramışçasına iki yana açtı.

“Şey, dediğim gibi, onu yollamaya çalıştığım görevleri reddetti ve...”

“Daha zorlayıcı, bireysel anlamda kendisini daha çok vermesini gerektiren bir şey olmalı,” dedi Pauline. Horace’ın nereye varmak istediğini görebiliyordu. O da Horace gibi ne olduğunu anlamadığı hislere boğulmuştu. Aklındakileri dile getiren kişi Halt oldu.

“Yanma bir çırak alması gerekiyor,” dedi.

Herkes dönüp Halt’a baktı. Fikir, bir kez dile getirildikten sonra, hepsine mantıklı gelmişti. Horace ve Pauline, anında başlarını sallayarak onay vermişlerdi. Deminden beri zihinlerini zorlayan şeyin ne olduğunu bulmuşlardı.

Gilan, birkaç saniyeliğine ümitli görünse de sıkıntıyla başını iki yana salladı.

“Sorun şu ki,” dedi, “hâlihazırda uygun bir çırak adayımız bulunmuyor. Will’e yetenekleri kısıtlı birini de öneremeyiz. Beklediği gibi çıkmayan bir çırağı eğitmeyi haklı olarak reddedecektir. Bu konuda onu suçlayamam.”

“Ben herhangi bir çıraktan söz etmiyordum zaten,” dedi Halt. “Will’in şahsen tanıdığı biri olmalı. Umursadığı, dolayısıyla da reddedemeyeceği biri. Onu fiziksel ve zihinsel anlamda meşgul etmenin yanı sıra duygularına da hitap edecek birinden söz ediyorum.” Karısına döndü. “Seneler önce, Will’i Gilan’la birlikte Keltika’ya gönderdiğim zaman, bazı... dengesiz hareketlerim olmuştu, hatırladın mı?”

“Hatırladığım kadarıyla asilzadeleri şato pencerelerinden aşağı atmaya başlamıştın,” dedi Pauline. Tebessümünü gizlemek için dudaklarını kıvırmıştı. Halt, hayatının o dönemine dair ayrıntılara girmek istemediğini gösteren bir el işareti yaptı.

“Her neyse. Aklımı dağıtacak yeni bir şeylere ihtiyacım olduğunu sezmiştin.”

“Göreve çıkan Alyss’e eşlik etmekle görevlendirilmiştin diye hatırlıyorum,” dedi Pauline.

“İşe de yaramıştı. Alyss’in gençliği ve neşeli halleri, ruhumu o karanlıktan çıkarmıştı.”

Leydi Pauline’in yüzüne şüpheci bir ifade yerleşti. “Adamian hendeklere fırlatmaya devam ettin ama.”

“Olabilir. Hak etmişlerdi,” dedi Halt. Nadiren görüldüğü üzere, sırıtmaya başlamıştı. Birden yeniden ciddileşti. “Dediğim gibi, anlattığım özelliklere sahip birini Will’in gözetimine vermemiz halinde, ruhunu saran intikam ateşi zayıflayacaktır. Ayrıca Alyss’i kaybettiğini kabullenip yaşamına devam etme yolunda da ona büyük bir katkımız dokunmuş olur.”

“Sevdiğin birinin kaybını tamamen unutman asla mümkün değil tabii,” diye mırıldandı Cassandra.

Halt, başını prensese doğru salladı. “Doğru. Ama o gerçeği kabullenmeyi ve onunla birlikte yaşamayı öğrenebilirsin. Acı, zaman içinde daha katlanılabilir hale gelir. Ruhunu tamamen terk etmez belki ama çekilir hale gelir.”

Gilan, aklındakileri dile getiren eski akıl hocasını dikkatle dinliyordu. Genç Komutan, Halt’u muhtemelen odadaki herkesten daha iyi tanıyordu.

“Aklında sanırım özel bir çırak adayı var, değil mi?” diye sordu.

Halt, Gilan’a döndü. “Madelyn’i düşünüyordum.”

I) irden herkes aynı anda konuşmaya başlamıştı.

'Ayağa fırlayarak "Madelyn mi dedin? *Benim* **Madelynim'den mi söz ediyorsun?" diye bağırdı Cassandra.**

"Şaka yapıyor olmalısın, Halt!" dedi Horace.

"Ama Madelyn bir kız!" Gilan'dı bu.

Halt, herkesin sakinleşmesini bekledikten sonra sakin bir sesle cevap vermeye başladı.

"Evet, Cassandra. Senin Madelynin'den söz ediyorum. Hayır Horace, şaka yapmıyorum. Evet Gilan, Madelyn'in bir kız olduğunun farkındayım."

Sözlerine olumsuz tepki vermeyen tek kişinin, eşi olduğunu fark etmişti. Göz ucuyla Pauline'in başını düşünceli düşünceli öne arkaya salladığını fark etti. Şaşırmamıştı. Karısına küçük bir tebessüm gönderdi. Diğerleri, yaptığı teklif nedeniyle yaşadıkları şaşkınlığı henüz üstlerinden atamamışlardı. Cassandra, Halt'un ciddi olduğunu anlayınca kendisini yeniden sandalyesine bırakmıştı. Halt, prensese döndü.

"Evanlyn," dedi. Tıpkı Will gibi Halt da o ismi özel gö-

rüşmeleri sırasında sık sık kullanıyor, aralarındaki yakınlığın boyutlarını ortaya koymuş oluyordu. "Gel seninle başka bir şey düşünelim. Bir kızın değil de oğlun olmuş olsaydı, şu anda ne yapıyor olurdu?"

Prenses "Oğlum olmadı ki benim..." diyecek oldu ama Halt elini kaldırarak itirazı bastırdı.

"Sen yine de dediğimi yap. Diyelim ki bir oğlun oldu. Araluen'in gelecekteki hükümdarını tahtına ne şekilde hazırlardın?"

Cassandra, dudağını ısırmak zorunda kaldı. Halt'un nereye varmak istediğini anlamıştı ve yaşlı kurdun önerisine destek çıkmak istemiyordu.

Soruya eşinin yerine cevap veren Horace, "Şu an orduda olurdu," dedi kuru bir sesle.

Kocasına buz gibi bir bakış fırlatan Cassandra, onu suçlarcasına "Horace!" diye bir çığlık attı ama uzun boylu, becerikli ve dürüst Horace, omuz silkmekle yetinmişti. Cevaptan kaçınmalarının yolu yoktu.

Halt, usulca başıyla onayladı. Gözleri, hâlâ ona doğru dönen Cassandra'nın üstündeydi. Prensesin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Halt, onun Horace'a çıkıştığı için pişman olmaya başladığını görebiliyordu.

"Doğru," dedi. "Muhtemelen süvari alaylarından birinde olurdu. Oğluna birkaç yıldır şahsen kılıç ve mızrak eğitimi veriyor olurdun, değil mi Horace?"

Horace, başını evet anlamında salladı ama biraz pişman olduğu anlaşılıyordu. Cassandra'nın hamileliği sırasında, oğluna babası gibi ata binmeyi, kılıç ve kargı kullanmayı öğrettiğini

hayal etmişti. Cassandra bir kız çocuğu doğurunca anlık bir şaşkınlık yaşamıştı. Kız çocuk ihtimalini öncesinde aklına bile getirmemişti. Tabii bu şaşkınlığının sonradan, bir kız çocuğu yetiştirecek olma fikrinin verdiği keyifle çabucak dengelendiğini belirtmek gerekir. Ancak şu an Horace yeniden, uzun zaman önce kurduğu bu hayallere dalmıştı.

Halt devam etti. "Büyük ihtimalle düşük bir subay rütbesiyle bölüklerden birinin başına geçirilir, savaş sırasında adamlarını nasıl yöneteceğini ve ölüm kalım meseleleri sırasında ne kararlar alması gerektiğini öğreniyor olurdu.

"Yaralanmaması için silahlı dövüşten uzak tutulması gibi bir muameleyi muhtemelen ikiniz de tercih etmeyecektiniz. Emri altındakilerle aynı tehlikelere maruz kalan bir prensin, adamları tarafından sevilip sayılan saygın bir lidere dönüşeceğini eminim ki biliyorsunuz. Belki de bir dönem boyunca, İskoti akıncılarına karşı durmak üzere, kuzeydeki karakollardan birine atanırdı. Ya da güneybatı kıyısı boyunca devriye dolaşır, kaçakçıları ve Karanlıkçıları yakalamak üzere uğraşırdı."

Halt susup Horace ile Cassandra'ya bir göz attı. Horace onunla hemfikirmiş gibi görünüyordu. Cassandra'nın dudakları ise ince, inatçı bir çizgi oluşturacak şekilde kıvnlmıştı.

"Oğlunuz, etrafı yüzlerce silahşorla çevrili bir şekilde, kocaman, rahat şatosunda oturup tehlike nedir bilmeden vakit öldürmeyecekti, bundan eminim."

Gilan bir şeyler söyleyecek olduysa da Halt elini kaldırarak onu durdurdu. Gilan'm ne tür bir itirazda bulunacağını biliyordu ve bir iki dakika içinde o konuya eğilecekti.

“Kızınız neden farklı yetişsin ki?” diye sordu. Gözleri öfkeden alev alev yanan Cassandra ile göz göze geldiler.

“Çünkü o benim kızım da ondan!” diye cevabı yapıştırdı prenses. “Orduya katılıp bir süvari müfrezesini yönetmesini mi bekliyorsun ondan?”

“Hayır,” diye makul bir sesle cevap verdi Halt. “Ama Orman Muhafızlarına katılmasını mantıklı bir tercih olarak görüyorum. Komuta etmeyi, karar vermeyi, durum değerlendirmesi yapmayı ve doğru zamanda doğru kararlan almayı öğrenecektir. Savaşın fiziksel yanına gelince, eh, biz Orman Muhafızları, genellikle arkada kalmayı tercih eder ve o işleri Horace gibi eli kılıç tutan savaşçılara bırakınz. Sakın alınma bu dediğimden,” diye hafifçe tebessüm ederek ekledi.

Horace omuz silkti. “Zamanında senin de yakın dövüşe katıldığını hatırlıyorum, Halt. Hem de birçok kez.”

Halt başıyla onayladı. “Doğrudur. Ama bir Orman Muhafızı’nın mutlaka ön saflarda yer alması gerekmez. Ukalalığımdan yapmışımdır.”

“Ama yine de tehlikenin söz konusu olduğunu kabul ediyorsun, değil mi?” dedi Cassandra.

Halt, prensese döndü. “Elbette. Tehlikelerle dolu bir dünyada yaşıyoruz. Sen ölüp de Madelyn tahtı devralınca, etrafında onu orada istemeyen, şahsi çıkarlarına uygun bir biçimde kendi hükümdar adaylarını ortaya sürecek olan kişiler bulunacak. Karşılarında çaresiz bir kız çocuğu olduğunu düşünmeleri halinde, bu durumdan faydalanmak isteyebilirler. Eğitimli bir Orman Muhafızı ile mücadele etmeleri gerektiğini -ve Birliğin tüm imkânlarıyla Madelyn’in arkasında durduğunu- bilmeleri

durumunda ise harekete geçmekte o kadar istekli olmayacaklarından eminim. Biliyorsun ki Orman Muhafızları birbirlerini koruyup kollarlar."

Cassandra düşünmeye başlamıştı. Araluen'e hâlihazırda barış hâkimdi ama Krallık çapında, hükümdarın en ufak bir zayıflık göstermesi halinde isyan etmeye hazır olan unsurların var olduğundan haberdardı. Hükümdar değişikliğinin hırslı kişiler arasında bir tür güç mücadelesine dönüşmesi işten bile değildi. Cassandra'nın şöhreti ve Horace'ın savaşçılık yetenekleri, bu tür unsurların harekete geçmesine engel oluyordu. Araluen halkı, gelecekteki kraliçelerinin ayartılamayacağından ya da kolay kolay sindirilemeyeceğinden emindi. Cassandra'nın hüküm sürmesine karşı gelişecek olan her türlü isyan, çabucak bastırılacaktı.

Ama ya Maddie? Ya kızlan tahta otururken beraberinde ne getirecekti? Ne tür bir şöhrete sahip olacaktı? Cassandra, Halt'un kullandığı 'çaresiz bir kız çocuğu' tanımının duruma son derece uygun olduğunu fark etmişti. Elbette ki Maddie'nin yanında danışmanlan ve destekçileri olacaktı. Ama Cassandra, tahtın gerçek gücünü hükümdardan, hükümdann zorlu ve korkutucu durumlar sırasında sergilediği tavırlardan aldığının farkındaydı. Yine de...

Kederli bir sesle "Ama ya işin tehlike kısmı, Halt? Küçük kızımı nasıl tehlikeye atanm? Ya yaralanırsa?" diye sordu prenses.

"Dikiş kursuna koşarak giderken uzun eteğinin uçlarına basarak kayşa ve merdivenlerden düşerek boynunu kırsa?" diye sordu Halt. "Kızını zarar görecek diye hanım evladına çevirmek gibi bir lüksün yok."

Duncan'la konuşmaları aklına gelince konuşmaya ara verdi. "Baban sana tahtı devralınca hayatının zorlaşacağından söz etmişti," dedi. "Maddie'nin hayatı daha da zor olacak. Kendisine Horace gibi bir destekçi bulamayabilir."

Halt, öne doğru eğilerek Cassandra'nın ellerini yakaladı.

"Kızını Araluen'in görmüş olduğu en yetenekli, en müthiş Orman Muhafızı'nın ellerine teslim etmiş olacaksın," dedi usulca. Diğerlerinin şaşkınlığını fark edince başını kaldırıp gülümsedi.

"Haa, Will her zaman benden çok daha iyi bir Orman Muhafızı olmuştur," dedi. Bir zamanlar ukala doğası nedeniyle itiraf etmeye çekindiği sözleri artık kolayca dile getirebiliyordu.

"Daha iyi **değil de senin kadar iyi diyelim," şeklinde gönülsüzce düzeltti Gilan.**

"Gençliği de cabası," diye gülümsedi Pauline.

"Hatırlattığın için sağ ol," dedi Halt. Horace ile Cassandra'ya döndü. "Bir düşünsenize. Maddie'yi daha güvenilir ellere teslim edebilir miydiniz? Will, vaftiz kızı Maddie'yi çok seviyor. Onu yeğeni, hatta neredeyse öz kızı gibi görüyor. Will'in kızınıza bir zarar gelmemesi için gerekirse hayatını feda edeceğini çok iyi biliyorsunuz."

"Will de öyle hemen ölecek biri değildir hani," diye tamamladı Horace. Halt'un yürüttüğü mantığı kavramaya başlıyordu. Düşününce, Maddie'nin, Will'in gözetiminde oldukça güvende olacağına inanmaya başlamıştı.

Horace'ın, önerisine daha sıcak bakmaya başladığını fark eden Halt, iyice bastırma karan aldı.

“Bunlara ek olarak, biraz önce bizlere Maddie’nin asi ve başa çıkılması zor bir çocuk olduğundan söz etmiştiniz. Belki de çıraklık hayatının sağlayacağı disipline ihtiyacı vardır. Beş yıllık çıraklık eğitimini bütünüyle alması gerektiğini iddia etmiyorum. Bir yıl -bronz meşe yaprağını alabilmesi için- yeterli gelecektir. İleride bu tecrübenin çok faydasını görecektir.”

Cassandra, ona cevap vermeye hazırlanıyordu ki birden yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti ve geri çekildi.

“Doğru söylüyorsun,” dedi usulca. Maddie’yi, Will’e karşı küstahlık yaparken ve bu tür davranışların bedelini ödemesi gerektiğini öğrenirken hayal edebiliyordu. Will, her ne kadar onu çok seviyor olsa da çırağının ukalalıklarına asla izin vermeyecekti.

“Cassandra,” dedi Pauline. Prenses başını kaldırıp Halt’un zarif, sarışın eşine bakınca, bir an için karşısında eski dostu Alyss’i görür gibi olmuştu. “Erak’ın fidyesini ödemek için Arrida’ya gitmek istediğin zaman, babanla yaptığım görüşmeyi hatırladım. Babana söylemiştim, şimdi sana da tekrar edeceğim; kraliçe adayının bu tür maceralara girişmesi -şansını denemesi- elzemdir. Dışarı çıkıp dünyayı görmelidir. Fildişi kulenden ülkeni yönetemezsin. Bence bu, çok iyi bir fikir.”

Cassandra, kendisini Pauline’in sözlerini başıyla onaylarken bulmuştu. Kararını verdi ve Horace’a dönünce onun da kendisiyle aynı fikirde olduğunu anladı. Kocası, her zamanki gibi aklından geçenleri okumuştu.

“Peki, tamam,” diyebildi.

“Hiçbirinizin göz önüne almadığı küçük bir sorun var,” dedi Gilan. “Maddie bir kız. Orman Muhafızları Birliği’nin daha önce hiç kız üyesi olmadı.”

“Belki de artık zamanı gelmiştir,” dedi Halt. Pauline bu fikre yürekten katıldığını belli eden bakışlarım eşine çevirmişti. *Zalim suratlı, huysuz, muhafazakâr kocamın atladığı aşamalara bak hele,* **diye geçirdi aklından.**

“Ama...” diyecek oldu Gilan. Aklına itiraz edebileceği bir husus gelmesini bekledi. “Maddie ufak tefek bir kız. Gerilim kuvveti kırk kiloyu bulan uzun yayı nasıl kullanacak?”

“Ben de ufak tefeğim,” dedi Halt. “Will de öyle.”

“Biliyorsun ki kızlarla oğlanların kas yapılan birbirinden farklı,” dedi Gilan. Cassandra ile Pauline’e özür dilercesine bakışlar atıyordu. “Kadınlara karşı ön yargılı falan değilim. Bu anatomik bir gerçek. Bizler genel anlamda kadınlardan daha kaslıyız. Maddie de öyle iri kıyım bir kız sayılmaz. Uzun yayı gerebilecek kadar kaslı bir vücuda sahip olması imkânsız.”

“Öyleyse o meseleye bir çözüm bulmamız gerekecek,” diye cevap verdi Halt. “Düşünce yapımızı bir miktar değiştirebiliriz belki. Öte yandan, kızlar oğlanlara göre daha hafifler ve sessizce hareket etme anlamında büyük avantajlara sahipler. Maddie, çok çevik ve uyanık bir çocuk. Bunlar, bir Orman Muhafızı’nda aradığımız türden kabiliyetler.”

Halt, Gilan’m kendi içinde bir mücadele verdiğini görebiliyordu. Çaktırmadan gülümsedi. Aslına bakılırsa, özellikle Maddie için olmasa da genel olarak kadınların Birliğe alınması fikri üzerinde aylardır düşünüp taşınıyordu. Gilan’ın da değindiği gibi, hâlihazırda yeterli sayıda çırak adayı bulunmadığından haberdardı. Birliğin, kendisini kadınlar gibi geniş bir insan kaynağından mahrum ettiğini düşünmeye başlamıştı. Sonuçta, on beş yaşına basan Krallık vatandaşlarının yansı kızlardan

oluşuyordu. İçlerinde çıraklık için uygun adaylar bulunuyor olmalıydı. Kadın Orman Muhafızı olmamasının özel bir nedeni yoktu. Belki de zihinlerdeki örümcek ağlarını temizleyip yeni bir yol izlemenin vakti gelmişti.

Bu tür yenilikçi bir fikrin altyapısını Halt'tan iyi kim hazırlayabilirdi ki? Ne de olsa, Crowley ile birlikte, seneler önce Birliği ıslah etmişlerdi. Belki de yeni bir devrimin zamanı gelmişti.

Gilan'ın öncelikli itirazına -yani uzun yayı kullanabilecek kadar güçlü kız çocuklarını bulmaya- gelince, Maddie, bu meseleye değişik bir çözüm bulmak için biçilmiş kaftandı.

"Sizin kızı dairesinden bir saat kadar dışarı salabilir misiniz?" diyerek Cassandra ile Horace'a döndü Halt. "Gilan'a bir gösteri yapmasını istiyorum da."

Halt, Gilan ve Maddie, Araluen Savaş Okulu'nun silah talim avlusunda bekliyorlardı. Halt gösterinin amacına ulaşabilmesi için Horace ile Cassandra'dan avlunun biraz uzağında durmalarını rica etmişti. Anne ve babasıyla yaşadığı gerilimin genç kızın dikkatini dağıtmasını istemiyordu.

Maddie'nin meraklı bakışları, Halt'un üstündeydi. Genç kızın neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Halt biraz önce, durdukları yerin yetmiş metre kadar ötesindeki kazıkların üstüne, iki eski şövalye miğferi asmıştı. Yaşlı kurt, genç kıza dönüp gülümsedi.

"Gilan, Birliğin kullanabileceği yeni bir silah arayışında," dedi. "Gösteri için senden iyisini bulamayız diye düşündüm."

"Sapandan mı söz ediyorsun?" dedi Maddie. Bakışlarını sağ elindeki çifte deri kayışlı sopaya kaydırdı. Halt, onu cezalı hayatından geçici olarak kurtarırken yanına sapanını almasını istemiş, mermi olarak kullandığı kurşun bilyelerden bolca getirmeyi de unutmamasını söylemişti.

“Evet. Gilan, zırhlı bir savaşçıya doğru atış yapmak için uygun mesafede miyiz sence?”

Gilan, başıyla onay verdi. Uzun yay, doğal olarak yetmiş metreden çok daha ötelere atış yapabiliyordu. Ama bu mesafeden de düşmanın çelik miğferini yarıp geçecek kadar şiddetli bir atış yapmak mümkündü. Ayrıca hedefin şaşırılması halinde, ikinci bir atış yapacak kadar zaman da kalıyordu.

Orman Muhafızları hedeflerini neredeyse hiç şaşırmazlardı ya, neyse.

“Hadi önce *sen* bir atış yap bakalım,” dedi Halt.

Gilan yayını kaldırdı ve seneler boyu yapmış olduğu idmanların sonucu olan düzgün, hızlı bir hareketle okunu kirişe yerleştirip fırlattı. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki dışarıdan bakanlara sorulsa nişan bile almadığını iddia edeceklerdi.

Ok, sol taraftaki miğfere alın hizasından tıngırtıyla saplanmış, miğfer yerinden sıçrayıp okun etkisiyle bir süre geriye gittikten sonra avlunun zeminine düşmüştü.

“Yavaşsın,” dedi Halt.

Eski ustasına dertli dertli bakan Gilan, “Daha iyisini yap da görelim,” diye meydan okudu.

Yüzüne hafif bir tebessüm yerleştiren Halt, “Korkarım yayımı dairemizde unutmuşum,” dedi. Gilan dudağını bükmekle yetindi. Halt, Maddie’ye dönerek “İkinci hedefi sana ayırdık, küçük hanım,” dedi.

Maddie, sapanın ucundaki ilmeği sağ elinin orta parmağına doladıktan sonra diğer kayışın kıvrık ucunu baş ve işaret parmaklannın arasına aldı. Bunları yaparken, kemerindeki keseden aldığı kurşun bilyeyi, sapanın ortasındaki deri bölmeye

yerleştirmişti. Halt, kızın bilyeyi aşağıya hiç bakmadan yerleştirdiğini beğeniyle fark etti. Gözlerini hafifçe kısan Maddie, tüm dikkatini idman avlusunun diğer ucundaki miğfere vermişti.

Hafifçe yan dönerek sol bacağını hedefe doğru uzattı ve kayışların ucundaki bilyeyi geriye doğru sarkıttı. Sapanı, bilyenin yatağına tam olarak oturduğundan emin olmak için birkaç kez yavaşça salladı. Sol kolu ve eliyle hedefini işaret ettikten sonra sağını harekete geçirerek sapanı çevirmeye başladı. Omuz hizasının biraz yukarısında tuttuğu sapanı yukarıdan aşağıya doğru çeviriyor, vücudu da kolunun hareketlerini takip ediyordu. Fırlatma aşamasına gelince, baş ve işaret parmaklarının arasında tuttuğu düğümlü ucu serbest bıraktı. Bilye sapandan fırlamış, fırlatma öncesi çevirme manevraları sayesinde hızlanarak hedefine doğru yol almaya başlamıştı.

TANGIR!

İkinci miğfer, kazığın üstünde deli gibi döndükten sonra yamularak yana kaymıştı.

Gilan, etkilenmişçesine başını salladı. "Hiç fena değil."

Atışın sonucunu incelemek üzere avlunun diğer tarafına doğru yürümeye başladılar. Miğferin yine alın hizasında, kocaman bir oyuk oluşmuştu. Çeliğin üzerine gümüş renkli parlak metal tozlan sıçramıştı.

"İçeri girmemiş," dedi dudağını ısıran Gilan.

Halt, miğferin önündeki kocaman oyuğa dokundu. "Hayır, girmemiş. Ama bilye çarparken bu miğferin kafanda olmasını ister miydin?"

"Miğferi takan kişi açısından hayırlı sonuçlan olmayacağı

kesin," diye kabullendi Gilan. Parmağını gümüş metal artıklarının üstünde gezdirip "Mermi olarak ne kullanıyorsun?" diye sordu. Maddie, kemerindeki keseden çıkardığı bir diğer bilyeyi ona uzattı. Gilan, bilyenin ağırlığı karşısında bir an için şaşırmıştı.

"Kurşun bilye," dedi Maddie.

"O muazzam darbenin sebebi şimdi anlaşıldı," diyen Gilan, sapanı eline alıp incelemeye başladı.

"Ne kadar sade," dedi. "Bir o kadar da ölümcül." Sapanı sahibine geri verdi. "Annenden farklı bir teknik kullanıyorsun. Yanlış hatırlamıyorsam o, sapanı yatay tutup ardı ardına çeviriyordu, değil mi?" Sağ elini başının üstüne kaldırıp daireler çizmeye başladı.

Küçümsercesine omuz silken Maddie, "İyi bir teknik değil o," dedi. "Hedefini nasıl vurabildiğine şaşıyorum. Sapanı yatay daireler çizerek çevirirken karar vermek o kadar zor ki."

"Hem de ne vuruyordu," dedi Halt. "Ama hassas atışlar yapabilmek için saatlerce çalışması gerekiyordu."

"Bu, daha etkili bir yöntem," dedi Maddie. "Ayrıca ayağa kalkıp sapanı başının etrafında birkaç kez çevirmen halinde, kendini hedef haline getirmiş oluyorsun."

"Doğru dedin," diyerek kabullendi Halt. "Dakikada kaç atış yapabilirsin?"

Maddie, alt dudağını kararsızlıkla büktü. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Hiç zaman tutmadım."

"O zaman biz tutalım, olur mu?" dedi Halt. Gilan'ın vurduğu miğferi yerden aldı ve oku çıkararak Orman Muhafızı Birli-

ği Komutam'na uzattı. Miğferi kazığa geri takarak Maddie'ye atış hattına dönmesini işaret etti.

"Pekâlâ. Hedefleri sırayla vurursun ve biz de ne kadar hızlı olduğuna bir bakarız," dedi. "Ama unutma, hedefini vuramazsan hızlı hareket etmenin bir anlamı kalmaz. Elinde palasıyla üstüne gelen iri yapılı, iğrenç bir İberya korsanı karşısında beş kez atış yapıp beşinde de ıskalamanın bir faydası yok. Yavaş hareket edip bir kerede hedefini vurmak en iyisi."

Gülümseyen Maddie, "Anlaşıldı," dedi. Ayaklarının doğru durduğundan emin olduktan sonra belindeki keseye uzandı ve bilyelerden birini sapanın içine yerleştirdi. Sapanın bir kez daha, birkaç saniye boyunca ileri geri savrulmasına izin verdi.

"Başla!" diye seslendi Halt. Gilan dudaklarını kıpırdatarak saniyeleri saymaya başlamıştı.

Maddie atışını yaptı ve bilye hedefine çarpmadan bir diğerini çıkarıp sapanını yükledi. İkinci atışını, sapanı ileri geri savurmaya gerek duymadan, kolunu öne atarak aceleyle gerçekleştirdi. Tam o sırada *TANGIR!* **diye bir ses duyuldu. İlk atışı hedefi bulmuştu. Maddie seri hareketlerle sapanını doldurup aynı hedefi gözeterek ardı ardına atışlarını yapmaya başladı.**

TANGIR! TUNGUR!.. TANGIR! TUNGUR!

Gilan'ın elini kaldırmasıyla "Dur!" diye bağırdı Halt. Sayabildiği kadarıyla Maddie, bir dakika içinde altı atış yapmış, yalnızca dördüncü atışı hedefini vuramamıştı.

"Altıda beş," diye mırıldandı. "Hiç fena değil."

Maddie ayaklarını iki yana açıp ellerini beline koyarak meydan okurcasına Orman Muhafızlarına döndü.

"Tüm bu atışları neden yaptığımızı açıklayacak mısınız ar-

tık?" diye sordu. Bakışları Gilan ile Halt arasında gidip geliyordu. Elini kaldırarak cevap vermeye hazırlanan Halt'u durdurdu.

"Gilan'ın sapanı test etmek istediğine dair hikâyenizi bir kenara bırakırsanız sevinirim. Sapanla ilgileniyor olsaydınız, ne kadar hızlı atış yaptığımı görmek istemezdiniz diye düşünüyorum."

Gilan ve Halt, aralarında çabucak bakıştılar. Maddie durumu fark etmişti ama ikisi de ağzını açmıyordu.

"Silahı değil beni sınadığınız açıkça ortada. Sebebi nedir?"

"Sanınm bunu annen ve babanla konuşsan daha iyi olacak," dedi Halt sonunda.

Maddie, derin bir iç çekti. "Annemle babamın tek amaçlan, beni dört duvar arasına hapsetmek. Bir hafta daha dışan çıkma cezam var, biliyorsunuz değil mi?"

Halt, hafifçe tebessüm etti. "O yönde bir şeyler duydum, evet. Gerçi cezayı hak etmediğini söyleyemezsin, değil mi?"

Maddie, bakışlannı onunkilerden kaçınp boyun eğercesine iç geçirdi. "Peki, peki. Bir ya da iki kez kaçıp avlanmaya çıktığım olmadı değil..."

Halt'un yüzüne inanmaz bir ifade yerleşince sözlerini düzeltti.

"Beş ya da altı kez olsun, tamam. Benimle bu konuda konuştuklannda da biraz terbiyesizce davranmış olabilirim."

Halt'un normale dönen yüzü, bir anda yine o inanmaz ifadeyi takınmıştı.

"Tamam tamam, dediklerimden biraz daha fazlası yaşandı," diye kabullendi Maddie.

“Senin için en doğrusu olduğunu düşündükleri şeyi yapıyorlar,” diye nazikçe belirtti Halt. Maddie, gözlerini indirip çizmelerini idman avlusunun kumlarına sürtmeye başladı.

“Bi-li-yo-rum,” dedi mutsuzlukla. “Ama bana her an kıymetli küçük bir prensesmişim muamelesi mi yapmaları gerekiyor?”

“Eh, sen bir prensessin ve annenle baban için kıymetlisin de,” dedi Halt. “Aslına bakarsan, hepimiz için öylesin.”

Halt, Maddie’yi çok seviyordu. Seneler içinde aralarında yakın bir bağ kurulmuştu. Gilan da bu durumun farkındaydı. O nedenle konuşmanın dışında kalarak işleri Halt’a bırakmıştı.

Maddie, her şeye rağmen hafifçe tebessüm etmeyi başarmıştı. “Gönlümü fethetmesini her seferinde başarıyorsun.”

Halt, genç kızın elini tuttu. “Ben yalnızca seni çok sevdiklerini söylüyorum. Fazla korumacı davranmak istemiyorlar ama dizginleri bırakmaları da kolay değil. Onlar da durumun farkındalar. İnan bana, deniyorlar ve seninle ilgili bir fikirleri var.”

“Ama sen, bana onun ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?”

“Hayır. Bana düşmez. İşin aslını onlardan öğrenmelisin.”

Maddie, derin bir nefes aldı. “Hadi hisara dönelim de neler olduğunu öğreneyim o zaman,” dedi. “Tabi tutulduğum sınavı geçtim herhalde, değil mi?”

Halt, Gilan’a döndü. “Bence geçti, ya sence?”

Gilan, usulca gülümsedi. “Tabii canım. Kesinlikle geçti.”

DOKUZ

W

Maddie, endişeli bakışlarla Cassandra ile Horace'm önünde bekliyordu. Halt ile Gilan, onu kraliyet dairesinin kapısına kadar getirdikten sonra yanından ayrılmışlardı.

"Bu, seninle anne baban arasında bir mesele," demişti Halt. "Biz daha sonra konuşuruz."

Maddie, sessizce anne babasının söze girmelerini bekliyordu. *Genellikle konuşmaya, kabahatlerimin listesini yapmaya çok gönüllü olurlar hâlbuki,* **diye geçirdi aklından. Ama Cassandra ile Horace, bu kez gönülsüz görünüyorlardı. İkisi de söze diğerinin başlamasını istermişçesine, kararsızca bakışıyorlardı. Odadaki gerilim, Maddie'nin tahammül edemeyeceği bir hal almıştı. İpleri eline almaya karar verdi. Kötü bir haber -ki öyle olduğunu düşünüyordu- verecekleerse bile, en iyisi onu çabucak öğrenip bu gergin ortamdan kurtulmaktı.**

"Halt, benimle bir şey konuşacağınızı söyledi," dedi.

Anne babasının arasında yine o acele bakışmalar yaşandı. Nihayet Horace boğazını temizledi.

“Haa... şey... annen ve ben, seninle geleceğin hakkında konuşmak istiyoruz.”

Maddie, yüreğinin burkulduğunu hissetti. Geleceğiyle ilgili resmi bir konuşmanın içeriğini tahmin edebiliyordu. Daha fazla kısıtlama. Daha fazla kural. Daha az özgürlük. Taht sıralamasında annesinden sonra gelmesi itibariyle sahip olduğu sorumluluklara dair söylevler. Yapabileceği ve yapamayacağı şeylere dair talimatlar alacaktı. Elbette ki yapamayacaklarının sayısı, yapabileceklerinden açık ara daha fazla olacaktı. Annesi ve babasıyla geleceği hakkında konuşmak istemiyordu ama seçme şansı olmadığı da ortadaydı. Sözü Cassandra aldı.

“Maddie, aklına estiği gibi hareket etmene ve hayatını tehlikeye atmana daha fazla katlanamayız.”

Maddie’nin endişesi, yüzünden anlaşılıyordu. Anne ve babasının sabrım gereğinden fazla zorladığını ve karşısında geri adım atmayacaklarını anlamıştı. Geçmişte bu tür durumlardan kurtulmasını sağlayan sahte özürlere sığınmak için çok geçti artık. Cassandra ile Horace’in sabrı taşmış olmalıydı.

“Hayatında düzen ve disipline ihtiyacın var. Hizmet ettiğin bir amacın olmalı,” dedi babası.

Maddie’nin omuzlan, çaresizlikle çökmüştü. *Düzen, disiplin ve amaç,* **diye düşündü. Daha kötüsü olabilir miydi?**

Aklı, deliler gibi çalışıyordu. Bu durumdan kurtulmasının bir yolu yok muydu? Başvurabileceği bir hile? Şansını deneyecekti.

“Anne, baba. Sorumsuzca davranarak sizleri üzdüğümü görebiliyorum. Ama ben...”

Cassandra, sabırsızca elini sallayarak kızını susturdu.

“Bunlar için artık çok geç, Maddie. Seni kaç kez affettik ama akima eseni yapmaya ve otoritemizi çiğnemeye devam ettin. Her neyse, ikimiz de sabrımızın sonuna geldik. Kararımızı verdik.”

Buraya kadarmış, **diye geçirdi aklından Maddie. Annesini, çelik gibi sağlam bir iradeye sahip olduğunu ve bir kez kararını verdikten sonra asla geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Derin bir nefes alıp kendini en kötü ihtimale hazırladı.**

“Evet, kararımızı verdik,” dedi Horace. “Seni Will’in yanına çırak vereceğiz.”

Maddie’nin yüreği ağzına gelmişti. Yüzünde aniden beliren keyif dolu ifadenin fark edilmemesi için önüne bakmaya devam ediyordu. Birkaç saniye bekleyip kendini toparladıktan sonra başını kaldırdı. Bir an için, Horace’ın sözlerini yanlış anladığından korkmuştu.

“Will mi?” dedi çekine çekine. “Will Amca’dan mı söz ediyorsun?”

Will, Maddie’nin vaftiz babasıydı. Adının verildiği törende yanı başında yer almış ve ihtiyaç halinde Maddie’nin anne ve babasının yerini alacağına dair ant içmişti. Maddie, Will’i çok seviyordu. Çocukken Redmont Baronluğu’nu sık sık ziyaret eder, Will’in küçük, sıcak kulübesinde kalırdı. Birlikte ormanda avlanmaya çıkarlardı. Espri anlayışlarının birbirine benzemesi de Will’in yanında vakit geçirmekten büyük keyif almasının bir diğer nedeniydi.

Tabii Alyss ’in ölümünden sonra ciddi bir adam oldu çıktı, **diye geçirdi aklından. Olayın ardından bir ya da iki kez görüş-**

müşlerdi. Will her seferinde keyifsiz, sıkıcı bir görüntü sergilemişti. Bu, normal bir durumdu tabii. Will de herkes gibi kısa bir süre sonra kaybını geride bırakarak hayatına devam edecekti. Maddie annesinin, sorusunu cevaplamakta olduğunu fark etti.

"Evet, vaftiz baban Will. Kendisinden seni yanma çırak almasını ve bir Orman Muhafızı olarak yetiştirmesini rica edeceğiz."

"Ama... ben kızım," diye kararsızlıkla kekeledi Maddie.

Cassandra, kızını soğuk bakışlarla süzüyordu. "Bazen bu gerçeğin farkında olup olmadığından şüphe ediyorum," dedi.

Maddie, annesinin imalı sözlerini elini sallayarak geçiştirdi. "Yani... hiç kız Orman Muhafızı yok ki. Hiç de olmamış... olmuş mu?" Kaşlarını çatarak daha önce bu tür bir şey duyup duymadığını düşünmeye başladı. Başını iki yana salladı. Daha önce kızların Orman Muhafızlığına alınmadıklarından emindi.

"İlki sen olacaksın," diye doğruladı babası.

"Yani Will Amca ile birlikte mi yaşayacağım? Redmont'ta?" dedi Maddie. Annesiyle babasının başlarıyla onayladıklarını görünce yüzüne kocaman bir tebessümün yerleşmesine engel olamamıştı.

Redmont Şatosu, Araluen'e kıyasla çok daha havadar ve resmi olmayan bir binaydı. Baron Arald ile eşi Sandra, son derece sıcakkanlı ev sahipleriydi ve Maddie'yi çok severlerdi. *Sırf bu da değil,* **diye düşündü Maddie. Unvanı itibariyle Redmont'taki herkesin üstünde yer alıyordu; Baron Arald'm bile. Etrafında ona ne yapması ya da nasıl davranması gerektiğini söyleyecek kimse olmayacaktı. Harika bir haberdi bu!**

"Yerinde olsam, *Will Amca'nm.* üstüne fazla gitmezdim," diye uyardı onu Horace. "Onun çırağı olacağının farkındasındır umarını."

"Evet, evet," diye heyecanla cevap verdi Maddie. Aklı hızla çalışıyordu. Redmont Şatosu'nda düzenlenecek olan av ve dans partileriyle piknikleri hayal edebiliyordu. Tüm faaliyetlerin merkezinde yer alacak, annesiyle babası tarafından itilip kakılmaktansa etrafına emirler yağdıracaktı.

Tabii dikkatli davranıp işi abartmaması gerekiyordu. Keyfinin fazlasıyla yerinde olduğuna dair dedikodulann başkente ulaşması halinde annesiyle babasının, yeni hayatına bir son vermeleri işten bile değildi.

"Çıraklık hayatın hiç de kolay olmayacak," dedi kızını dikkatle izleyen Cassandra.

Maddie, kendisini çabucak toparladı. Dersini almış gibi görünmeye çalışıyordu. "Farkındayım. Ama elimden geleni yapacağım."

İçinden havalara uçmak geliyordu. Will, Maddie'yi çok sever ve üstüne titrerdi. Onu parmağında oynatması çok kolay olacaktı. O konuda her zaman başarılı olmuştu. Şimdi neden farklı olsundu ki?

"Yani... kabul ediyor musun?" dedi Cassandra. Maddie bakışlarını önüne çevirdi ve uslu uslu başını salladı.

"Elimden geleni yapacağım," dedi. "Benimle gurur duymanızı istiyorum."

Gilan ve Halt, atlarının sırtında Redmont Şatosu'nun altındaki ağaçlığın içinde bulunan küçük kulübeye yaklaşmışlardı. Şömineden ip gibi yükselen odun dumanı, uzaktan fark ediliyordu. Kulübenin arkasındaki ahırında bekleyen Çekici, dostlarını kişneyerek selamladı. Alaz ve Abelard da kişneyerek ona karşılık verdiler.

"Neyse, en azından evde," dedi Gilan.

O konuşurken kulübenin kapısı açıldı ve Will küçük verandaya çıktı. Eski dostlarını başıyla selamladı.

"Halt. Gilan," dedi.

Wilkin duygusuz ses tonu, Halt'un yüreğini burkmuştu. Eskiden olsa, kulübeye geldiklerinde Will onlan neşeyle, şakalaşıp takılarak karşılardı. Şimdiyse, veranda direğine yaslanmış, atlarından inen eski dostlarını seyretmekle yetiniyordu.

Halt, verandaya uzanan çifte basamağa adımını atmak üzereyken durdu.

"İçeri gelebilir miyiz?" diyerek kulübeyi işaret etti. Wilkin sergilediği soğuk tavır, küçük de olsa bir sitemi hak ediyordu.

"Elbette," diyen Will, kenara çekilerek konuklannı içeriye buyur etti.

Halt, pelerinini çıkardı ve bakışlarını tanıdık mekânın içinde gezdirmeye başladı. Bir anda kaşları çatılmıştı. Mutfak tezgâhının üstünde yıkanmamış bulaşıklar duruyordu. Sandalyelerden ikisi, ahşap masanın etrafındaki yerlerinden geriye çekilmişti ve eğreti duruyorlardı. Şömine, yanıp kararmış küllerle doluydu ve sıkı bir temizliğe ihtiyacı vardı. Wilkin pelerini, şömineyi çevreleyen koltuklardan birinin üstüne gelişigüzel atılmıştı. Aralık kapıdan Wilkin yatak

odasına bir göz atan Halt, yatak örtüsünün toplanmamış olduğunu görebiliyordu.

Will, eski ustasının bakışlarını takip etti ve hareketlenip odanın kapısını kapattı.

"Bugün temizlik yapacak vaktim olmadı da," diye mırıldandı.

Halt, şaşırmış gibi görünüyordu. "Dün de olmamış sanırım," dedi. *En azından biraz utanmış gibi duruyor,* **diye geçirdi akimdan.**

"Otursanıza," dedi Will, küçük mutfak oyuğunu işaret ederek, "kahve yapayım."

Halt ve Gilan, ateşin başına otururken bakıştılar. Gilan, başını kederle iki yana salladı. *O da benim gibi düşünüyor tabii,* **diye geçirdi içinden Halt.**

Will, mutfaktaki göbekli sobanın havalandırmasını ayarladıktan sonra bölmelerden birini açarak alevleri canlandırmak için birkaç parça odun attı. Çaydanlığı sağa sola sallayınca içinden belli belirsiz bir fışırtı geldi.

"Ben gidip biraz su getireyim," diyerek kapıya yöneldi. Su pompası, kulübenin avlusunda bulunuyordu. Halt ile Gilan, bir kez daha bakıştılar. Normalde, taze suyun kuyudan sabahleyin çekilerek hazır edilmiş olması gerekirdi.

"Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyor," dedi Gilan. O sırada Will dışarı çıkmıştı.

Halt, başıyla onayladı. Gördükleri karşısında suratı asılmıştı. "Onu kendine getirmek bizim elimizde."

Kapı açıldı ve Will, doldurduğu çaydanlıkla içeri girdi.

Suyu ocağın üstüne yerleştirip kahve, cezve ve fincanları çıkarmaya başladı.

"Neden burada olduğunuzu biliyorum," dedi.

Omuz silken Halt, "Belki de bilmiyorsundur," diye cevap verdi.

"Bana matem tutmayı bırakarak kendime gelmemi söylemek için geldiniz," dedi Will. "Kulübe biraz dağınık olduğu için kusura bakmayın. Bu aralar ben de biraz dağınığım." Halt, dağınıklıktan söz edilince Wilkin kıyafetlerinin kırış kırış ve lekeli olduğunu, saçlarıyla sakalının uzadığını fark etmişti. "Ama tüm bunlar umurumda bile değil. Yalnızca Jory Ruhl'u yağlı ipin ucunda görmek istiyorum."

"Bu, anlaşılır bir şey," dedi Gilan. "Ama Birliğin sana ihtiyacı var."

"Birlik hazır oluncaya dek bensiz idare edebilir," diye huysuzlandı Will. "İlgilenmem gereken daha önemli meseleler var."

Kulübede anlık bir sessizlik yaşandı. Halt usulca ayağa kalktı, öfkeden gözleri parlıyordu ve parmağını eski çırağına doğru sallamaya başladı. Fısıltıdan biraz daha yüksek ama bir o kadar da çarpıcı olan bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Ne *cüretle* böyle bir şey söylersin!" dedi. "Matem tutmaya başladığın anda Birliğe nasıl sırtını dönersin? Seni senelerce böyle dağılasın diye mi eğittim ben? Birliğe katılırken bir ant içtin. O zamanlar o andın senin için bir anlamı olduğunu biliyorum. Ya şimdi?"

Will, elini gelişigüzel sallayıp "Tabii," dedi. "Ben.. .ben sadece..."

"Will, Âlyss'i kaybettiğin için çok üzgünüm. Gerçekten öyleyim. Onu ben de çok severdim, biliyorsun. Hepimiz severdik."

"Benim kadar değil," dedi Will sert sert.

Halt, başıyla onayladı. "Hayır. Senin acın çok daha büyük elbette. Daha da büyüyecektir. Ama o acıyı kaldırabilirsin. Kaldırmalısın. Hayatına devam etmelisin."

Will, öfkeyle Halt'un karşısına dikildi. "Alyss'i unutmamı mı istiyorsun yani?"

"Hayır! Tam tersine, onu daima hatırlamanı ve hatırasını yad etmeni bekliyorum senden. Ama hatıra yad etmek, hayatında başka hiçbir şeye yer vermeyip bir intikam saplantısının peşinde koşarak kendini harap etmen anlamına gelmiyor. Gitgide tükeniyorsun, Will."

"Ruhl'u bulmama izin verin, yeter," diye karşılık verdi Will yalvarırcasına. "Onu bulup adalete teslim ettikten sonra memnuniyetle Orman Muhafızlığı görevime dönerim."

"Maalesef işler o şekilde yürümüyor," diye öfkeyle çıkıştı ona Gilan. "Sen bir Orman Muhafızı'sın ve bir Orman Muhafızı olarak sorumlulukların var. Hepimizin var. Özel işlerinle ilgilenmek için onları bir kenara atıp canın isteyince bıraktığın yerden başlayamazsın.

"Şu dünyada bir fark yaratacak kadar yetenekli olan nadir insanlardan birisin. Gerçek bir lidersin. Sıradan kitleler sana kahraman gözüyle bakıyor. Sana saygı duyuyor ve kendilerine seni örnek alıyorlar. Onlara umut ve inanacak bir şey veriyorsun. Bu sorumluluğunu nasıl reddedersin? Sana duydukları güveni nasıl boşa çıkarırsın?"

"Belki de umurumda değillerdir," diye mırıldandı Will.

"Öyleyse onur ve görev kavramlarını öğrettiğim kişi değilsin sen," diye cevabı yapıştırdı Halt. Will'in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Sana ihtiyacımız var, Will," diye usulca araya girdi Gilan. Öfkeli ses tonunu bir kenara bırakmıştı. "Birliğin ve dostlarının sana ihtiyaçları var."

“Hangi dostlarımdan söz ediyorsun?” diye sordu Will.

“Horace ile Evanlyn’den,” dedi Halt. “Hayattaki en eski arkadaşlarından. Sayısız kez sırt sırta dövüştüğün can dostundan ve tehlikeleri birlikte göğüslediğin -Skandiyalılar seni yakaladığında ve Temuçi istilası başladığında seni terk etmeyi bir an olsun düşünmeyen- o küçük kızdan. Senden yardım istiyorlar. Bu isteklerini reddedip bir köşeye büzülerek kendine acımaya devam mı edeceksin?”

“Bana ihtiyaçları mı var dedin?” diye sordu Will kararsızlıkla. “Yolunda gitmeyen bir şey mi var?”

“Sorun Maddie. Vaftiz kızın. Başını sürekli derde sokuyor. Ortalıktan kaybolup annesiyle babasını meraktan delirtiyor. Horace ile Cassandra, Maddie’yi nasıl kontrol altına alacaklarını bilemiyorlar ve çok endişeliler. Senin devreye girebileceğini düşünüyorlar.”

Will, kaşlarını çattı. “Benim mi? Ben ne yapabilirim ki? Onlar başarısız oluyorlarsa benim elimden ne gelir?”

“Senden Maddie’yi yanına çırak almanı istiyorlar,” dedi Gilan.

Will, duydukları karşısında küçük bir şaşkınlık yaşayarak geriledi. “Maddie’yi mi? Bir kızı yani?”

“Evet, Maddie’yi. Bir kızı,” diye tekrar etti Halt. Yeleğinin cebindeki zarfı-çıkarıp Will’e uzattı. “Onlara yardım etmen için sana bir mektup yazdılar.”

Will zarfı alırken, aklının başka bir yerde olduğu anlaşılıyordu. Zihninde bir düşünce fırtınası yaşanıyordu. Kız bir çırak, ha? *Daha önce hiç olmamış bir şey,* **diye düşündü. Neden olmasındı ki? Hayatı boyunca yeni fikirlere, yeni düşünce**

tarzlarına açık olmuştu. Hayır demesi için bir neden var mıydı? *Evanlyn 'den mükemmel bir Orman Muhafızı olurdu,* **diye geçirdi aklından. Kızı da prenses gibi cesur, zeki ve becerikliydi. Bakışlarını yeniden zarfa, Evanlyn'in kırmızı balmumu mührüne çevirip "Size cevabımı yarın veririm," dedi.**

S»---------

Will o gece geç saatlerde, Horace ile Cassandra'dan gelen zarfı yırtarak açtı.

Mektuba bir ekleme yapılmış ama o kısmın mektuptan sonra okunması gerektiği belirtilmişti. Will mektubu okurken yüreği eski dostlarına dair hatıralarıyla doluyordu. Kısa ama dokunaklı bir mektup yazılmıştı.

Will,

Horace ile yardımına ihtiyacımız var. Çaresiz durumdayız. Madelyn artık kontrol edilemez bir hale geldi ve tüm çabamıza rağmen, sabrımız tükenmek üzere.

Bildiğin gibi, Madelyn bir gün tahta oturacak. Hükümdarlığın gerektirdiği disiplin ve sorumluluk anlayışını bir şekilde öğrenmesi gerekiyor. Ama Horace 'in ya da benim sözümü dinlemeyi reddediyor. Kendi kafasına göre hareket edip geceleri ormana kaçıyor ve hayatını tehlikeye atıyor.

Tabii bu şekilde Krallığın geleceğini de tehlikeye sokmuş oluyor. Tutsak edilmesi ya da kaçırılması halinde bu durumu kimseye açıklayamayız. Düşmanlarımızın eline geçmesi halinde kızımızla ülkemizin iyiliği arasında bir seçim yapmamız gerekecek. Bunu ona açıklamaya çalıştık ama umu-

rurıda bile değil. Aşırı tedbirli davrandığımızı söyleyerek gülüp geçiyor.

Kızımı disiplin ve kontrol altına almak için her yolu denedim ama çabalarım sonuçsuz kaldı. Horace ile bana karşı çıkmaya devam ediyor ve Araluen Şatosu 'nda yaşadığı sürece, etrafı kolayca etkileyip istediğini yaptırabileceği insanlarla dolu olacak. Bazı şato çalışanları, konumu itibariyle Maddie'ye karşı korkuyla karışık bir saygı besliyorlar. Bir kısmının ise gelecekteki Kraliçe 'nin gözüne girebilmek amacıyla geri adım attıklarından şüphe ediyoruz.

Sebep her ne olursa olsun, kızımızın disiplinsiz, keyfine düşkün bir asiye dönüşmesine tanıklık ediyoruz. Ayrıcalıklı hayatının, sorumluluk ve görevleri de beraberinde getirdiğini bir şekilde öğrenmesi gerekiyor.

Bu meseleyi aramızda görüştük ve sert önlemler alınması gerektiğine karar verdik. Maddie'nin yanımızdaki ayrıcalıklı hayatından uzaklaştırılması ve dünyamızın gerçeklerini görmesi gerekiyor. Bir yandan da gelecekte hükümdarlık yapmasına faydası olacak yetenek ve öz disipline kavuşması icap ediyor.

Horace ve ben, Maddie 'ye -ve bize- yardım edecek en uygun kişinin sen olduğunu düşündük. Maddie 'yi sen de çok seversin. Daha da önemlisi, o da seni seviyor ve sana saygı duyuyor. Aranızda onu tavır değişikliğine itebilecek kadar yakın bir bağ var. Bunun bir büyüme safhası olduğunu ve ergenlik çağındaki birçok çocuğun anne ve babalarına isyan ettiğini çevremizden duyuyoruz. Belki de Maddie zamanla düzelecektir. Fakat belirsiz bir dönemde yaşıyoruz. Bildiğin gibi, babam hastalandığı için onun yerine Krallığı yönetme sorum-

luluğu benim omuzlarıma bindi. Bana bir şey olması halinde, Maddie 'nin ipleri ele alması gerekecek ve açıkçası, şu haliyle o sorumluluğu kaldırabileceğinden şüpheliyim.

Eğit onu, Will. Maddie 'yi kanatlarının altına al ve güçlü, sorumlu, cesur olmasını öğret ona. Bunların hepsi mümkün ama bir rehbere ihtiyacı var. Uzun dostluğumuzun hatırına, senden bu görevi üstlenmeni rica ediyorum.

Evanlyn (Cassandra)

Cassandra'nm mektubunun altına, Horace da bir şeyler karalamıştı.

Will,

Lütfen şu işi üstlen. Cassandra kabul etmiyor ama Krallığı yönetmek çok zor bir şeymiş. Bir de Maddie 'nin tavırları nedeniyle ortaya çıkan gerilime katlanmak istemiyor. Hem onun hem de kızımızın sağlığına dair endişelerim var.

Elimde olsa ben devreye girerdim. Denedim ama başarısız oldum. Belki de Maddie küçükken üstüne fazla titredik ve onu şımartmış olduk. Tek çocuğun olunca kolayca düşebileceğin bir tuzak bu. Ama artık dışarıdan bir müdahaleye -güvendiği ve saygı duyduğu birinin müdahalesine- ihtiyaç var. Bu iş için senden daha uygun birini düşünemezdim.

Gönderdiğimiz diğer belgeyi okursan, mesele hakkında ne kadar ciddi olduğumuzu görebilirsin. İstersen o belgeyi kullanabilirsin de. Korkarım ki buna mecbur kalacaksın.

Seneler içinde bana her ihtiyacım olduğunda destek verdin. Senden bir kez daha desteğini esirgememeni rica ediyorum.

Horace

Will, mektubu katlayıp düşünceli bir tavırla avcıma vurdu. Diğer belgeyi açtı. Kısa ve konuya odaklı -yalnızca birkaç paragraftan oluşan- bir metin söz konusuydu ama Will'in gözlerinin şaşkınlıktan ardına kadar açılması için yeterli olmuştu. Belgeyi katlayarak sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünmeye başladı.

Gilan, zamanında Jory Ruhi ve çetesini yakalamak için giriştiği intikam operasyonunu bırakarak işinin başına dönmesi için onu uyarmıştı. 'Görev' ve 'sorumluluk' gibi kelimelerin kullanıldığını hatırlıyordu. Bu soyut kavramlar, Alyss'in ölümünün verdiği acının yanında hiçbir önem taşımıyordu.

Ama mektupta çok daha acil ve elle tutulur bir meseleden söz ediliyordu. Çok sevdiği iki eski dostu, ondan yardım istiyordu. Biraz bocaladıktan sonra kendi kendine hayati bir soru sordu.

"Alyss olsa ne yapmamı isterdi?"

Kelimeleri yüksek sesle telaffuz etmişti. Köpeği Samur'un kulakları her zamanki gibi dikilmiş, kuyruğunu döşemeye bir kez vurmuştu. Will, köpeğine aldırış etmedi. Orada olsaydı Alyss'in ne diyeceğini adı gibi biliyordu.

Madelyn'i eğitmeyi kabul ederek Krallığa hizmet edeceğinden ve geleceğini garanti altına aldığından dem vuracaktı. Ama tüm bunlardan önce gelen, çok daha önemli bir durum söz konusuydu. Alyss'in kelimeleri telaffuz ettiğini duyabiliyordu âdeta.

"Onlar bizim dostumuz."

Eski dostlar. Can dostlan. Onlarca kez denemeye tabi tutulmuş arkadaşlıklar. Ömrü boyunca yanında yer almış ve hayatını sayısız kereler kurtarmış iki insan.

Will'in talebe ne cevap vereceği açıkça ortadaydı. Böyle bir çağnyı reddedemezdi.

ON BİR

Maddie, belirlenen günde eğitimine başlamak üzere Wilkin Redmont Şatosu'nun aşağısında kalan küçük kulübesine varmıştı.

Doğru günde gelmiş ama saati tutturamamıştı. Will, çırağını sabahın dokuzunda bekliyordu. Maddie atını küçük açıklığa soktuğunda ise saat öğlen vaktini epeyce geçmişti. Will küçük kulübesinin verandasında, ağaçların arasındaki patikayı gözleyerek iki saat boyunca beklemişti.

Nihayet bıkkınlıkla homurdanarak içeri girmiş ve o sabah Gilan'dan gelen son raporları okumaya koyulmuştu. Orman Muhafızlarının diğer baronluklara dair raporlara göz atmaları, rutin görevlerinin bir parçasıydı. Ama Wilkin ilgisi, görev bilincinin de ötesine geçiyordu. Tüm ülkeye yayılmış olan Orman Muhafızlarının hazırladığı, yerel suç şebekeleriyle sıra dışı olaylara dair bilgiler içeren raporları tarıyor, Jory Ruhl'un saklandığı yeri açık edebilecek bir ipucu ya da faaliyet arıyordu.

Cordom Baronluğu'ndan gelen bir rapora takılmıştı. Raporda Gadmun Nehri'nin diğer yakasına geçirme vaadiyle tekneye

aldığı müşterilerinin paralarına zorla el koyan ve kıyafetlerini çıkardıktan sonra onlan süratli akıntıya rağmen suya atlamaya zorlayan kanun kaçağı bir kayıkçıdan söz ediliyordu. Raporu bir kenara ayırdı ve Jory Ruhl'la bağlantılı olabileceğini düşündüğü diğer raporları yerleştirmiş olduğu deri bir dosyanın içine soktu.

"Bizimkinin işi olabilir," diye mırıldandı. "Tam onun tarzı."

Hemen yanında, çenesini patilerinin üzerine koymuş, keyfine bakan Samur, başım kaldırıp beklentiyle sahibine baktı. Kuyruğu, deliler gibi yeri dövüyordu. Başmı iki yana sallayan Will, "Kendi kendime konuşuyordum," dedi. "Uykuya dönebilirsin."

Samur'un, sahibinin isteğini yerine getirmesi hiç de uzun sürmedi.

Birkaç dakika sonra, hayvanın gözleri yeniden açıldı ve kafası kapıya çevrildi. Hemen sonra, ahırdan Çekici'nin kısık kişnemesi duyuldu. Abelard ile Alaz geldiğinde yaptığı gibi gür bir selamlamaya girişmemiş, sahibine küçük bir uyanda bulunmuştu. Sesinden tehlikeli bir durum olmadığı anlaşılıyordu. Yalnızca birilerinin kulübeye yaklaştığını bildiriyordu. Gelenlerin dost mu düşman mı olduğuna dair bir fikri yoktu.

Samur, homurdanarak ayaklandı ve kapıya yönelip başını yere eğerek zemini koklamaya başladı. Will, raporu bir yana bırakarak sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Samur'un kapıyı açar açmaz dışan süzülmesine izin verdi ve verandaya adımını attı. Gölgelerin içinden çıkarak ahşap platformun ucuna geçti ve destek sütunlarından birine dayandı.

Maddie, ağaçların içinden çıkmış, atını kulübenin önündeki küçük açıklığa doğru sürüyordu. Çırağının yalnız olmadığını

fark eden Will'in suratı allak bullak olmuştu. Maddie'nin birkaç adım gerisinden, onunla aynı yaşlarda görünen genç bir kız at sürüyordu. Ufak tefek, zarif Maddie'nin aksine kız, hafiften kiloluydu ve eyerin üstünde hiç de rahat olmadığı anlaşılıyordu.

Aralarında başka farklılıklar da vardı. Maddie zarif ve ince hatlarıyla zeki bir yüzü bulunan kum rengi bir Arridi beygirine binmişti. Hayvan toynaklannı toprağa dikkatle basarak kısa, asil adımlar atıyordu. Diğer kız ise uysal bir kısrağın sırtında yol alıyordu. Maddie'nin atından biraz daha uzun olan kalın kemikli hayvan, zarif, akıcı adımlar atan Arridi beygirine hiç benzemiyordu.

Kıyafetleri de birbirine hiç benzemiyordu. Maddie kaliteli bir yün pantolon, diz hizasında süvari çizmeleri ve eldiven kalitesinde deriden imal edilmiş, kısa kollu, mor bir ceket giyiyordu. Beline, birbirine bağlı gümüş disklerden oluşan bir kemer takmıştı. Kemerin bir tarafında, deri kınının içindeki uzun bir hançer asılıydı.

Bel hizasına kadar inen pelerinini, sağ koluyla omzunu rahatça hareket ettirebileceği şekilde yana atmıştı. Bu gösterişli ve yapmacık hareket, genç ve zengin süvari subayları arasında son yıllarda iyice moda olmaya başlamıştı.

Yol arkadaşı ise sırtına sade, yeşil bir keten elbiseyle kullanışlı ama mütevazı bir yün pelerin geçirmişti. Genç kız, Maddie'nin kararlı ve rahat hareketlerine kıyasla meraklı ve kararsız bakışlarla etrafını süzüyordu.

Gorlog'un nefesi aşkına, **diye geçirdi aklından Will.** *Hizmetçisini yanında getirmiş.*

Sadece hizmetçisiyle kalsa yine iyiydi. Peşlerinden uysal adımlarla yürüyen doru bir yük atı geliyordu. Kısa bacaklı, gövdesi fıçı gibi hayvanın sırtı, yük eyerinin boynuzlarına asılı valizlerle doluydu. Diğer iki atın toplamından daha fazla ağırlık taşıyormuş gibi görünüyordu.

Will, derin bir nefes aldı. İçinden öfkeli bir sesle *ne yaptığını sanıyorsun sen?* **diye bağırmak geçiyordu. Ondan sonra sıra** *buyanındaki de kim?* **sorusuna gelecek, nihayet** *bu kadar eşyayı niye getirdin? Ülkeyi baştan başa gezmeye mi hazırlanıyorsun yoksa?* **ile bitirecekti.**

Kendisini tutarak Madelyn'in, verandadaki varlığını fark etmesini bekledi. Kız, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Merhaba, Will Amca. Orada durduğunu fark etmemiştim. Siz Orman Muhafızları, canınız istediğinde amma da sessiz hareket ediyorsunuz, değil mi? Önümüzdeki haftalar boyunca bu konuda senden birçok şey öğrenmeyi iple çekiyorum."

Will, Maddie'nin sözünü ettiği zaman dilimine takılmıştı. *Eğitiminin ne kadar süreceğine dair hiçbir fikri yok,* **diye düşündü.** *Ormanda avlanarak birkaç hafta geçirdikten sonra eve döneceğini sanıyor.*

İçinden gelen öfke dolu yanıtları yuttu.

"Geç kaldın," dedi yumuşak bir sesle.

Maddie, önce şaşırmış görünse de omuz silkti. "Öyle mi? Hiç farkında değilim. Bana bugün Redmont'ta olmam söylenmişti. Belli bir saatte burada olmam gerektiğini bilmiyordum."

"Saat dokuzda burada olmalıydın. Gilan'ın verdiği emir listesinin içinde yer alıyor olmalı."

Maddie, kaşlarını çattı. Geç kaldığı için en ufak bir pişman-

lık belirtisi bile göstermemeye devam ediyordu. "Emir mi?" dedi. Hizmetçisine döndü. "Rose-Jean, Komutan Gilan sana, bana iletmen için bir emir listesi verdi mi?"

Diğer kız şaşırmış ve biraz endişelenmiş görünüyordu. Maddie, Will'in kızgın olduğunu anlamamıştı belki ama hizmetçisinin durumu fark ettiği belli oluyordu. Ne de olsa bililerinin altında çalışmaya ve efendilerinin memnuniyetsizliğine dair işaretleri okumaya alışkındı.

"Hayır leydim. Kendisi..."

"Gilan emirleri *sana* verecekti, Maddie," diye kaba bir şekilde kızın sözünü kesti Will. "Kalın bir zarfın içindeki bir mektup halinde."

"Haa... şu mektup mu?" dedi Maddie ve bir kahkaha attı. "Evet, evet. Elime geçti. Ben onun bir veda mektubu olduğunu sanmıştım. Henüz okumadım."

"Okumuş olsan iyi olurdu," dedi Will. Sesi tehlike arz edecek kadar kısılmıştı. Rose-Jean, Orman Muhafızı'nm öfkelendiğinin kesinlikle farkındaydı. Kaygılı yüz hatları iyice endişeli bir hal almıştı.

"Neyse canım, daha sonra okurum!" diye kestirip attı Maddie. "Bilmem gerekenleri bana anlatırsın zaten."

"Bilmen gereken ilk şey, üç saat önce buraya varmış olman gerektiği. Nerelerdeydin?"

Maddie, durumun hâlâ farkına varamamıştı. Hizmetçisi birazdan kopacağını anladığı fırtına sırasında saklanabileceği bir yer arıyormuş gibi duruyordu. Zalim bakışlı, sakallı Orman Muhafızı'nın neden bu kadar öfkelendiğini kavrayamamıştı. Hanımı, ona taşra baronluklarından birinde tatile çıkacaklarını

söylemişti. Ama artık işin içinde tatilden fazlası olduğunu görebiliyordu.

"Şatoya uğrayıp Arald ve Sandra ile görüştük," diye devam etti Maddie kayıtsızca.

"*Baron* Arald ve *Leydi* Sandra," diye unvanlara vurgu yaparak sözlerini düzeltti Will.

Maddie sırıtarak omuz silkti. "Senin için öyle olabilir. Benim için Arald ve Sandra onlar."

Will, öfkeden küplere binecek gibi olmuştu. Evanlyn ve Horace'ın neler yaşadıklarını anlamaya başlıyordu. Büyük bir çaba harcayarak öfkesini bastırdı ve yumuşak, kararlı bir sesle konuşmaya başladı. Maddie ile -hele ki hizmetçisinin önünde- ağız dalaşma girmeyi hiç istemiyordu.

"Hayır. Senin için de Baron Arald ve Leydi Sandra olacaklar. Buna alışsan iyi olur," dedi.

Maddie, şaşkın bir tebessümle bilmiş bir ifade takındı.

"Will Amca, onlara hayatım boyunca Arald ve Sandra şeklinde hitap ettim ben. Muhtemelen anlamıyorsun ama prenses olduğum için unvan olarak onlardan yukarıda sayılıyorum."

Will, derin bir nefes aldı. Hizmetçi kıza alelacele bir bakış attı ve vücut dilinden kızın da kendisi gibi gerildiğini anladı. Nefesini verdi ve makul bir sesle konuşmaya başladı: "Maddie, atından inip bu tarafa gelir misin lütfen?" Elini sallayarak onu yanına, verandaya çağırdı. Maddie, başıyla onayladıktan sonra rahat bir hareketle atının sırtından yere atladı ve dizginleri hizmetçisine uzattı.

"Tatlıyele'yi benim için tutuver, olur mu Rose-Jean?" dedi. Küçük açıklığı yürüyerek geçti ve verandaya çıktı. Will, kızı kolundan tutarak birkaç adım öteye çekti.

“Davranışlarının biraz tuhaf olduğunu söylemeliyim, Will Amca. Daha önce seni hiç böyle görmemiştim,” dedi Maddie.

Hizmetçi kızın kulak misafiri olamayacağı kadar uzağa çekilince Will, alçak sesle konuşmaya başladı. “Maddie, alışman gereken bazı gerçekler var. Buraya keyifli bir tatil yapmaya gelmedin...”

“Biliyorum canım!” deyip kayıtsızca elini sallayarak sözünü kesti Maddie. “Annemle babam zannediyorlar ki...”

“Sözümü kesme!” diye cevabı yapıştırdı Will. Biraz önceki gibi alçak ama sertliği şüphe götürmeyen bir sesle konuşuyordu. Madelyn, yarım adım gerilemek zorunda kalmıştı. Hayatı boyunca onunla kimse o şekilde konuşmamıştı. Annesi ve babası hariç tabii ama unvan olarak onun altında yer alan kimseden böyle bir tavır görmemişti.

Kibirli bir ses tonuyla “Will Amca...” diye söze girecek olduysa da Will, sağ elini kaldırarak Maddie’nin daha fazla konuşmasına engel oldu.

***“WillAmca*'yı falan unut. Farkında mısın bilmem ama artık Orman Muhafızları Birliği’nin bir üyesisin ve ben de senin ustanım. Biz Orman Muhafızları, birbirimize isimlerimizle hitap ederiz. Dolayısıyla, bundan böyle bana yalnızca Will diyeceksin. Ben senin amcan değilim. Vaftiz baban da değilim. Senin ustan ve akıl hocanım. Sen de benim çırağımsın. Sana Maddie ya da Madelyn diye hitap edeceğim. Usta-çırak ilişkisi dışında başka hiçbir özel yakınlığımız olmayacak. Anlaşıldı mı?”**

Maddie’nin yüzüne inatçı ve hoşnutsuz bir ifade yerleşmeye başlamıştı. Kır sakallı Orman Muhafızı’nı ters bakışlarla süzüyordu.

“Bana kalırsa biraz haddini aşıyorsun, Will Amc... Will,” diye sözlerini düzeltti. “Araluen Kraliyet Prensesi olduğumu sakın unutma.”

“Sen de benim Kral’m Orman Muhafızlarından biri olduğumu unutma,” diye cevabı yapıştırdı Will. Kızın gözlerinde yanan şaşkınlık ışığını fark edince açıklama yapma gereği duydu. “Yalnızca Kral’a ya da vekiline hesap veririm. Başka kimseye değil. Bizim durumumuzda bu annen oluyor.

“Bu gerçeği neredeyse hiç dile getirmeyiz ama Orman Muhafızları esasen unvan olarak Kral ya da vekili dışındaki herkesin üstünde yer alırlar. Buna baronlar, eşleri, şövalyeler... ve kraliyet prensesleri de dâhil.”

“Bu doğru olamaz!” diye itiraz etti Maddie. “Daha önce böyle bir şeyden söz edildiğini hiç duymadım!”

“Dediğim gibi, pek dile getirmeyiz. Ama haklı olduğuma inanabilirsin. Dahası, annen ve baban, beni, eğitimin sırasında istediğimi yapmakta özgür bıraktılar. Yani senin şu unvanın, benim karşımda bir şey ifade etmiyor.”

Maddie’nin güvenli tavırları, yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Orman Muhafızlarının, Araluen çapında muazzam ve zaman zaman tanımsız bir güç ve otorite sahibi olduklarını biliyordu. Will’in sözlerinin doğruluğundan tam olarak emin olamasa da yanlış olduğundan da emin değildi.

“Şimdi,” diye yatıştırıcı bir sesle devam etti Will, “eğitimin boyunca, şatoda değil burada benimle kalacaksın. Ama hizmetçin kalmayacak. Bir Orman Muhafızı’nın hizmetçisi olmaz. Hele Orman Muhafızı çıraklarının hiç olmaz.”

Will, Maddie'yi ağzı açık bir şekilde orada bırakarak Rose-Jean ile konuşmak üzere verandaya döndü.

"Rose-Jean," dedi, "Madelyn, Orman Muhafızlığı eğitimi aldığı süre boyunca burada, benimle yaşayacak. Korkarım gördüğün üzere, kulübede fazla yerimiz yok. Şatoya dönüp baronun başkâhyasına, bir şekilde Araluen Şatosu'na dönme imkânı buluncaya dek şatoda kalman gerekeceğini söyler misin lütfen?"

Rose-Jean, hanımına bir göz attı. Ne demesi gerektiğini bilemiyordu. Orman Muhafızı'nın dediğini yaparsa Madelyn'in öfkesini üstüne çekeceğinden emindi. Ama aklı başında bir insanın bir Orman Muhafızı'nın -hele ki Will Treaty gibi tanınmış bir Orman Muhafızı'nın- talimatlarına karşı çıkmaması gerektiğini de biliyordu. Will, kızın düştüğü ikilemi fark ederek öne doğru hareketlendi ve Maddie'nin atının dizginlerini ona karşı koymayan kızın ellerinden aldı.

Güven verici bir sesle "Her şey yolunda, Rose-Jean," diye devam etti. "Atını şatoya doğru sür şimdi. Hadi bakalım, aferin kızıma."

"Rose-Jean..." diyecek oldu Maddie.

"Sessiz ol!" diye cevabı yapıştırdı Will. Bunu, arkasına bile dönmeden söylemişti. Ardından da hizmetçi kıza yoluna devam etmesini işaret etti. Rose-Jean kararını vererek atının burnunu çevirdi ve şatoya giden patika boyunca ilerlemeye başladı. Yük atı peşinden gidip gitmemesi gerektiğini anlayamadan arkasından bakıyordu. Kesin bir talimat almadığını fark edince başını önüne eğdi ve açıklığın kenarındaki kısa çimleri kemirmeye başladı.

Will, Tatlıyele'nin yularını havası sönmüş, şaşkın prensese uzattı.

"Atını kulübenin arkasındaki ahıra götür," dedi. "Yük atınla ben ilgileneceğim."

Madelyn öne doğru hareketlenip yulara uzanırken ekledi, "Ama bu onunla ilk ve son ilgilenişim olacak."

ON İKİ

Will, atlar ahıra yerleştirildikten sonra Madelyn'e, yatıp kalkacağı küçük odayı gösterdi. Halt'un yanındaki ilk gününü hatırlamış, tıpkı ustasının yaptığı gibi, odadaki vazoyu yabani çiçeklerle doldurmuştu. Ama Maddie'nin gelir gelmez yaşadığı şaşkınlığı atlatması için bir buket çiçekten fazlası gerekecekti.

Prenses odaya girmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı. Kendisi çırakken kapının yerinde perde gibi bir örtü asılıydı ama Will, Madelyn'in, yanında kaldığı sürece mahremiyete ihtiyaç duyabileceğini düşünmüş ve Redmont marangozlarına, çırağı gelmeden bir kapı yaptırtmıştı.

Will'in bakışları, kapalı kapının üstündeydi. Maddie'yi yanma çağırıp çağırmaması gerektiğini bilemiyordu. Genç kızın o gün için yeterince sürpriz yaşadığma kanaat getirdi ve yaşadıklarını hazmedebilmesi için ona birkaç saat verme karan aldı.

Akşam yemeğini -lezzetli bir tavuk ve patates yahnisi- hazırladı ve karanlık çökünce kulübenin salonundaki fenerlerle şömineyi yaktı.

Fenerlerin sıcak, san ışıklarıyla şöminedeki titrek alevler,

odaya neşeli bir hava katmıştı. Will, Maddie'nin kendi başına yeterince vakit geçirdiğine hükmedince küçük odanın kapısına vurdu.

"Maddie," dedi. "Yemek vakti."

İçeride, açlıkla gururun savaşı yaşanıyordu. Birkaç dakika sonra, açlık kazandı ve kapı açıldı. Maddie, takınabildiği en asil tavrı takınarak masaya oturdu ve yemek servis edildi.

Maddie'nin çok acıktığı anlaşılıyordu. Yemeğin çok lezzetli olduğunu fark etmişti. Will'in bu kadar iyi bir aşçı olduğundan haberi yoktu. Ama aralarındaki gerginlik hâlâ sürüyordu ve -tuz ya da ekmeği uzatmak gibi- zorunlu haller dışında konuşmuyorlardı.

Maddie, yemeğini bitirince masadan kalkıp "Ben odama gidiyorum," dedi. Bir an için Will'den izin almayı düşündüyse de bundan vazgeçti.

Will, çırağıyla göz göze gelmiş ve kızın öfkesinin henüz geçmediğini fark etmişti. *Ona biraz daha zaman verelim bakalım,* **diye geçirdi aklından ve başını onaylamasına salladı.**

"İyi fikir. Yarın, büyük bir gün olacak."

SB>----------Ss»

Maddie, küçük yatağında saatlerce uyanık kalarak etrafındaki ormanın seslerini dinlemeye ve içinden gelen ağlama isteğini bastırmaya devam etti. Hiçbir şey sandığı gibi çıkmamıştı. Will -yılların sevgi dolu Will Amcası- zalim ve mesafeli tavırlar sergiliyordu. Maddie'nin davranışlarını onaylamadığı, açıkça anlaşılıyordu.

Ama neden, **diye geçirdi kız aklından. Neyi yanlış yapmıştı ki?**

Aslında, her ne kadar kendisi farkında olmasa da, Madelyn'in ukala ve kibirli hali, özgüven eksikliğiyle hissettiği aşağılık kompleksine dayanıyordu.

Annesiyle babası, Krallık çapında tanınan ünlü şahsiyetlerdi. Araluen'in en yetenekli şövalyesi olan babası Horace, düşmanlarını korkutur, dostlarından saygı görürdü. Halkın gözünde destansı bir kahramandı.

Annesi de ondan aşağı kalmıyordu. Bir prenses olmasının yanı sıra, hâlihazırda babasına vekâleten Krallığı yönetiyordu. Ama o da vatandaşlarının onay ve saygısını kazanmasını bilmişti. Maceralı hayatı boyunca başarıdan başarıya koşmuştu.

Tüm bunlar bir yana, Maddie'nin ne başarısı vardı? Neler yapmayı hayal edebilirdi? Kendisini şöhretli anne babasıyla karşılaştırdıkça, onların seviyesine asla ulaşamayacağına dair hisleri de o kadar güçleniyordu.

Bir kez daha yaşların hücum ettiği gözlerini sıktı ve ağlamamak için kendisini zorladı.

Öfkeyle "Ağlamayacağım," diye mırıldandı ve bir süre sonra, zihni o düşünceyle işgal edilmiş bir şekilde, huzursuz bir uykuya daldı.

Tabak çanak sesleriyle uyandı. Will, mutfakta sessizce bir şeyler yapıyordu. Bir an için, nerede olduğunu kavrayamadı ve bakışları oda boyunca gezindi. Pencere pervazındaki parlak çiçek demetiyle düzgünce katlanarak yatağın ucuna yerleştirilmiş havluyu yeni fark etmişti. Kapının arkasındaki bir kazığa, havluyu andıran bir tür sabahlık -bornoz diye tahminde bulundu- asılmıştı.

Ayağa kalkarak kapıyı açtı. Küçük mutfak oyuğunda bir şeylerle meşgul olan Will, sesi duyarak başını çevirdi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu. Maddie başıyla onayladı. Küçük kulübeyi gözleriyle tarayarak ayrıntıları aklına kazımaya başladı. Önceki gece o kadar şaşkın ve öfkeliydi ki bir şey görecek hali yoktu. Artık kulübenin merkezi, geniş bir oda, mutfak oyuğu ve kendi odası dışındaki bir diğer yatak odasından oluştuğunu görebiliyordu. Will, Maddie'nin şaşkın yüz ifadesini fark etmişti.

"Banyo arka tarafta," dedi. "Kahvaltı on dakikaya hazır olur."

Maddie, bir kez daha ne cevap vereceğini bilemeden başını sallamakla yetindi. Will'in ses tonu ve tavırları, önceki gece olduğu kadar sert değildi. Aşırı tepki vermeme karan alarak odasına gitti ve havluyla bornozu alıp kapıdan dışan çıktı.

Wilkin çoban köpeği, sabah güneşinin altında verandaya sere serpe uzanmıştı. Yabancıyı selamlamak için kuyruğunu yere bir kez vurdu. Maddie eğilip hayvanın kulaklannı kaşıdı.

"Merhaba," dedi. "Bu güzel kızın adı ne acaba?"

Samur, doğal olarak bir cevap verememiş ama gözlerini keyifle kapatarak Maddie'nin, çenesiyle boynunun altındaki kalın kürkü okşayabilmesi için başını arkaya yaslamıştı. Maddie hayvanın başını hafifçe okşayıp ayağa kalktı ve bakışlarım küçük açıklıkta gezdirmeye başladı. *Kulübenin yeri, gerçekten de çok güzelmiş,* **diye düşündü. Güneş, ağaçların tepelerinde belirmeye henüz başlamış, sabahın taze kokuları havayı kaplamıştı.**

Banyodaki derme çatma duşta yıkanmaya başladı. Soğuk su nedeniyle ilk anda tüm vücudu titremişti ama aceleyle ku-

rulanıp bornozunu sırtına geçirdi ve kulübeye döndü. Odasına girince o gün ne giyeceğine karar veremedi. Önceki gün giydiklerini bir köşeye fırlatmıştı ama Rose-Jean yanında değildi ve kıyafetlerini katlayıp o gün için yenilerini çıkarma fırsatı bulamamıştı. Aslına bakılırsa, kıyafetlerinin hepsi, ahırdaki bavullarının içindeydi.

Nihayet sırtına önceki gün giydiği kıyafetleri geçirmeye karar verdi ve giyinip kulübenin oturma odasına geçti.

Will başını kaldırdı ve Maddie'yi usulca selamladı. Masaya bir tabak yerleştirmekle meşguldü.

"Yumurtayı nasıl sevdiğini bilemedim," dedi. "Ben de omlet hazırladım."

Maddie burun kıvırdı. "Ben yumurta sevmem ki."

Derin bir nefes alan Will, "Demek yumurta sevmezsin," diye tekrar etti. Maddie, başını iki yana salladı. "Ya pastırma?" diye soran Will, bir diğer tavanın neşeyle cızırdadığı ocağa baktı.

Maddie, başını bir kez daha iki yana salladı. Will, kızın ukala tavrı karşısında öfkesine hâkim oldu.

"Araluen Şatosu'nda domuz kasaplarının özel olarak açık havada sertleştirdikleri jambondan yeriz," dedi Maddie. "Çok hafif ve lezzetlidir, âdeta dilinin üstünde erir. Ama pastırma öyle mi?" Tiksindiğini belli eden bir hareket yaptı. "İğrenç!"

"Eh, bizde açık havada sertleştirilmiş jambondan yok. Belki daha sonra Wensley Köyü'ne gider ve kelle paça çorbası var mı diye bakarız, ne dersin?" diye önerdi Will alaycı bir sesle.

Maddie, kendisiyle dalga geçilmesine aldırmadan başını iki yana sallayıp "Meyve severim ben," dedi.

Derin bir oh çeken Will, "Meyvemiz var," dedi. Mutfaktaki geniş kâseden kocaman, parlak bir elma seçerek çırağının önündeki tabağa koydu. Maddie, elmaya kararsız bakışlar atıyordu.

"Elma meyveden sayılmıyor mu?" diye sordu Will.

Küçük bir el işareti yapan Maddie, "Şey, genellikle hizmetçilerimiz meyveleri benim için soyup dilimlerdi de," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Karşılıklı bakışıyorlardı. Maddie, Will'i bir kez daha kızdırdığını sezmişti. Will, birden harekete geçerek elmayı tabaktan aldı ve kaba, ahşap masanın üzerine koydu.

Çeliğin deriye sürtünmesinden çıkan bir tıslama duyuldu. Will, kınından çıkardığı saks bıçağını savurarak elmayı usulca sallanan iki parçaya ayırdı.

"Elmanı dilimlenmiş say," dedi.

Sfi*---------- SB-

Kahvaltı, gergin bir sessizlik içinde devam etti. Biraz yumuşayan Will, bir dilim taze ekmek, tereyağı ve ahududu reçeli çıkarmıştı. Jenny'den hediye olarak aldığı ve tadını çok sevdiği reçeli Maddie ile paylaşmak zorunda kalmıştı.

Maddie, ekmeği âdeta yalayıp yutmuş ve kamının ne kadar aç olduğunu fark etmişti. Will ise önceden hazırlamış olduğu omlet ve pastırmayı tercih etmişti. Maddie ekmeğini bitirince Will, sıcak ocağın üstündeki cezveye doğru uzandı. *Kahve her şeyi yoluna koyacaktır,* **diye geçirdi aklından. Önüne bir fincan**

sıcak, tatlı kahve gelen bir suratın asık kalmaya devam etmesi mümkün değildi.

"Kahve?" diyerek kahverengi sıvıyı Maddie'nin fincanına doldurmaya başladı.

"Ben kahve içmem," dedi Maddie.

Will, yüzünü şaşkınlıkla buruşturmuştu. "Nedenmiş?" diye sordu. "Herkes kahve içer."

"Ben içmem," dedi Maddie. "Tadından hoşlanmıyorum. Eğer varsa, sütü tercih ederim." Bir an durakladıktan sonra "... lütfen," diye ekledi.

Will, kızın ağzından çıkan son kelimenin ne kadar büyük bir taviz olduğunun farkındaydı. Bir testi taze sütü nemli bir örtünün altında soğumaya bırakmıştı. Testiyi getirip içindeki sütü Maddie'nin fincanına doldururken bir yandan da başını iki yana sallıyordu.

"Seni bir Orman Muhafızı'na nasıl çevireceğim ben?" diye mırıldandı.

Maddie bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilemiyordu. Akıllıca davranarak susmayı tercih etti. *Süt de amma lezzetliymiş,* **diye düşünüyordu.**

Will, kahvaltıdan sonra ikinci fincan kahvesini yudumlamaya başladı. *Maddie 'nin kahve içmemesi, aslında işime geldi,* **diye düşündü. Cezvede kalan kahveden kendisine ikinci bir fincan doldurmuştu. Maddie sütünü bitirmiş, tabağındaki ekmek kırıntılarını toplamakla meşguldü.**

"Harika bir ekmekmiş bu," dedi. "Yoksa onu da mı sen pişirdin?" Will'in aşçılık yeteneğinin ne kadar derinlere indiğini bilemiyordu. Will, başını iki yana salladı.

“Wensley’deki bir fırıncı, her sabah getirip kapıma bırakıyor. Aslına bakarsan, bundan böyle ekmek alma işini üzerine alıp adamcağızı bunca yolu yürümekten kurtarabilirsin. Hatta bu, artık-hizmetçimiz-yok prensibi doğrultusunda üstleneceğin görevlerden biri bile olabilir.”

Maddie, Will’in onu sınadığının farkındaydı ve yemi yutmayacaktı. Başını onaylamasına salladı. Will devam etti.

“Ayrıca her sabah, kahvaltıdan önce yatağını yapacak ve odanı toplayacaksın.”

Anlamlı anlamlı Maddie’nin çarşafıyla yatak örtüsünün dağınık bir şekilde durduğu odasına baktı.

“Yatağımı mı yapacağım? Ben yatağımı yapmam...”

“Evet, yapacaksın. Yoksa hizmetçine yaptıracağını mı sanmıştın?”

Maddie’nin çenesi öfkeyle kıvnlmıştı. “Şey, neden köylüler gibi yaşamamız gerektiğini anlayamadım,” dedi. “Rose-Jean her gün buraya gelip...”

“Rose-Jean gitti,” dedi Will.

Maddie, bir an için söyleneni anlayamamıştı. “Gitti mi? Nereye gitti?”

“Araluen Şatosu’na döndü. Bu sabah şehirden ayrılan posta arabasına binmesini sağladım. Ne yapacağını bilemeden taşrada bir başına kalmasını istemeyiz, değil mi?”

“Ama... benim hizmetçimdi o. Buna hakkın yok...” Maddie, Wilkin gözlerinde çakan ışıklan fark edince sustu.

“Maddie, şunu lütfen anla artık. Benim her şeye hakkım var. Sen bir prensesken Rose-Jean hizmetçindi. Ama artık bir

Orman Muhafızı çırağısın. Orman Muhafızlarının hizmetçileri olmaz. Sanırım bunu daha önce de belirtmiştim."

Will, kendi çıraklığının ilk günlerinde Halt ile aralarında geçen benzer bir konuşmayı hatırlayarak keyiflendi. *Orman Muhafızı çırakları ev işleriyle ilgilenir,* **demişti Halt.**

"Bunlara ek olarak," diye ekledi, "her gün, kahvaltıdan sonra bu odayı paspaslayacak, şömineyi ve ocağı temizleyeceksin. Ayrıca her cuma, halıyı dışarı çıkaracak ve döverek tozunu alacaksın."

Maddie, kıstığı gözleriyle Will'e nefret dolu bakışlar atıyordu. Will, birkaç saniye boyunca bunu fark etmemiş gibi yaptıktan sonra, merakla başını kaldırıp "Bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu.

Maddie'nin, soracağı soruyu ince eleyip sık dokuduğu anlaşılıyordu. "Bu işleri benden önce kim yapıyordu, sorabilir miyim?"

Will, yerinde bir soru sorulmuş gibi başını salladı. "Aslına bakarsan, ben yapıyordum," dedi. "Halt'un çıraklardan neden bu kadar hoşlandığını artık anlayabiliyorum. Uzun zaman önce yanıma bir tane almalıymışım."

Maddie, bir şey söylemeden ayağa kalktı ve odasına geçip sert, öfkeli hareketlerle yatağını düzeltmeye koyuldu. İşini bitirince bakışlarını odası boyunca gezdirdi ve odada elbise yerleştirmek için yalnızca küçük, perdeli bir bölme bulunduğunu fark etti. Yanında getirdiği kıyafetlerin onda biri bile sığmazdı oraya.

Emredercesine "Kıyafetlerimi nereye koyacağım?" diye sordu.

Will, başını kapıdan içeri uzatıp küçük, perdeli bölmeyi işaret ederek "Şurası yeterli gelir," dedi.

Maddie, başını iki yana sallayarak gür bir kahkaha attı. "Yanımda getirdiğim kıyafetleri o küçücük yere sığdıramam ki."

Will, elini umursamazca salladı.

"Haa, şu kıyafetler. Onları dert etmene gerek yok," dedi. "Şu an Rose-Jean ile birlikte Araluen Şatosu yolundalar."

ON ÜÇ

A â .

4 £'fs[r] izin üstüne biraz fazla gitmediğinden emin misin?" J^^diye sordu Jenny.

Will, birkaç saniye düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"İşi başından sıkı tutmam gerektiğini düşünüyorum, Jen," dedi. "Karşımda şımarık, inatçı, ukala bir çocuk var ve onu içinde bulunduğu bu rüyadan sarsarak uyandırmam gerekiyor."

Jenny'nin lokantasının dışarıda yemek yenen ön kısmında, bir tentenin altında oturuyorlardı. Jenny, eski dostunun yüz ifadesini inceledikten sonra başıyla onay verdi.

"Olabilir. Ama abartma, tamam mı? Maddie'nin kötü bir çocuk olmadığından eminim."

"Halt'un bana nasıl davrandığını hatırlamaya çalışıyorum," dedi Will, "tavırlarıma hatıralanm yön veriyor."

"O zamanlar sana çok kötü davrandığını söylerdin," diyerek gülümsedi Jenny. "Prenses bile değildin hem."

"Artık Maddie de değil. Aklımda tutmam gereken şey de

bu. O, benim çırağım ve diğer çıraklardan farklı bir hakkı ya da ayrıcalığı olmayacak. Özel muamele görmeyecek."

"Özel muamele göstermeyeceğim derken çocuğa kötü davranmadığından emin ol, yeter," diye uyardı onu Jenny. "Maddie nerede şimdi?"

"Üniforma daraltma işi için Bayan Buttersby'ın yanında," diyen Will, parmağıyla ana caddeyi işaret etti. "Bayan Buttersby, ona kıyafetlerini üstüne oturması için nasıl daraltacağını öğretiyor. Maddie'nin ileride bu işleri kendi başına halletmesi gerekecek. Uzun bir zaman alabilir bu," diye ekledi, alaycı bir dille.

Jenny, Will'e bir bakış attı. Eski dostunun aylardır ilk kez şaka yaptığına şahit oluyordu. Ama bunu dile getirmeyecek kadar da akıllıydı. Bu düşünceyi, Gilan'm RedmontBaronluğu'na yapacağı bir sonraki ziyarette -Komutan, bu ziyareti görevinin gerektirdiğinden çok daha sık yapıyordu- onunla paylaşmak üzere bir kenara ayırdı. Will'in Alyss'in kaybı nedeniyle çok acı çektiğini gayet iyi biliyordu ve Maddie'yi onun yanına çırak vermenin dâhice bir fikir olduğuna inanıyordu. Ana caddeye bakarak eliyle işaret etti.

"İşte, geliyor sanırım."

Maddie, elleri kolları bir yığın kıyafetle dolu halde alçak tepeyi tırmanarak onlara yaklaşıyordu. Tamdık bir kumaş parçası, beceriksizce omzunun gerisine atılmıştı; tüm Orman Muhafızları ve çıraklarının demirbaş kıyafetleri içinde yer alan grili-yeşilli pelerindi bu.

"Biraz bunalmış görünüyor," diye ekledi Jenny gülümseyerek. Maddie, bir çift çizmeyle deri bir yeleği tozlu sokağa

düşürmüş, onları almak için eğilirken kucağındaki diğer kıyafetler de düşmüştü. Üç ayrı üniforma takımını -yün gömlekler ve pantolonlar, deri bir yelek ve iki çift çizme- teslim almıştı, bir de pelerin vardı tabii ve hepsi bir araya gelince, ortaya taşınması kolay olmayan bir yığın çıkıyordu.

"Bunaltıcı bir gün oldu, evet," dedi Will ama ayağa kalkıp çırağına yardımcı olmamıştı. Jenny, her an yere dökülecekmiş gibi duran çizme, gömlek ve pantolon yığınıyla yanlarına varan kıza acımış ve hızla hareketlenerek ayağa kalkmıştı.

"Dur sana yardım edeyim," dedi. Maddie, minnettar bakışlarını yukarı kaldırdı ve yükünün yansını kurtarıcısına aktardı. Jenny'nin peşinden lokantaya girip elindekileri, yakınlardaki bir masanın üstüne bıraktı.

"Ellerindeki en küçük üniformalan verdiler ama yine de üzerime büyük geliyor," dedi soluk soluğa.

Jenny, gülümsedi. "Şaşırmadım. Ne de olsa ilk kız Orman Muhafızı çırağısın."

"Kıyafetleri nasıl daraltacağını da anlattılar mı?" diye sordu Will.

Maddie başıyla onayladı. "Tamamlamak saatlerimi alacak."

"Neyse, başlangıçta yalnızca bir takıma ihtiyacın olacak. Halletmesi fazla uzun sürmeyecektir. Bu akşam, yemekten sonra halledebilirsin," dedi Will. Maddie'nin anlayış bekleyip beklemediğinden emin değildi ama kendisinin o anlayışı göstermeyeceği kesindi.

Jenny ve Will, taze sıkılmış meyve suyu içiyorlardı. Jenny garsona işaret ederek Maddie için de bir bardak getirmesini

istedi. Maddie, ikramı hevesle kabul ederek meyve suyundan kocaman bir yudum aldı.

"Harikaymış bu. Çok teşekkürler," dedi.

Jenny, sevgi dolu bir sesle "Tüm bu değişiklikler karşısında şaşırmış ve zorlanmış olmalısın," diye söze girdi. "Umanm Will sana çok zalimce davranmıyordur, Maddie. Bu arada, benim adım Jenny."

Jenny, gülümseyerek ona elini uzatmıştı. Maddie, önündeki eli kararsız bakışlarla süzüyordu. Will ile arasındaki tuhaf ilişkiyi şu ya da bu şekilde kabullenmiş gibi görünüyordu. Ne de olsa, kendisinin de değindiği üzere, Will yüksek rütbeli bir devlet görevlisiydi ve unvan bakımından kendisinden yukarıda yer alıyordu. Ama Jenny farklıydı; o, halk tabakasındandı. Sonuçta bir aşçıydı; Araluen Şatosu'ndaki uşakların ulaşmak için can atacakları bir konumu vardı. Maddie, birbirlerine ilk isimleriyle hitap etmelerinin uygun kaçacağından emin olamıyordu.

Ama Jenny ona çok sıcak davranmıştı ve Maddie, onu üzmek istemiyordu. Nazik bir dil kullanmayı denedi ama nihayetinde, nazik davranmaya çalışan tüm on beş yaşındaki çocuklar gibi, o da çuvallayacaktı.

"Şeyy... bana adımla hitap etmenizin uygun olup olmadığından emin değilim," dedi. Özür dilermiş gibi konuşuyordu. "Gerçekten de bana 'Prenses' ya da 'Ekselansları' deseniz daha iyi olur."

Jenny'nin tebessümü bir anda söndü ve elini geri çekti. Will'in suratı, Maddie'nin sözleri nedeniyle öfkeden kararmıştı. Jenny ayağa kalkarak soğuk bir sesle, "Bundan sonra aklım-

da tutarım," dedi. Başını Will'e doğru usulca salladı. "Sonra görüşürüz, Will. Biraz işim vardı da."

Kaskatı kesilmiş bir halde lokantanın içine girdi. Maddie, çaresizce Will'e baktı ve ellerini yenilgiyi kabullenmişçesine iki yana açtı.

"Ne? Bu sefer nerede yanlış yaptım? Seninle aramızdaki ilişkiyi anladım. Ama diğer insanların da benimle sıradan biriymişim gibi konuşmalarına izin vermem mi gerekiyor? Kadın sadece bir aşçı."

"Jenny, babanın en eski dostlarından biridir. Benim de öyle. Hep birlikte büyüdük. Anneni de senelerdir tanır. Annen Jenny'nin kendisine adıyla hitap etmesinde bir sıkıntı görmüyorsa, senin neden farklı hissettiğini anlayamadım."

"Ama o zamanlar durumlar farklıymış. Annem sana rastladığında, kimliğini gizleyerek seyahat ediyormuş. Unvanını kullanmasının bir anlamı yokmuş. Ben öyle değilim ki. Ben..."

"Sıkı bir derse ihtiyacı olan, şımarık, ukala veledin tekisin. İşin bu raddeye gelmemesini umut ediyordum ama korkarım geldi. Takip et beni."

Will, birden ayağa kalkarak hızla lokantadan dışarı çıktı. Maddie çizme, yelek ve gömlek yığınını yeniden kucağına alarak onun peşinden koşturdu.

Başını çevirip "Bir tanesini bile düşüreyim deme!" diye bağırdı Will.

Maddie, hızla ilerleyen Will'i önce ana cadde, ardından da kulübeye uzanan ağaçlık patika boyunca takip etti. Will kulübenin kapısını sertçe açarak öteki taraftaki duvara dayalı

duran çalışma masasına gitti ve kâğıt yığınlarını karıştırıp aradığı belgeyi buldu.

Maddie de kıyafetleri verandayla kulübenin içine döke saça peşinden içeri girmişti. Dönüp elindeki zarfla karşısına dikilen Will'i fark edince ne yapacağını bilemeden durdu.

Zarfın içindeki kâğıdı açarak kıza uzatan Will, "Oku şunu," dedi.

Maddie, mektubun ilk birkaç sözcüğünü okuyunca bir şaşkınlık çığlığı koyuverdi. Bakışlarını aceleyle sayfanın altına çevirdi ve annesiyle babasının şahsi mühürlerinin üstüne atmış oldukları imzalan fark etti. Belge hiç kuşkusuz ki gerçekti. Sayfanın başına dönerek okumaya devam etti. Okudukça yüzünün rengi soluyordu.

Bu belgede imzası bulunan şahsiyetler olarak, kızımız Madelyn 'le tüm ilişkimizi kesmiş ve Araluen ülkesi prensesi olarak tüm unvan ve ayrıcalıklarını elinden almış olduğumuzu ilan ederiz.

Kendisini evlatlıktan reddediyor ve Araluen kraliyet ailesinin eski bir üyesi olarak hiçbir ayrıcalıktan faydalanmayacağını beyan ediyoruz.

Yeni bir ilana kadar, kendisine yalnızca Madelyn Altman ya da Orman Muhafızı Will Treaty 'nin kendisine akıl hocalığı yapmayı kabul etmesi halinde, Orman Muhafızı çırağı Madelyn şeklinde hitap edilecektir.

Bu değişim, bu belgenin ilanı ile başlayacak ve bizler Madelyn 'e eski haklarını yeniden tanıma kararı alıncaya dek devam edecektir.

Mühür ve imzalarımız aşağıdadır.
Cassandra,
Araluen Krallığı Toprakları Vekilharç Prensesi
Sör Horace Altman,
Kıdemli Krallık Şövalyesi,
Kraliyet Şampiyonu

Balmumu mühürlerin üstlerine imzalar atılmıştı. Maddie mektubun tarihine bakıyordu. Mektup, Araluen Şatosu'ndan ayrılıp Redmont'a doğru yola çıkmasından bir gün önce yazılmış ve imzalanmıştı. Yolda onca zamanı, evlatlıktan reddedilmiş -sıradan- bir kız çocuğu olarak geçirmişti. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Titreyen bir sesle "Bunu nasıl yapabildiler?" diye sordu. "Benden bu kadar mı nefret ediyorlar?"

Will, başını iki yana salladı. "Senden nefret falan etmiyorlar. Yalnızca dayanacak güçleri kalmadı. Seni, meselenin ne kadar ciddi olduğuna ikna etmek için bu belgeye ihtiyaç duyabileceğimi düşünmüşler. Sana bunu göstermek zorunda kalmayı hiç istemezdim ama beni mecbur ettin.

"Sana kaçtır söylüyorum, Maddie. Artık bir prenses değilsin. Öyleymiş gibi hareket edemezsin. Benim çırağımsın sen. Burada, Redmont'ta; ne Jenny'den ne şatodaki seyis yamağından ne de en genç Savaş Okulu çırağından üstünsün.

"Öte yandan, bu saydıklarımın altında da yer almıyorsun. Eşitler arasında bir eşitsin."

Maddie, kaşlarını çatmıştı. "Ama sen, Orman Muhafızlan-

nın, Krallığın en rütbeli memurları olduklarını söylemiştin...” dedi kararsız bir sesle.

“Orman Muhafızları öyleler. Ama çırakları değil. Ayrıca henüz resmen bir çırak bile değilsin. O unvanı nezaketen taşıyacaksın. Birliğe kabul edilmek için on iki aylık eğitimini tamamlayıp değerlendirmeden geçeceksin.”

“On iki ay mı?” Maddie, duydukları karşısında dehşete düşmüştü. “On iki ay, ha? Ben de sanmıştım ki...”

“Tüm bunların bir iki hafta içinde sona ereceğini sanmıştın. Ardından da evine dönecek, anne ve babandan özür dileyecek, onları hatalarından ders çıkardığına ikna edecek ve tüm kabahatlerinin affedilmesini sağlayacaktın. Öyle değil mi?”

“Şey... evet. Sanırım öyle,” dedi Maddie. Bu şekilde dile getirilince, durumun kulağa ne kadar kötü geldiğini fark etmişti. Ayrıca geçmişte, olayların defalarca Wilkin saydığı şekilde gerçekleştiğini de hatırlamıştı. Anne babası onu cezalandırır, bir günlük ya da haftalık cezasını çeker, gururunu ayaklar altına alarak özrünü diler ve her şey normale dönerdi. Birkaç hafta sonra da eski davranışlarına dönmüş olurdu.

Ciddi bir sesle “Haddini fazlasıyla aştın, Maddie,” diye devam etti Will. “Artık Cassandra ve Horace’ın canlarına tak etti. İster beğen, ister beğenme ama artık tek umudun benim.”

Maddie’nin dudakları büzülmeye başlamıştı. Gözlerine yaşlar hücum ediyordu. Will, durumu fark etse de tepki vermiyordu. Genç kızın kısa hayatı boyunca yaşadığı belki de en büyük sarsıntıya tanıklık ediyordu. Bu mesele hakkında düşünüp kendisini yemesine izin vermeyecekti.

Odaya dağılmış üniforma parçalarım işaret ederek

“Şunları topla bakalım,” dedi. “Üstüne en düzgün oturanları bul. Gömlek, pantolon ve çizme yeterli. Pelerine gerek yok. Çizmelerini sıkıca bağla ve beş dakika içinde dışarıda ol.”

“Dışarıda mı?” dedi Maddie. Konunun aniden değişmesi karşısında şaşırmıştı. “Neden...?”

“Koşuya çıkacağız. Vücudunun ne kadar zinde olduğunu görmek istiyorum. Beş dakika!”

Cevap verilmesini beklemeden hızla dışarı çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapadı. Maddie, verandadan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Will, kulübenin arkasındaki ahıra geçiyordu. Çekici, efendisini hafifçe kişneyerek selamlamıştı.

Maddie, birden zamanını boşa harcadığını ve yeni üniformalarından kendisine en uygun olanı seçmesi gerektiğini fark etti. Kıyafetleri toplayarak hızla odasına girdi.

Birkaç dakika sonra dış kapıda belirmişti. Geç kalıp kalmadığına dair bir fikri yoktu ama Will, en azından o konuda bir yorum yapmamıştı. Çekici’nin sırtına binmiş, kulübenin önündeki açıklıkta bekliyordu.

“Sen koşmayacak mısın?” diye sordu Maddie.

Şaşırmış gibi yapan Will, “Vücudumun ne kadar zinde olduğunu biliyorum,” dedi. “Ben at süreceğim. Sense koşacaksın. İstikametimiz, sekiz kilometre ötedeki küçük bir yerleşim birimi olan Tilki Kuyruğu Deresi. Şöyle bir koşup geri geleceğiz.”

Ağaçların arasından uzanan patikayı işaret etti. “Başla bakalım.”

Maddie, başını geriye atarak yavaş yavaş koşmaya başladı. Düzgün, hafif adımlar atarak kısa sürede iyi bir tempo yakala-

mıştı. Will de peşi sıra at sürüyordu. Çekici'nin kulakları muzip bir şekilde seğirdi.

Nasıl karşıladı?

"Neyi nasıl karşıladı?" diye sordu Will. Maddie sözlerini duymuş ve merakla başını çevirmişti. Will elini salladı. "Sen devam et."

Evlatlıktan reddedilişini diyorum. Nasıl bir tepki verdi?

"Sen bunu nereden biliyorsun be?" Will, bu kez sesini alçak tutmuş, âdeta mırıldanarak konuşmuştu.

Bunu konuşmuştuk. Senin bildiğini ben de biliyorum.

Will, kim bilir kaçıncı kez, atının onunla mı, yoksa kendi kendine mi konuştuğunu anlayamadığını fark etti. Bilmek de istemediğine karar verdi.

"Eh, pek mutlu olduğu söylenemez," diye cevap verdi. Birden sesini yükseltti. "Üç yüz adım kadar yürü. Sonra yeniden koşmaya başla," diye seslendi.

Maddie, başını çevirmeden öne arkaya salladı. Yavaşlayıp üç yüz adımı yürüyerek tamamladıktan sonra yeniden koşmaya başladı. Will, kızın omuzlarını geriye attığını ve başının dimdik yukarı kalktığını görebiliyordu. Maddie'nin kararlı bir duruşu vardı. Will, memnun memnun başını salladı.

"Vücudu yeterince zinde," dedi. "Ayrıca annesinin çelik gibi iradesini de almış."

Çekici kısa yelesini savurdu. *Alacağını biliyordum.*

"Yapma ya? Nereden biliyordun bakalım?"

Ben bir Orman Muhafızı atıyım. Yavrunun kalitelisinden anlarız biz.

Will'in bu açıklamaya vereceği bir cevap yoktu.

ON DORT

ill ertesi sabah, kızarmış pastırma kokusuyla uyandı.

Kaşlarını çatıp havayı birkaç kez kokladıktan sonra kokuyu doğruladı. Gerçekten de kızarmış pastırma kokuyordu. Boş midesi hevesle guruldadı. Yataktan kalkıp aceleyle giyindi ve kapısını açarak oturma odasına geçti.

Maddie, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle ocağın yanında duruyordu. Bir elinde tava, diğerinde ise iri bir bıçak tutuyordu. Gülümseyerek Will'in gözlerindeki mahmurluğu almasını bilmiş, karmakarışık saçlarını bir dokunuşta düzeltmişti sanki.

"Kahvaltı hazırladım," diye malumu ilan etti. "Omlet yapmasını bilmediğim için sahanda yumurta hazırladım." Will'e sofradaki sandalyelerden birini işaret etti.

"Eh, şaşırmadım diyemem," dedi Will. Maddie, önüne bir tabak koydu. Will'in şaşkınlığı, pastırmaların yalnızca üzerinin biraz kızardığını ve alt kısımlarının taş gibi sert şeritlere ayrılmış olduğunu görünce iki katına çıktı.

Yumurtalar daha iyi durumda değildi; dipleri yanmış, san-

lan sertleşmiş ve kurumuştu. Will, yiyecekleri kararsız bakışlarla süzdükten sonra çatalıyla bıçağını eline aldı.

En azından denemiş, **diye düşündü. Kız, başarılı olamamıştı belki ama denemişti işte. Will, tüm bunlann gerisinde yatan şeyi kavramıştı. Maddie, ondan özür diliyor ve bunu, kelimeleri ardı ardına sıralamak yerine -her ne kadar hazırladıkları tam anlamıyla yenebilir olmasa da- daha anlamlı bir yöntemle yapıyordu.**

Will, çatalını pastırma dilimlerinden birine sapladı ve etin minik, keskin parçalara ayrıldığını fark etti. Maddie, onu dikkatle izliyordu. Will, küçük kıtır parçalardan birkaçını ağzına götürüp yumuşatmak için usulca dişlemeye başladı.

"İyi olmuş mu?" diye sordu Maddie. "Daha önce hiç pastırma pişirmemiştim."

Ağzına dağılan küçük parçaların arasından "Harika," diye mırıldandı Will. "Övgüye değer bir ilk deneme."

Pastırmayı güçlükle de olsa yuttuktan sonra alt kısımları sertleşip gevrekleşmiş yumurtalara geçti. Ağzı, yanık yumurta tadıyla dolmuştu. Yine de bir şey söylemeden lokmasını çiğnedi ve yuttu.

Endişeyle "Alt kısımdaki o siyah tabakadan emin olamadım," diye ekledi Maddie.

"Tadına tat katmış," dedi Will. Maddie'nin fırına gidip sabah ekmeğini almış olduğunu fark etmişti. Aceleyle kendisine bir dilim kesti ve üstüne tereyağı sürdükten sonra ekmeği midesine indirdi. Sertleşmiş yumurta sanlarına da tereyağı sürmeyi denedi. O şekilde biraz olsun yumuşuyorlardı.

Maddie, karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Will, kızın meyve -bir elma ve birkaç tombul, sulu çilek- dolu tabağına özlem dolu bakışlar atıyordu. Meyvelerin yanında üstüne tereyağı ve reçel sürülmüş kaim bir dilim ekmek de yer alıyordu. Maddie, sütünden kocaman bir yudum alıp ekmeğini ısırdı. Will, ağzının kuruduğunu ve yanık yiyecek tadı nedeniyle tıkandığını fark etti.

Su sürahisi ve bir bardak bulabilmek için etrafına bakındı ama atılarak onu durduran Maddie, "Kahve yaptım," dedi.

İşte bu, tam bir sürpriz olmuştu. Will, odaya girdiğinde kahvenin yoğun, mis gibi kokusunu almamıştı. Maddie kahveden bahsedince, mutfakta hafif, tuhaf bir koku olduğunu fark etmişti.

Eski kahve cezvesi sıcak ocağın üstünde duruyor, ağzından buharlar çıkıyordu. Maddie, cezveyi bir mutfak beziyle tutarak kaldırdı ve Will'in önüne koyduğu kupayı doldurmaya başladı.

İkisi birden cezveden kupaya boşalan, rengi hafifçe atmış sıvıyı izliyorlardı. Kahve değildi bu. Maddie de aynı fikirde olmalıydı ki yüzünü buruşturmuştu.

"Hiç de kahve gibi durmuyor," dedi kuşkuyla. "Oysa her şeyi doğru yaptığımdan emindim."

"Tam olarak ne yaptın?" diye sordu Will. Kupayı eline almış, içindeki açık kahverengi sıvıyı inceliyordu. Bardaktan hafif bir kahve kokusu geliyordu aslında. Hafifti ama basbayağı kahveydi bu.

"Cezveyi soğuk suyla doldurdum ve ocağın üstünde kaynamaya bıraktım. Sonra, su fokurdamaya başlayınca, içine tam üç büyük kaşık kahve koydum. O kadarı yeterli gelir sandım."

“Gelmeliydi,” diye cevap verdi Will. Üç kaşıktan kupasının içindeki bu sahte sıvının değil, koyu renkli, yoğun bir kahvenin çıkmış olması gerekirdi. Birden aklına bir şey geldi.

“Kahveyi nereden aldın?” diye sordu. Maddie’nin eski telveleri kullanmış olduğundan kuşkulanıyordu. Ama Maddie, içinde kahve çekirdekleri bulunan, en üst raftaki çömleği işaret etti.

“Şuradan. Senin oradan aldığını görmüştüm.”

Will, nihayet olanları anlamaya başlıyordu. “Yani sen... oradan aldığın üç kaşık kahveyi cezveye mi koydun?”

Maddie, başıyla onayladı.

“Çekirdekleri önce öğütmen gerektiği akima gelmedi mi?” diye sordu Will nazikçe.

Maddie’nin kaşları çatıldı. Will’in neden söz ettiğini anlamamıştı. “Öğütmek mi?”

“Öğütmek. Çekirdekleri toz haline getirmek üzere çektirmek. Kahve tadı o şekilde sağlanmış olur. Bak göstereyim.”

Maddie’nin tutmaya devam ettiği cezveyi alıp kapağını açtı ve içine bir göz attı. Tepedeki buhar bulutu yok olduktan sonra, suyun üstünde yüzen kahverengi, minik şekiller ortaya çıkmıştı.

Will, gülmeye başladı. Elinde değildi ve gülmeye başladığı anda, bunun bir hata olduğunu fark etmişti. Kendisini durdurmaya çalışsa da iş işten geçmişti. Üzgün bir yüz ifadesiyle onu izleyen Maddie, ne büyük bir hata yapmış olduğunu anlamıştı. Yeni bir başlangıç yapmak için Will’e kahvaltı hazırlamak istemiş ama yalnızca kahvesini mahvetmek konusunda başarılı olabilmişti. Pastırma ve yumurtanın da o kadar iyi olmadığından şüphe etmeye başlıyordu.

Will, elini ağzına götürerek kahkahasını bastırdı.

Pişmanlıkla "Çok özür dilerim," diye mırıldandı ama kızın yüzünden, yaşadığı hayal kırıklığını görebiliyordu. Maddie, çenesini kararlı bir tavırla yukarı kaldırmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Her şeyi mahvettim, değil mi?" dedi. "Yalnızca kahveyi değil, yemekleri de."

"Şöyle diyelim... yediğim en lezzetli kahvaltı değildi. Pastırma kırık tahta parçalarını andırıyordu ve yumurtalar da böyle bir sonu hak etmemişlerdi."

Maddie, bakışlarını önüne çevirdi. Süngüsü tamamen düşmüştü. Başarısız olmaktan nefret ediyordu.

"Ama ben de gülmemeliydim," diye daha nazik bir sesle devam etti Will. "En azından denedin. Çok nazikçe bir davranıştı. Aylardır kimse bana kahvaltı hazırlamamıştı."

Gözlerini kaldırmadan "Daha önce böyle bir kahvaltıya maruz kalmamışsındır ki zaten," diye mırıldandı Maddie.

"Kaldığımı söyleyemem. Ama daha ilk seferinde senden tüm adımlan doğru atmanı nasıl beklerim? Daha önce hiç yumurta ve pastırma pişirmiş miydin?"

Maddie, başını iki yana sallamayı tercih etti. Kendisine konuşacak kadar güvenmiyordu. Will'in masaya gelip şaşıracağını ve memnun olacağını, hazırladıklannı silip süpürdükten sonra da keyifle kahvesini yudumlayacağını hayal etmişti. Jenny karşısındaki davranışlan -hatırladıkça hâlâ ezilip büzülüyordu- için ondan kendince özür dilemiş olacaktı.

Şimdi de bu... felaket. Omzunda bir el hissedince başını kaldırdı. Wilkin sıcak ve anlayışlı bakışlarını fark etti; bir

anda küçük bir kızken tanımış olduğu Will Amcası'na dönüşmüştü.

"Maddie, bir çaba harcadın ve önemli olan da bu. Dünyanın en güzel kahvaltısını hazırlayamadın belki ama benim için başka, çok daha önemli bir şey yapmış oldun."

Maddie meraklanmıştı. "Neymiş o?"

"Beni güldürdün. Uzun süredir kimsenin başaramadığı bir şeydi bu."

mm----------ss-

Kahvaltıdan sonra -Will için ekmek, kilerde asılı duran birkaç parça jambon ve bir fincan düzgün pişirilmiş kahve anlamına geliyordu bu- Maddie'nin on iki ay boyunca kullanacağı silahlarla yapacakları ilk talim için kulübenin önündeki küçük açıklığa çıktılar.

Maddie, silahların etrafındaki muşambayı açan Will'i hevesle izliyordu. Will ilk olarak kalın, deri bir kemere takılı duran çifte bıçak kınını seçti.

Maddie, elbette daha önce Orman Muhafızlarının benzer kınlar taşıdıklarını gözlemlemişti. Ama kınların içlerindeki bıçakları inceleme fırsatı bulamamıştı.

Önce ikilinin uzun olanı, yani saks bıçağı geliyordu. Maddie'nin de birkaç senedir bir saks bıçağı vardı ama onunki Wilkin elinde tuttuğu silaha göre çok daha hafif ve kısa kalıyordu. Orman Muhafızları, göğüs göğüse dövüşlerde kalın bıçaklı, keskin saks bıçaklarını kullanırlardı. Maddie işaret parmağını, denemek için bıçağın keskin ucuna değdirdi.

“Yeterince keskin,” dedi Will. Bıçağı saygı ve özenle inceleyen genç kızı takdirle izliyordu. “Keskin kalmasını sağlamak senin elinde. Bir kez olsun saks bıçağını inceler ve ucunu körleşmiş ya da paslanmış bir halde bulursam, bir hafta boyunca Tilki Kuyruğu Deresi’ne koşmak zorunda kalırsın.”

Maddie, anladığını belli edercesine başını salladı. Saks bıçağı, gösterişsiz bir silahtı. Bıçak kısmında süssüz, işlemesiz sade çelik ve deri kullanılıyor, topuzu ve orta parçası ise pirinçten imal ediliyordu. Maddie, saks bıçağının mükemmel dengesi sayesinde eline hafif geldiğini, silahı -oldukça ağır olan kalın ve keskin kısmına rağmen- rahatça kavrayabildiğim fark etti. Usta bir zanaatkâr tarafından imal edilmiş olduğunu sezmişti. Wilkin takip eden sözleri, düşüncelerini kanıtlar gibiydi.

“Saks bıçaklarımız, bizler için özel olarak üretiliyor,” dedi. “Çelik kısmı, çeşitli işlemlerden geçirilerek sertleştiriliyor. Bunlardan biriyle bir kılıç darbesini karşıladığında, bıçak, kılıcın üstünde bir çentik bırakır ama kendi yüzeyinde iz bile kalmaz. Babanın kılıcı dışında tabii,” diye ekledi Will.

Maddie, meraklı bakışlarla Will’i izliyor, bir yandan da parmaklarım saks bıçağının üzerinde ileri geri gezdiriyordu. “Babamın kılıcı mı? Onun ne özelliği var?”

“O kılıç, Nihon-Jalı kılıç ustaları tarafından, baban için dövüldü. Onlar da bizimkine benzeyen bir teknik kullanıyorlar. Horace’ın kılıcı, gerçek bir sanat eseridir. Araluen’de ya da ana kıtada ondan daha sert ve keskin bir kılıç ya da bıçak bulamazsın.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi Maddie. Babası ona bundan hiç söz etmemişti.

Will, konuyu kapatarak Maddie'ye saks bıçağını kınına sokmasını işaret etti. Maddie, denileni yaptı ve Will bu kez küçük bir bıçağı kınından çıkardı.

Bıçak, yaklaşık yirmi santim uzunluğundaydı. Kabzayla birleştiği noktada dar bir yüzeyi vardı ama hızla genişliyor ve keskin bir açı yaparak sivri ucuna kavuşuyordu. Bıçağın giderek incelen şekli, -deri plakalar ve küçük, pirinç bir kavrama parçasından imal edilmiş olan- kabzanın ağırlığıyla dengelenen uç kısmına ağırlık takviyesi yapıyordu. Kabzanın ucunda, yine pirinç bir topuz yer alıyordu.

"Bunu fırlatmasını öğreneceksin," dedi Will.

Dudaklarını büzen Maddie, "Daha önce hiç bıçak fırlatmamıştım," diye itiraf etti.

Will, omuz silkti. "Fırlatış esaslarını kolayca kavrarsın. Öyle bir fırlatacaksın ki bıçak, havada döne döne ilerleyecek ve hedefine vardığında uç kısmı önde olacak. Hedef ne kadar uzaktaysa bıçak da o kadar çok dönmeli."

Maddie'ye bıçağın, ucuna yakın ve ucunun uzağından tutulup fırlatıldığında, nasıl farklı hızlara ulaşabileceğini gösterdi.

"Ucuna yakın bir yerden tutup fırlatırsan bıçak havada daha hızlı döner. Kabzaya yakın bir noktadan tutup fırlatman halinde ise havada ağır ağır dönerek ilerler," dedi. Maddie başıyla onayladı ve farklı noktalardan tutarak bıçağı fırlatıyormuş gibi yaptı. Uca yakın bir noktadan fırlatması halinde bıçağın çok daha hızlı bir şekilde döneceğini hissedebiliyordu.

"Kolay değilmiş gibi duruyor," dedi şüpheyle. Will başıyla onayladı.

"Değil zaten. Fırlatma esaslarının kolay olduğunu söyle-

miştim. Ama bunu uygulamak, hiç de kolay değil. Diğer tüm Orman Muhafızı silahlarında olduğu gibi, yapman gereken şey, çalışmak çalışmak, çalışmak ve…" Susup cümlesini tamamlaması için Maddie'ye bir bakış attı.

"Yine çalışmak?" diye sordu Maddie.

"Doğru bildin. Birçok yeteneğimizin sırrı budur. Düşünürsen, bıçak fırlatmak mükemmel bir yumurta pişirmeye benziyor. Pişirdikçe kendini geliştirirsin; her ne kadar teknikler farklı olsa da."

Maddie, fırlatma bıçağını kınına yerleştirdi. Çifte kınları birkaç saniyeliğine elinde tarttı. Silahların benzer görünümleri ile basit, pratik tasarımlarına hayran kalmıştı. Basit görünümleri aldatıcıydı tabii. Nitekim bıçakları inceledikten sonra, saatler süren özverili ve itinalı bir çalışmanın sonucunda üretildiklerinden emin olmuştu.

Bıçaklan bir kenara bırakarak beklenti dolu bakışlarını muşambayla kaplı pakete çevirdi. Maddie, onun içindeki ince, uzun nesnenin ne olduğunu biliyordu.

"Sırada ne var?" diye sordu. Umursamaz bir ses tonu kullanmaya özen göstermişti ama Will, çırağının beklenti içinde olduğunu görebiliyordu. Maddie, silah eğitiminden büyük keyif alıyordu. Dövüş sanatlanna ilgi duyuyordu. Avlanmaya olan tutkusu göz önüne alındığında, şaşırtıcı bir durum değildi bu. Tam aksine, silahlara duyduğu bu ilgi, iyiye işaretti ve sürekli silah talimi yapmak zorunda kalacağı aylar boyunca, kendisine faydası dokunacaktı. Talim yapıp ilerleme kaydedebilmesi için istekli olması şarttı.

"Sırada en temel silahımız var," dedi Will. "Uzun yay."

ON B€Ş

Maddie kaşlannı çatmış, gözlerini Will'in açığa çıkardığı silaha dikmişti. Daha önce hiç bu tür bir yay görmemişti.

Aslına bakılırsa, yayın boyu kısa sayılırdı; normal bir Orman Muhafızı yayının üçte ikisi kadardı. Şekli de bir tuhaftı. Yayın ortasında bulunan ve uzunluğunun yaklaşık üçte ikisini oluşturan parça, koyu renkli, kalın ahşaptan imal edilmişti ve çok küçük bir eğim yapıyordu. Tam ortasında, ele oturacak şekilde takviye edilmiş, yumuşak deriden bir kavrama noktası bulunuyordu. Yayın her iki ucuna takılı destek çıkıntıları, ön kısma bakacak şekilde uzanıyordu.

Maddie, Will'in ona uzattığı silahı yakından incelemeye başlamıştı. Çifte ters çıkıntılara, ortadaki parçanın -onun da dikkatli bir planlama sonucunda doğru açılar kullanılarak imal edildiği anlaşılıyordu- uçlarıyla uyumlu olacak şekilde, dikkatle şekil verilmişti. Çıkıntıların önce yapıştınldıklan, ardından da sicimlerle sıkıca bağlandıkları anlaşılıyordu. Sicimler de ayrıca zamkla ve yıpranma payını azaltmak için birkaç katman cilayla güçlendirilmişti.

Maddie ilk bakışta geniş, yassı bir W harfi gibi görünen yayın kirişinin bir çıkıntıdan diğerine dek uzanacağını ve silaha sıradan bir kısa ya da uzun yay görüntüsü vereceğini sanmıştı. Fakat dikkatle inceledikçe, kirişi yerinde tutacak olan çentiklerin, yayı o iki çıkıntının aksi yönüne doğru kıvıracak şekilde tasarlanmış olduklarını fark etti. Yayın ortasındaki parçanın tek bir kıvrım oluşturacağını, uçlardaki iki çıkıntının ise aksi yöne doğru kıvnlacaklanm görebiliyordu.

"Bu, bir eğimli yay," dedi Will. Maddie'nin silahı birkaç dakika boyunca incelemesine izin verdikten sonra açıklamaya başlamıştı. "Temuçiler tarafından kullanılır. Çıraklığımın ilk birkaç senesi boyunca ben de kullanmıştım. Eğimli uçlar sayesinde düşük bir gerilim kuvvetiyle oklarını hızla hedefine gönderebilirsin. Bu yayın gerilim kuvveti yaklaşık yirmi kilo kadardır. Güçlendikten sonra kirişi germeyi becerebilirsin."

Parmağını yayın dış ucunda gezdirdi. "İyice esnemesi ve geri tepmemesi için geyiklerin kas telleriyle güçlendirildi."

"Kim yaptı bunu?" diye sordu Maddie. Yayı elinde hayranlıkla evirip çevirmeye devam ediyordu. Tahtaya dikkatle şekil verilmiş ve pürüzsüz bir hale gelmesi için rendelenmişti. Will'in işaret ettiği tel katmanlarını seçebiliyordu. Yayın üzerine koyu renkli bir cila sürülmüş ve ortaya koyu kahverengi bir yüzey çıkmıştı. Maddie, ışık yansımalarına engel olmak amacıyla yüzeye en yakın olan katmanda mat bir cila kullanıldığını fark etmişti. Her ne kadar eğimli uçlar kirişin takılı olmaması nedeniyle dışa dönük dursalar ve bu durum yayın dengesini bir miktar yitirmesine neden olsa da, deriden kavrama parçası eline rahatça oturuyordu.

“Ben yaptım,” dedi Will. “Halt, çıraklığım sırasında bana yay yapmasını öğretmişti.”

“Sen de bana öğretir misin?” diye sordu Maddie hevesle. Will, başını onaylamasına salladı. Bir kez daha genç kızın konuyla yürekten ilgili olduğunu ve kaliteli silahı takdir ettiğini fark etmişti.

“O işle daha sonra ilgileniriz. Önce atış yapmasını öğrenmen lazım. Daha önce hiç ok atmış miydin?”

Maddie, başını evet anlamında salladı ama kendinden çok emin olmadığı anlaşılıyordu. Okçuluk, Araluen Şatosu’nda yaşayan hanımefendilerin kendi aralarında sosyalleştikleri spor dallarından biriydi ve Maddie’nin de birkaç kez aralarına katılmışlığı vardı. Hafif tahtadan imal edilmiş ve hanımların pek kaslı olmayan vücutlarına uygun bir şekilde, gerilim kuvveti on kiloyu bulmayan, basit ve uzun yaylar kullanılırdı. Wilkin dediklerine bakılırsa, ellerinin arasında tuttuğu bu yayın gerilim kuvveti şatoda kullandıklarının iki katı kadardı.

“Bunun gibisini kullanmadım,” dedi Maddie. Yayı çevirip kirişi nasıl bağlayacağına dair akıl yürütmeye başladı. Daha önce kullandığı yayların bir ucunu bir yere yaslıyor ve vücut ağırlığını kullanıp tahtayı bükerek kiriş ipini diğer taraftaki çentiğe geçirmeyi başarıyordu. Ama bu kez, özenle imal edilmiş eğimli uçlardan birini yere dayama düşüncesinden hiç hoşlanmamıştı. “Kirişi nasıl takacağım?” diye sordu.

Will, uzanıp yayı çırağının elinden aldı.

“Kullanabileceğin iki ayrı yöntem mevcut. İlki bunun gibi bir takviye kirişi,” dedi. Yeleğinin yan cebinden çıkardığı kalın sicimi çözdü. Sicimin bir ucunda deriden, küçük bir silindir,

diğer ucunda ise deriyle desteklenmiş, geniş bir ilmek yer alıyordu. Silindiri, yayın, kirişin çıkıntısına takılı olduğu ucuna doğru kaydırdı ve ilmeği diğer ucun üstüne, eğimli kısmın başladığı noktanın otuz santim kadar ötesine taktı. Kirişin diğer ucu, ilmek aracılığıyla yayın öteki ucuna geçmiş, kiriş gevşek bir eğim yapacak şekilde boşta sallanmaya başlamıştı.

Yayı, kirişi aşağıya doğru sarkacak şekilde tutan Will, kalın sicimin uzun ilmeğine basarak silahı yere bastırdı ve uçlan eğmek üzere sırt, kol ve bacak kaslarını kullanarak yayı yukan itmeye başladı. Takviye kirişinin ucundaki deriden ek kısım, kirişin artan baskıyla yayın uç kısmından kayarak çıkmasına engel oluyordu. Yay, uçlan büküldükçe usulca gıcırdamaya başlamıştı. Will, bu sırada kirişin küçük ilmeğini eğimli kısmın ötesine geçirmiş ve uç taraftaki çentiğe oturtmayı başarmıştı.

"Baskıyı azaltmadan önce, her defasında ilmeğin yerine düzgün oturup oturmadığını kontrol etmelisin," dedi. "Kayarak çıkmasını ve tüm emeğinin boşa gitmesini istemezsin."

Kirişi inceleyip yerine düzgünce oturduğundan emin olunca takviye kirişini serbest bıraktı. Geniş, destekli ilmeği ve silindiri yayın iki ucundan çıkardı ve kullanıma hazır hale gelen silahı Maddie'ye uzattı.

"Bana biraz zor geldi," dedi Maddie. Tereddüt ettiği, sesinden anlaşılıyordu. Will'in yayı bükebilmek için ne kadar uğraşması gerektiğini gözlemlemişti.

Will omuz silkti. "Kolay değil tabii. Ama zamanla sen de öğreneceksin."

Maddie, kirişi takılı yayın ellerine verdiği histen çok hoşlanmıştı. Uzun yay, birkaç saniye öncesine göre çok daha

dengeli bir hale gelmişti. Tereddütlü hareketlerle kirişi geri çekmeye çabaladı. Yaym direnci karşısında şaşkına dönmüştü. Okçuların daha önce 'gerilim kuvveti' diye bir şeyden söz ettiklerini duymuştu ama buna pek de ilgi göstermemişti. Gerilim kuvveti yirmi kiloyu bulan bir yayı ardına dek germenin ne kadar zor olduğunu artık görebiliyordu. Birden yüreği bir endişe dalgasıyla kaplandı. Yayı germeyi belki de asla başaramayacaktı.

Onun aklından geçenleri olanmışçasına "Bu bir teknik meselesi," diye ekledi Will. "Sırt, omuz ve kollarındaki iri kasları kullanman gerekecek. Daha önce atış yaparken, kirişi yalnızca kol gücü kullanarak gerdiğini tahmin ediyorum. Doğru mu?"

Maddie, başıyla onayladı. Will, eliyle ona atış konumu almasını işaret etti. Maddie, yayı kol mesafesinde tutup kaldırınca düzeltme yapmak üzere harekete geçti.

"Yayı tutan elin, ilk başta vücuduna yakın dursun. Daha sonra, yayı tutan elinle ittirirken diğeriyle de kendine çek. Bu şekilde yalnızca kirişi gerdiğin kolundaki kasları değil, her iki kolundakileri birden devreye sokmuş olursun."

Başını tamam dercesine sallayan Maddie, yayı vücuduna yapıştırdı. Eşgüdümlü bir şekilde, yayı bir eliyle iterken diğeriyle kendine doğru çekti. Karşılaştığı direnç karşısında pes edip yayı bırakmcaya dek, kirişi, azami gerilim mesafesinin üçte ikisine kadar germeyi başarmıştı. Zorlanarak yayı bıraktı.

"Yapamıyorum," diye mırıldandı.

"Yapabilirsin." Will'in kısa ve öz cevabı, tartışmaya mahal bırakmıyordu.

Maddie, Will'e bir bakış attı. Anlayış bekliyorduysa bile

bunu usta Orman Muhafızı'nın yüzünde bulamayacaktı. Birden denemesi, gerçekten çaba göstermesi halinde Will'in anlayış göstereceğini ve kendisine yardımcı olacağını fark etti. Ama hemen pes edip arkasını dönerse işler değişecekti. Derin bir nefes aldı ve yeniden kirişe asıldı.

Will de tam o anda açıklama yapmaya başlamıştı. "Yayı itip çekerken kürek kemiklerini birbirine bastırmayı düşün. Bu şekilde iri sırt ve omuz kaslarını işin içine sokmuş olursun."

Maddie, denileni yaptı ve bu kez kirişi bir önceki denemesine göre daha fazla gerebildiğini fark etti. Sağ elinin başparmağıyla burnu arasında birkaç santim kalmıştı.

"Güzel," dedi Will. "Şimdi yeniden dene ve başparmağını burnuna değdirip değdiremeyeceğine bak bakalım."

Maddie, kol ve sırt kaslarını kullanarak tüm gücüyle yeni bir denemede bulundu. Başparmağı, farkına bile varmadan burnuna değmişti. Kirişi yeniden serbest bıraktı.

Sağ elini silkelemeye başlamıştı. Kirişi gererken parmakları kesilmişti. Will, durumu fark ederek cebinden çıkardığı bir nesneyi çırağına uzattı.

"Acı verici bir işlem, değil mi? Şunu dene."

'Şu' dediği şey, küçük bir kolçak* gibi şekil verilmiş, yumuşak bir deri parçasıydı. Deri parçasmın dar ucunun içine, yaklaşık bir parmak genişliğinde bir delik açılmıştı. Bu, genişleyerek aralannda bir çentik bulunan -biri küçük, diğeri büyük- iki kısma ayrılıyordu. Will, Maddie'ye deri parçasının elinin iç tarafına oturabilmesi için işaret parmağını delikten içeri nasıl sokacağını gösterdi. Deri parçasının küçük kısmı

* Yalnız başparmağı ayrı, diğer dört parmağı bir örülmüş yün eldiven. (Ed. N.)

başparmağı, geniş kısmı ise işaret ve yüzük parmaklarını kavraması için tasarlanmıştı. Aralarında kalan boşlukla birbirlerinden ayrılıyorlardı.

"Ok şuraya giriyor," diye boşluğu işaret etti Will. "Deri parçasının geri kalanı, parmaklarım kirişten koruyacaktır."

Maddie, deri eldiveni eline geçirip kirişi denemek amacıyla bir kez daha geriye çekti. Will, haklı çıkmıştı. Deri parçası, parmaklarını koruyordu. Okun -işaret parmağı hemen üstünde, diğer iki parmağı ise altında kalacak şekilde- deliğe oturduğunu görebiliyordu.

"Sen de bunlardan mı kullanıyorsun?" diye sordu ustasına.

Will, başını iki yana salladı. "Bunu gerçek bir savaşta kullanmak zordur. Onun yerine zırhlı eldivenlerimin uçlarını takviye ettirdim. Senin için de bir benzerini yaptıracağız. Ama o zamana kadar elindeki deri parçası, işini görecektir. Hadi, yeniden dene bakalım. Unutma, kürek kemiklerini birbirine bastıracaksın."

Maddie, yayı yukarı kaldırdı. *İttir, çek. Kürek kemiklerini birbirine bastır.* **Başparmağı bir an için burnuna değdi ve kirişi serbest bıraktı.**

"Ok sürülü değilken kirişi sertçe bırakmaman gerektiğini bilmene sevindim," dedi Will.

Maddie, usulca tebessüm etti. İçi boşken kirişi gerip bırakmanın yayın kanatlarına zarar vereceğini biliyordu. "Silah Ustası Parker öğretmişti."

Will, başıyla onayladı. "Akıllı adammış. Tabii yay ne kadar güçlüyse zarar da o kadar büyük oluyor. Bir de kirişe ok sürüp deneyelim bakalım."

Muşamba paketin içindeki oklardan birini alıp Maddie'ye uzattı. Horoz görevi gören tüyleri bulup yayın gerisinde kalmalarını sağlayan çırağını onaylayan bakışlarla izliyordu. Halt'un kendisine en temel esasları bile en başından öğretmesi gereken günleri hatırlamıştı. Maddie, tüyleri kirişe işaretli noktanın hemen altından yerleştirdi ve oka bakarak "Biraz kısa geldi sanki," dedi.

Will, başını eğdi. "Kirişi kendine kadar çekebileceğin boydalar. Daha uzun bir ok atmanın anlamı yok. Kendi gücün sabit kalırken ağırlığı gereksiz yere artırmış olursun."

Maddie, birkaç saniye düşündü. Duydukları, kulağına mantıklı geliyordu. Yeniden konum aldı ama tereddüt etti.

"Hedef nedir?"

Will, yaklaşık yirmi metre ötedeki bir saman balyasını işaret ederek "Şu, işimizi görür," dedi.

Maddie, balyayı inceledikten sonra başını salladı ve bu hedefi karşısına alarak yan döndü. Oku kirişe yerleştirmiş, yayını henüz kaldırmamıştı. Elindeki deri parçası ve kirişteki çentik sayesinde oku kımıldatmadan tutmayı başarıyordu. İşaret parmağı okun hafifçe üstünde, orta ve yüzük parmaklan ise altında kalmıştı. *Deri parçası elimi korurken çok daha rahat hareket ediyorum,* **diye geçirdi aklından. Yayı kaldırmaya başladı ama hemen sonra durdu.**

"Kolluk gibi bir şey var mı?" diye sordu. Will'in suratının bir an için hayal kırıklığıyla gölgelendiğini fark etti. Tecrübeli Orman Muhafızı muşambanın içindeki malzemeleri karıştırmaya başlamıştı. Bulduğu deri kolluğu Maddie'ye uzattı.

Onu sol koluna geçiren Maddie, "Bu tür bir yay, kolluk

takmaman halinde kolunu bir kamçı gibi keser," diye yorum yaptı.

Will, bir şeyler homurdandı. Tavırlarındaki değişiklik Maddie'nin dikkatini çekmişti. Will'e döndü.

"Dur, sakın söyleme," dedi. "İlk kez atış yaptığında, kolluk takmamıştın, değil mi?"

Will, çırağına ters ters baktı. Maddie, içten içe keyiflenmişti.

"Takmamıştın, değil mi?" diye tekrar etti.

Will, sert bir tavırla hedefi işaret etti. "Atışını yapsana sen artık!"

Maddie başını sahte bir inanmazlıkla iki yana salladı. "Gerçekten aptalca hareket etmişsin."

"İstediğin zaman atışını yapabilirsin."

Maddie, atış konumu aldı ve yayı yukarı kaldırdı. İçinden gelen son bir dalga geçme isteğine engel olamadı.

"İkinci atışında takmışsındır ama, eminim."

"Atışını yap dedim sana!" diye bağırdı Will.

Maddie, omuz ve sırt kaslarını esnetip kirişi tüm gücüyle çekti ve bir an hedefine baktıktan sonra atışını yaptı. Oku, saman balyasının bir metre kadar önüne saplanmıştı.

Yüzünü buruşturup bir atış daha yaptı. Ok, yine aynı yere düşmüştü. WilTe döndü.

"Neyi yanlış yapıyorum?"

Will, onunla dalga geçercesine başını eğdi. Neşeli bir sesle "Benim gibi bir aptaldan yardım mı istiyorsun yani?" diye cevabı yapıştırdı.

Maddie, iç geçirip gözlerini kaçırdı. Bu soruya verebileceği bir cevap yoktu ve son sözü Will'in söylemesine izin vermek zorundaydı. Will, ciddi bir ses tonuna geçerek devam etti.

"Yayın ağırlığına alışkın değilsin ve okunu fırlatmak için fazla aceleci davranıyorsun. Bu da atış anında yayı aşağı indirmene ve okunun, hedefin gerisine düşmesine neden oluyor. Yayı, atış yaptıktan sonra sabit tutmaya devam et. Fazla uzun bir süre değil, iki saniye kadar. Yoksa kolun titremeye başlar. Atışını yap ve içinden ikiye kadar saydıktan sonra yayını indir."

Maddie, duyduklarını göz önüne alarak yeniden atış konumuna geçti. Bu kez atışını yaptıktan sonra yayını hemen indirmedi ve okunun balyanın sol tarafına saplandığını fark etti. Neşeyle sırıtmaya başladı.

"Fena değil," dedi Will.

Maddie, onun verdiği tepkiye şaşırmıştı. "Fena değil mi? Fena değil, ha? Üçüncü atışımda hedefi vurdum! Fena değilden fazlasını hak ediyorum."

"Eğer karşında bir insan olsaydı," dedi Will, "onu omzundan yaralamıştın. Bir şövalye olsaydı, okun muhtemelen kalkanından sekerek ona hiçbir zarar vermeyecekti. *Fena değil,* **yeterince iyi değil demek.** *Fena değil,* **ölüm tehliken var demek."**

Birkaç saniye karşılıklı bakıştılar. Maddie'nin gözleri, öfkeyle yanıyordu. Will ise suratına sahte bir şaşkınlık ifadesi yerleştirmişti. Nihayet başını hedefe doğru salladı.

"Yirmi atış daha yap," dedi. "Bakalım şöyle böyle seviyesine ulaşabilecek misin?"

Maddie, usulca homurdanarak bir diğer oku yakaladı. Omuzlan ve sırtı, şimdiden ağnmaya başlamıştı.

Onunla dalga geçmemeliydim, **diye düşündü. Ama her zamanki gibi, yine iş işten geçtikten sonra farkına varmıştı bunun.**

ON ALTI

Yirmi ok, kırk oka çıkmış, Will, sonunda merhamet edip Maddie'nin günün kalanını dinlenerek geçirmesine izin vermişti.

Maddie o gece omuz, sırt ve üst kol kaslarındaki ağrılarla kıvranarak kendisini yatağına attı. Kapının altından gelen ışık, ona Will'in hâlâ uyanık olduğunu söylüyordu. Bir saat sonra da uyuyamamıştı. Kalkıp parmak ucunda yürümeye başladı ve kapıyı hafifçe açarak dışarıya bir göz attı. Ustası, dizlerinin üstündeki bir kâğıt yığınıyla -Maddie, kâğıtların diğer baronluklardan gelen raporlar olduğunu biliyordu- ateşin başında oturuyordu. Will, kâğıtlardan birini dirseğinin yanındaki küçük bir masada duran deri dosyanın içine yerleştirdi.

Usulca "Bu o olabilir," diye mırıldandı. Sıradaki rapora geçerek sayfayı, mum ışığında iyice aydınlanması için başka bir yerinden tuttu.

Maddie, Will'in neden söz ettiğini anlayamadan yatağına döndü.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu kendi kendine. İçinden bir

ses ona, Will'i bu konu hakkında sorgulamaması gerektiğini söylüyordu.

Ertesi gün, temizlik görevlerini bitirdikten sonra, Will ile yeniden dışarıda buluştular. Maddie yirmi ok attı ve on dakika dinlendikten sonra yirmi tane daha attı. Sırtı ve omuzlan, yine ıstırapla kasılmaya başlamıştı ama acıya dayanarak sesini çıkarmadı. Haftanın sonuna doğru, yayı, okun boyu kadar germenin giderek kolaylaştığını fark etmeye başlamıştı. Tekniği ilerleme gösteriyor ve kasları güçleniyordu. Canı hâlâ acıyordu ama ilk günlerdeki kramplann yerini, kuru bir acı almıştı artık. Şiddeti, her geçen gün azalıyordu.

Maddie talim yaparken Will'in aklının, diğer baronluklardaki Orman Muhafızlannın gönderdikleri raporlarla meşgul olduğunu gözlemliyordu. Will, sık sık sırtını bir ağaç kütüğüne verip gelen son raporları incelemeye koyuluyordu. Maddie, Orman Muhafızlannın, Krallık çapında yaşanan olaylara ilgi göstermelerinin, görevlerinin bir parçası olduğunun farkındaydı ama Will'in bu dalgınlığının arkasında, sıradan görev bilincinin ötesinde bir şeylerin yattığını seziyordu. Ustası, ara sıra raporlardan birini seçerek deri dosyasının içine yerleştiriyordu.

İki haftanın sonunda, uzun yayı nispeten rahat bir şekilde sonuna dek gerebildiğini ve o konumda birkaç saniye boyunca tutabildiğini fark etti. Bu süre zarfında nişancılığı da gelişmişti. Atışlarının yarısından çoğunda, saman balyasını tam ortasından vuruyordu. Iskalama ve hedefi kenarlarından vurma oranı ise giderek azalıyordu.

Çırağının kuvvetlendiğini ve tekniğinin geliştiğini gözlemleyen Will, nişancılık konusuna eğilmeye başlamıştı.

“Okun ucu aşağı bakmasın,” diye talimat verdi. “Okunun nereye gideceğini önceden sezmelisin. Resmi -yani saman balyasını, yaymı ve okunun ucunu- bütünüyle zihninde canlandırabilmelisin. Okun tam olarak hangi noktaya saplanacağını bulmalısın.”

Maddie kaşlarını çattı. “Bunu nasıl yapacağım?”

“Tek bir yolu var. Alıştırma yapacaksın. Ok ve yay kullanımı senin için içgüdüsel bir hareket haline dönüşünceye dek atış yapacaksın. Bir süre sonra, yeterince ok attıktan sonra, zihnindeki resimde, yayını ne şekilde doğrultacağını içgüdüsel bir şekilde biliyor olacaksın. Menzil arttıkça, okunu ne kadar kaldırman gerektiğini de tahmin edebilmeye başlayacaksın.”

Maddie’nin talimleri, okçulukla sınırlı kalmıyordu. Will bir ağaca yasladığı meşeden bir levhayı hedef aldırarak çırağına saks ve fırlatma bıçaklarını kullandırıyordu. Maddie belli bir mesafeden başarılı atışlar yapmaya başlayınca ondan, geri çekilip daha uzak mesafeden atış yapmaya başlamasını istiyordu.

Fırlatma idmanı en azından her yanımı ağrıtmıyor, **diye geçirdi aklından Maddie. Bıçağın meşeye** *trank* **diye saplanmasından daha keyifli bir ses düşünemiyordu.**

Buna karşılık, levhanın kenarına çarparak ormanın içinde kaybolan bıçağın vızıltısı kadar da berbat bir ses duymamıştı.

Programda başka dersler de vardı. Will, çırağına pelerinlerinin alacalı, düzensiz tasarımının, etraflarını saran ormana daha rahat kanşabilmelerini sağladığını anlatıyordu.

“Benekler, vücudumuzun sıradan bir insan vücudu gibi görünmesine engel olur. Pelerinin hiçbir yeri diğerine benzemez.

Tamamen rastgele şekillerden oluşur ve şekiller de ağaçlarla çalıların yeşilli, grili renklerine uyum gösterir.

"Ama işin esas sim, kımıldamadan olduğun yerde durabilmekte yatıyor. İnsanlar çoğu zaman, fark edildiklerini zannedip hareket ettikleri için gerçekten fark edilirler. Hareket edersen kendini ele vermiş olursun. Ama kımıldamaman halinde, burnunun dibine kadar gelip seni göremeyebilirler. Orman Muhafızlarının temel düsturunu daima aklında tut: Pelerine güven."

Will'in konuşurken anlattıkları, kendi zihninde de canlanıyordu. Halt'un aynı sözcükleri kendisine ardı ardına yinelediği günleri hatırlıyordu. Kendisinden genç birini eğitmekten büyük keyif aldığını şaşırarak da olsa fark etmişti; hele ki öğrenmek için can atan Maddie gibi birini. Genç çırağı, Orman Muhafızlarının yetenekleri karşısında âdeta büyüleniyordu. Tıpkı annesi gibi macera peşinde koşmaya bayılıyordu ve dikiş nakış öğrenmektense ok atıp ormanda sessizce avlanmayı tercih ediyordu.

Öte yandan Maddie'nin hâlâ düzeltilmesi gereken bazı tavırları söz konusuydu. Hayatını şımartılarak ve etrafındaki insanlara her istediğini yaptırarak geçirmiş, bunun bir sonucu olarak da burnunun dikine gitmeyi tercih eden biri olup çıkmıştı. İstediği şey hemen gerçekleşmeyince sabırsızlanıp canı sıkılabiliyordu.

Her ne kadar Will'in yanına geldiği güne kıyasla daha sevecen biri olup çıktıysa da, aksi kişiliğini korumaya devam ediyordu. *Tıpkı annesi gibi,* **diye geçirdi aklından Will. Evanlyn'in Erak'ın gemisinde ve Skorghijl'de geçirdikleri ilk birkaç gün boyunca sergilediği tavırları anımsamıştı.**

Ama Maddie'nin kararlı bir yam da vardı ve bu yönüyle Will'in takdirini kazanıyordu. Atış yapmadığı anlarda bile yayının kirişini takıp yirmi dakika ya da yarım saat boyunca kirişi germe denemelerinde bulunuyor, kas hafızasını geliştirip güçleniyordu.

Will, bir gün Maddie'ye kulübenin arka tarafında rastladı. Genç kız yayın kanatlannı büküp gerçek kirişi yerine takabilmek için kalın takviye kirişiyle mücadele ediyordu.

"Bunu yapmanın bir yolu daha var," dedi Will. "Yanında sürekli takviye kirişi taşıman da gerekmiyor."

Uzanıp kirişi takılmamış yayı aldı ve takviye kirişini çıkarıp Maddie'ye geri verdi.

"Bu yöntemi kullanacak kadar güçlendiğini düşünüyorum," dedi.

Maddie'nin bakışları karşısında, kıvrımlı uçlardan birini sol ayak bileğinin ön kısmına doladı ve sağ ayağını gevşek kirişle yayın arasındaki delikten içeri soktu. Sol bileğiyle yayı sıkıca tutarken vücut ağırlığını ve sırt ile sağ kol kaslarını kullanarak yayı öne doğru büktü. Sağ baldırını da destek noktası olarak kullanıyordu.

Kiriş telini yayın üstündeki çıkıntıya rahat bir şekilde soktu ve yerine oturttu. Ardından doğrularak kirişi takılı yayı, çırağına uzattı.

"İşte. Aynı şekilde çıkarabilirsin de. Dene bakalım."

Maddie, Will'in aldığı konumu taklit ederek kirişin ilmeğini çıkarabilmek için yayın ucuna bastırdı. İlk başta zorlansa da kısa sürede bacak, sırt ve yeni yeni güçlenen omuz ile kol kaslarını kullanarak yayı öne doğru bükebileceğini fark etti.

Zafer kazanmış bir edayla dönüp Will'e gülümsedi ama ustası, ona karşılık vermeden başıyla onaylamayı tercih etmişti. Bu bile Maddie'nin yüreğini kaplayan başarı sevincini azaltamadı. Yayı sol ayak bileğiyle sıkıca yere yapıştırdıktan sonra kirişi yeniden takabilmek üzere üstüne abandı. Son birkaç santimde zorlansa da kirişin ilmekli ucunu yerine takmayı başarmıştı.

"Sen kendi yayının kirişini bu şekilde mi takıyorsun?" diye sordu. Will'i daha önce hiç o konumda görmemiş olduğunu fark etmişti. Will, omuz silkti.

"Bazen. Bu yöntem, eğimli yay için daha uygundur; yayın, bileğinin arkasına sıkışıp yerinde kalması daha kolay olur. Normal bir uzun yay, utanç verici bir anda bastırdığın yerden çıkıp seni rezil edebilir. Ama genellikle bu yöntemi kullanıyorum, evet."

Will, sağ çizmesinin arkasını işaret etti. Maddie, çizmeye yapışık duran deri halkayı seçebiliyordu.

"Yayımın bir ucunu şu halkaya bastırıyor, ardından da tüm vücut ağırlığımı kullanarak sırtıma doğru büküyor ve kirişi yerine oturtuyorum," dedi.

Maddie başıyla onayladı. Yöntemi iyice anlamıştı.

"Yani amaç, yayı bükebilmek için tüm -sırt, bacak ve kol- kaslannı kullanmak, değil mi?" dedi.

"En rahat o şekilde oluyor. Tüm kaslarını kullanmalısın. Tek bir yere odaklanmamalısın. Orman Muhafızları, genellikle ufak tefek insanlardan oluşur. Tüm kaslarımızı kullanmak zorundayız."

Maddie, meraklı bakışlarla Will'i izliyordu. Will'in ufak te-

fek bir vücuda sahip olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Ama artık babasına -ve seneler içinde tanımış olduğu diğer şövalyeler ile savaşçılara- kıyasla çok daha kısa boylu olduğunu görebiliyordu. Kısa boyluydu belki ama omuz ya da göğüs genişliği savaşçılarla aynıydı. Wilkin vücudunun, kırk ila kırk beş kiloluk gerilim kuvvetine sahip, uzun yayıyla hayatı boyunca yaptığı talimler sonucunda bu hale geldiğini düşünüyordu.

Will sık sık yaptığı gibi, bir kez daha Maddie'nin aklından geçenleri okumuştu sanki.

"Ufak tefek bir vücuda sahip olmak bizlerin lehine bir durum," dedi. "Vücudun ne kadar büyükse, saklanman da o kadar zor olur."

Başını Maddie'nin elinde tutmaya devam ettiği yaya doğru sallayarak "Seni idmanından alıkoymayayım," dedi ve oradan uzaklaştı. Sabahleyin kuryeyle gelen yeni raporlara göz gezdirmek niyetindeydi.

Maddie, yayı kaldırdı ve itip çekme manevrasından sonra kirişi gerdi. Teli artık burnunun gerisine dek çekebildiğini fark etmişti. İşaret parmağı, neredeyse ağzının kenarına değecekti.

"Senin için biraz daha uzun oklar hazırlamam gerekebilir," dedi Will. Maddie, şaşkınlıkla başını kaldırdı. Will'in gittiğini sanmıştı ama tecrübeli Orman Muhafızı, kulübesinin yanında durmuş, çırağını izliyordu.

"Atışlara devam et," dedi Will ve oradan uzaklaştı.

Sabahlan spor, koşu ve saklanma eğitimiyle geçtiği için okçuluk ve bıçak fırlatma idmanlan genellikle öğleden sonraya kalıyordu. Ama Will, o gün idman rutinini değiştirme karan almıştı. Taze ekmek, sert ve kokulu peynirle elmadan oluşan öğle yemeklerini yemeye koyulmuşlardı. Maddie yemeğini bir bardak süt eşliğinde yerken Will, kahveyi tercih ediyordu. Will, Maddie'ye çekirdekleri öylece cezveye atmak yerine öğütmesi gerektiğini ve ufalanmış tozlan sıcak suyla kanştırmasını öğretmişti. Kahvesinden keyifle son bir yudum aldı.

"Giderek daha iyi kahve yapıyorsun," dedi. Masayı birlikte toplayıp tabaklannı yıkadılar. Maddie, kapının yanındaki çengellere asılı duran yayıyla ok kılıfına uzandı ama Will, başını iki yana salladı.

"Onlara ihtiyacımız yok," dedi. "Bugün senin şu sapanmla ne kadar başanlı atışlar yaptığına bakmak istiyorum."

Kendine güvenen bir sesle "Oldukça iyi bir nişancıyımdır," dedi Maddie ama düşününce, Redmont'tan geldiğinden beri sapanma dokunmadığını hatırlamıştı. Günleri, yay ve bıçak alıştırmalarıyla geçiyordu.

Yüzü, şüpheci bir hal alan Will, "Pek de alçak gönüllüsün bakıyorum," dedi.

Maddie, omuz silkti. Zamanı geldiğinde, rezil olmamayı umut ediyordu. Odasına gidip içinde eşyalarının bulunduğu sandıktan sapanıyla bilye kesesini aldı.

Will açıklıkta beş tane direk hazırlamış, üstlerine Redmont Savaş Okulu silahlığından bulduğu, yamru yumru miğferleri geçirmişti. Direkler, en yakındaki yirmi ve en uzaktaki kırk metre ötelerinde olacak şekilde, aralıklı bir biçimde düzenlen-

mişti fakat simetrik bir yerleşim düzeni söz konusu değildi. Mesafe olarak en yakındaki direk, aynı zamanda açıklığın en sağında yer alırken en uzaktaki direk ise alanın tam ortasında yer alıyordu. Diğerleri de bu şekilde rastgele dağıtılmıştı. Maddie hedefleri dikkatle değerlendiriyordu. Halt ile Gilan'ın Araluen Şatosu'nda önüne koyduklarından çok daha zorlu bir sınavdı bu. Kesesini kemerine bağladı ve kurşun bilyelerden birini seçip sapanma yerleştirdikten sonra sağ eliyle kavradığı silahının gevşek bir şekilde ileri geri salınmasına izin verdi. Will, kız keseyi doldururken onu yakından izliyordu.

Birden öne çıkıp avcunu açarak "Bakabilir miyim şuna?" diye sordu. Ağır bilyeyi işaret ediyordu. Maddie kesesinden çıkardığı diğer bilyeyi uzattı. Will, topun büyüklüğünü ve ağırlığını değerlendiriyordu.

"Kurşundanmış," dedi. "Hatırladığım kadarıyla annen, taş bilyeler kullanırdı."

Maddie, başıyla onayladı. "Ben de kullanırdım. Zorda kalırsam yine kullanırım. Ama taşların ağırlığı değişken, şekilleri de düzensiz oluyor ve bu da nişancılığımı etkiliyor. Bu şekilde, her atışımın birbirinin aynısı olacağından eminim. Farklı boy ve ağırlıktaki okları kullanmak istemezdin, değil mi?"

Will, başıyla onayladı. İkna olmuştu. "Nereden buluyorsun bunları?"

"Kendim üretiyorum. Bir kalıbım var. Kurşunu eritip içine döküyorum. Sonra da kalıbın kenarlarında biriken küçük çıkıntıları eğeyle temizliyorum."

"Hımm," dedi Will. Bilyeyi inceleyince etrafındaki eğe izlerini fark etti. Kullandıkları silah ve mermileri kendileri

üreten silahşorlan daima takdirle karşılamıştı. Maddie, istese Araluen Şatosu'ndaki silahtarlardan yardım alabilecek konumdaydı oysa.

"Pekâlâ, beş atış yapacaksın. Her bir miğfer için bir tane. Gerçekten ne kadar iyi bir nişancısın görelim bakalım," dedi. 'Gerçekten' kelimesine vurgu yapmış ve genç kızın ne tepki vereceğini izlemeye koyulmuştu. Maddie, Will'e ters bir bakış attı. Dudaktan incecik bir çizgi oluşturacak şekilde kıvrılmıştı. Kendisine meydan okunmuştu ve o da bu meydan okumayı kabul edecekti.

"Önce hangisi?" diye sordu. Will, dudaklannı büzerek düşünüyormuş numarası yaptı.

"Bir bakalım. Bu beş miğfer, kafanı gövdenden ayırmak üzere sana doğru taarruza kalkan beş Temuçi savaşçısını temsil ediyor. İlk hedef olarak hangisini seçerdin?"

Cevap ortadaydı. "En yakındakini," dedi Maddie. Will başıyla onayladıktan sonra miğferleri işaret etti.

"Tabii şimdiye kadar çoktan tepene binmişti ve elinde şu küçük sapanınla kalakalmıştın, değil mi?"

Maddie, mesajı almıştı.

Will'in bakışları karşısında yan döndü ve sol ayağını öne atarak içi dolu sapanım, öne doğru uzattığı sağ kolunun arkasına sarkıttı. Sapanı bir kez çevirdi ve bilyenin yuvaya iyice oturduğundan emin olduktan sonra sağ kolunu yere doğru bir yay çizecek şekilde kaldırdı. Ardından sağ ayağını öne atarak bilyeyi fırlattı.

TANGIR!

Hedef olarak seçtiği miğfer, üstüne çarpan ağır kurşunun

etkisiyle yerinden fırlamış, düştüğü yerde tıngırdamaya başlamıştı. Maddie hiç vakit kaybetmeden sapanını doldurarak bu kez alanın en solunda kalan hedefe doğru atışını yaptı.

TANGIR!

Bilye, miğferi tam ortasından vurmuş ve deli gibi sağa sola sallanmasına neden olmuştu. Maddie, hemen üçüncü hedefe geçti ve atışını yaptı. Ama biraz acele etmişti ve kurşun top, miğferin otuz santim kadar ötesinden geçti.

Maddie tereddüt etti. Aynı hedefe bir atış daha yapıp yapmaması gerektiğini bilememişti.

"Hâlâ üstüne geliyor," diye usulca fısıldadı Will. Maddie hızla sapanı doldurdu ve atışını yaparak miğferi direkten aşağı düşürdü.

Tek atışı kalmıştı. Bilyeyi keseye yükledi ve kendisine en yakın duran miğferi hedef alarak sapanı çevirmeye başladıktan sonra atışını yaptı. Kurşun vızıldayarak miğferin ön tarafına çarptı. Delik deşik yüzeyine bir oyuk daha eklenmişti.

Maddie, Will'e döndü. Yüzü heyecandan kızarmıştı.

"Nasıl gitti sence?" diye sordu Will. Sesi ve yüzü, ifadesizdi.

Maddie durumdan fazla memnun görünmemeye dikkat ederek omuz silkti. "Beşte dört yaptım. Oldukça iyi sayılır, değil mi?"

Will, birkaç saniye boyunca bir şey söylemedi. Bir yandan da Maddie'yi izliyordu.

"Beş Temuçi askeri, sana doğru taarruza kalkmıştı," dedi. "Dördünü vurdun. Muhtemelen beşincisi sana ulaştı. Bu durumda beşte dört iyi falan olmuyor. Ölmüş oluyorsun."

Maddie öfke ve utancından kızarmaya başladığını hissediyordu. *Haklı,* **diye düşündü. Yaşadıkları dünyada, beşte dört yeterli değildi.**

"Atış yapmaya devam et," dedi Will.

"Doğru yapıncaya kadar," dedi Maddie. Wilkin düzeltme yapması gerekmişti.

"Hayır. Yanlış yapmaymcaya kadar."

ON YEDI

Maddie, sapanıyla idman yapıyordu. Alıştırmalara başlamasının ardından bir hafta geçmişti. Will her gün idman yapması konusunda ısrarcıydı. Öncelikle, bir saat kadar ok ve yayla çalışıyor, ardından bir saatini bıçak fırlatmaya ayırıyordu. Öğlen yemeği için ara verdikten sonra Will, çırağına sapamyla atışlar yaptırıyordu.

Maddie, hedef olarak hâlâ miğferli direkleri kullanıyordu ama Will direkleri her gün farklı yerlere yerleştiriyordu.

"Hep aynı mesafelerdeki, aynı hedeflere atış yapmanın anlamı yok," diye açıklama yapmış ve Maddie'yi ikna etmişti. Maddie her geçen gün daha başarılı atışlar yapıyordu. Dört denemenin üçünde, beş miğferin beşini birden vuruyordu. Ama Will'in koyduğu ve her attığım vurması konusundaki kesin hedefe henüz ulaşamamıştı.

İlginç bir durumun farkına varmıştı. Beş atışlık seriler sırasında, hedefleri ardı ardına vurduktan sonra, son atışa geldiğinde kasları fazlasıyla gerilmiş oluyor ve bunun bir sonucu olarak da son atışı elinden geldiğince hızlı tamamlamaya çalışıyordu. Son atışlarda ıskalama oram daha yüksekti.

Durumu Will'e aktarınca tecrübeli Orman Muhafızı başıyla onayladı.

"Vücudunun doğal bir tepkisi bu," dedi. "Hedefleri hatasız bir şekilde vurmaya başladıkça geriliyorsun. Kendini kontrol etmeye çalış. Rahatla. Acele etme. Sürat meselesini daha sonra hallederiz. Bu aşamada, kendine biraz zaman tanıyıp hedeflerin tamamını vurmaya odaklanmalısın."

Maddie, beş atışlık ikinci serisini tamamlamak üzereydi. İlk seriyi hatasız tamamlamış, beş atışta hedeflerin beşini de vurmuştu. Bunu dört başarılı atış takip etmişti ve artık sıra son atıştaydı. Kımıldamadan duruyor, nefesini ayarlamaya çalışıyordu. Vücudunu bir heyecan dalgası sarmıştı. Bir an önce atışmı yapıp işi bitirmek için can atıyordu ama içinden gelen bu isteğe direndi.

Hiç vuramamaktarısa biraz geç kalarak vurmayı tercih ederim, **diye geçirdi aklından. Çaktırmadan Will'e bir bakış attı. Will sırtını bir ağaca yaslayarak oturmuş, bacaklarını öne doğru uzatmıştı. Bu kez elinde raporlar ya da deri dosyası yoktu. Maddie birden, deri dosyayı birkaç gündür görmediğini fark etti. Will'in kapüşonu öne çekiliydi ve yüzü gizlenmişti. Uyuyormuş gibi duruyordu ama Maddie onun uyanık olduğundan emindi.**

Derin bir nefes daha alıp atış konumuna geçti ve hedefini gözleyerek kaslarını gevşemeleri için zorlamaya başladı. Birden sağ ayağını öne atarak sapanı yukarı doğru savurdu ve bilyeyi fırlattı.

FIZZZ...TANGIR!

Miğfer çarpmanın etkisiyle hafifçe havaya sıçramış ve yeniden direğe konarak zangırdamaya başlamıştı.

“Onda on yaptım,” dedi Maddie.

Bakışlarını yeniden Wilke çevirmişti. Will bir şey söylemiyor, yerinden bile kımıldamıyordu. Maddie iç geçirip hedeflere doğru yürümeye başladı. Vurulunca düşen iki miğferi yerden kaldırıp yeniden direklerine astı. Etrafa dağılan kurşun bilyeleri toplayıp incelemeye başladı. Demir miğferlere sert bir şekilde çarpan bilyelerin üstünde yer yer delikler açılmış, üzerlerinde ezikler oluşmuştu. Yeniden kullanılacak halde değillerdi ve eritilip yeniden kalıba dökülmeleri gerekecekti. Maddie bilyeleri ceplerinden birine yerleştirdikten sonra atış çizgisine döndü.

Düzgün ve zarif hareketlerle, güç ve sürat kontrolünü elden bırakmaksızın, art arda beş atış daha yaptı.

Beşini de vurmuştu.

İçinde kabaran heyecan dalgasını hissedebiliyordu. Üç seri atış yapmış, bir kez olsun ıskalamamıştı. Daha önce hiç bu kadar başarılı olmamıştı.

Şimdi ıskalamam halinde, her şeyi mahvedeceğim, **diye düşündü.**

Olumsuz düşünce, zihnine bir hırsız gibi sızmıştı. Öfkeyle silkinerek ileri geri birkaç adım yürüdü ve derin derin nefes alıp vererek kol ve bacaklarını silkelemeye başladı. Bu şekilde, organlarını ele geçirmeye başlayan gerilimi vücudundan atmayı amaçlıyordu.

Gevşemek amacıyla boynu ve omuzlarıyla daireler çizmeye başladı. Sıradaki atışını zihninde canlandırabiliyordu. Eşgüdümlü, güçlü, mükemmel bir atış yapacak, kurşun bilye açıklığın ötesindeki hedefin tepesinde patlayacaktı.

Atışım önce hayalinde canlandır. Sonra yap, **demişti Will. Başını kendi kendine, kararlı bir şekilde sallayarak bilyelerden birini sapanın kesesine yerleştirdi. Sol ayağını öne atıp sapan elini geriye ve sağa düşürdükten sonra dolu sapanı bir sarkaç gibi usulca sağa sola sallamaya başladı.**

Will, her beşli seride hedeflere tersten atış yapmasını şart koşmuştu. Maddie ilk seride en yakındaki hedeften başlamış, en geridekiyle bitirmişti. İkinci seriye ise en uzaktaki hedefle başlamıştı.

"Senden kaçtıklarını farz et," demişti Will.

Üçüncü seride ise birinci serideki gibi en yakınındaki hedeften başlayarak en geridekine kadar miğferleri birer birer vurmuştu.

Artık dördüncü seriye başlamak üzereydi. İlk hedefi, kendisine en uzakta duran direk ve üstüne asılı miğferdi.

İlk önce en zoru, **diye akimdan geçirdiyse de bu olumsuz düşünceyi aklından çıkardı. Zihnini tamamen boşaltıp hedefe odaklandı ve sapanı usulca sallamaya başladıktan sonra doğru anda atışını yaptı.**

Bilye havada uçmaya başladığı anda başarılı bir atış yaptığını biliyordu. Bakışlarını hedefindeki miğfere dikerek sonucu beklemeye başladı.

FIZZZ... TANGIR!

Miğfer tangır tungur sarsılınca yüzüne bir tebessüm oturmuştu. Menzil azaldıkça işi de giderek kolaylaşacaktı.

FIZZZ...TANGIR!

İkinci atış miğferi tam ortasından vurmuş, şiddetiyle direğin

dikey konumunu bozmuştu. Maddie sapanma yeni bir bilye yerleştirip sıranın en solunda yer alan yeni hedefine doğru döndü.

FIZZZ...TANGIR!

Bir diğer harika atışı yapmıştı. Sapanım yeniden doldurdu. Mükemmel sonuca ulaşabilmek için iki atışı daha kalmıştı. Yalnızca iki atış. Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı ve kalbinin güm güm çarptığını hissediyordu. Vücudundaki tüm kasları gevşetip serbest bırakarak kendini sakinleşmeye zorladı. Sapanım doldurup nişan aldı ve atışını yaptı.

FIZZZ...TANGIR!

Miğferi tam ortasından vuramamıştı belki ama yine de öldürücü bir atış yapmıştı. Bu kez kurşunun havada vızıldamasıyla miğferin tıngırtısı arasında neredeyse hiç zaman geçmemişti.

Dörtte dört. Yirmide on dokuz. Mükemmel sonuca daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Kesesine uzanıp aldığı diğer bilyeyi sapanma yerleştirdi. Bilyeyi düşürecek gibi olunca ellerinin titrediğini fark etmişti. Tekrar derin bir nefes alıp ciğerlerini havayla doldurdu. Son atışını yapabilmesini sağlayacak kadar sakinleşmeye uğraşıyordu.

Birden, nefes alıp verişiyle nabzının yavaşladığını fark etti. Atışı zihninde canlandırabiliyordu. Mükemmel, güçlü ve öldürücü bir atış. Sakince konum aldı ve bakışlarını hedefine dikti. İçgüdüleri ve daha önce yapmış olduğu yüzlerce atışa dair hatıraları, devreye girmişti. Başarabilirdi. Ağırlığını sağ ayağının üstünde dengeledikten sonra sapanı sallamaya başladı. Gevşek ucun doğru anda parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi.

FIZZZ... TANGIR!

Eski püskü miğferin ön kısmındaki çatlak, bilyenin çarpmasıyla derin bir yarığa dönüşmüş ve bilye, miğferin demir çanak kısmına çarparak toprağa düşmüştü. Miğferse iyice geriye savrularak direğin üstünde kalmayı kıl payı başarmıştı.

Maddie, nihayet rahat bir nefes alabilmişti. Gözlerinin içi gülüyordu. Son atışıyla parçaladığı miğferi incelemek üzere hedeflere doğru yürümeye başladı.

Dört seri. Yirmi atış. Mükemmel sonuç. Will'in sözleri zihninde yankılanıyordu: *Yanlış yapmayıncaya kadar çalışacaksın.*

işte başardım, **diye düşündü ve ustasına döndü. Will, ağaca yaslanarak oturmaya devam ediyordu ama kapüşonu geriye atılmıştı ve çırağını dikkatle izliyordu.**

"Yirmi tane ses duydum sanki," dedi.

Maddie hevesle başını salladı. "Evet! Yirmide yirmi vurdum! Sonunda başardım!"

"Hımm," diye homurdanarak yüzünü buruşturdu Will. "Yarın da aynı sonuca ulaşabilecek misin, göreceğiz."

Maddie ayağa kalkan Will'i telaşlı bakışlarla izliyordu. Hepsi bu muydu yani? Yarın aynısını yine yapabilecek misin, göreceğiz. Bu muydu yani? Başarıya ulaşmak için haftalarca uğraşmıştı... ve alacağı yanıt bu mu olmalıydı?

Will, Maddie'nin kırıldığını fark edince sesini yumuşattı. "Aferin," dedi. "Ama fazla havalanma. Elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorum senden. Çok çok başanlı olabileceğine inanıyorum."

“Şey,” dedi Maddie ve bakışlarını yere çevirip çizmelerini kuma sürtmeye başladı. Bu tür bir iltifat karşısında alınganlık yapmak hiç de kolay değildi. “Olabilirim sanınm...”

“Haftanın geri kalanı boyunca alıştırmalara devam et. Sonra da sana bir at bakarız,” dedi Will.

Maddie, şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı.

“Benim bir atım var zaten,” dedi. “Adı Tatlıyele, unuttun mu?”

Tatlıyele, Maddie’nin Araluen Şatosu’ndan Redmont’a kadar sürmüş olduğu Arridi beygirinin adıydı. Kulübenin arkasındaki ahırda, Çekici’nin yanında duruyordu.

“Bir Orman Muhafızı atı lazım sana,” dedi Will.

Çenesini cüretkâr bir edayla kaldıran Maddie, “Senin bindiğin şu tüylü, küçük midillilerden mi yani?” dedi küçümsercesine. “Tatlıyele, o dört bacaklı fıçı bozuntularına taş çıkarır bir kere.”

“Demek öyle?” dedi Will. Gözleri iyice kısılmıştı. “Göreceğiz bakalım. Bu arada, Çekici bu dediklerini duymasın sakın.”

“Nedenmiş? Duygulan mı incinir yoksa?” diye alay etti Maddie.

Will başını hafifçe eğip birkaç saniye konuşmamayı tercih etti.

“Büyük ihtimalle,” dedi. “Ama daha da önemlisi, sinirlenebilir. Çekici’yi sinirlendirmek hiç de iyi bir fikir değil.”

Arkasını dönerek kulübenin arkasına doğru yürümeye başladı. Maddie, tereddütle peşine takılmıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Hadi atlarımızı eyerleyelim,” dedi Will. “Gezelim biraz. Atının, benim şu dört bacaklı küçük fıçıma taş çıkarmasını dört gözle bekliyorum.”

Maddie, hatalarına bir yenisini eklemiş olduğunu hissetmeye başlamıştı.

“Yanımıza bir miktar erzak alsak iyi olur. Geceyi dışarıda geçireceğiz,” diye seslendi Will.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Maddie.

“Derrylon Geçidi’ne,” dedi Will. “At sırtında yalnızca bir günlük mesafede. Gece kamp kurar, yarın dönüşe geçeriz. Tatlıyele atıma taş çıkarma fırsatını bol bol bulmuş olur.”

Maddie’nin yüreği bir kez daha hatalı davrandığına dair hislerle doldu.

Büyük bir hata yapmış olmalıydı.

ON SCKIZ

Ahıra girip atlarını eyerledikten sonra Will, duvara asılı duran geniş, muşamba bir tornan, eyerinin arkasına yerleştirdi. Maddie'ye de duvarda asılı duran diğer tornan işaret etti.

"Şunu eyerinin arkasına bağla," dedi. Maddie tomarı askıdan alıp ağır olduğunu fark edince meraklı bakışlarla süzmeye başladı. "Nedir bu?"

"Kamp teçhizatın. İçinde tek kişilik bir çadıra dönüşebilen, su geçirmez bir muşamba ve bir de battaniyenin yanı sıra birkaç parça ıvır zıvır var."

Muzip muzip sıntan Maddie, "Pelerinlerimize sannıp çalılıklann dibine kıvnlacağımızı sanmıştım," dedi. Will, Çekici'nin kolan* kayışlarını kontrol ediyordu. Ufak tefek hayvan, kayışlar sıkılırken derin bir nefes almış ve kolanın vücuduna sıkıca oturmasını sağlamıştı.

"İstersen öyle de yapabilirsin," dedi Will. "Şahsen sıcak ve kum bir ortamı tercih ederim. Yağmur yağacakmış gibi gözüküyor."

* At, eşek vb. hayvanların semerini veya eyerini bağlamak için göğsünden aşınlarak sıkılan yassı kemer. (Ed.N.)

Maddie, malzemeleri eyerine taktı. Will de bu sırada Çekici'yi ön tarafa götürmüş ve kulübeye girerek bir çuvalın içine erzak -kahve, ekmek, peynir, birkaç elma, kuru et ve birtakım sebzeler- doldurmaya başlamıştı. *Canımız taze et çekerse Maddie 'yi sapanıyla ava gönderirim,* **diye düşündü. Son olarak, baharat, sos ve çeşitli katkı maddelerini barındıran her zamanki seyahat çantasını da çuvala atarak kulübeden dışarı çıktı.**

Kuyu pompasının yanında duran mataraları işaret ederek "Şunları doldurabilirsin," dedi kıza. Maddie, söyleneni yaparken Will atının sırtına bindi. Çekici, kulaklarını seğirterek merakla efendisine bakıyordu. Will, başını iki yana sallayıp "Daha sonra," diye mırıldandı.

Maddie, bakışlarını yukarı kaldırınca bir an için matarayı sarsmış ve kolunun ıslanmasına engel olamamıştı. "Bir şey mi dedin?" diye sordu ustasına.

Will, başını iki yana salladı. "Sadece boğazımı temizledim."

Maddie, mataralardan birini Will'e uzatıp diğerini kendi eyer topuzuna bağladı ve atının sırtına atladı. Tatlıyele minik adımlarla ileri geri sıçrıyordu. Yaklaşık bir gündür ahırdan çıkmamıştı ve -tıpkı binicisi gibi- dörtnala koşmak için can atıyordu. Çekici ise her zamanki gibi, kımıldamadan ve ifadesizce beklemeye devam ediyordu.

"Hadi gidelim," dedi Will. Çekici'yi yavaş yavaş yürütmeye başladı. Maddie, Tatlıyele'nin dizginlerine usulca dokundu ve bir anda öne atılan hayvanı durdurarak Çekici'nin temposuna uymaya zorladı.

"Bu hızda mı ilerleyeceğiz?"

Will, dönüp çırağına bir göz attı. Tatlıyele'nin bacakları Çekici'ninkilerden uzun olduğu için başını yukarı kaldırması gerekmişti.

"Evet, öyle planlamıştım," diye cevap verdi.

Maddie küçümsercesine kıkırdadı. "Bütün gün yol alacağımıza şaşmamak lazım." Will cevap vermeyince ekledi, "Tatlıyele'nin safkan bir Arridi beygiri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Will başıyla onayladı. "Arridi atları çok kalitelidir."

"Hızlılar da. Dünyanın en hızlı atları olduklarından söz edildiğini duymuştum."

Çekici, kısa yelesini arkaya atarak hiç de kibar olmayan bir hareketle geğirdi. Maddie ufak tefek hayvana bakakalmış, ne diyeceğini şaşırmıştı. Çekici, âdeta ona cevap veriyordu. Bu anlamsız fikri hemen akimdan çıkardı.

"Hızlı yol aldıkları kesin," diye sakince kabullendi Will. Birkaç dakika sessizce atlannı sürdüler. Tatlıyele dizginleri çekiştirmeye devam ediyor, Maddie atının kontrolünü bırakmıyordu. Çekici ise sabit ve sakin adımlarla yürüyordu.

Bir atlıkarınca atı gibi, **diye geçirdi aklından Maddie. Çekici'nin sabit, yumuşak adımlarını izliyordu. Eyerinde sabırsızca kımıldandı. Tatlıyele'nin patlamak üzere olduğunu hissedebiliyor ve atını dörtnala koşturmak -Will'e gerçek bir atın nasıl koştuğunu göstermek- için can atıyordu.**

"Bu geçit, tam olarak ne tarafta kalıyor?" diye sordu.

Will, güneydoğu yönünü işaret etti. "Yirmi kilometre kadar daha anayolu takip edecek ve Pendletown sapağından döneceğiz. Köyün içinden geçtikten sonra da Derrylon

Nehri'ne doğru yolumuza devam edeceğiz. Yol, bizi dümdüz geçide götürecek." Küçük bir sessizliğin ardından ekledi, "Hepsinin yön tabelası mevcut."

Son sözleri Maddie'nin ilgisini çekmişti. *Neredeyse yanından ayrılıp kendi başıma gidebileceğimi ima ediyor,* **diye düşündü. Usulca sırıttı.**

"Tamam o zaman, seni orada bekliyor olacağım."

Topuklarını Tatlıyele'nin sağrılarına vurdu ve sıkıca tuttuğu dizginleri gevşetti. Beygir bir anda canlanmış, adım attıkça hızlanacak şekilde tüm gücüyle koşmaya başlamıştı. Toynakları yolu hızla dövüyor, her adımında toz kaldırıyordu.

Maddie'nin peleriniyle saçları, rüzgârda peşi sıra uçuşuyordu. Will, kızın neşeli kahkahasını duydu.

"Çok hızlıymış," dedi.

Çekici başını çevirip sol gözüyle efendisine bir bakış attı. *Kum Fırtınası kadar hızlı değil ama.*

"Yok. Muhtemelen o kadar değildir. Ama aralannda fazla bir fark yok."

Kum Fırtınası 'nı geçmiştim.

"Hatırlıyorum. Ama son birkaç metreye kadar gerisindeydin."

Ufak tefek hayvan, küçümsemesine homurdandı. *Numara yapıyordum.*

"Tabii canım."

Will, Çekici'nin dizginlerini çekiştirdiğini fark ettiyse de kontrolü elden bırakmadı.

Koşup onu yakalamamı ister misin?

Will, elini gözlerine siper ederek Maddie'nin arkasından bakmaya başladı. Çırağı ve atı, peşlerinden bir toz bulutu kaldırarak uzaklaşmış ve ufukta küçücük kalmışlardı. Birden bir dönüş yaparak ağaçların arkasına girdiler ve Wilkin görüş alanından çıktılar. Geriye yalnızca dağılmaya başlamış bir toz fırtınası bırakmışlardı.

"Henüz değil," dedi Will. "Daha sonra."

Saçlarım dalgalandıran rüzgâr ve atının düzgün, güçlü adımları, Maddie'yi heyecandan çılgına çevirmişti. *Ata binmek diye buna derim,* **diye geçirdi aklından ve Tatlıyele'nin iyice süratlenmesine izin verdi. Yoldaki ilk dönemece ulaşırken dönüp arkasına bir göz attı.**

Will ve Çekici, çok uzaklarda umursamaz ve ağır bir tempoda ilerleyen şekillerden ibaretlerdi. *Tüylü bir fıçıyı andıran o ufaklıktan ne beklersin ki zaten,* **diye geçirdi aklından Maddie. Seneler içinde, etrafındakilerin Orman Muhafızı atlarından hayranlıkla bahsettiklerine şahit olmuştu. Bir tanesini nihayet yakından görme fırsatı bulmuştu ve bu tüylü atlar hakkında bunca fırtınanın neden koparıldığını anlayamıyordu.**

"Atların en iyisi buysa, kim bilir diğerleri ne haldedir?" diye bağırdı. Will, ne de olsa önde gelen Orman Muhafızlarından biriydi. Birliğin en kaliteli atlarından birinin -belki de en kalitelisinin- emrine verilmiş olması gerekirdi.

Maddie, yüreğinde asi bir ruhun kabarmaya başladığını

hissediyordu. Will öylesine yetenekli, öylesine bilge ve ondan öylesine üstündü ki. Küçücük bir izden yola çıkarak bir av hayvanının yerini bulabilirdi. İnanılmaz bir sürat ve nişancılıkla ok atabilirdi. Bıçak fırlatma konusunda da insanüstü - hızlı ve ölümcül- bir yeteneği bulunuyordu.

Ama nihayet, Maddie'nin ondan üstün olduğu bir alan ortaya çıkmıştı. Maddie, yüreğine bir anda dolan samimiyet hissiyle düşüncelerini düzeltti. *Ben Will'den değil, atım, Çekici'den daha üstün diye düşünmeliyim,* **dedi kendi kendine. Ama iyi bir atı seçecek zekâya sahipse, neden o üstünlüğü paylaşmasındı ki?**

Tatlıyele, Will 'in küçük gri midillisine nal toplatır, **dedi kendi kendine. Bu düşünce akimdan geçerken, ezici bir üstünlükle galip gelmek istediğini fark etti. Şu Derrylon Geçidi denen yere Çekici ve Will'den önce varması yeterli değildi. Rakiplerine nal toplatmaları, onları yenmeleri gerekiyordu. Will, geçidin at sırtında bir gün uzaklıkta olduğunu söylüyorsa Maddie oraya yarım günde varmalıydı.**

Tatlıyele'nin boynuna doğru eğildi.

"Hadi evlat! Kendimizi ispatlamamız lazım."

Tatlıyele, kulaklarını geriye yatırdı ve başını keyifle arkaya doğru savurdu. Koşmaya bayılıyordu. Aslına bakılırsa, koşmak için yaşıyordu. Nesiller boyu kendi içlerinde çiftleştirilmiş bir at ırkının son temsilcilerinden biriydi. Bacaklarını açarak hızlandı.

Maddie, coşku dolu bir çığlık kopardı. Atının daha önce hiç bu kadar hızlı koştuğuna şahit olmamıştı! Kendisini dörtnala koşunun katıksız heyecanına bırakıverdi.

M» r»

Çekici sabit, kontrollü adımlar atarak ilerlemeye devam ediyordu.

Toynakları ana caddenin sertleşmiş zemininde *dıgı-dık, dıgı-dık, dıgı-dık* **diye sesler çıkarıyordu. Arada sırada başını çevirip Will'e bakıyordu ama binicisi kesinlikle tepki vermiyordu. Çekici nihayet konuya doğrudan girmeye karar verdi.**

Koşmaya başlamamı istediğin zaman söylemen yeter.

"İnan bana. İlk öğrenen sen olacaksın."

Dıgı-dık, dıgı-dık, dıgı-dık.

x»----------

Maddie'nin normal şartlar altında atının kendisini bu kadar yormasına izin vermeyeceği gerçeğinden söz etmek gerekir. Genellikle Tatlıyele'yi kontrol altında tutar ve limitlerini aşmadığından emin olurdu.

Fakat yolculuğun heyecanı, hayvanın ulaştığı sürat karşısında duyduğu kıvanç hissi ve Will ile atma, Tatlıyele'nin ne kadar üstün bir hayvan olduğunu kanıtlayacak olmanın cazibesi, hata yapmasına yol açmıştı.

Kilometreler boyunca deliler gibi dörtnala yol aldıktan sonra, altındaki Arridi beygirinin bocalamaya başladığını fark etti. Tatlıyele bir an için silkinerek yoluna devam ettiyse de Maddie, birden hayvanı ne kadar zorladığını kavramıştı.

Tatlıyele'nin böğrü köpüklerle yol yol olmuştu; derin derin nefes alırken sağrısı bir körük gibi inip kalkıyordu. Maddie, hayvanın her nefes alışında yüksek sesle hırıldadığını fark etti ve yüreği pişmanlıkla doldu. Dizginleri çekti ama Tatlıyele durmak istemiyordu. İzin verse, yorgunluktan tükenip devrilinceye kadar koşacaktı.

Maddie, dizginlere iyice asılarak koşmaya devam etmekten başka bir şey düşünemeyen hayvanın kulağına usulca fısıldamaya başladı. Dizginlerdeki baskıyı hafifçe artırarak nihayet atını tamamen durdurmayı başardı.

Tatlıyele bacaklarını iki yana açmış, derin derin nefes alıyordu. Maddie aceleyle aşağı atlayarak hayvanın boynunu okşamaya başladı. Bir yandan da zarar görüp görmediğini anlamak üzere etrafında bir tur atıyordu.

"İyisin, bir şeyin yok," dedi. Neyse ki hatasını zamanında fark etmişti.

Eline mataradan biraz su döktü ve hayvanın ağzına götürdü. Tatlıyele yumuşak burnunu sahibinin eline sürterek suyu içmeye başladı. Maddie de bir yandan açık avcuna su damlatmaya devam ediyordu.

"Fazla içme," dedi. "Acele etme."

Tatlıyele minnettarlıkla kişnedi. Maddie kayışları gevşetip eyer örtüsünü çıkardıktan sonra hayvanı okşayıp kulağına usulca fısıldamaya devam etti. *Uçurumun kıyısından döndük,* **diye düşündü. O tempoda koşmaya biraz daha devam etselerdi, güzelim atı belki de çatlayarak ölecekti.**

Hayvanı baştan aşağı okşadıktan sonra yolun kenarına çekti ve birkaç dakika boyunca otları kemirmesine izin verdi. İç-

ten içe, felakete davetiye çıkardığı için kendisine kızıyordu. Bunun Tatlıyele'nin suçu olmadığının farkındaydı. Bu işin bir suçlusu varsa, o da kendisiydi. Binici oydu. Atını kontrol edip enerji isini ve gücünü koruması için gerekli önlemleri alması gerekirdi.

Birkaç dakika dinlenmesine izin verdikten sonra hayvanı dizginlerinden yakaladı ve yeniden yola soktu. Tatlıyele tamamen sakinleşip gücünü toplayıncaya kadar peşi sıra yürüyecekti. Uysal bir şekilde peşinden gelen atıyla birlikte yürümeye başladı. Dönüp bir süreliğine Tatlıyele'yi izlemeye aldı. Hayvanın adımlarında bir sorun olup olmadığını -düşüncesizce dörtnala koşmasına izin verdiği için kas ya da bağ çekmesi gibi bir sıkıntısı olup olmadığını- görmek istiyordu.

Neyse ki Tatlıyele sağlıklı görünüyordu. Maddie, keyifle gülümsedi ve hayvanın muazzam süratiyle hevesli hali aklına gelince başını iki yana salladı. Atının kalıcı bir zarar görmemiş olmasına çok sevinmişti. Will ve Çekici ile aralarında ne kadar mesafe olduğunu merak etti.

"Muhtemelen o kadar önlerindeyiz ki yolun kalanını yürüsek bile geçide onlardan önce varacağız," dedi. Tatlıyele başını yorgun argın savurarak ağır aksak adımlarla peşi sıra gelmeye devam ediyordu.

Birden, arka taraftan bir ses gelmeye başladı. Düzenli, ahenkli bir ses.

Dıgı-dık, dıgı-dık, dıgı-dık.

Maddie, arkasına döndü. Will ve Çekici, arkalarındaki bir köşeyi dönmüş, normal bir hızla onlara yaklaşıyorlardı. Çekici hâlâ o gülünç, sabit ve rahat adımlarla hareket ediyordu.

Maddie'nin akimdan bir kez daha hayvanın bir atlıkarınca atına benzediğine dair düşünceler geçti.

Öyle bile olsa, **diye düşündü,** *son derece istikrarlı bir atlıkarınca atı.*

Will, yanlarına gelince atını durdurdu. Çekici'yi kontrol etmesine gerek bile yoktu. Tatlıyele ufak tefek rakibini görünce başını kaldırıp dizginlerini çekiştirse de Maddie atının hızlanmasına engel oldu.

"Atın yorulmuş görünüyor," diye nazik bir giriş yaptı Will. Yavaş yavaş arayı açmaya başlamıştı.

"Bir şeyi yok," diye sertçe karşı çıktı Maddie.

Will, Çekici'nin sırtında uzaklaşırken dönüp Maddie'ye son bir bakış attı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Yeniden önüne döndü ve başını çevirmeden seslendi. "Pendletown'da sizi bekliyor olacağız."

Maddie, uzaklaşan atlıyı ters bakışlarla süzdükten sonra Tatlıyele'nin kolanını yeniden sıkılaştırmaya başladı. Arridi beygiri, her ne kadar tükenmiş de olsa, tedirgin adımlar atıyor, koşup Çekici'yi yakalamak için can atıyordu. Maddie ayaklarından birini üzengiye soktuktan sonra durdu.

Atı, henüz hazır değildi. Koşmasına izin verirse sakatlanmasına neden olabilirdi. Gönülsüzce de olsa ayağını üzengiden çıkardı ve kolanı yeniden gevşetti. Atının önüne geçerek yürümeye başladı.

Will bir sonraki dönemeçte durmuş, belli etmeden geriye doğru bakıyordu. Maddie'nin atma binecek gibi olduğunu ve kararını değiştirip yeniden yürümeye başladığını fark etmişti.

“Aferin sana,” diye mırıldandı.

Ne dedin? **Çekici doğal olarak önünde uzanan yola bakıyordu ve Maddie’nin kararsızlık anına şahit olmamıştı.**

“Yarışı kaybetmesi anlamına bile gelse, atım gereğinden fazla zorlamayacak. Belki de o kadar umutsuz değildir. Ondan bir Orman Muhafızı çıkarabiliriz.”

Birkaç dakika sessizce yol aldıktan sonra Will, yeniden konuştu.

“Bir de kahve içseydi, ne güzel olacaktı.”

Dıgı-dık, dıgı-dık, dıgı-dık.

ON DOKUZ

4 6 Ti eşele şu ki," dedi Will, "atlarımızın belli yeteneklere XVJ_sahip olmalannı isteriz."

Geçitten dönmelerinin ardından üç gün geçmişti. Tatlıyele yolculuk sırasında harap olmuştu. Çekici ise hayatının bir parçası olan uzun mesafe yolculuğunu umursamamıştı bile. Yan yana at sürüyorlardı ama Will henüz nereye gittiklerini söylememişti. Maddie belki de hayal görüyordu ama Tatlıyele, Will'in kır tüylü, küçük atına her zamankinden de saygılı yaklaşıyormuş gibi duruyordu.

"Ne tür özellikler?" diye sordu.

"İlk olarak, süratli olması tabii," diye cevap verdi Will. "Senin beygirinde ondan fazlasıyla var. Kısa mesafede muhtemelen Çekici'den daha hızlıdır."

Çekici, yelesini savurarak kişnedi. Will gülümseyerek öne doğru eğildi ve atının boynunu okşadı.

"Kesinlikle hızlıdır bence," dedi Maddie. "Geçen gün yanınızdan ok gibi geçip gitti. Sen de gördün."

"Evet, gördüm," dedi Will. "Ama Çekici o sırada koşmuyordu. Gücünü korumak için normal hızda ilerliyordu."

“Ne kadar hızlı koşabilir ki?” diye meydan okudu Maddie. Yan dönüp ufak tefek hayvanı incelemeye başlamıştı. Karşısında hâlâ hiç de etkileyici olmayan bir görüntü vardı.

Will, şaşırtıcı bir hareketle omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Maddie, onu şüpheci gözlerle izliyordu. “Daha önce yanında hiç koşmadı mı?” diye sordu. Will, başını iki yana salladı.

“Koşarken çok gördüm onu. Her defasında, koşması gerektiği hızda koştu. Ama daha önce azami hızına çıkıp çıkmadığından emin değilim. Aslına bakarsan, hiç sanmıyorum.”

Maddie, tereddütle kaşlarını çatmıştı. Will’in dediklerini anladığından emin değildi.

Kum Fırtınası ’ndan söz etsene ona.

Will, birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onayladı.

“Seneler önce, yolumuz Arridi çöllerine düşmüştü,” diye başladı.

Maddie, hevesle başını salladı. “Evet. Annemin Skandiya Yüce Kontu’nu kurtarmak için Arrida’ya gidişi sırasında, değil mi?” Zaman zaman o günlerden söz edildiğini duyardı ama ne annesi ne de babası ona başlanndan geçenlerin detaylarını anlatmıştı. Nihayet o maceraya dair daha fazla bilgi edinebilecekti. Atının sırtında Will’e doğru hafifçe döndü.

“Evet, o. Her neyse, bir noktada Kum Fırtınası adlı bir Arridi beygiriyle yarışmak zorunda kalmıştık. Kum Fırtınası gerçek bir şampiyondu. Bedülin sürüsünün en kaliteli atıydı.

“Bedülin mi?” diye tereddütle tekrar etti Maddie. Kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

“Bedülinler, göçebe bir Arridi kabilesidir. Mükemmel at-

lar yetiştirirler ve binicilik yetenekleri üst seviyededir. Kabile gençlerinden biri, Çekici'ye kafayı takmıştı."

Aslına bakılırsa, Arrida'daki yanşa katılan at, şimdiki Çekici'nin dedelerinden biriydi ama Will o konuya ya da Orman Muhafızı atlannın mizaçlannın nesilden nesile aynen muhafaza edilerek aktanldığına dair inancına değinmek istemiyordu. Denese bile bunu düzgün anlatabileceğinden emin değildi.

"Çekici ile ayn düşmüştük; kaderin cilvesine bak ki bir kum fırtınası nedeniyle. Genç Bedülin, Çekici'yi Çölde bulmuş ve ona el koymuştu."

Maddie'nin bakışları, kaba bir şekilde Çekici'ye gidip geldi. "Neden öyle bir şey yapmış ki?" diye atıldı.

Will, çırağını birkaç saniye izledikten sonra başını iki yana salladı. Yeniden konuştuğunda, sesinden hafifçe sinirlendiği anlaşılıyordu.

"Çünkü Bedülinler atın iyisinden anlarlar," dedi sertçe. "Görünenin ötesine bakmasını bilirler."

İç güzelliğim yeter.

Will dalgınlıkla Çekici'nin boynunu yeniden okşadı. "Her neyse," diye devam etti, "rakip olarak karşımıza, liderlerinin şahsi bineği olan Kum Fırtınası'nı çıkardılar. Şampiyonlarını yarışta yenmem halinde Çekici'yi yeniden bana vermeleri için ikna ettim onları."

"Neden Çekici'ye el koyup seni kovmadılar? Neden yarışmanız gerekti ki?"

"Söz konusu genç adam, Çekici'ye binmek konusunda sıkıntı yaşıyordu. Yarışı kazanması halinde, ona bu konuda yardımcı olacağımı söylemiştim."

Maddie küçümsercesine kıkırdadı. "Bu işlerden fazla anlamıyordu desene," dedi. "Bir ata binmek, ne kadar zor olabilir ki?"

Will, tam cevap verecekken kendini durdurdu. İçinden başka bir şey yapmak geçiyordu. Maddie kendinden o kadar emin, Çekici'ye çamur atmaya o kadar hazırdı ki. *Havasım söndürmek çok keyifli olacak,* **diye düşündü.**

"Daha sonra anlatırım. Her neyse, Kum Fırtınası yanş başlar başlamaz ok gibi fırlayıp önümüze geçti. Çekici de oldukça hızlıydı ama ilk elli metrenin ardından Kum Fırtınası arayı açmaya başlamıştı."

"Tabii başlayacak," dedi Maddie. Kendinden çok emin bir tavırla konuşuyordu.

"Aslına bakarsan, Çekici'nin Kum Fırtması'na kıyasla daha güçlü olduğundan emindim. Orman Muhafızı atlan, yetiştirilişleri itibariyle son derece dayanıklı hayvanlardır. Bu yüzden kısa değil uzun mesafe yanşı yapılması konusunda ısrarcı oldum. Yanşın ikinci kısmında, aradaki farkı kapatmaya başladık. Nihayet bitiş çizgisine üç yüz metre kala rakibimizi yakaladık ve kafa kafaya bir yanş oldu."

Will, uzaklara bakıyordu ama aradan geçen onca yıla rağmen o çöl yanşını bir daha yaşıyormuş gibi duruyordu.

"Çekici, o ana dek hiç görmediğim kadar hızlı koşmaya başlamıştı ama Kum Fırtınası da mükemmel bir hayvandı ve geride kalmıyordu. Bir metre önüne geçsek hemen bastınp bizi yakalıyor ve öne geçiyordu."

Will anlatmayı kesti ama hatırlamaya devam ettiği anlaşılıyordu.

Maddie'nin gözleri, dinlediği hikâye nedeniyle heyecandan parlamıştı. "Sonra ne oldu?"

"Şey, Çekici ipleri ele aldı diyebiliriz. Birden daha da hızlanarak arayı açmaya başladı. Ama Kum Fırtınası arayı bir kez daha kapattı ve yanımıza geldiğinde, Çekici'nin yalpalamaya başladığını hissettim."

"Atını fazla zorlamışsın," dedi Maddie. Üç gün önce Tatlıyele ile yaşadıkları aklına gelmişti. Birden kaşları çatıldı. Çekici orada onlarla birlikte olduğuna göre, Will yarışı kaybetmemiş olmalıydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama o küçük yalpalama, Kum Fırtınası'nm son bir güçle öne atılmasına neden olmuş, Arridi atı rüzgâr gibi koşarak arayı açmaya başlamıştı.

"Birden, Kum Fırtınası güçten kesildi ve Çekici kendine gelerek onu geçti. Çekici'nin o kadar hızlı hareket edebildiğini bilmezdim. Ama daha da inanılmazı, Çekici'nin rakibinin kendisini gereğinden fazla zorlaması için yalpalamış numarası yapmış olmasıydı. Kum Fırtınası'na sakladığı son gücünü zamanından önce harcatabilmek amacıyla, sendeliyormuş gibi yapmış meğer."

Will atma bakarak sırıttı ve uzanıp Çekici'nin kulaklarının arasında kalan bölgeyi kaşıdı.

"Olay şu. Dayanıklılık ve sürat kavramlarını birleştirebilen atlara ihtiyacımız var. İleride göreceğin üzere, bir Orman Muhafızı'nin atı, inanılmaz hızlı hareket edebilir. Ama aynı zamanda, dün şahit olduğun türden sabit bir tempoda, hiç ara vermeden saatlerce yol da alabilir.

"İhtiyacımız olan da bu. Bizler tek başımıza seyahat ederiz.

Dara düştüğümüzde, atımızın, -binek değiştirseler bile- düşmanın atlarından daha dayanıklı olduğundan emin olmamız gerekir. Tek bir atımız var ve ona güvenebilmeliyiz."

"Atlarımızın akıllı ve kurnaz olmaları gerekir. Hızlı da. Tüm gün boyunca, mola vermeden koşabilmeliler. At ustalarımız tarafından nesillerdir amaçlarımıza uygun bir şekilde yetiştiriliyorlar."

"Peki şu an nereye gidiyoruz?" diye sordu Maddie ama istikametlerine dair az çok bir fikri oluşmuştu. Will'in cevabı, şüphelerini doğruladı.

"Genç Bob'u görmeye gidiyoruz. Kendisi kıdemli at yetiştiricimizdir. Senin için bir Orman Muhafızı atı hazırladı."

Genç Bob, dikkat çekici bir adamdı. Ufak tefek vücudu ve paytak yürüyüşüyle gelenleri karşılamak üzere kulübesinden dışarı çıktı.

Derisi, senelerce güneş ve rüzgâra maruz kaldığı için köseleyi andıran kahverengi bir renge bürünmüştü. Başının her iki yanındaki birkaç beyaz tutam dışında tamamen keldi. Gülümseyince, Maddie, adamın ağzında çok az diş kaldığını ve suratının ilerleyen yaşıyla birlikte buruşup kırışmış olduğunu fark etti. Genç Bob'un kaç yaşında olduğuna dair bir tahmin yürütemiyordu.

Bob'un yalnızca zeki ve temiz bakışlı, parlak mavi gözleri genç kalmıştı. Kulübesine yaklaşan Will'e başıyla selam verdi.

"İyi günler, Orman Muhafızı Will."

“İyi günler, Genç Bob. Umarım sağlığın yerindedir,” dedi Will. Genç Bob, başını, düşünüyormuşçasına art arda öne arkaya salladı.

“İyiyim, iyiyim. Şikâyet edemem. Arada sırada oram buram ağrıyor tabii. Bir de şu belime saplanan sancı var ki...” Kesik kesik kahkaha attı. Tuhaf, tiz bir gürültü çıkarmıştı. Maddie duyduğu sesin, lambasından çıkmış bir cini andıran bu adama yakıştığını düşünüyordu.

“İşte şikâyetlere başladım yine, değil mi?” Genç Bob, öncekinden de tiz bir kahkaha attıktan sonra birden sustu ve şaşırtıcı bir şekilde, zekâ dolu bakışların hâkim olduğu gözlerini Maddie’ye çevirdi. Maddie, kendisini değerlendiriliyormuş gibi hissediyordu.

“Daha önce hiç kız çırak görmemiştim,” dedi.

Maddie başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Keyfin yerinde mi bari? Çıraklık hoşuna gidiyor mu?”

Maddie tereddüt etti. O soruyu kendi kendine sormayalı epey olmuştu. Günleri yeni beceriler edinmek, ok-yay ve sapanı kusursuz bir şekilde kullanmayı öğrenmekle geçiyor, düşünmeye fırsatı olmuyordu.

Bir an durakladıktan sonra “Evet. Gidiyor,” diye cevabını verdi. Gerçekten öyle düşündüğünü fark edince ister istemez şaşırmıştı.

Genç Bob, başını hafifçe yana eğip Maddie’yi yakından incelemeye almıştı. Suratındaki tebessüm kaybolmuştu. Gördükleri hoşuna gitmiş gibi duruyordu.

“Senin adına sevindim,” dedi. “Başına talih kuşu kondu. Keyfini çıkar.”

“Çıkarmayı planlıyorum,” dedi Maddie. Will’in kendisini takdir dolu bakışlarla izlediğinin farkındaydı. Söylediklerinin yürekten arkasında olduğunun da farkındaydı. Ayağına gelen bu fırsatı bütünüyle değerlendirmeyi hedefliyordu. Bu gerçeğin farkına varınca bir kez daha şaşırmıştı.

Genç Bob’un kırış kırış suratına, yeni bir tebessüm yayıldı.

“Tabii kızımız bir Orman Muhafızı atı sürmeden gerçek bir Orman Muhafızı olamaz, öyle değil mi Orman Muhafızı Will?”

“Ben de ona bundan söz ediyordum,” diye onay verdi Will.

“O zaman gidip senin için bir tanesini getireyim.” Genç Bob arkasını dönüp topallayarak hızla kulübesinin arkasında yer alan geniş ahıra doğru yürümeye başladı. Bacaklarını hafifçe yan döndürerek yere sürtüyor, toprak zeminin üstünde yarı sekerek hareket ediyordu.

Maddie, Bob’un onu duyamayacağından emin olunca Will’e döndü. “Neden ona Genç Bob diyorsunuz? Adam müzelik biriymiş gibi duruyor,” dedi usulca.

Will, çırağını susturmak için elini kaldırdıysa da geç kalmıştı. Genç Bob onlara doğru dönerek bir tiz kahkaha daha patlattı.

“Babamın adı Yaşlı Bob da ondan; hem o benden daha müzeliktir.”

Bob yeniden arkasını döndü ve o hoplama-yürüme karışımı tuhaf hareketlerine yeniden başladı. Beş metre gitmişti ki dönüp Maddie’ye bir bakış attı.

“Ayrıca sağır olan da o. Ben değilim.”

Maddie, ellerini çaresizce iki yana açarak Will'e bir göz attı. Ustası, omuz silkmekle yetindi.

Kambur yürüyen at yetiştiricisi, ahıra girip ortadan kaybolmuştu. Birkaç saniye sonra, büyük binanın içinden bir at kişnemesi geldi. Çekici, sese anında tepki vermişti. Tatlıyele de kulaklarını dikmiş, etrafına bakınmaya başlamıştı. Kendisini fazla güvende hissetmediği anlaşılıyordu. Çekici ise evindeymiş gibi hareket ediyordu.

Genç Bob, dizginlerinden tuttuğu bir atla birlikte sabah güneşi altında ahırdan dışarı çıktı. Maddie, Orman Muhafızı atlarına karşı beslediği tüm şüphelere rağmen, beklenti dolu bir hareketle öne uzanmıştı. Ne de olsa yeni bineğiyle tanışmak üzereydi.

Dışarı çıkan gürbüz hayvanın da Çekici gibi fıçıyı andıran bir gövdesi, kısa bacakları, uzun birer yelesi ve kuyruğu bulunuyordu. Vücudunu kaplayan kabarık tüyler, pırıl pırıl oluncaya dek taranmış ve kaşağılanmıştı. Maddie, yeni atının gövdesinin -düzensiz siyah ve beyaz- beneklerle kaplı olduğunu fark edince yüreği sevinçle doldu. Benekli atlara bayılırdı.

Genç Bob, hayvanı yanlarına getirdi. Çekici bir kez daha kişneyerek öne çıktı ve hemcinsini, burnunu onunkine sürterek selamladı. Tathyele ise endişeli adımlar atarak gerilemeye başlamıştı.

"Atının adı Sakar," dedi Genç Bob.

"Sakar mı?" diye sordu Maddie.

At yetiştiricisi, cızırtıyı andıran kahkahalarından birini daha patlattıktan sonra hayvanın sırtına şefkatle bir şaplak attı. "Henüz küçük bir tayken koymuştum adını. Koşup oraya buraya çarpmayı çok severdi. Neyse ki o huyundan kurtuldu artık."

Benekli at, önceden planlamışçasına tam da o anda Bob'a arkadan bir tos vurdu ve yaşlı adamın tökezlemesine neden oldu.

"Kurtulmak üzere desek daha iyi," diye ekledi Bob.

Maddie, yeni atını dikkatle inceliyordu. Hayvanın taranmış tüylerinin altında gizli, güçlü kasları görebiliyordu. Sakar başını kaldırınca gözlerindeki zekâ ve anlayış dolu ifadeyi fark etti. Bir anda tüm benliği bu atın sahibi olmanın verdiği hisle dolmuştu. *Hayır,* **diye düzeltti düşüncesini, daha çok, bir arkadaşlığı andırıyordu aklından geçenler.**

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Will. Çırağını dikkatle inceliyordu.

Maddie kendi kendini, son on dakika içinde üçüncü kez, ağzından çıkan kelimelere inanamazken buldu.

"Çok güzelmiş," dedi usulca.

4 6T7 h, o zaman in aşağı bakalım. Atını senin için eyerleye-
lyyim ” dedi Genç Bob. “Kendi eyerini kullanmak istersin herhalde?”

Maddie başıyla onayladıktan sonra Tatlıyele’nin sırtından aşağı kaydı. Eyer, bir binici için çok özel bir malzemeydi. Maddie, kendi eyerine alışkındı ve onun üstünde rahat ediyordu.

“Evet, lütfen,” dedi. Genç Bob, Tatlıyele’ye doğru hareketlendiyse de Will elini kaldırarak at yetiştiricisini durdurdu.

“Bana kalırsa eyerleme işini Maddie’ye bırakalım,” dedi. “Şimdiden alışması iyi olur; bundan böyle yanında yardım alabileceği, senin gibi bir usta olmayacak.”

Maddie’nin, atının eyer ve başlığını takmaktan yana bir sıkıntısı yoktu. Senelerdir o işlemleri zaten kendi başına yapıyordu. Genç Bob topallayarak çitin üstündeki yuları getirdi ve Maddie’nin gemini çıkardığı Tatlıyele’nin boynuna geçirdi.

“Güzel bir at,” dedi. Onaylayan bakışlarla Tatlıyele’nin gövdesini inceliyordu. “Arridi atları hem hızlı oluyor hem de yumuşak bir doğaları var. Ne yazık ki kısırlaştırılmış.”

Maddie, başlığı Sakar'm kafasından geçirdi. Ufak tefek hayvan, yeni efendisine yardımcı olmak için başını hafifçe eğmişti. Maddie birden durup meraklı bakışlarını Genç Bob'a çevirdi.

"Neden yazık dedin?" diye sordu.

"Şeninkini bir yıllığına ödünç almak isterdim. Bizim üreme programına büyük katkısı olurdu."

"Gövdesi sence de Orman Muhafızı atlannınkine göre iri kaçmıyor mu biraz?" diye sordu Will. Orman Muhafızlığı yaptığı yıllar boyunca, birçok silahlı süvariyi koşup atlarına tos vuran Çekici sayesinde yere düşürmüştü. *Arridi beygirinin bacakları, o tür bir taarruz için biraz fazla hassas,* **diye geçirdi aklından.**

Bob, düşünceli görünüyordu. "Olabilir. Ama hızı da bize yeterdi. Küçük ve tıknaz bir eş bulurduk ona. Yavruları hem hızlı hem de gürbüz olurdu."

Maddie, gem ve dizginleri takmayı bitirmişti. Sakar ağzını açıp kapıyor, rahat bir konuma gelinceye dek bir şey çiğniyormuş gibi yapıyordu. Maddie eyeri çabucak çözerek Tatlıyele'nin sırtından kaldırdı ve Sakar'a doğru döndü.

Benekli at, eyeri incelemek amacıyla boynunu öne doğru uzatmıştı. Maddie, burun delikleri nefes alıp verdikçe açılıp kapanan hayvanın sıcak nefesini elinin üstünde hissediyordu. Sakar birkaç saniye sonra yeniden doğruldu ve başım onay veriyormuş gibi, art arda salladı.

Maddie eyeri bir kenara bıraktıktan sonra Tatlıyele'nin sırtına serili eyer altlığını kaldırdı. Sakar'ın bir kez daha incelemede bulunup onaylamasına izin verdikten sonra örtüyü

düzgün bir şekilde, kırıştırmadan hayvanın sırtına serdi. Uzanıp eyeri yerden kaldırdı ve altlığın üstüne yerleştirdi. Sakar dönüp yeni sahibine meraklı bir bakış attı. Maddie usulca gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordu. Sakar yelesini art arda birkaç kez savurdu. Maddie aşağı uzanarak hayvanın kamının altında asılı duran kolan kayışını yakaladı ve tokalı ucun iyice açığa çıkabilmesi için eyer kanatlarıyla üzengileri iyice sıktı. Kolanı tokanın içinden geçirdikten sonra üstüne sıkıca bastırdı. Eyerin hayvanın sırtında sağlam durması için kemeri gereğinden fazla sıkmıştı. Sakar'ın tuttuğu nefesini bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu. Haftalardır Will'in Çekici'yi eyerlemesini izliyordu ve hayvanın kayışlar sıkılırken sahibine yardımcı olmak üzere nefesini iyice içine çektiğini gözlemlemişti. Sakar'm o tür kurnazlıklardan haberi yoktu anlaşılan. Maddie atmın boynunu usulca okşadı ve başmı yukarı kaldıran hayvanla göz göze geldi. Sakar, ona bir şey söylemeye çalışıyordu sanki. Başmı iki yana sallayarak bu anlamsız düşünceyi aklından çıkardı.

Kanatlan çekiştirip üzengileri yeniden eski haline getirdikten sonra onu izlemekte olan Will ile Bob'a döndü. İkisinin de bakışlannda... beklenti dolu bir hava vardı. Bir birine, bir diğerine bakıyordu. Onun bilmediği bir şey bildiklerini sezmişti.

Genç Bob "Atına binmeden önce..." diyecek oldu ama Will, at yetiştiricisinin sözünü çabucak kesti.

"Sormak istediğin bir şey var mı? Bilmek istediğin bir şey?"

Karşılıklı bakışıyorlardı. Maddie başını hafifçe yana yatırdı ve gülümsemeye başladı. Tebessümünde az da olsa kendini beğenmiş bir hava vardı.

“Biliyorsun ki ilk defa ata binmiyorum,” dedi.

Will başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Sakar, oldukça uysal ve sakin görünüyor.”

Will, düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. “Sakin tamam da uysal kelimesinin doğru bir seçim olduğundan emin değilim.”

Maddie, hoşgörülü bakışlarını atma çevirdi. Sakar, eyerlenince yolculuğa çıkacaklarını anlayarak hareketlenen atların aksine, kımıldamadan bekliyordu.

Kendine güvenen bir sesle “Bence gayet doğru bir seçim,” diye üsteledi kız.

Will sağ elini buyur edercesine salladı. “O kadar eminsen, hadi bakalım.”

Maddie, Genç Bob’a döndü ama at yetiştiricisi omuz silkmekle yetindi. Dizginleri sol eline alıp üzengiyi sol ayağını içine yerleştirebileceği şekilde çevirdi. Tam o anda, Sakar dönüp yeni sahibiyle göz göze geldi. *Onun bakışlarında da bir tür beklenti var,* **diye geçirdi aklından Maddie. Hemen sonra, başını iki yana salladı.** *Atlar beklentiye falan girmezler,* **dedi kendi kendine.**

Sağ ayağının parmaklan üstünde hafifçe yaylandı. Sakar’ın hiç kımıldamadan beklemeye devam ettiğini fark etmişti. Atlar o sırada genellikle binicinin sırtlarına oturduğu tarafın aksine doğru hareketlenirlerdi. Maddie başını onaylamasına salladı.

“Aferin sana oğlum,” dedi ve kendisini rahatça eyerin üstüne bıraktı.

Kıyamet kopmuştu sanki.

Sakar, dört ayağını birden kullanıp havaya sıçrayarak sırtını bir yay gibi germiş ve Maddie'nin dengesini bozmuştu. Ayaklan gümbürtüyle yere indi ve başını yere eğerek poposunu bir kez daha havaya doğru savurdu.

Maddie, iyi bir biniciydi ama daha önce bu şekilde hoplayıp sıçrayan bir ata hiç binmemişti. Aynca henüz yerine tam olarak yerleşmediği için hafifçe sağ tarafa doğru kaymaya başladığını hissediyordu.

Sakar, yine çılgınca sıçrayarak patlarcasına havaya fırladı. Ama bu kez yere inerken, Maddie'nin altından usulca sola doğru kaymıştı. Maddie eyerin üstüne tam olarak yerleşemeyeceğini kavrayınca sol ayağını üzengiden kurtardı. Düşmek üzere olduğu belli olmuştu. Sakar arka ayaklarının üstünde şaha kalkacak gibi olunca kendisini hemen öne attı. Bir an sonra, bunun bir tuzak olduğunu kavramış ama geç kalmıştı.

Sakar'in başı yeniden önüne düştü ve hayvan, devasa bir mancınıktan fırlatılmışçasına arka ayaklarıyla havaya sıçradı.

Maddie, eyerin altından kaydığını ve atın üstünden fırlayarak öne doğru uçmaya başladığını hissediyordu. Ayaklarının üstüne inebilmek amacıyla havada bir dönüş yaptı. Neredeyse başarıyordu ama dengesini, toparlanamayacak kadar kaybetmişti. Eyerleme avlusunun ortasına düştü ve soluğu kesildi.

Yerde yatmış, nefes alabilmek için hırıldanırken gözlerini açtı ve Sakar'm şaşkın bakışlarla yanına gelip ona baktığını fark etti. Hayvan usulca burnundan soludu ve Maddie'nin suratına sıcak bir hava dalgası çarptı. Sakar, sahibinin iyi olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi duruyordu.

Maddie, yan dönerek tek dizinin üstünde doğruldu ve ba-

kışlanın avlu boyunca gezdirdi. Genç Bob ve Will onu muzip bakışlarla izliyorlardı. Tatlıyele'nin epeyce korktuğu anlaşılıyordu. Çekici de çaktırmadan gülümsüyordu sanki.

Güçlükle de olsa ayağa kalkarak buz gibi bakışlannı üstlerine dikti.

"Neler olacağını *biliyordunuz*,**" dedi suçlamasına.**

Will, birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onayladı.

"Aslına bakarsan, evet biliyorduk," dedi. Maddie'nin kıyafetlerindeki tozlan temizlemesini bekledikten sonra devam etti. "Atlanmızı biraz... küçümsermiş gibi bir halin vardı. Az önce olan, onlann dayanıklı, duygusuz, hantal yaratıklardan ibaret olmadıklarını görmen açısından önemliydi. Gerektiğinde alev alabileceklerine bizzat şahit olmanı istedim."

Maddie, acıyan sırtını ovuşturdu. "Bak o konuda haklısın," dedi. Yanma yaklaşıp alnıyla ona minik toslar vuran Sakar'ı ters bakışlarla süzüyordu. Hayvanın bakışlarından kesinlikle kin ya da intikam okunmuyordu. Koyu renkli, iri ve saydam gözlerine dost canlısı bir hava hâkimdi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Maddie.

"O şekilde eğitildi de ondan," dedi Genç Bob.

Maddie, inanmaz bakışlannı at yetiştiricisine çevirdi. "Sırtına bindiğimde beni yere atması için mi yetiştirdin onu yani?" Sesinden, öyle bir atla kendisine bir gelecek öngöremediği anlaşılıyordu.

Ama Genç Bob, başını iki yana sallıyordu. "İzin parolasını telaffuz etmeden sırtına binen herkesi aşağı atmak üzere eğitildi."

Maddie'nin kaşları çatılınca Will açıklamaya girişti. "Tüm atlarımızın birer parolası vardır," dedi. "Bir Orman Muhafızı atıyla tanıştığın anda parolayı dile getirmen halinde, sırtına özgürce binebilirsin. Bunu yapmaman halinde, seni sırtından atıncaya dek Gorlog gibi eşelenecektir. Seni atması pek de uzun sürmedi."

"Gorlog mu?" diye sordu Maddie. "Gorlog da kim?"

"Son derece faydalı bir Skandiya yan tanrısı," dedi Will. Maddie, anlattıklarının diğer kısmını hazmetmeye çalışıyordu.

"Yani Orman Muhafızı atlannın bir tür gizli parolalan mı var diyorsunuz? Daha önce böyle bir şeyden söz edildiğini hiç duymamıştım."

"Bir Orman Muhafızı atının çalındığını da duymazsın," diyen Genç Bob, kıkır kıkır gülüyordu.

"Hayatım boyunca bu uygulamanın faydasını gördüm," dedi Will.

Maddie'nin yüzüne, bir kez daha inanmaz bir ifade yerleşmişti. Duydukları, kulağına biraz zorlama geliyordu. "Yani her ata binişimde şu... parola dediğiniz şeyi mi söylemem gerekiyor?"

Genç Bob, başını iki yana salladı, "ilk seferde söylemen yeterli. Sonrasında, seni tanıyacağı için parolaya gerek kalmayacak."

"Neymiş şu parola?" Maddie, soruyu Will'e sormuştu ama Will, Genç Bob'u işaret etti.

"Her atın kendine özgü bir parolası vardır," dedi Will. "Mesela Çekici'ninki 'Sakıncası var mı?' cümlesidir. Bir gün sırtına binmen gerekirse diye şimdiden seninle paylaşmış olayım."

Maddie, Genç Bob'a dönmüştü. Tüm bunlara inanıp inanmadığından kendisi de emin değildi. Bir diğer tuzağa adımını attığından, Sakar Tn onu bir kez daha teperek düşüreceğinden korkuyordu.

"Evet?" dedi.

Genç Bob birkaç saniye kaşları çatık bir halde bekledikten sonra cevabını verdi. "Sakar'a 'Kırma beni' demen yeterli."

Maddie'nin gözleri, ardına dek açılmıştı. Duyduklarına inanamadığı anlaşılıyordu. '"Kırma beni', ha?" dedi.

Will ve Genç Bob, farkında olmadan aynı anda cevap verdiler. "Bize değil, atma söyle bunu!"

"Sırtına binmeden önce kulağına fısıldaman yeterli," diye ekledi Will. Maddie, üzengiye ayağını koyduğu anda Sakar'm dönüp anlamlı anlamlı kendisine baktığını anımsamıştı. *Doğru söylüyorlar galiba,* **diye geçirdi akimdan.**

Ufak tefek, benekli atına yeniden yaklaşarak dizginleri eyer topuzundan geçirdi. Bir iki saniye bekleyince Sakar, yüzünü yeniden ona doğru çevirdi. Maddie, parmak ucunda eğilerek hayvanın kulağına parolayı fısıldadı.

"Kırma beni."

Sakar, başını tatmin olmuş gibi sallamıştı. Maddie, onun fikrini değiştirmesine fırsat vermeden sol ayağını üzengiye geçirdi ve atının sırtına atladı.

Gergin bir şekilde, olacakları beklemeye başlamıştı. Aradan beş saniye geçti. On. Sakar, tahta bir at gibi kımıldamadan bekliyordu. Maddie, nihayet kendisine doğru parolanın verildiğine ikna olmuştu.

Günün birinde sizden bunun intikamını alacağım, **diye geçirdi aklından.**

"Bir tur at bakalım," dedi Genç Bob. "Alışın birbirinize."

Maddie, Sakar'a topuklarıyla dokundu ve hayvan bir anda canlandı. Yavaş adımlarla avlunun çevresinde dolaşmaya başladılar. Maddie, atının hafif ve esnek adımlarını hayranlıkla izliyordu. Ufak tefek Orman Muhafızı atlarının ağır ve hantal olduklarını zannederdi ama Sakar'm sırtına biner binmez, yanıldığını anlamıştı.

Sakar, hafif ve istekli adımlar atarak yürüyordu. Binicisinin dizginleri azıcık çekmesine ya da dizleriyle iki yanma az ya da fazla bastırmasına bile hemen tepki veriyordu.

"Sol dizinle bastır," diye seslendi Will. Maddie denileni yaptı ama Sakar'in tepkilerini artık kavramış olduğu için az bastırmayı tercih etmişti.

Hayvan bir anda, dans edercesine yanlamasına ilerlemeye başlamıştı. Bu kez sağ diziyle bastırdı ve Sakar diğer yöne doğru, dans eder gibi birkaç adım attı. Her iki dizini birden kullanınca atının dümdüz ilerlemeye devam ettiğini fark etti.

Gördükleri -ya da gördüğünü sandıkları- ile tecrübe ettikleri arasında büyük farklar vardı. Genç Bob, onlar avluyu turlarken yanlanndan geçerek kapının sürgüsünü kaldırmış ve geride uzanan açık arazilerin yolunu açmıştı.

"Hadi bir koşuya çıkın," dedi.

Maddie, atını kapıdan geçirdi ve topuklarını bir kez daha ufak tefek hayvanın kamına yapıştırarak dizginleri gevşetti.

Ürkütücü bir tepki almıştı. Sakar bir anda öylesine hızlanmıştı ki Maddie neredeyse eyerden kayıp geride

kalıyordu. Ama akıllı hayvan, binicisinin dengesinin bozulduğunu anlamış ve duruşunu düzeltebilmesi için yavaşlamıştı. Bir an sonra, boynunu öne doğru uzatıp uzun adımlar atarak yeniden koşmaya başladı.

Muazzam bir hızla ilerliyorlardı. Maddie, daha önce hiç bu kadar sürat yapmamıştı.

Bunu beklemiyordun, değil mi?

"Hayır, beklemiyordum," diye cevap verdi Maddie. Atıyla konuşmakta olduğuna -daha da şaşırtıcı olanı, atının kendisiyle konuştuğuna- inanamıyordu.

Will ve Genç Bob, uzaklarda kaybolan Maddie ile Sakar'ı izliyorlardı.

"İyi iş çıkardın, Bob," dedi Will.

Genç Bob parlak güneş karşısında elini gözlerine siper etmiş, tanışma safhasındaki Maddie ile Sakar'ı izliyordu.

"Kız ata binmesini biliyor. Dengeli bir oturuşu ve yumuşak elleri var. Arridi beygirini sürüşünden anlamıştım zaten."

Birkaç dakika sessizce Maddie ile toynakları çimin üstünde gümbürdeyen atını izlediler. Will birden, sıradan bir meseleyi dile getiriyormuş gibi -Genç Bob'u kandıramamıştı gerçi- bir soru sordu.

"Bellerophon buralarda mı?"

Genç Bob, bir kez daha kıkır kıkır güldü.

"Ne zaman soracaksın diye bekliyordum! Ahırda, seni bekliyor."

YİRMİ BİR

Maddie'nin atıyla tanışma süreci, iki saat daha sürdü. Bob, ona Orman Muhafızı atlarını yönlendirmek için gereken bazı temel komutları -vereceği işaretle yürüyüş tarzının değişmesi ya da kızı takip edenlerin attan aşağı atlayıp saklandığını anlayamamaları için hayvanın toprağa daha sert basması gibi numaralar için gerekenleri- öğretmişti. Bir de dövüş sırasında işe yarama ihtimali bulunan temel hareketler -yana çekilmek ve gerilemek, arka ayakların üstünde şaha kalkmak, tek ayak üstünde dönmek, düşmana ön toynaklarla vurup arka ayaklarla tepmek- vardı.

Tüm Orman Muhafızı atlan, sahiplerine bu tür temel manevralar -ve daha da fazlası- konusunda eğitilerek teslim edilirlerdi. Maddie, Sakar'm Genç Bob'dan öğrendiği ve uyguladığı işaretlere verdiği anlık tepkileri keyifle izliyordu. Yapılması gereken şeyi aklına getiriyor ve Sakar, düşüncelerini okuyarak derhal harekete geçiyordu sanki.

Hayvanın zarif adımlarım hayranlıkla izlemeye devam ediyordu. Ne kadar hızlı hareket ediyor, ne çabuk yön değiştiriyordu. Neredeyse arımda dörtnala hıza çıkabilme yeteneğine sahipti.

Tatlıyele'nin kaliteli bir at olduğundan şüphesi yoktu. Ama Sakar, Maddie'nin kişiliğinin bir uzantısıymış gibi duruyordu. Ondan ne istediğini biliyor ve isteklerini hızlı, hatasız bir şekilde yerine getiriyordu.

Maddie ve Sakar, emekli bir Orman Muhafızı atının sırtındaki Genç Bob'un eşliğinde arazi ve ormanların içinden geçiyorlardı. Bob nihayet Maddie'nin o sabah için yeterince şey öğrenmiş olduğuna kanaat getirdi ve sabit, normal bir hızda dönüş yoluna koyuldular. Kulübenin beş yüz metre kadar ötesindeyken Maddie, Bob'un işaretiyle başını atının görebileceği şekilde sallayıp hızlandı. Peleriniyle uzun saçları arkasında uçuşuyordu.

Saçımı kesmem gerekecek, **diye düşündü. Bir an sonra, kendisini Sakar'in hızlı, güvenli ve kararlı adımlarının yarattığı heyecana kaptırmıştı.**

Kulübeye yaklaşırken dizginleri çekti. Çekici'nin avluda beklediğini fark etti. Will, gri renkli yaşlı bir atın eyersiz sırtına oturmuştu ve yavaş bir tempoyla avlunun yanındaki otlağı turluyordu. Çırağının geldiğini fark edince elini sallayarak atının burnunu çevirdi. Sakar ve yaşlı at, karşılıklı kişneyerek selâmlaştılar. Maddie yaklaşan hayvanın burnunun etrafındaki tüylerin ağarmış olduğunu fark etti. *Bir şekilde çok tanıdık geliyor,* **diye geçirdi aklından.**

"Bu da kim?" diye sordu ve dizginlere asılarak Will'in yanında durdu. Will usulca gülümseyerek öne doğru eğildi ve parmaklarını sevgi dolu bir hareketle hayvanın tüylü yelesinin içinden geçirdi.

"Eski bir dost," dedi. "Adı Bellerophon. Yolum bu tarafa

düştüğünde gelip onu görürüm. Bir süredir görüşmüyorduk. Şeyden beri...”

Kelimeler gibi Will’in tebessümü de bir anda solmuştu. Maddie onun, *Alyss öldüğünden beri* **demek istediğini anlamıştı. Bir anda ortaya çıkan bu geçici sessizliğe bir son vermesi gerektiğini düşündü.**

“Bana biraz... tanıdık geliyor,” dedi.

Will başıyla onayladı ve avluda bekleyen Çekici’yi işaret ederek “Çekici’ye benziyor,” dedi.

Maddie, atların benzerliğini artık daha iyi görebiliyordu. Hayvan yaşlıydı ve doru tüyleri kırlaşmıştı belki ama vücut yapısı itibariyle Çekici’den farkı yoktu. Onları dinlerken hem gövdesinin hem de başının duruşuyla Maddie’ye Çekici’yi hatırlatıyordu.

“O, benim ilk Orman Muhafızı atım,” diye devam etti Will. “Aslına bakarsan, hayatımdaki ilk atım. Zengin bir anne babaya sahip olmadığım için hiçbir zaman zeki bir Arridi beygirim olmadı.”

Will bu sözleriyle Maddie’nin, onu evlatlıktan reddeden anne babasına karşı öfkeli bir tepki verip vermeyeceğini anlamak için bir tür deneme yapmayı planlamıştı. Maddie’nin cevap vermek yerine gülümsediğini görünce rahatladı.

Çok ilginç bir durum, **diye geçirdi aklından. Belki de Maddie, çıraklık hakkında Genç Bob’a gerçekten de içinden geçenleri söylemişti. Belki de tüm bunlar genç kızın hoşuna gitmeye başlamıştı.**

“Ne kadar zaman öncesinden söz ediyoruz?” diye sordu Maddie.

Will, başını iki yana salladı. "Hatırlamak istediğimden de uzun bir süre öncesinden. Ama onu gördüğümde, sen Sakar'la tanışınca yüreğin nasıl bir heyecanla dolduysa, aynısını hissettiğimi hatırlıyorum."

Sakar, adının geçmesi üzerine hırıldayarak yelesini savurdu. Maddie öne eğilerek atının boynunu okşadı.

"Gerçekten harika bir hayvan," dedi. "Tahmin bile edemezsin."

"Edemeyeceğimden eminim," diye ciddiyetle cevap verdi Will.

Genç Bob, tam da o anda normal hızda sürdüğü atıyla yanlarına gelmişti. Will'i Bellerophon'un sırtında görünce yüzüne o tanıdık tebessümü yerleşti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Will, hayvanın sağ omzundaki korkunç yara izini görebilmek amacıyla başını hafifçe öne eğdi.

"Sanki hiç ayrılmamışız gibi," dedi.

Genç Bob, usulca kıkırdadı. Tüm ömrünü Orman Muhafızları ile atlarına hizmet ederek geçirmişti ve bu tür kavuşma sahnelerinden hâlâ çok hoşlanıyordu. "Hâlâ oldukça hızlı sayılır, değil mi?"

Başını iki yana sallayan Will "Onu fazla zorlamadım zaten," dedi. "Ayağını burkmasını ya da kaslarından birini zedelemesini istemem."

"Bir şey olmaz canım," dedi Bob. "Seninki tereddütsüz bir şekilde koşmaya başlar ve istese şu delikanlılara nal toplatır."

Sakar ve Çekici, aynı anda başlarını kaldırıp itiraz edercesine kişnediler. Bellerophon bir birine, bir diğerine bakıyordu. Maddie, yaşlı hayvanın kıs kıs güldüğüne yemin edebilirdi.

Atlara su verip tüylerini taradıktan sonra Genç Bob ile öğle yemeğine geçtiler. Will yanında taze, gevrek ekmek, sert peynir ve birkaç kalın jambon dilimi getirmişti. Bob'un elinde ise sebze bahçesinden toplamış olduğu taze, çıtır çıtır marul ve turplar bulunuyordu. Bob ve Will, bal koyarak tatlandırdıkları kahvelerini içerken Maddie de her zamanki gibi sütünü yudumlamaya başlamıştı.

Genç Bob, kızı başını iki yana sallayarak izliyordu.

"Daha önce kahve içmeyen bir Orman Muhafızı gördüğümü sanmıyorum," dedi şüpheyle.

Will, omuz silkti. Maddie'nin kahveye karşı duyduğu nefreti kabullenmişti artık.

"Zaman değişiyor, Bob," dedi. "Bizim de ona uyum göstermemiz gerek sanırım."

"Beni sayma. 'Gelenek gelenektir' derim hep. Kahve içmemesi bir yana, çırağının kız olması bile benim için yeterince değişim sayılır. Çok fazla değişim, çok hızlı yaşanıyor."

"Affedersiniz," dedi Maddie, "ben burada otururken yeme içme âdetlerim hakkında konuşmanız mı gerekiyor?"

Birkaç saniye boyunca karşılıklı bakışıldı. Bob ve Will birbirlerine dönerek aynı anda cevap verdiler.

"Evet."

Maddie öfkeyle gözlerini kaçırıp bardağına uzandı ve taze sütten derin bir yudum aldı.

"Kendini nasıl bir lezzetten mahrum bıraktığına dair hiçbir fikrin yok," dedi Maddie.

"Olmasını da istemiyorum," diye cevap verdi Will.

Yemek bitince, Will ile Maddie masayı toplayarak bulaşıktan yıkadılar. Genç Bob müsaade isteyerek dışan çıkmıştı. Yemeğin sonlanna doğru nedense sessizleşmişti. Maddie, meraklı bakışlarla Will'i süzüyordu.

"Sakar'la vedalaşıyor," dedi Will. "Bob atlanna çok bağlıdır. Bazen onlan bize, yalnızca ödünç verdiğine inandığını düşünürüm. Aslına bakarsan, haksız da sayılmaz," diye ekledi.

Maddie, pencereye geçerek dışarıya bir göz attı. Çarpık bacaklı, ufak tefek at yetiştiricisi, Sakar'la yan yana duruyordu. Suratları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Maddie, adamın dudaklannm oynadığını seçebiliyordu ama ne dediğine dair hiçbir fikri yoktu. İçgüdüsel bir hareketle kapıya yönelse de Will onu durdurdu.

"Yapma," dedi. "Onları izlediğini fark ederlerse utanıp ayrılmak zorunda kalırlar."

Maddie, Wilkin haklı olduğunu fark ederek yeniden mutfak masasına döndü ve eline geçirdiği küçük havluyla Will'in yıkadığı tabakları kurulayıp yerleştirmeye başladı. Bob birkaç dakika sonra, yüzünde kocaman bir tebessümle kulübeye döndü.

"Bizim oğlana birkaç son dakika talimatı verdim," dedi. "Seni bir daha tepmemesi için; tabii kötü muameleyi hak edersen işler değişir."

Genç Bob'la vedalaştıktan sonra atlarının sırtlarına atlayıp Tatlıyele'yi de yanlarına alarak yola koyuldular. Arridi beygiri, onları talimata gerek duymaksızın takip ediyordu. Maddie'nin kendisi yerine benekli ve tüylü atma ilgi göstermesi karşısında endişe ediyormuş gibi durmuyordu. Ama ara-

larında, Maddie'nin Sakar'la kurmaya başladığı türden yakın bir bağ hiçbir zaman var olmamıştı. Maddie, Will'e neşeli bir sesle yeni atının maharetlerini anlatıyordu.

Will, genellikle tek heceli karşılıklar veriyordu ama Maddie onun konu hakkındaki isteksizliğini fark etmemiş gibiydi.

"Ayakları yere o kadar hafif basıyor ki!" diye şakıdı coşkuyla. "Dörtnala koşarken yere değmediklerine yemin edebilirim. Ya şu hızına ne demeli! Daha önce onun kadar hızlı koşabilen bir at görmemiştim. Harika bir hayvan! Bir defasında, hendek gibi bir çukura denk geldik ve ben daha çukurun orada olduğunu anlayamadan kendisini toplayarak üstünden uçtu resmen! Gerçekten de bir saniye önce dörtnala koşarken bir saniye sonra hendeklerin üstünde uçuyorduk."

Çekici, başını çevirip Will'e bir göz attı. Will, omuz silkti. Çekici, usulca gaz çıkardı ama Maddie, bunun farkında değilmiş gibi konuşmaya devam ediyordu. Fark ettiyse bile Çekici'nin, sesi bir tür yargılayıcı yorum yapmak amacıyla çıkardığını sanmış olmalıydı.

"Bob, bana Sakar'ın sırtından indiğimin anlaşılmaması amacıyla toynaklarını yere daha sert basması için kullanacağım yöntemi de anlattı. Bunu yapabildiklerini biliyor muydun?"

"Seneler önce bililerinden duymuştum sanki," diye kuru bir cevap verdi Will. Bir diğer nahoş ses çıkarmak üzere olduğunu fark ettiği Çekici'yi sert bir dokunuşla uyardı. Çekici, yelesini geriye doğru savurmayı tercih etti.

"Evet işte, çok yetenekliler canım. Bob bana diğer numaraları da anlattı. Sakar gerçekten inanılmaz bir hayvan!"

Gelmiş geçmiş en iyi at.

Will, duyduğunu belli etmek için bacaklarını Çekici'nin iki yanma bastırdı. Atıyla sohbet etmeye başlaması halinde Maddie'yi ürkütmekten korkuyordu. Çırağının bir sonraki sorusu, bu bağlamda oldukça anlamlı kaçacaktı.

"Will," diye söze girdi Maddie, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sordun ya zaten," diye cevap verdi Will ve birden aklı eski hatıralarla doldu. Halt ile aralarında benzer konuşmalar kim bilir kaç kez yaşanmıştı? Maddie 'nin de verdiği cevap karşısında, zamanında kendisinin de yaşadığı şaşkınlığa düşmesi karşısında keyiflenmişti.

"Ne? Haa... şey. Evet, sordum sanırım. Her neyse, sana bir başka soru..." Maddie, kendi kendini aynı cevaba maruz bırakacağını fark edince birden sustu. Kelimelerini özenle seçerek yeniden konuşmaya başladı. "Sakıncası yoksa sana bir şey sormak istiyorum."

Will, başıyla onay verdi. "Sor bakalım."

"Şey, yani... demek istiyorum ki... sana aptalca gelebilir ama..."

"Bunun beni şaşırtacağını söyleyemem."

Maddie, Will'e öfkeli bir bakış attı. Sorusunu bir an önce sormak için can atıyordu ama bir budala gibi görünmek de istemiyordu. Will devam etmesini işaret etti. Maddie derin bir nefes aldı.

"Şey diyorum... atının seninle konuştuğunu sandığın anlar oluyor mu hiç?"

Will, soruyu duyunca oturduğu yerde doğrulmak zorunda kalmıştı. Çekici ile arasındaki iletişim hakkında daha önce kimseyle konuşmamıştı. Uzun zamandır Halt ile Abelard'ın da aralarında benzer bir bağ bulunduğundan şüphe ediyordu. Ama belli ki Maddie'nin fazla beklemesine gerek kalmamıştı.

Belki de onu Birliğe almak doğru bir karardı, **diye geçirdi aklından. Verdiği cevap ise çok farklıydı: "Atın konuşuyor mu dedin? Ciddi misin sen?"**

Maddie, kızaran suratını derhal öbür yana çevirdi.

"Yok yok. Saçma sapan bir sezgi işte. Unut sorduğumu."

Will, başını salladı ama unutmayacaktı. O yorum, gece boyunca aklından çıkmadı.

YİRMİ İKİ

Maddie'nin eğitimi devam ediyordu ama programına artık bir kalem daha eklenmişti. Diğer idmanlara ek olarak, her gün Sakar ile gezintiye çıkıyor, zaten çabucak başlamış olan yakınlaşmaları derin, samimi bir bağa dönüşüyordu.

Sakar, Maddie'nin daha önce de gözlemlediği üzere, hızla sahibinin bir parçasına dönüşmüştü. Hayvan, sahibinin verdiği işaretleri önceden seziyor, âdeta leb demeden leblebiyi anlıyordu. Maddie de bu sırada atından gelen -olası bir tehlike uyarısı, bir yabancının varlığı ya da tehlike arz edebilecek bir hayvanın yaklaşması gibi- sinyalleri yorumlamayı öğreniyordu.

Bunların dışında, forma girmek için çevredeki arazilerde uzun koşulara çıkıyor ya da Will'in doğaçlama bir şekilde hazırladığı engelli parkurlarla cebelleşiyordu. Will, bu koşuların arasına teorik silahsız dövüş eğitimi dersleri sıkıştırıyor, çırağına yumruk atmaktansa avcunun içiyle vuruş yapmasını öğreterek, "Yumruk, parmaklarını kırmanın bahanesidir," diyordu. Ayrıca, saldırıya geçen kişinin vücut ağırlığını ve hızını kendisine karşı kullanabileceği basit ama etkili bazı manevraları gösteriyordu.

Maddie, iz sürme ve gizlenme dersleri de alıyordu. Will ile birlikte baronluk boyunca at sürüyor, farklı hayvan izlerini arayıp sınıflandırıyor, fark ettirmeden masum gezginleri takip ediyor, pelerinlerine sarınarak yolların kenarında, yanlarından geçenler tarafından fark edilmeyecek şekilde bekliyorlardı.

"Pelerine güven," diye sürekli tekrar ediyordu Will. "Ve kımıldama. Seni fark ettiklerini düşünsen bile kımıldama."

Maddie'nin günleri bu şekilde, eğitimlerle geçiyordu. Akşamları bitkin halde kendisini yatağına atıyor ve ertesi sabah her şey yeniden başlıyordu.

Her sabah taze ekmek ve süt almak üzere Wensley Köyü'ne gitmeyi ihmal etmiyordu. Ama artık yürümek yerine atının sırtında yol almayı tercih ediyordu.

Will, daha önceden köye Tatlıyele'ye binerek gitmesini yasaklamıştı. "Buralar için biraz fazla güzel bir hayvan," demiş ve Maddie sözlerinin altında yatan anlamı kavrayamamıştı. Ama Sakar'ın hayatlarına girmesiyle bu kısıtlama ortadan kalkmıştı. "Bir Orman Muhafızı ve atı, birlikte hareket etmelidir," diyordu Will.

Maddie, aradaki farkı tam olarak kavrayamıyordu fakat Sakar'a binmekten, onunla konuşmaktan, boynunu ve her yerini okşamaktan çok hoşlanıyor, atının sabah gezintilerinde kendisine eşlik etmesine bayılıyordu. *Ekmek ve süt getirmek gibi iç bayıcı görevler bile Sakar 'ın sırtında keyifli bir tecrübeye dönüşüyor,* **diye düşünüyordu. Belki de Will tam olarak bunu amaçlamıştı.**

Yayını eyerin sırtına yerleştirip alacalı pelerinine sarınarak siyah beyaz benekli atının sırtında dimdik oturan ufak tefek

genç kız, köyde tanınan bir sima olup çıkmıştı. Önceleri bu duruma şaşırsa da şöhretinin köylü gençlerin arasında yayılması üzerine gururu okşanmaya başlamıştı. Orman Muhafızı kimliği sayesinde esrarengiz ve merak uyandıran bir kişilik haline gelmişti. Orman Muhafızı eğitimine kabul edilen ilk kız olması da cabasıydı.

Köyde, Maddie'nin yaşlarındaki yanm düzine kız ve oğlandan oluşan bir arkadaş grubu vardı. Maddie'yi her gördüklerinde hayranlık ve saygı -ve imrenme- dolu bakışlarla izliyorlardı. Kendi hayatlarının sınırlan belliydi ve rutin bazı süreçlerden oluşuyordu. Küçük kasaba hayatı, ne de olsa insana fazla heyecan sunmuyordu. Fakat Maddie, bir Orman Muhafızı çırağıydı. Kocaman bir yayı vardı ve ormanda onu gizli gizli gözlerken farkına vardıkları üzere, silahı nasıl kullanacağını biliyordu.

Maddie kasabadan geçerken, gençler ona selam veriyorlardı. Maddie de zaman zaman Sakar'ın dizginlerini çekip duruyor ve onlarla konuşuyordu. Özellikle genç kızların kendisine bir kahraman muamelesi yapmalarına bayılıyordu. Bu, çok doğal bir durumdu. Tanınmış biri olmaktan büyük keyif alıyordu. Ama artık fazla böbürlenmemesi gerektiğini öğrenmişti.

Elbette ki Araluen Şatosu'nda geçirdiği zaman zarfında da hayranlan ve arkadaşlan eksik olmamıştı. Fakat artık birçoğunun kendisiyle değil de unvanı ve konumuyla ilgilendiklerini anlamıştı. Araluen'deyken bir prensesti ve etrafındaki insanlar, yalnızca prenses olduğu için ilgisini çekmek istiyorlardı; Maddie ile gerçekten arkadaş olmak istedikleri için değil.

Ama Wensley'de işler farklıydı. Jenny, Baron Arald ve Ley-

di Sandra, Halt ve Leydi Pauline'in de dâhil olduğu küçük bir zümre dışında Maddie'nin gerçek kimliğini kimse bilmiyordu. Will, çırağının iyiliği için kraliyet ailesinin bir üyesi olduğunu kimseye açık etmeme karan almıştı.

Maddie, ona hayran olan Wensleyli gençlerin arkadaşlıklanmn tadını çıkanyordu. Zaman zaman, yoğun programı müsaade ettikçe, atının sırtında köye gidiyor ve gençlerle zaman geçiriyordu. Oğlanlara okçuluk eğitimi veriyor, nehrin sakin sulannda balık avlıyor ve onlarla saklambaç oynuyordu, pelerini yasaklanıncaya kadar oynadığı tüm oyunları kazanmasını bilmişti.

Will, bu faaliyetleri dikkatle izliyordu. "Onlarla fazla yakınlaşma," uyarısında bulunmayı ihmal etmemişti. "Orman Muhafızlarının şuadan insanlardan bir parça uzak durmaları gerekir. Bizlere karşı, korkuyla karışık bir hayranlık beslemeleri işimize gelir. Esrarengiz havamızı devam ettirmemize katkısı olur."

Gerçi halkla ilişki kurması açısından da iyi oluyor, **diye düşünüyordu; hele ki Araluen Şatosu'nu işgal eden, burnu havada asilzadeler aklına gelince. Maddie'nin artık eskisi gibi etrafına büyüklük taslamadığını görmek, Will'i çok memnun ediyordu. Çırağının unvanı değil de kabiliyetleri sayesinde saygı görmekten memnun olduğunu izliyor ve bunda bir sakınca görmüyordu.**

Will, "Kendi maharetleri nedeniyle gördüğü küçücük saygıyı, anne ve babasının kimliği nedeniyle göreceği muazzam saygıya tercih ederim," diyerek Jenny'ye açılmıştı. Jenny eski dostuna dikkatle bakmış, onun köylü gençlerle şakalaşıp eğlenen Maddie'yi izlediğini fark etmişti.

Alyss'in kaybı nedeniyle Wilkin yüzüne kazınan derin çizgiler, hâlâ yerli yerindeydi ama yumuşamaya başlamıştı ve Orman Muhafızı'nın yüzü, artık eskisi gibi zalim bakışlar tarafından işgal edilmiyordu. Jenny, Will'in zaman zaman gülümsemenin eşiğine geldiğini fark ediyordu. Çırağını izleyen arkadaşının gözlerindeki şefkati görebiliyordu. Will izlendiğini fark eder etmez, eski sert bakışlarına dönüş yapmıştı.

Gülümseyerek *Maddie, Will'i olumlu etkiliyor,* **diye geçirdi aklından Jenny. Genç kızın tanışmaları sırasında sergilediği küstah tavrı çoktan unutmuştu. Maddie, olaydan bir hafta sonra elinde bir çiçek demetiyle birlikte Jenny'yi kulübesinde ziyaret etmiş ve samimi olduğu açıkça anlaşılan bir ruh haliyle özür dilemişti. Affedici ve sevgi dolu bir kalbi bulunan Jenny, özrü derhal kabul etmiş ve genç kızla arkadaş olmuşlardı. Maddie, Jenny'ye yay kullanma konusundaki yeteneksizliğinden şikâyet etmişti. Ancak Jenny, bunun doğru bir değerlendirme olmadığını elbette ki biliyordu.**

"Pratik yapmak istersen," demişti, "lokantamda servis etmek üzere taze av hayvanlarına her zaman açığım."

Takip eden haftalar boyunca, Jenny'nin lokantasına Maddie'nin okları ve sapanıyla can veren tavşanlarla av kuşları yağmaya başlamıştı. Hayatı boyunca ihtiyaçları başkaları tarafından karşılanmış olan Maddie'nin aynı şeyi bir başkası için yapmaktan büyük keyif aldığı anlaşılıyordu.

Jenny, etler kapısına yığılmaya devam ettiği sürece, Maddie'nin yardımlarını seve seve kabul edecekti.

Bir cuma sabahıydı. Maddie, atının sırtında köyün ucundaki mandıradan dönüyordu. Eyer topuzuna bir torba sıcak somun

asılıydı. Taze ekmek kokusu burnunu dolduruyor ve midesine henüz kahvaltı yapmamış olduğunu hatırlatıyordu. Köylü gençlerden ikisi onu görünce el sallamıştı. Maddie, Sakar'ı durdurup yola çıkan gençleri selamladı.

"Günaydın Gordon. Günaydın Lucy," dedi. O ikisinden özellikle çok hoşlanıyordu. Wensley'in terzisi Bayan Buttersby'm kızı olan Lucy, ince, uzun vücudu ve çilleriyle bir erkek çocuğunu andırıyordu. Esmer Gordon'un ise muzip bakışlı, mavi gözleri vardı. Tam bir üçkâğıtçıyı andırıyordu ama Maddie oğlanın zararlı olmadığına hükmetmişti.

Gordon etrafına bakınıp dinleyen olmadığını anlayınca l-çak bir sesle konuşmaya başladı.

"Yarın ne yapıyorsun?"

Maddie, kaşlarını çatarak düşünmeye koyuldu. "Bir planım yok," diye cevap verdi. Haftalardır ilk kez bir cumartesi gününü kendine ayırabilecekti. Will akşamleyin Halt, Pauline, Baron Arald ve Leydi Sandra ile yemek yemek üzere şatoya geçecekti. "Neden sordun?"

Lucy usulca kıkırdayarak "Bir parti vereceğiz de," dedi. Çok gizli bir şeyden konuşuyormuş gibi davranıyordu.

Maddie, meraklanmıştı. Seslerin kısılıp bakışların şüpheyle etrafta gezdirilmesi için bu kadarı yeterli değildi. İşin içinde başka bir şeyler olmalıydı.

"Sadece bir parti mi?" diye sordu.

Lucy yeniden kıkırdadı. Gordon sırıtmakla yetinmişti. *Çok çekici bir gülüşü var,* **diye düşündü Maddie. Oğlanın tebessümünden her türlü hinlik okunuyordu.**

"Şey... özel bir parti bu," dedi Gordon. "Handaki ahırın ar-

kasında düzenleyeceğiz. Lucy kuzu şiş ve etli börek getirecek. Biz de ateşte patates közleyeceğiz."

Lucy, Jenny'nin lokantasında garsonluk yapıyordu. Jenny zaman zaman genç kıza menüden arta kalan yiyeceklerden veriyordu. Bazen de Lucy, yiyecekleri Jenny'ye sormadan yürütüyordu. Maddie, parti menüsü için ikinci seçeneğin geçerli olduğunu tahmin edebiliyordu. Arkadaşları bu nedenle pis pis sırıtıyor olmalıydı.

"Ayrıca Martin bir fıçı getirecek!" diye kendini tutamayarak patladı Lucy. Birden sessizleşip kıkırdamalarına döndü.

"Fıçı mı dedin?" diye sordu Maddie. Lucy'nin neden söz ettiğini anlamaya başlamıştı. "Ne fıçısıymış bu?"

"Şarap tabii!" diye zafer dolu bir sesle atıldı Gordon. "Hem de kaliteli şarap. Bize katılır miydin?"

Maddie, tereddüt etti. Teklifi reddetmesi gerektiğinin farkındaydı. Ama haftalardır hiç ara vermeden idman yapıyordu ve kendine hiç zaman ayıramamıştı. Şarap sevip sevmediğini bile bilmiyordu ama macerayı seven bir yapısı vardı ve içindeki isyankâr ruh, hâlâ yerindeydi. *Bir kez olsun saçlarımı açıp rahatlamayı hak ettim,* **diye düşündü. Zaten partiden kimsenin haberi olmayacaktı.**

"Neden olmasın?" dedi.

J

YİRMİÜÇÜNCÜ

4 4 azla geç kalmam," diye kapıda durup arkasını döndü Will. "Halt ve Pauline, bugünlerde erkenden yatmayı tercih ediyorlar."

Maddie, yemeğinden başını kaldırdı. Will şatoda Chubb Usta'nın mutfağından çıkma enfes bir yemek yiyeceğini bildiği için kendisini kötü hissetmişti. Maddie'nin aşçılık yetenekleri gelişiyordu ama henüz başlangıç aşamasını geçememişti. Will de Jenny'den Maddie'ye akşam yemeği göndermesini istemişti.

Maddie, baharat soslu lezzetli yahnisinden kocaman bir kaşık daha aldı. Lokmasını yutarken başını onaylamasına salladı.

"Muhtemelen uyumuş olurum zaten," dedi. "Erkenden yatmayı planlıyorum."

Yorucu bir gün olmuştu. Uzaklara kadar at sürmüş, düzenli bıçak, yay ve sapan idmanlarına ek olarak takip etme ve iz sürme alıştırmaları yapmışlardı. Maddie esniyormuş numarası yaptı. Will kapının iç kısmındaki kancaya asılı duran pelerinini alıp omuzlarına attı.

“İhtiyaç duyarsan Samur burada zaten,” dedi. “Kapıyı içeriden sürgüle.”

Maddie, başıyla onayladı. Kapıda sürgüyü dışarıdan açmayı sağlayan gizli bir mekanizma mevcuttu ama rastgele bir ziyaretçi ya da davetsiz bir misafirin bunu bilmesine imkân yoktu. Will’in onu yalnız bırakmak konusunda tereddüt yaşadığını görünce eliyle hafif bir kovma işareti yaptı.

“Hadi sen git,” dedi. “İyiyim ben.”

Will kararını vermişti. “Pekâlâ, gidiyorum,” dedi ve dışarı çıktı.

Maddie, verandadaki ayak seslerini duyabiliyordu. Will kulübenin arkasındaki ahıra geçiyordu. Çekici, sahibini usulca kişneyerek karşıladı. Birkaç dakika sonra, kulübenin yanından geçerek Redmont Şatosu’na doğru yol almaya başlayan atın toynak tıkırtıları duyuldu. Sesler yok olup Will’in gittiğinden emin olunca Maddie’nin yorgunluğu bir anda kayboldu ve aceleyle hazırlanmaya başladı. Yansını yediği yahni dolu kâsesini mutfak tezgâhına götürdü ve artıkları çöp kovasına boşalttı. Lucy’nin sözünü ettiği etli börek ve kuzu şişleri midesine indirmek için can atıyordu. Yahni her ne kadar lezzetli de olsa, erkenden doymak istemiyordu.

Çöp kovasına bir bakış atınca yahni artıklannm diğer çöplerin arasından açıkça görüldüğünü fark etti. Yemeği bitirmemiş olduğu anlaşılacaktı. Yahninin kalanını barındıran tenceredeki kaşığı alıp çöp kovasını artıklar görünmeyecek hale gelinceye dek karıştırdı.

Geriye doğru bir adım atarak eserine bir göz attı ve memnun kalarak başını salladı. Odasına geçip kamp malzemelerini taşıdığı

eyer heybesini çıkardı ve onu silindir haline getirip yatağına yatırarak battaniyesini üstüne çekti. Başını usulca yana eğip yatağı incelemeye başladı. Fazla sert ve düzgün görünüyordu. Battaniyeyi açıp heybeyi ortasından hafifçe büktü ve ceketlerinden birini alıp bacakları dizlerinden bükülmüş bir insan görüntüsü verebilmek için yatağın ayakucuna doğru serdi. Bu kez çok daha gerçekçi bir görüntü ortaya çıkmıştı. Battaniyeyi yeniden çekip hazırladığı kuklanın kafası olmadığı gerçeğini gizleyebilmek amacıyla uçlarım yastığm kenarlarına sıkıştırdı. Will eve döndüğünde kendisini kontrol etse bile, kapıdan içeri üstünkörü bir bakış atmaktan öteye geçmeyecekti. Heybe ve sanlı ceket yeterli olacaktı.

Odasındaki feneri üfledikten sonra hızla ön kapıya geçti. Pelerinini omuzlarına, dünyanın en doğal şeyini yapıyormuş gibi geçirmişti. Basit sürgü kilit, tıkırtıyla yerine oturdu. Hiç düşünmeden ahıra yöneldi ama kendi kendini durdurdu. Will şatoya Çekici'yle gitmişti, yani dönünce atını yeniden ahıra yerleştirecekti. Sakar'in orada olmadığını görünce Maddie'nin kulübeden ayrıldığını anlayacaktı. Birden arkasını döndü. Ayak seslerini duyup ona doğru dönen Sakar, sitemkâr bir sesle usulca kişnedi.

"Kusura bakma, oğlum," diye fısıldadı Maddie. "Bu gece yanımda gelemezsin."

Samur verandanın kenarındaki yerini almış, burnunu patilerinin üstüne yerleştirmişti. Beklenti dolu bir hareketle doğruldu ama Maddie yerinde kalmasını işaret etti.

"Sen de öyle, tatlı kız," dedi. "Yerinde kal." Samur yeniden başını önüne eğdi ve patilerini döşemeye sürterek yerine geçti. Usulca hırlamayı ihmal etmemişti.

Maddie, etrafına son bir bakış attı. Kapının yanındaki fener, Wilkin her gece bıraktığı şekilde, kısık ışığa ayarlıydı. Beklenmedik bir ziyaretçinin gelmesi durumunda, basamaklarla kapı eşiğini yeterince aydınlatacaktı. Arkasını dönüp ağaçların içinden, Wensley Köyü'ne giden karanlık patikaya adımını attı.

Köye yaklaşırken ana caddenin kenarındaki gölgelerin içinde kalmaya özen gösteriyordu. Caddede gözüne çarpan ilk yapılardan biri de Jenny'nin lokantasıydı. İçerisi aydınlıktı ve uğultu Maddie'nin kulaklarına kadar geliyordu. Lokanta, Wensley'in gözde mekânlarından biriydi ve cumartesi gecesi olması itibariyle, köyün etrafındaki yerleşim birimlerinden insanlar da oraya akm etmiş olmalıydı. Maddie, lokantanın karşı sırasından yürümeye dikkat ederek pelerinine sarındı.

Pelerine güven, **diye defalarca tekrar etmişti Will. O tavsiyenin bu tür zorlu anlarda da işine yarayıp yaramayacağından emin değildi.**

O ana dek, görebildiği kadarıyla varlığını kimse fark etmemişti ve bu, hiç de şaşırtıcı bir durum değildi. Lokanta müşterileri yemeklerine ve sohbetlerine dalmış olmalılardı. Hem zaten parlak ışıklarla aydınlatılan bir salonda oturuyorlardı. İçlerinden birinin çıkıp da sokağın karşısındaki gölgelerin içinde hareket eden belli belirsiz sureti fark etmesi, hiç de olası değildi.

Maddie köyün hanına yaklaşırken lokantadan gelen gürültüler, yerini bir başka sese bırakmaya başlamıştı. Gezgin bir halk ozanı, geceyi handa geçiren müşterileri eğlendiriyordu. Müzik birden durdu ve alkış sesleri duyuldu. Arkadaşları parti vermek için uygun bir gece seçmişlerdi. Köyde, çıkaracakları olası sesleri bastıracak kadar gürültü vardı.

Hanın arkasındaki ahıra bir göz atınca küçük bir ateşin duvarlara yansıyan soluk parıltılarını fark etti ve hanın eyerleme avlusuna girdi. Lucy, Gordon ve bir diğer arkadaşı, Martin, sokaktan geçenlerin göremeyeceği şekilde, avlunun arka tarafındaki küçük bir ateşin etrafına oturmuşlardı. Maddie ateş yakılacağını bilmese, duvarlardaki soluk yansımaları fark edememesi işten bile değildi.

Izgara kuzu etinin harika kokulan burnuna kadar gelmişti. Ateşe yaklaştı ve karşılıklı selâmlaştılar.

"Geç kaldın," dedi Martin neşeyle.

Maddie özür dilercesine omuz silkti. "Will aynlana dek beklemem gerekti. Hazırlanması sonsuza dek sürdü sanki."

"Neyse, birazdan bize yetişirsin," dedi Gordon. Ateşten aldığı, üzerlerine kuzu eti geçirilmiş iki şişi, tahta bir tabağa koyarak Lucy'ye uzattı. Lucy, küçük bir parça etli börek eklediği tabağı bacak bacak üstüne atarak yanı başına oturan Maddie'ye verdi. Kuzu eti harika kokuyordu ve Maddie'nin ağzı sulanmaya başlamıştı. Etin sıcak olacağını tahmin ederek dikkatle bir ısınk aldı.

"Mımmm! Harikaymış, Lucy!" dedi. Lucy'nin yüzü, aldığı iltifatla aydınlanmıştı.

"Eti neredeyse sekiz saat boyunca terbiye edildi," dedi. "İyice yumuşayıp lezzetli bir hale gelmesini sağlıyor."

"Al bakalım," dedi Martin ve Maddie'ye tahta bir kupa uzattı. "Bununla iyi gider."

Maddie, kupayı aldı. İçindeki sıvıyı koklarken kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. İçki teklifini reddedebilirdi de aslında. Evden kaçıp arkadaşlarıyla buluşmak, anlaşılabilir bir şeydi.

Ama şarap içmek, işin rengini tamamen değiştiriyordu. Önemli bir çizgiyi aşmış olacaktı ve yakalanması halinde, hasının derde gireceğinden şüphesi yoktu.

Gordon, Maddie'nin kararsızlığının nedenini kavramıştı. "Will asla bilmeyecek," dedi ve meydan okurcasına sırıttı.

Maddie birden kararını verdi ve şaraptan büyük bir yudum aldı. Sert ve hafif ekşi bir tadı vardı.

"Çok güzelmiş ya!" dedi. Etrafına şaraptan anlarmış gibi bir izlenim vermeye çalışıyordu. Aslında şarabın tadının iyi olup olmadığına dair en ufak bir fikri yoktu. Daha önce, Araluen Şatosu'nda, resmi davetlerde şarap içmişliği vardı ama kadehine konan şarap sulandırılmıştı ve tadı farklıydı.

"Kalitesiz mal almam ben," diye neşeyle ekledi Martin. Onun da konu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslına bakılırsa, kötü kalite bir şarap içiyorlardı. Ama tıpkı Maddie gibi o da, her zaman şarap içiyormuş ve neden söz ettiğini biliyormuş havası yaratmaya çalışıyordu. "Al bakalım," dedi. "Biraz ekleme yapayım."

Küçük fıçıdaki şarabın bir kısmını sürahiye boşaltmıştı. Sürahiyi kaldırıp kupasını doldurduğu Maddie'ye usulca göz kırpıp "Fondip," dedi.

Maddie, bir an onun ne demek istediğini anlamamıştı. Birden Martin'in, kupasından söz ettiğini kavradı ve içkisini kafasına dikti. İkinci yudum, öncekine göre daha az acı gelmişti ama itiraf etmesi gerekirse, şarabın tadından pek hoşlanmamıştı.

Lucy ve Gordon da içkilerinden büyük yudumlar alıyorlardı. Maddie şişten bir parça et kopardıktan sonra böreğini ısırdı.

Gevrek ve baharatlı hamurun lezzetli iç malzemesi, ağzının içinde dağılmıştı. *Belki de şarap yemeklerin tadını artırıyordur,* **diye düşündü. İnsanlar belki de şarabın ekşi tadına o yüzden katlanıyorlardı.**

Akşam ilerledikçe, şarabın başka maharetleri olduğunu da anlayacaktı. Sohbet edip şakalaşma eğilimini artırıyordu mesela. Maddie, kendisini Gordon'un esprilerine gülerken ve ona benzer cevaplar verirken bulmuştu.

Daha önce hiç bu kadar eğlenmemişim, **diye düşündü. Wensley hancısı ve adamın kızartmaya olan düşkünlüğü hakkında bir yorumda bulunmuştu. Komik gözlemi karşısında üç arkadaşı kahkahalara boğulmuş, Maddie de genzinden gelen ve anırtıyı andıran sesi bastırarak onlara katılmıştı.**

Ciddi bakışlarını ateşin öte yanındaki Gordon'a dikmişti. Arkadaşının suratı, bir görünüp bir kayboluyordu sanki. *Alevlerin etkisinden olmalı,* **diye düşündü.**

"Daha şarap kaldı mı?" diye sordu Martin. Sürahiye uzandı ve dengesini kaybederek ateşin içine böğür üstü düşmekten son anda kurtuldu. Kahkahaların ardı arkası kesilmiyordu. Maddie parmağını uyarırcasına dudaklarına götürdü.

"Şşşşşş!" dedi. "Şeşimizi duyacaklar."

Birden sustu ve şaşkınlıkla ekledi, "Şeşimiz mi dedim yokşa?"

"Keşinlikle dedin," dedi Gordon.

"Ayrıca 'yokşa' da dedin," diye ekledi Lucy ve yeniden kahkahalara boğuldular. Maddie de ileri geri sallanırken dengesini kaybetti ve avlunun zeminine devrildi. Doğrulup oturmak çok zor geldiği için pelerinine sarınarak gözlerini kapattı.

"Beni kimşe göremez," diye kıkırdadı. "Pelerine güven."

Sözlerinin komikliği, bir kez daha kahkahaların yükselmesine yol açmıştı.

"Ne halt ediyorsun sen burada?"

Will'in soğuk ve öfkeli sesi, kahkahaları bir bıçak gibi kesmişti. Maddie gözlerini açarak başını kaldırdı. Will, kapüşonu önüne çekili bir halde karanlıkta önlerinde dikilmişti. Lucy, korkuyla çığlık attı. Sıradan insanlar, Orman Muhafızlarının yoluna çıkmamaları gerektiğini bilirlerdi. Gordon ve Martin'in kahkahaları da kesilmişti. Korku dolu bakışlarını, önlerinde dikilen karanlık surete çevirmiş, dimdik oturuyorlardı. Kapüşonunun gölgesi Will'in yüzünü gizliyordu ve bu durum onu daha da korkunç gösteriyordu. Will'i daha önce, at sürerken ya da Jenny'nin lokantasında otururken görmüşlerdi elbette. Ama o an orada, pelerinine sanlı bir halde ve küplere bindiği anlaşılan sesiyle, gerçekten de korkutucu görünüyordu.

"Doğrul bakalım, Maddie," diye soğuk bir sesle emretti Will.

Maddie, dengesini bulabilmek için debelendi ve pelerinine takılsa da sonunda ellerinin üstünde yükselerek doğruldu; bir o yana bir bu yana sallanıyordu gerçi.

Dört çift endişeli göz, Orman Muhafızı'nın üstündeydi. Will, elini kaldırıp Gordon'a dönerek parmağını şıklattı.

"Ver şu fıçıyı bana," dedi. Gordon, aceleyle denileni yaparken az kalsın fıçıyı düşürüyordu. Will, öne çıkarak fıçıyı aldı ve şöyle bir salladı. Fıçıdaki şarap, neredeyse dibine inmişti. Kalan şarabın çalkalandığını duyabiliyorlardı.

Will, fıçıyı önceden uyarmaksızın yukarı kaldırarak tüm gücüyle öteye fırlattı. Fıçı yere çarpıp parçalara ayrılmış ve

kalan şarap toprağa dökülmüştü. O kadar beklenmedik, o kadar şiddetli bir hareketti ki Lucy korkuyla inlemeye başlamıştı. Oğlanlar da dehşet içinde Will'i izliyordu.

Will parmağıyla üçünü birden teker teker işaret ederek "Anne ve babalarınıza bundan bahsedeceğim," dedi.

Lucy, dizlerinin üstünde doğrularak gözyaşları içinde yalvarmaya başladı. "Lütfen anneme söylemeyin, Orman Muhafızı Will. Beni çok fena pataklar."

Yakarışı, Will'in kalbini yumuşatmayı başaramamıştı. Will, kıza çabucak bir bakış atıp başını sallayarak "Güzel," dedi. Ardından yeniden bir sağa bir sola sallanarak oturan Maddie'ye döndü.

"Kalk bakalım, Maddie," dedi. "Eve gidiyoruz."

Maddie beceriksiz hareketlerle ayağa kalktı. Oturmak zordu ama ayakta durmak daha da zor geliyordu. Dengesini sağlayabilmek için çılgınca sallanıyordu ama bir şey onu durduruyor, dünyasının dönmesine yol açıyordu. Pelerininin üstüne bastığını fark etti ve tökezleyerek de olsa kumaşı kurtardı.

Will, parmağını avlunun girişine doğru sallayarak "Düş önüme," dedi. Başını çevirip diğerlerine döndü. "Siz de evlerinize dönün bakalım. Hemen, şimdi!"

Gençler denileni yaparak dağıldılar. Lucy, acıklı bir şekilde burnunu çekmeye devam ediyordu. Onlar gölgelerin içinde kaybolduktan sonra Will, onu bekleyen Çekici'nin yanına geldi.

Koşum takımlarını gıcırdatarak atının sırtına atlayıp ana caddeyi işaret etti ve "Gidelim," diye kısa bir emir verdi.

Maddie gözlerine hücum eden yaşları öfkeyle bastırdı. Başını savururken dünyası yeniden dönmeye başlamış ve hafifçe

tökezlemek zorunda kalmıştı. Sokağın ortasından yürümeye başladı. Jenny'nin lokantasından ayrılan müşteriler, önlerinde gerçekleşen sahneyi ilgiyle izliyorlardı. Orman Muhafızı pelerini giymiş genç bir kız, beceriksiz adımlarla yürümeye çalışıyor, bir Orman Muhafızı ise ara sıra kızı devam etmesi için uyararak peşinden at sürüyordu. Maddie'nin yüzü, utançtan kıpkırmızı olmuştu. Köylünün gözünde belli bir itibar oluşturmaya başlamıştı ama artık herkesin kendisini izlediğini ve yargıladığını hissediyordu. Onların gözünde küçük ve ahmak bir kızdan fazlası değildi.

Köyün içinden geçip ağaçların arasından kulübeye uzanan dar patikaya girdiler. Maddie, zemindeki tümsekler nedeniyle birkaç kez tökezlemek zorunda kaldı. Bir seferinde düştü ve keskin bir taş, dizini yardı. Pantolonu da yırtılmıştı. Acıyla bir çığlık attı. Bacağının kanadığım hissediyordu. Ayağa kalkmaya çalışsa da başarısız oldu. Başı dönüyordu.

Birden midesinde bir hareketlenme hissetti ve şiddetli bir şekilde kusmaya başladı. Elleriyle dizlerinin üstünde midesi tamamen boşalıncaya dek bekledi.

Will, Çekici'nin sırtında hiç de şefkatli olmayan bir ifadeyle beklemeye devam ediyordu.

"Olabilecek en iyi şey oldu," dedi sonunda. "Hadi, kalk bakalım."

Maddie, Will'den nefret ediyordu. Kendinden ise daha fazla nefret ediyordu. Ayaklarının üstüne basmayı bir şekilde başardı ve kulübenin karanlık patikası boyunca yürümeye başladı. Samur, kuyruğunu deliler gibi sallayarak onları karşılamaya çıkmıştı. Maddie, verandanın iki basamağını çıkarken denge-

sini koruyabilmek için direklerden birine tutunmak zorunda kaldı.

Will'in parmaklarını şıklatıp bir emir sözcüğü telaffuz etmesiyle Samur usulca gerileyip veranda zeminindeki yerini almıştı. Maddie yüreği parçalanırcasma ağlamak istediğini fark etti. Anlayışlı, kimseyi yargılamayan Samur bile ondan utanıyordu sanki.

"Git yat," dedi Will. Çekici'yi ahıra sokmakla meşguldü. "Sabah konuşuruz."

YİRMİ DORT

W

Maddie uyandığında susuzluktan ölüyordu. Ağzı kurumuştu ve içinde berbat bir tat -önceki gece kustuğu yemekler ve kekremsi şarabın karışımı- vardı. Homurdanarak yatağında doğruldu ama bunu yaptığına pişman olacaktı.

Hareketlenmesiyle birlikte, kafasının zonklayan ağrısının farkına varmıştı. En çok da sol gözünün arkasında hissettiği ağrı, halıdaki koyu renkli bir leke gibi başının her yanma yayılıyordu.

Başını ellerine gömdü ve usulca inledi. Gözleri, birileri içlerine bir avuç kum fırlatmış gibi kurumuş batıyor, bomboş midesi fena halde bulanıyordu; bir an için yeniden kusacağını sandı. İçinden gelen isteği bastırarak tedirgin bakışlarını her zaman bir sürahi soğuk su bulundurduğu küçük başucu masasına çevirdi. Sürahi boş bir şekilde yere düşmüştü. Birden gece uyanıp sürahideki suyu bitirdiğini ve başını yeniden yastığına bıraktığını anımsadı.

Suya, hem de soğuk suya ihtiyaç duyuyordu. Aklına kulübenin dışına, çatıdan aşağı uzanan su borularından birinin

ucuna yerleştirdikleri yağmur fıçısı geldi. İçindeki su, günün o saatinde soğuk, taze ve lezzetli olmalıydı. Ayrıca buz gibi temasın baş ağrısını geçirmesi için kafasını fıçının içine de sokabilirdi.

Ama önce fıçıya ulaşması gerekiyordu.

Dikkatle ayağa kalktı. Kafası hareket edince zonklamalar bir süre devam etmiş, ardından da sabit ve sürekli bir ağrıya maruz kalmıştı. Midesi ayaklanınca kusma isteğine bir kez daha karşı koymak zorunda kaldı. Sağa sola sallanarak odasının kapısına doğru birkaç adım attı. Birkaç saniyeliğine kapının koluna yaslandı ve dengesini yeniden sağladıktan sonra kapıyı açıp yere hafifçe basarak oturma odasına yöneldi. Attığı her adımı beyninde hissedebiliyordu.

Will, sırtı ona dönük olacak şekilde mutfak tezgâhına dayanmıştı. Kapının açıldığını duyunca kaşlarını çatarak Maddie'ye döndü. Maddie, önceki gece giydiği kıyafetlerin -pelerini dışında- hâlâ sırtında olduklarını fark etmişti. Pantolonu dizden yırtılmış ve kurumuş kanla lekelenmişti. Sol kolunda bir kusmuk izi görülüyordu. Bir kuş yuvasını andıran, darmadağın haldeki saçlarını ise henüz görme şansı bulamamıştı.

"Kahvaltı neredeyse hazır," dedi Will. Ayıplayıcı ya da sıcak olmayan, tamamen tarafsız bir sesle konuşuyordu. Maddie başını iki yana salladı ama ağrıların geri dönmesiyle hemen durdu.

"Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi kısık bir sesle.

Will şaşırmış gibi yaptı. "Bence yesen iyi olur. Midene bir şeyler girmeli."

Midesinden söz edilince Maddie'nin bir kez daha bulantısı tutmuştu. Bir yandan da sağa sola sallanmaya devam ediyordu.

"Bir şeyler içmeliyim," dedi. "Su."

Will, usulca başını salladı. "Eminim öyledir." Başını kapıya doğru salladı. Maddie, acı dolu bir yürüyüşün ardından vardığı kapıyı açmakta, her zamankinden daha çok zorlandığını fark etti. Kapının döşemeye sürtmesinden çıkan gıcırtı, irkilmesine neden olsa da tek eliyle dengesini bulabilmek için duvara tutunarak verandaya çıktı.

Su fıçısı neredeyse ağzına kadar doluydu. Önceki gün öğleden sonra yağmur yağmıştı. İçindeki su taze ve temiz olmalıydı.

Ve soğuk. Zemin hafifçe buzlanmıştı. Sıcaklığın sabahın erken saatlerinde düşerek sıfıra yaklaştığı anlaşılıyordu. Maddie temkinli adımlarla verandadan aşağı inmeye başladı. Normalde yüksekliği elli santimi bulan basamaktan rahatça aşağı atlardı ama o anda kendisini küçük bir tepeden aşağı atıyormuş gibi hissediyordu. Ayakları ıslak çimlere basınca kafası bir kez daha zonklamaya başlamıştı.

Usulca inledi. Fıçının yanında asılı duran kepçeyi heves-le yerinden alıp fıçıdan doldurduğu soğuk suyu dudaklarına, iğrenç bir tadın hâkim olduğu ağzıyla diline ve kavrulmuş boğazına götürdü. Kepçedeki suyu ardı ardına yudumlar alarak bitirdiğinde doğrularak beklemeye başladı. Derin derin nefes alıyor, kalbi güm güm atıyordu.

Bir an için korkunç susuzluğunun sona erdiğini sandı. Ama hemen sonra, hiç su içmemişçesine, ağzının o berbat tadı geri gelmiş, gırtlağı yeniden kurumuştu. Kepçeleri fıçıya daldırarak su içmeye devam etti.

Soğuk su harikaydı ama rahatlatıcı etkisi otuz saniye bile sürmüyordu. Maddie suya bir göz attıktan sonra ellerini iki yana yerleştirdi ve başını fıçıya soktu.

Soğuk suyun sarsıcı bir etkisi olsa da kendine gelmesine faydası dokunmuştu. Gerileyerek yüzüne her yönden su çarptı ve damlaların yakasından aşağı sızmalarına izin verdi. Güçlükle nefes alıyordu ve boğulacak gibi olmuştu ama kendisini daha iyi hissettiğini fark etti.

Birkaç saniyeliğine.

Acımasız baş ağrısı, ağız kuruluğu ve her an hareketlenmeye hazır olan mide bulantısı geri dönmüştü. Kusarken yalnız kalabilmek amacıyla kulübenin birkaç metre ötesindeki ormana bir göz attı. Belki de uzanır ve biraz uyurdu. Kendisini üstünden araba geçmiş gibi hissediyordu.

Birden midesinde sudan başka bir şey olmadığını fark etti. Kusmanın bir anlamı yoktu. Başı çatlayacak gibi ağrımaya başlamıştı.

"Gelip bir şeyler yesen iyi olur."

Maddie, uykulu gözlerle arkasına döndü. Will, açık kapının eşiğinde dikiliyordu. Anlayış dolu bir ses tonu kullanmamıştı belki ama kınayarak konuştuğu da söylenemezdi. Maddie başını usulca iki yana salladı.

"Yiyemem ki," diye hırıldadı. Ama Will içeriyi işaret ediyordu.

"Yemelisin," dedi. "Güven bana."

Maddie, verandanın ucuna bir göz attı. Normalde hafifçe sıçrayarak yukarı geçerdi ama o gün bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı ve herhangi bir yere sıçrama fikri, irkilmesine ne-

den oluyordu. Başını önüne eğerek süklüm püklüm bir halde basamakları çıktı ve verandaya vardı.

Will, çırağına sade bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. İki parça ekmeği ısıtıp tost yapmış, üstlerine tereyağı ve reçel sürmüştü. Hemen yanlarında da büyük bir bardak süt duruyordu.

Maddie, masaya oturdu ve başını ellerinin arasına alıp bir dakika kadar bekledi. Will'in, sandalyesinin arkasında durduğunu hissediyordu. Will öne doğru eğilerek tostlarla dolu tabağı Maddie'ye yaklaştırdı.

"Hadi bakalım," dedi. "Reçelin içindeki şekerin faydasını göreceksin. Süt sayesinde de miden rahatlayacaktır."

Maddie, sütten bir yudum aldı ve midesinin yatıştığını hissetti. İçecek, geceden pencere pervazına bırakılarak soğutulmuştu. Tost ve reçele baktığında ise kanşık duygular içinde olduğunu fark etti. Bir taraftan, kurt gibi acıkmıştı. Diğer yandan ise isyankâr, kararsız midesine herhangi bir şey sokmanın aşın riskli olduğunu düşünüyordu. Sütün vücuduna dağılmasıyla birlikte midesi daha az bulanmaya başlamıştı.

Tosttan tereddütle bir ısırık aldı. Karadut reçelinin tadı ağzını doldurmuş, gırtlağına hâkim olmaya devam eden acılığa karşı mücadele vermeye başlamıştı. Tostu bir kez daha ısırdı ve sütünden bir yudum daha aldı. Will haklıydı. Yiyip içmek midesini yatıştırıyor ve o kekremsi tadı ağzından kovuyordu.

Başının zonklamasına bir faydalan yoktu tabii. Ağnnın odak noktası şakaklanna kaymıştı ve tüm kafası çatlamasına ağnmaya devam ediyordu. Her yanının terlemeye başladığını fark etmişti. Yorgun gözlerini kaldınp onu izlemekte olan

Will'e bir bakış attı. Tecrübeli Orman Muhafızı, duygusallıktan uzak tavrını koruyordu.

"İnsanlar bunu kendilerine neden yapar ki?" diye sordu Maddie. Sesi, sütün yumuşatıcı etkisine rağmen hâlâ çatlayarak çıkıyordu.

"Salaklar da ondan," diye kısa bir cevap verdi Will. Maddie'nin durumu idare edeceğine karar vermiş olmalıydı ki arkasını döndü.

"Acele edip yemeğini bitirsen iyi olur," dedi arkasına dönmeden. "Sonra da üstünü değiştirip banyo yapacaksın. Kıyafetlerin leş gibi kokuyor."

Maddie, kollarından birini burnuna doğru tuttu ve ihtiyatla kokladı. Will haklıydı. Bayat odun dumanı ve kızarmış et kokularının üstüne acı kusmuk ve dökülmüş şarap kokulan eklenmişti.

"Iğğ," diye mınldandı. Tostuyla sütünü bitirdi. Kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Odasından temiz kıyafetlerle bir havlu alarak kulübenin arkasındaki banyoya yollandı. Banyo ve duş suyunu ısıtmak için kullandıkları ocağa umut dolu bir bakış attıysa da ocağın sönük olduğunu fark etti. Kederle *buz gibi bir sabah duşu olacak,* **diye geçirdi aklından.**

Bir şeyler yiyip her ne kadar soğuk suyla da olsa, banyo yapmak, vücuduna iyi gelmişti. Fakat normale dönmekten hâlâ çok uzaktı. Başı zonklamaya ve vücudunu ter basmaya devam ediyordu. Ayrıca kolları ve bacakları belirsiz bir nedenden ötürü ağrıyor, çenesi sızlıyordu.

Ters bir konumda uyumuş olmalıyım, **diye düşündü. Kulübeye döndüğünde Will'i verandada sabırsızlıkla beklerken buldu.**

“Okçuluk idmanı,” dedi Will ve ok attıkları alam işaret etti. Maddie, sıkıntıyla homurdandı. Eğimli yaym yirmi beş kiloluk kirişini çekerek hedeflere odaklanmayı iple çektiği söylenemezdi. Çok da şaşırmadığını fark etti. Will’in sırf kendisini kötü hissediyor diye o gün onu rahat bırakacağına başmdan beri ihtimal vermemişti.

Berbat atışlar yapıyordu. Okları kirişe sürmeye çalışırken elleri titriyor, atışlarım yapmadan önce zihninde canlandıramıyordu. Okları zamanından önce fırlatıyor, fırlatırken eli kirişe sürtünüyor ve bir süredir öğrenmekte olduğu tekniği kullanmadan başarılı olmaya çalışıyordu.

Oklar hedeflerin uçlarından sekiyor ve rastgele açılarla uçarak ağaçlara saplanıyordu. Elli atışm sonunda, herhangi bir hedefin merkezini bir kez olsun vurmayı başaramamıştı. Yalnızca üç atışında, merkezin dışmda kalan çemberi tutturabilmişti. Will, tiksintiyle homurdanıyordu.

“Sanırım daha basit bir görev vermeliyim sana,” dedi. “Takip et beni.”

Maddie’yi kulübenin önündeki küçük açıklığa getirdi. Bir tarafta iri bir kütük yığını ve bir balta duruyordu.

“Şu kütükler,” dedi Will, “ocağımıza sığamayacak kadar iriler. Küçük parçalara ayır onları.”

Maddie yayını ve ormanda bulmayı başaramadığı altı oktan yoksun ok kılıfım kulübedeki yerlerine astı. Takip eden birkaç gecesini yeni oklar hazırlayarak geçireceğinin farkındaydı. Avluya döndüğünde, Will’in verandadaki bez sandalyeye oturarak Gilan tarafından gönderilen raporları okumaya başladığını fark etti. Onun hizasına gelince durdu. Deri dosyanın ortalarda olmadığını fark etmişti.

“Dün gece evden ayrıldığımı nasıl anladın?” diye sordu.

Will, başını okuduğu rapordan kaldırdı.

“Dışarı gizlice çıkacaksan,” dedi soğuk bir sesle, “pelerinini yanına almaman gerektiğini hatırlamaya çalış.”

Maddie’nin ağzı bir karış açık kalmıştı. Kulübeden ayrılırken pelerini alışkanlıkla asılı durduğu çividen alıp sırtına atmıştı.

“Evden sıvışman budalaca ve asice bir hareketti,” diye devam etti Will. “Pelerinini yanma almak ise bildiğin ahmaklık. Hangisinin beni daha çok hayal kırıklığına uğrattığına karar veremiyorum.”

Maddie, başını utanç içinde önüne eğmişti. Will’in bu tavrından -soğuk ve halden anlamaz halinden- nefret ediyordu. Yanında geçirdiği süre boyunca, Will’in ona bir parça ısındığını ve yeteneklerini geliştirme yolundaki çabalarını teşvik ettiğini hissetmişti. Ama artık, tek bir aptalca olay yüzünden, başladıkları yere dönmüşlerdi.

Güven denen şeyi yok etmek için bu kadarı yeterliydi.

“Kütükler kendi kendilerine parçalanmayacaklar,” dedi raporuna dönen Will.

Maddie, yorgun adımlarla kütük yığınına yaklaştı ve işe koyuldu. Zonklayan kafası da kütüklerle birlikte ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Ama kararlı bir şekilde baltasını kullanmaya, mide bulantısı nöbetlerine karşı koymaya devam etti. Balta darbeleriyle vücudu sarsılıyor, her defasında usulca inliyordu. Will, göz ucuyla çırağını izliyordu. Maddie’nin baş ağrısı ve mide bulantısına karşı koyarak işine devam ettiğini görünce başını onaylamasına salladı. Maddie,

pelerinini ve yeleğini çıkarmıştı. Keten gömleği terden kararmış haldeydi.

Will, kırk dakika sonra kütük kırma işlemini durdurdu. Maddie baltayı bırakarak doğrama zemini olarak kullandığı ağaç kütüğüne çöktü.

"Pekâlâ," dedi Will. "Engelli parkurda hızlı bir turun ardından mola verebilirsin; çamaşırları hallettikten sonra tabii."

Maddie, dehşet içinde Will'e bakıyordu. Engelli parkur, Wilkin hazırlamış olduğu bir spor alanıydı. Üstünden aşıp diğer tarafa geçmeyi gerektiren uzun kütükler, altlan çamur hendekleriyle kaplı alçak kütükler ve daha da kötüsü, ipe tutunup atlayarak aşması gereken derelerle, zemin seviyesinden otuz santim yukanya gerili, altından sürünerek geçmesini gerektiren ağlarla doluydu. Bunların hepsini belli bir süre içinde tamamlaması gerekiyordu, dolayısıyla 'hızlı bir tur' ifadesi yanlış olmuştu. Parkımı zaman dolmadan bitirememesi halinde, baştan başlaması gerekiyordu.

Engelli parkurun düşüncesi bile midesinin bulanmasına neden oluyordu. Parkurda yüzleşeceği gerçeklerin ise daha da beter etkileri olacaktı. Çamur havuzunun üstünden geçerken dar kütükten düşmüş ve leş gibi kokan, yapışkan çamurun içinde, ağırlaşan kıyafetlerini de taşıyarak emeklemek zorunda kalmıştı. İpe tutunup atlama denemesinde de başarısız olmuş ve karşı tarafa geçemeyerek derenin bel hizasındaki sularına düşmüştü. Kumlar saatin içinden, Maddie parkurun sonuna yaklaşamadan akıp gitmiş ve Will, bir şey söylemeden başlangıcı işaret etmişti. Maddie, tökezleyerek çizgiye geçti ve parkura yeniden başladı. Will'in, kumların akmaması için saati bu kez yan çevirdiğinin farkında değildi.

Yalpalayıp sendeleyerek, bata çıka parkuru tamamladı ve son on metreyi de elleriyle dizlerinin üstünde sürünerek bitirdikten sonra saatin üst bölmesinde birkaç kum tanesinin kaldığını fark etti. Sevinçten boylu boyunca yere uzandı.

"Kalk," dedi Will. Maddie, inleyerek vücudunu doğrulmaya zorladı.

Perişan bir sesle "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu.

Will, cevap vermeden önce çırağını birkaç saniyeliğine izledi. "Bunu sana yapan ben değilim, Maddie. Halinin sorumlusu, içtiğin şaraplar. Bunu aklından sakın çıkarma."

Maddie ellerini beline koyarak bitkin bir şekilde ayağa kalktı. Başını önüne eğmişti. "Bir daha asla şarap içmeyeceğim," dedi.

Will, çırağını incelemeye devam ediyordu. "Umarım öyle olur." Peşinden gelmesini işaret ederek yüzünü kulübeye döndü. Maddie ağrıyan başı ve bir kez daha bulanmaya başlayan midesiyle yorgun argın denileni yaptı. İğrenç tat, ağzına geri dönmüştü.

Kulübenin basamaklarını çıkarken burnuna tanıdık bir koku geldi. Tanıdık ama tuhaf bir şekilde çekici bir koku. Taze kahvenin zengin aromasıydı bu. O, parkuru tamamlarken Will de kulübeye dönmüş ve kahve pişirmişti. Maddie'yi oturtarak içine kahve doldurduğu fincanı önüne itti.

"Ben kahve içmem," diye atıldı Maddie. Ama davetkâr koku burun deliklerini dolduruyor ve yanılıp yanılmadığını sorgulamasına neden oluyordu. Will, sıvının içine süt ve birkaç kaşık bal koyup karıştırdıktan sonra fincanı çırağına uzattı.

"İç şunu," diye emretti. Maddie, bir an için bunun, katlan-

mak zorunda kaldığı eziyetlerin bir parçası olup olmadığını merak ettiyse de sıcak, tatlı içecekten bir yudum aldı. Ve kahvenin yorgun vücuduna nüfuz etmesine, başının ağrısını kesmesine, kendisini harika hissettirmesine, ayıltıcı ve harika kokusuyla içini açmasına izin verdi. îlkinden daha büyük bir yudum aldı ve başını geriye atıp memnuniyetle iç geçirdi.

"Belki de tadına alışabilirim," dedi.

Wiirin yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşmişti. "Belki de umutsuz bir vaka değilsindir," dedi.

jm
YİRMİ B€Ş
Jjgkj

Maddie, bir şekilde o yorucu günün sonuna ulaşmayı başarmıştı.

Bir kez daha yıkanmak zorunda kalmıştı. Neyse ki bu kez küçük ocağı yakacak fırsatı bulmuştu ve elinin altında sıcak su vardı. Kovayı başından aşağı boşaltırken güçlükle nefes alıyor, boğulacak gibi oluyordu ama ense köküne inen sıcak su sayesinde başının zonklaması hafiflemişti.

Kurulanıp temiz kıyafetlerini giydiğinde, ağn neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Will, banyodan dönen çırağını izliyordu. Maddie'nin nihayet dersini aldığını hissediyordu. Akşamdan kalma halleri, insana içki içmenin iyi bir fikir olmadığını öğretmek bakımından birebirdi. Okçuluk idmanının ardından kütükleri parçalatıp engelli parkura soktuğu Maddie'ye acımış ve öğleden sonrayı çamaşır yıkayarak geçirmesine izin vermişti. Genç kızın gün içinde değiştirmek zorunda kaldığı kıyafetler, leş gibi ter kokuyordu. Ayrıca dizindeki yırtığı da dikmek ve kurumuş kan lekesini temizlemek zorunda kalmıştı. Will, daha sonra çırağı-

nı şifreli harflerden oluşan Haberci iletişim sistemiyle tanıştırmış ve bir süre alıştırma yapmasına izin vermişti.

Sayfalardaki bulanık şekiller Maddie'nin gözüne bir görünüp bir kayboluyordu. Odaklanmaya çalıştıkça başının ağrısı daha da şiddetleniyordu. Ama harfler ve kâğıtlar üzerinde çalışmayı, sabahki fiziksel faaliyetlere tercih ederdi.

Maddie, alıştırmaları bitirip Will'e teslim etmişti. Will hızla sayfaların üstünden geçip birkaç düzeltme yapmış ve hafifçe homurdanmıştı. Maddie bir parça hayal kırıklığına uğramıştı. Normalde, kendisine verilen görevleri başarıyla tamamladığında -bu sefer de başarılı olduğuna inanıyordu- Will, birkaç övgü sözcüğü mırıldanırdı.

Ama o gün öyle bir şey olmayacaktı.

Kederle *bana olan güvenini yitirdim,* **diye geçirdi aklından. İlişkilerinin bir daha eski haline dönebileceğinden emin değildi.** *Muhtemelen dönemeyecek,* **diye düşündü.**

Öğleden sonra, aralarında ufak bir tartışma yaşanmıştı. Güneş ağaçların arkasından batmış ve Maddie kulübeyi aydınlatmaları için yağ lambalarını yakmıştı. Sonuncusunun fitilini düzeltirken Will konuşmaya başlamıştı.

"Bir şey daha var," dedi. "Dün gece birlikte olduğun çocukların isimlerini istiyorum senden."

Maddie, başını korkuyla yukarı kaldırmıştı. Will'in suratına zalim ve kararlı bir ifade hâkimdi. Ama Maddie yine de geri adım atmayacaktı.

"Ben... ben bunu yapamam," dedi. "Cezalandırılmak falan umurumda bile değil. Arkadaşlarıma ihanet etmeyeceğim."

Will, sert yüz ifadesini değiştirmeden çırağını birkaç saniye süzmüş ve nihayet başını sallamıştı.

"Zekânı değilse de arkadaşlarına olan sadakatini takdir ediyorum," dedi. "Fakat yanınızdaki şarap fıçısını temin eden sen değildin herhalde?"

Maddie, başını iki yana salladı. O kadarcık bilgiyi Will'e verebileceğini düşünmüştü. Ama fıçıyı partiye kimin getirdiğini söylemeyecekti.

"Fıçıyı getiren her kim ise, cezasını çekmeli," dedi Will. Maddie, başını bir kez daha iki yana salladı.

"İspiyoncu değilim ben," dedi.

"Hımm," dedi Will. Aslına bakılırsa, Maddie'den isim falan istediği yoktu. Çocukların kim olduklarım bulması, yarım saatini bile almazdı. Hepsinin suratını, bir daha gördüğü anda tanıyacak şekilde zihnine kazımıştı. Ailelerine haber verilmesi ve Maddie gibi cezalarını çekmeleri gerekiyordu.

Ama bir yandan da çırağının ispiyonculuk yaparak gözüne girmeyi reddetmesi karşısında etkilenmişti. Maddie, yanlış kişilere karşı sadakat besliyordu belki ama tavrıyla karakterini ortaya koymuştu.

"Bir şeyi anlaman lazım, Maddie. Orman Muhafızları olarak insanlarla aramıza belirli bir... mesafe koymamız gerekiyor."

Maddie, bir şey anlamamıştı. "Mesafe mi?" diye sordu.

"Orman Muhafızlarının halk nezdinde esrarengiz bir havası vardır," diye devam etti Will. "Bizim de o havayı devam ettirmemiz, saygıdeğer şahsiyetler olarak tanınmaya devam etmemiz önem taşıyor. Arkadaşın olması güzel bir şey ama diyelim

ki günün birinde, dün gece yan yana olduğun gençlerden birini cezalandırman ya da içlerinden birine bir emir vermen gerekti. Seni Orman Muhafızı Maddie olarak algılamaları ve düşünmeden emrine itaat etmeleri gerekir. Kendileriyle birlikte sarhoş olan, sersem Maddie olarak değil."

Maddie birkaç saniye düşündü. "Yani arkadaşlık kuramayacağımı mı söylüyorsun bana?"

Will, hayır diyecekken kendi kendini durdurdu. "Evet, bir açıdan öyle diyorum. Arkadaşlık kurabilirsin ama onlarla fazla yakınlaşamazsın. Orman Muhafızı olarak feda ettiğimiz şeylerden biri de budur. Arkadaş çevremiz, diğer Orman Muhafızlarından ibarettir."

"Ama sen, annem ve babamla arkadaşsın," diye itiraz etti Maddie. Will, başıyla onayladı.

"Bizim dostluğumuz, tehlikeli olaylar esnasında yeşerdi. Birbirimize güvenmek zorunda kaldık. Baban, birçok kez hayatımı kurtarmıştır. Annen de öyle," diye ekledi. "Arkadaşlığımız, ahırların arkasında çalıntı şarap içmekten çok daha sağlam temellere dayanıyor."

"Sanırım haklısın," dedi Maddie. Will'in neden söz ettiğini anlayabiliyordu. Orman Muhafızı çırağı olarak elde ettiği itibar ve saygının tadını çıkarmasını biliyordu. İnsanların kendisine nasıl baktıklarını fark ediyordu. Önceki gece yaşanan türden nahoş olayların o saygıyı yerle bir edebileceğini anlamıştı.

"Artık büyümenin zamanı geldi, Maddie," dedi Will.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Maddie.

Kız, ızgara et ve haşlanmış tereyağlı patatesten oluşan akşam yemeğini yedikten sonra erkenden odasına çekildi. Will

ayrıca acı yeşilliklerden oluşan bir salata hazırlamış, üstüne hafif, kekremsi bir sos sıkmıştı.

Maddie'nin içkinin son etkilerini de bünyesinden atabilmesi amacıyla hazırlanmış, sade, doyurucu bir yemek olmuştu. Maddie tabağını mutfak lavabosuna bırakırken Will, cezveyi işaret etti.

"Bir fincan içer misin?" diye sordu.

Maddie, ilk anda tereddüt etse de, gün içinde kendisini rahatlatan sütlü, şekerli kahvenin tadını anımsadı. "Neden olmasın?" dedi.

Will, tebessümünü gizlemek için arkasını dönerek kahveyi hazırlamaya koyuldu. Maddie'nin fincanına sütle bal eklemeyi unutmamıştı.

Maddie, kahvesini birkaç yudumda bitirdi. Kahvenin, baş ağrısının son kırıntılarım da alıp götürdüğünü fark ediyordu. Esnemeye başladı.

"Sanırım ben artık yatacağım."

Will başıyla onayladı. Sandalyesini açık şömineye çevirmiş, titreşip oynaşan alevlere bakıyordu.

"İyi geceler," dedi.

Maddie, esneyerek odasına gitti. Yatağını gördüğüne daha önce hiç o kadar sevinmemişti.

Uyandığında saat gece yansını epeyce geçmişti. Ay, kulübenin bir tarafından diğerine kaymış, penceresi aksi yönden gelen ışıkla aydınlanıyordu.

Maddie, neden uyandığını anlamaya çalışıyordu. Uykusu bir şey tarafından bölünmüştü; orası kesindi. Birkaç saniyeliğine, nefesini tutarak yatmaya devam etti. Birden alçak mırıltılar duyduğunu fark etti.

Battaniyesini usulca sıyırıp yatağında doğruldu. Bir yanıyla baş ağrısının nihayet geçtiğine seviniyordu. Kapının altındaki boşluğa bir göz attı. İçeriden ışık gelmiyordu. Salondaki lambalar belli ki söndürülmüştü ama şöminede sönmeye yüz tutan korlardan minik alev parıltıları yansımaya devam ediyordu.

Başını çevirip etrafını dinlemeye koyuldu. İşte, yine duymuştu. Sesler. Daha doğrusu alçak, neredeyse duyulmayacak kadar alçak tek bir ses. Gecenin sessizliği olmasa, belki de sesi asla duyamayacaktı.

Ayağa kalkarak odasının kapısını hafifçe araladı. Menteşeler yakın zamanda yağlandığı için kapı gıcırdamadan açılmıştı; Orman Muhafızları bu ayrıntıya özel bir önem verirlerdi. Artık ne kadar sessizce hareket edebildiğini görünce elinde olmadan gülümsedi. Will'in gözetimi altında geçirdiği aylar süren eğitimi sırasında, adımlarını yere hafif basmayı, engellerden uzak durmayı ve döşemenin gıcırdama ihtimali bulunan noktalarını ayırt etmeyi harika bir şekilde öğrenmişti.

Usulca oturma odasına geçti ve ön kapının açık olduğunu görünce kaşları çatıldı.

Bu, hiç de normal bir durum değildi. Will, odasına çekilirken kapıyı mutlaka içeriden kilitlerdi. Maddie, odasına dönerek duvardaki bir çengele asılı duran kınından saks bıçağını çıkardı ve davetsiz bir ziyaretçiyi ele vermek amacıyla, üstüne

basılınca gıcırdayacak şekilde tasarlanmış olan döşeme taşlarından uzak durarak yeniden ön kapıya yaklaştı.

Verandanın ucundan -genellikle Samur tarafından işgal edilen bölgeden- gelen mırıltıları artık net bir şekilde duyuyordu. Açık kapıdan dışarı, ihtiyatlı bir bakış atmak üzere hareketlendi. Vücudu, karşısına birinin çıkması halinde tepki vermeye hazır bir şekilde gerilmişti ve kapıya dokunmamaya özen gösteriyordu. Kapının alt kısmı, açılırken kulübenin döşemesine sürtünüyordu. Önceleri bunun kötü bir marangozun eseri olduğunu sanmıştı ama Will, daha sonra ona bunun içeri girmeye çalışacak olası davetsiz misafirlere karşı bir diğer alarm mekanizması olduğundan söz etmişti. Diğer dış kapıların aksine, kulübeninki özel olarak gürültü çıkarması amacıyla tasarlanmıştı. Kapıyı sessizce açmak için menteşelerinden tutup kaldırmak gerekiyordu.

Will de aynen öyle yapmış olmalıydı. Maddie, onun sırtı kendisine dönük bir şekilde, verandanın ucunda oturduğunu görebiliyordu. Samur da hemen yanındaydı. Sıcak vücudunu kendisiyle dertleşen efendisine yaslamış, kuyruğunu usulca savurarak döşeme tahtalarına vuruyordu.

"...onu o kadar özlüyorum ki, sana anlatamam kızım. Sabahlan uyanıyor ve onu yanımda bulacağımı sanıyorum. Bir odaya giriyor ve onu karşımda göreceğimi zannediyorum. Sonra öldüğü aklıma geliyor ve kalbim bir kez daha paramparça oluyor."

Alyss hakkında konuşuyor olmalı, **diye düşündü Maddie. Birden kendisini, Will'in yüreğinden geçenlere kulak misafiri olan davetsiz bir ziyaretçi gibi hissetti. Arkasını dönüp yatağı-**

na gitmek istiyordu ama bir türlü harekete geçemiyordu. Merakı galip gelmişti.

"Benim için neler ifade ettiğini anlatamam sana. Hem de neler."

Samur, onu anladığını söylercesine kuyruğunu bir kez daha döşemeye vurdu. Will, kolunu hayvanın vücuduna doladı ve onu kendisine doğru çekti. Başını boyun bölgesindeki kalın tüylerin içine gömmüştü.

"Onu o kadar özlüyorum ki. Sanki hayatımda kocaman bir delik var gibi. Ama ağlayamıyorum da. Onun arkasından hiç ağlamadım ve bu, beni çok üzüyor. Neden ağlayamıyorum dersin, ha Samur?"

Samur, bir kez daha anlayışlı bir tavırla kuyruğunu yere vurdu. Will, bir dakika kadar sessiz kaldı.

"Pauline acımın zamanla azalacağını söylüyor. Hazmetmesi daha kolay bir hale gelecekmiş. Ne zaman olacak bu? Geçen günlerin hiçbir faydası yok; acım taptaze yerinde duruyor."

Maddie, nihayet duruma daha fazla katlanamayıp yatağına dönmek üzere hareketlendiyse de Will'in takip eden sözleriyle yeniden durdu.

"Neyse ki Maddie var. En azından bana, zihnimi acımdan uzak tutacak bir şeyler veriyor. Hayatımda iyi giden tek şey o."

Ben ha, **diye geçirdi Maddie aklından.** *Will 'in hayatında iyi giden tek şeyim demek?*

"Şu saçmalıkları atlatıp durulabilirse harika bir Orman Muhafızı olacak. Çok akıllı bir kız. Hızlı düşünme yetisine sahip ve nişancılık konusunda şimdiden çok yol kat etti; özellikle de şu sapanıyla. Birliğin kapılarını kızlara açmak konusunda

önemli bir rol oynayabilir. Yanımda sadece bir sene geçirecek olması çok yazık."

Maddie, başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Will'in onun hakkında bu kadar olumlu görüşlere sahip olduğunu hiç düşünmemişti. Ustası, akimdan geçenleri ona asla belli etmemişti.

"Neyse, geç oldu. Ben artık yatıyorum, kızım. Dinlediğin için sağ ol."

Maddie, Samur'un ağır kuyruğunu döşemeye bir kez daha vurduğunu duydu. Çıkan seslerden Will'in yavaş yavaş ayağa kalktığını anladı. Usulca hareket ederek odasına çekildi. Kapıyı neredeyse kapatmıştı ki çıkan gıcırtılardan Will'in içeri girebilmek için ön kapıyı yeniden kaldırdığını fark etti. Mandal yerine tıkırtıyla oturmuştu. Son olarak kulağına, ön patilerini döşemeye sürterek uzanan Samur'un çıkardığı sesler geldi.

Will odasına geçinceye kadar bekledi ve kapısını ses çıkmaması için onunla aynı anda, dikkatle kapattı.

Dikkatli adımlarla yatağa geçerek battaniyesini çenesine kadar çekti. Soğuk bir geceydi ve üşümüştü. Vücudunu bir titreme dalgası kapladıysa da rahatladığını hissetti. Duydukları üzerine uzunca bir süre düşüncelere daldı.

Nihayet uykuya daldı ama kesin bir karara varmıştı. Kendisini affettirecek, Will'i bir daha asla yüz üstü bırakmayacaktı.

Ustasının güvenini yeniden kazanacaktı.

YİRMİ ALTI

Takip eden yıllarda, Maddie'de, küçücük bir olayın bile ne büyük etkileri olabileceğine dair düşünceler gelişecekti. Akşamdan kalma olduğu sabahın ardından dört gün geçmişti. Genç, zinde vücudu, o gece aldığı zehirden kurtulmuştu ve artık her türlü faaliyete hazırdı.

Fiziksel anlamda kendisini iyi hissetse de o geceye dair hatıralar hâlâ aklından çıkmıyordu. Bir daha asla alkol almayacağına yemin etmişti.

Würden özür üstüne özür dilemiş ve o da usulca başını sallayarak özrünü kabul etmişti. Ama tıpkı Will gibi Maddie de kelimelerin fazla bir şey ifade etmediğinin farkındaydı. Önemli olan uygulamalardı ve özrünün hakiki olduğunu Will'e ispatlamaya kararlıydı. Yeni bir çabayla kendisini idmanlara ve eğitimine adamıştı.

Will, tüm bunlar karşısında bir şey söylememeyi tercih ediyordu. Maddie'nin sergilediği bu yeni tavrın ne kadar süreceğine bir bakacaktı. Kesin karar vermek için henüz erkendi.

Günlerden bir gün, öğle yemeklerini bitirmek üzereyken

kulübenin kapısı çalındı. Çekici ve Sakar, kapının çalınmasından dakikalar önce kişnemişler, yaklaşan kişinin dost mu düşman mı olduğunu bilmedikleri için kulübedekilere tarafsız bir uyanda bulunmuşlardı. Öte yandan, verandanın ucunda her zamanki gibi uzanan Samur'dan hiç ses çıkmamıştı. Bu da Will'e, yaklaşan kişinin tehlikeli olmadığını söylüyordu.

Ayağa kalkarak kapıya yürüdü. Son anda pelerinini kenara atarak saks bıçağını açığa çıkarmayı ihmal etmemişti. Mandalı sol eliyle tuttu ve kapıyı ardına dek açtı. Birileri kenarda durmuş dışarı çıkmasını bekliyorsa diye verandanın tamamını görebilmek için özellikle ani hareket etmişti. Atlar tehdit sezmemişlerdi belki ama sonuçta onlar da hayvandı ve hata yapmayacaklar diye bir kural yoktu.

Bu sefer haklı çıkmışlardı gerçi. Kapının önünde bekleyen adamı tehditkâr olarak nitelendirmenin imkânı yoktu. Adam, kapının beklemediği bir anda açılması nedeniyle şaşkınlıkla geriye doğru sıçramıştı.

Will'den bile kısa ve incecik bir adamdı. İnce sopaları andıran kollan, salt kastan ibaretmiş gibi duruyordu. Adamın, hayatını ağır iş yaparak kazandığı anlaşılıyordu. Omuzlan kamburlaşmaya, başı alnının tepesinden kelleşmeye başlamıştı. Yüzü senelerdir açık havada çalışmaktan dolayı kınş kırıştı.

Maddie, misafirin altmışlı yaşlannda olduğunu tahmin ediyordu. Adamın sırtında bir çiftçi gömleği -birçok yerinden yamalı ve yırtık pırtık bir kumaş parçasıydı- bulunuyordu ve yamuk şapkasını elinde tutuyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Will.

Adamın yüzüne endişeli bir hava hâkimdi. Bir Orman

Muhafızı'na daha önce hiç o kadar yaklaşmamıştı ve sinirlerinin bozulmaya başladığım hissediyordu.

"Şey... hımm... zamanınızı aldığım için kusura bakmayın, Orman Muhafızı. Rahatsız etmek istememiştim de..." diye beceriksizce söze girdi.

Will, dilinin ucuna kadar gelen cümleyi söylememeye karar verdi: *Eğer beni rahatsız etmek istemediysen, neden kapımı çaldın?* **Bu tür bir cevabın adamı iyice şaşırtıp gerilmesine neden olacağını hissetmişti.**

"Yardıma mı ihtiyacınız var?" diye sordu Will.

Çiftçi elindeki şapkasını çevirirken vereceği cevabı düşünüyordu.

"Adım Arnold, Orman Muhafızı. Çatlak Meşe Çiftliği'nden Arnold Clum." Başıyla arkasını işaret etti. "Buranın on kilometre kadar güneyinde kalıyor."

Adamın kıyafetlerine ve kilosuna bakılırsa çok da etkileyici bir mekân olmadığı anlaşılan çiftliğin,son derece çarpıcı bir ismi vardı. Will, Amold'un birçok hemşerisi gibi kendisine sorulan soruyu doğrudan cevaplamak yerine lafı uzatacağını kavramıştı.

"Hayatımın büyük bir kısmını o çiftlikte çalışarak geçirdim," diye devam etti Arnold. Will'in lafı uzatma konusundaki şüphelerini doğrulamıştı. "Öyle ahım şahım bir yer de değildir hani. Küçük bir arazi işte. Sebze yetiştiriyoruz; sayılan çok değil. Bizim oralarda zemin taşlıktır. Koyunumuz da var. Gerçi daha çok tavuklann eline bakıyoruz. Benim hanım besliyor onlan."

Maddie, ayağa kalkarak usulca Will'in arkasına geçmişti. Arnold Clum genç kızı fark edince başını usulca salladı ve

eliyle var olmayan şapkasının ucuna dokundu. Şapkasını elinde tuttuğunu unutmuştu.

"Tünaydın, küçük hanım," dedi kibarca. Maddie'yi şaşkın bakışlarla izliyordu. Genç kız bir Orman Muhafızı gibi giyinmişti. Erkek olmayan bir Orman Muhafızı fikri, Amold'un kafasına pek yatmamıştı.

"Maddie benim çırağım," diye açıkladı Will. "Ona Orman Muhafızı Maddie diye hitap edebilirsin."

"Haa, tamam, şey... tünaydın, Orman Muhafızı Maddie," dedi Arnold.

Maddie, usulca gülümsedi. Kendisinden Orman Muhafızı Maddie diye söz edilmesi hoşuna gitmişti. Bunun ona bir tür prestij verdiğini düşünüyordu; gerçi 'prestij' kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini de bilmiyordu. Daha önce bir kez duymuştu ve saygınlıkla alakalı bir şey olduğunu sanıyordu.

"Yirmi, belki otuz tavuğumuz ve bir de horozumuz var," diye yeniden Will'e dönerek devam etti Arnold. "Yumurtalarından faydalanıyoruz tabii. Zaman zaman da içlerinden birini kesip yiyoruz. Arada fakir midemize et girmiş oluyor," diye ekledi. Tencerede kaynayan tavuk fikri aklına gelince, farkında olmadan alt dudağını yalamıştı. Hareketi öylesine özlem doluydu ki, Will, 'arada' ifadesinin ayda birden fazla olmadığını düşünüyordu.

"Tavukların öyle bir işlevi var, evet," dedi Will. Hikâyeyi kısa kesmek için elinden geleni yapıyordu.

Arnold Clum, başını art arda onaylamasına salladı. "Evet, evet. Çok faydalı bir hayvan şu tavuk. İstediğin yerde de yetiştirebilirsin hani."

“Daha önce hiç denemedim,” dedi Will.

Arnold omuz silkip hafifçe eğdiği başını yukarı kaldırdı.

“Haa, demek öyle. Mutlaka yetiştirmelisiniz. Tavuk dediğin nedir ki canım? Eşelenmeleri için küçük bir alanınız olsa yeter. Zaten her türlü artığı yerler ve...”

“Tavuklarınızla ilgili bir sıkıntınız mı var?” diye sordu Will.

Cümlesi yanda kesilen Arnold, ağzı açık bir halde Will’e bakıyordu. “Nereden bildiniz?”

Will, iç geçirdi. Adam, yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti ve çiftliğindeki en önemli hayvanlarının tavukları olduğu anlaşılıyordu. Will, yalnızca mantıklı bir tahminde bulunmuştu. Vahşi bir hayvanın söz konusu olduğunu düşünüyordu. Çiftçi, tavuklan hastalanmış olsa ondan yardım isteyecek değildi ya. Veterinere giderdi.

“Tavuklannızı yiyen bir hayvan falan mı var?” diye sordu Will.

Amold’un ağzı iyice açılmıştı. “Siz Orman Muhafızları çok acayipsiniz yahu!” dedi. “Dedikleri doğruymuş. Yardım istemek üzere buraya geldim ve hayvanın tekinin tavuklarımı -ve yumurtalarımı- yediğini şıp diye bildin.”

Şıp diye bildim denemez, **diye geçirdi aklından Will. Ama tavuk ve yumurta kaybı, Arnold gibi biri için çok önemli bir meseleydi. Adamın vücudundan ne kadar az beslendiği anlaşılıyordu.**

“Birkaç kez gördüm onu; genellikle akşam karanlığında,” dedi Arnold. “Küçük bir köpek kadar bir şey. Yılan gibi de hızlı. Durdurmanın bir yolunu bulamıyorum doğrusu. Eski bir mızrağım var ama onu çok iyi kullandığım söylenemez.

Herifçioğlu, istediği gibi ortalıkta dolanıyor. Benden zerre kadar korktuğu yok. Karım Aggie, *Arnold git Orman Muhafızı 'm getir. Bu yaratıkla nasıl baş edileceğini bir o bilir!* **dediydi."**

"Muhtemelen gelincik ya da kakımdır," dedi Will. Amold'un o kadar süratli hareket eden bir yaratık karşısında titreyen elleriyle yaşadığı sıkıntıyı hayal edebiliyordu.

"Olabilir," dedi Arnold. "Ama büyük bir şey olduğu kesin. Hele ki yediği yumurtalarıma bakılırsa!" Son cümlesini öfkeli bir sesle dillendirmişti.

Will, başını anlayışla salladı. "Ne yapabileceğimize yerinde bakalım derim. Öğleden sonra gibi çiftliğinize geliriz. Daha fazla yumurta kaybetmenize gerek yok. Çiftliğin tarifini alayım da."

Arnold, çiftliğe nasıl ulaşacaklarını tarif ettikten sonra oradan ayrıldı. Bir deri bir kemik kalmış, eyersiz bir saban atını sürüyordu. Hayvan da sahibi kadar yaşlı ve pejmürde görünüyordu.

"Önümüzden gitmesi daha iyi olur dedim," diyerek Maddie'ye döndü Will. "Çiftçiler yeni tanıştıkları insanlarla konuşmaya bayılırlar. Kafamız rahat eder diye düşündüm."

"Harcayacağımız çabaya gerçekten değecek mi?" diye sordu Maddie. "Onca yolu birkaç yumurta için mi gideceğiz yani?"

"Bizim için birkaç yumurta belki ama çiftçinin yatağa aç mı, tok mu gireceğini belirliyor o yumurtalar. Adamın tipine bakılırsa, son günlerde midesine pek bir şey girmediği anlaşılıyor."

Maddie dudaklarını büzmüştü. "Anlıyorum."

“Bu da işimizin bir parçası, Maddie,” dedi Will. “Başı dertte olan insanlara yardım ederiz. Yol kesen haydutların izini sürmek, katilleri tutuklamak ya da çiftçilerin yumurtalarını kurtarmak. Orman Muhafızları, halka hizmet etmek için vardır.”

“Bu şekilde düşünmemiştim,” dedi Maddie. “Yola çıkalım mı dersin?”

Will, başını iki yana salladı. “Hayır, henüz değil. Çiftçiyi yolda yakalamak gibi bir niyetim yok. Ona yardım edeceğim ama anlattıklarını dinlemek istemiyorum.”

Harap haldeki küçük çiftliğin avlusuna hava kararmadan bir saat önce vardılar. Ağaç kabuklan, kamışlar ve harçtan inşa edilmiş bina, boyu Maddie'den uzun olmayan, sazdan bir damla sonlanıyordu. Şömineden de ince bir duman bulutu yükseliyordu.

Maddie atından inecek gibi olduysa da Will, elini kaldırıp çırağını durdurdu.

"Davet edilinceye kadar bekle," dedi usulca.

Maddie, denileni yaptı. Doğal olarak davet edilme ihtiyacını hissetmemişti. Bir prenses olması itibariyle, nereye giderse gitsin hoş karşılanacağını ve buyur edileceğini varsaymıştı. Ama bu kez Arnold ve eşi olduğu anlaşılan bir kadın, çiftlikten çıkıp yanlarına gelinceye kadar bekledi.

"Hoş geldiniz, Orman Muhafızı. Bu benim karım, Aggie. Aggie, bu da Orman Muhafızımız ve Orman Muhafızı Maddie."

Aggie, küçük bir reverans yapmaya çalıştıysa da yılların ağır işleri ve ağrıyan beli nedeniyle fazla eğilememişti. Onun

da kocası gibi incecik bir vücudu vardı ve saçları kırlaşmıştı. Tıpkı Arnold gibi onun da suratı, yıllardır zorlu işlerde çalıştığı ve az beslendiği için kırış kırıştı.

"Hoş geldiniz, Orman Muhafızları. Lütfen aşağı inin. Çay içer miydiniz? Kamınız aç mı?"

"Hayır, sağ olun Bayan Aggie," dedi Will. Zavallılar zaten yeterince çekmişlerdi. Bir de kısıtlı yiyeceklerini paylaşarak onları daha zor bir duruma sokmak istemiyordu. "Sizin şu kümese bir baksak iyi olacak."

Will ve Maddie, âdetleri olduğu üzere atlarının dizginlerini bir yere bağlamadan aşağı indiler. Orman Muhafızı atlarını bağlamaya gerek yoktu. Nasılsa sahipleri yanlarındaymış gibi, kımıldamadan bekleyeceklerdi.

Arnold ve Aggie Clum, Orman Muhafızlarını evden on beş metre kadar uzaktaki çitle çevrili alana götürdüler, iki buçuk metre boyundaki çit, yere gömülü, ince, söğüt kütüklerle onları birbirine bağlayan ipliklerden oluşuyordu. Çitin içine, iki-üç metre aralıklarla sert direkler yerleştirilmişti. İç tarafta, tuhaf biçimli tahta ve sazlardan oluşan yıkık dökük bir tüneme alanı yer alıyordu. Tavuklar, yukarıya alt kısımdaki bir rampa aracılığıyla çıkıyorlardı.

Kümes, tavuklara güvenli bir yaşam alanı sunmayı amaçlıyordu. *Pek de işe yarıyor sayılmaz gerçi,* **diye geçirdi aklından Maddie.**

Çitin içine girdiler ve Maddie eğilerek tüneme alanına bir göz attı. İçerideki sayısız kuluçka kutusundan, yanlarına gelen yabancılar nedeniyle rahatsız olan tavukların gıdaklamaları geliyordu.

Arnold, çitin çiftlik evinin ötesinde kalan kısmını işaret etti.

"Tam şuraya gelip işini hızla görüyor ve gidiyor. Durduramıyorum onu."

Will, çiftçinin işaret ettiği noktaya yaklaştı. İçinden bir yalak geçen bölmenin tamamıyla kuru bir zemini bulunduğu söylenemezdi. Damla damla akan su, toprağı ıslatıp nemlendirmişti. Will, yerdeki izleri inceledikten sonra Maddie'ye işaret etti.

"Şuna bir bak bakalım. Ne düşünüyorsun?"

Maddie, kaşlarını çattı. Will, aylar boyu ona düzinelerce iz göstermişti. Emin olamıyordu.

"Gelincik mi acaba?" dedi. Yaratığın yırtıcı bir hayvan olduğunu bildiği için yan yanya tahminde bulunuyordu. Bir tilkinin o çatıya tırmanması imkânsızdı. Will saks bıçağını çekerek izleri işaret etti.

"Şunu görüyor musun? Patilerin önünde pençe izleri var."

Maddie, bakışlannı kaldırdı. Will'in nereye varmak istediğini anlayamamıştı. Will, çırağına daha önce hakkında bilgi vermediği bir hayvanın söz konusu olduğunu fark etti. Sabırla anlatmaya devam etti.

"Bu bir ağaç sansan," dedi. "Tıpkı bir gelincik ya da vizon gibi. Ama bir farkı var. Sansann pençeleri tamamen içeri çekilmez, dolayısıyla bıraktığı izlerde pençelerini seçebilirsin. Dostumuz epeyce büyük olmalı."

"Hem de ne büyük," diye yürekten bir öfkeyle söze kanştı Aggie. "Hızlı da."

"Bakalım onu biraz yavaşlatabilecek miyiz," dedi Will.

Çiftliğin karşı tarafında, çitin tepesini rahatça görebilecekleri bir yere yerleştiler ve akşamın çökmesini beklemeye koyuldular. Arnold, onlara sansarın bir haftadır iyice cesaretlendiğini ve kümese her gün ya da gün aşın baskınlar düzenlediğini söylemişti. Hayvanın son gelişinden beri iki gün geçmişti, yani büyük bir ihtimalle o gece kümesi ziyaret edecekti.

Will, yayını yanına almıştı. Maddie eyerinde asılı duran yayını almaya yeltenince onu durdurdu.

"Yılın bu vaktinde sansann tüyleri uzamış ve kürkü para edecek hale gelmiştir," dedi. "Okun geniş ucu, kürkünü yırtıp mahveder. Sapanını kullan. Ben zaten ıskalama ihtimaline karşı yayımı yanıma aldım."

Maddie, başını yukarı kaldırdı. Yüzüne kararlı bir ifade yerleşmişti. "Iskalamayı planlamıyorum," dedi.

Will omuz silkti. "Kimse planlamaz zaten."

Güneş batınca hava soğumuştu. Maddie, pelerinine sarınmak için can atıyordu ama Will başını iki yana sallamıştı.

"İnsanlardan korkmuyor olabilir," dedi, "ama Aggie ve Amold'un dediklerine bakılırsa, bir yılan kadar hızlıymış. Onu vurman için saniyelerin olacak ve o süreyi vücudumuzu pelerinlerimizden kurtarmakla harcayamayız."

Maddie, bu uyarı üzerine pelerinini her iki omzundan geriye atarak kollarını açığa çıkarmış ve bilyelerinden birini sapanma yerleştirip beklemeye koyulmuştu. Will de oklarından birini kirişe sürmüş, hayvanın gelmesini bekliyordu.

Arkalarındaki karanlık çiftlik evi, sansarın onları görmesini engelleyecekti.

Güneş, ağaç tepelerinden aşağı kaymıştı ama ışıklar bulutlardan yansımaya devam ediyordu ki Will, Maddie'yi usulca dürttü. Karanlık bir şekil, çalıların arasından süzülerek çiftliğin önündeki açık alana girmişti. Vücudunu yere çok yakın tutuyor ve hızla ilerliyordu. Maddie hayvanı gördüğünü belli etmek için Will'in eline hafifçe dokundu. Koşup çite atlayan sansan gözlemeye başlamıştı. Kümesteki tavuklann, tehlikenin yaklaştığını fark edince yükselen seslerini duyabiliyordu.

Maddie, sağ kolunu geriye atarak kesedeki bilyenin hafifçe sallanmasına izin verdi.

Sansar çitin tepesine varınca bir an tereddüt etti ve söğüt çubukların üstünde dengesini sağlayarak aşağı inmeye hazırlandı. Will, tam o sırada usulca dilini şaklattı. Sesin kaynağını arayan sansarın başı yukarı kalkınca Maddie de sapanı savurarak atışını yaptı.

Etrafta fazla ışık yoktu ve hedefi oldukça küçüktü ama Maddie, son birkaç ay içinde sapanıyla her koşulda -parlak güneş altında, yarı karanlıkta, bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken- yüzlerce, belki de binlerce atış yapmıştı. Kurşun bilye vahşi hayvana çarparak çitin gerisindeki yumuşak toprağa savrulmasına neden oldu. Arka ayakları bir iki kez kasılır gibi olduysa da bu yalnızca bir adale tepkisiydi. Sansar ölmüştü.

"İyi atış," diye fısıldadı Will. Etkilenmişti. Maddie, zorlu atışı başarıyla tamamlamıştı. Sabit bir hedef üzerinde idman yapmakla hızla hareket eden, canlı bir yaratık karşısında ba-

şanlı bir atış yapmanın farkını çok iyi biliyordu. Will, çiftliğe doğru dönerek yaşlı çiftin duyabilmesi için sesini yükseltti.

"Maddie, sizinkini avladı!"

Kapı açıldı ve avlu aydınlanırken Aggie ile Arnold dışarı çıktılar. Maddie, çitin dibinde cansız yatan küçük şekle doğru hareketlenmişti.

"Dikkatli ol," diye seslendi Will. "Öldüğünden emin ol. Isırırsa dişleri eldiven falan tanımaz."

Maddie, anladığını belli etmek için el salladı ve hayvana ihtiyatla yaklaşmaya başladı. Saks bıçağını çekerek hayvanı usulca dürttü. Sansar, bir tepki vermemişti.

Sansarın cinsine göre nispeten büyük bir vücudu vardı; iri bir kediden çok, küçük bir köpeği andırıyordu. Tavuk ve yumurtaları midesine indirince irileşmiş olmalıydı. Kürkü kalın ve parlaktı. Maddie, hayvanın yanma diz çöküp saks bıçağını kınına yerleştirdi ve kemerindeki keseden küçük bir bıçak çıkardı. Sansarın derisini hızla yüzerek kaim, parlak kürkü eline aldı.

Will, çırağını beğeni dolu bakışlarla izliyordu. Maddie hayvan derisi yüzmeyi yanma gelmeden önce öğrenmişti ve bunda oldukça başarılıydı.

Kız, ayağa kalkarak elindeki kürkle birlikte diğerlerinin yanma geldi. Kürkü çiftçinin karısına uzattı.

"Buyurun, Bayan Aggie. Bundan kış için sıcak bir boyunluk ya da şapka örebilirsiniz."

"Hayır, kürk sizde kalmalı," diye itiraz etti Arnold. "Hayvanı siz öldürdünüz. Kürk de size ait olmalı." Arnold avcılığın temel kuralını iyi biliyordu. Avında başarılı olan avcı, kürke de el koyardı.

“Bana aitse, onunla ne istersem yapabilirim, öyle değil mi?” diyen Maddie gülümseyerek kürkü uzattı. Aggie uzanıp kürkü tereddütle aldı. “İyice gerdirip tuzlamanız gerekiyor,” diye devam etti kız. “Nasıl yapacağınızı biliyorsunuz, değil mi?”

“Tabii tabii. Gayet iyi biliyorum,” dedi Aggie. Hayranlıkla elindeki kaliteli kürke bakıyordu. Böyle pahalı kürkler, onun gibi fakir çiftçilerden çok eşraf tabakasına uygundu. “Çok sağ olun, Orman Muhafızı Maddie. Sağ olun. Hanımefendilere layık bir kürk bu.”

Aggie, ağır iş yapmaktan yıpranmış elini yumuşak kürkün üstünde gezdiriyordu. Kürkten kendisine güzel bir başlık örebilir ya da onu pazar yerinde, kendisiyle kocası için bir çift kaliteli yün palto ile değiş tokuş edebilirdi. Maddie’nin hediyesi, önlerindeki kışı üşümeden geçirmelerini sağlayacaktı.

“Siz de bir hanımefendisiniz,” dedi Maddie. Will’e döndü. “Gidelim mi artık?”

Kulübeye varıncaya dek konuşmadılar. Will, yanı başında at süren genç kızı incelemeye almıştı.

Maddie, yanına yalnızca kendini ve keyfini düşünen, bencil ve kibirli bir prenses olarak gelmişti. Zaman içinde geçirdiği değişime Will, bizzat şahit olmuştu. Evden kaçıp şarap içme hadisesi, geriye doğru bir adım olmuştu tabii. *Herkes hata yapabilir,* **diye geçirdi aklından. Gülümseyerek kendi çıraklık günlerine döndü. Fakat Maddie’nin o akşamki hareketi, yani değerli kürkü fakir çiftçinin karısına verişi, çırağının kaydettiği ilerlemeyi ve büyüdüğünü işaret ediyordu. Yüreği mutlulukla dolan Will, nihayet konuşmaya karar verdi.**

“Bu yaptığın çok hoş bir şeydi.”

Maddie, Will'e döndü. "Kadının giysilerini görmedin mi? İnceciklerdi ve her yanları yamalarla doluydu. En azından kışın giyebileceği, sıcak bir giysisi olacak."

Will, başıyla onayladı. "Evet. Aynen öyle."

Eskinin Prenses Maddie'si, kadının kışın üşüyeceği bağlantısını kurmak bir yana, Aggie'nin kıyafetlerinin halini fark etmezdi bile.

Bu kızın sonu iyi olacak sanırım, **diye geçirdi akimdan Will.**

Çekici yelesini savurup homurdandı. *Ben öyle olacağını biliyordum zaten.*

YİRMİ SEKİZ

Çekici başını kaldınp neşeli neşeli kişnediğinde ağaçlann içindeki kulübe, görüş alanlarına hâlâ girmemişti. Sakar, sesi duyunca başını kaldırdı. Kulübe tarafından benzer bir kişneme sesi geldi.

"Misafirlerimiz var," dedi Will.

Maddie'nin "Neler oluyor?" dermiş gibi bakmasına rağmen başka bir şey söylemedi. Karşıdaki atın sesini tanımıştı sanki ama emin olamıyordu. Tahminde bulunup hatalı çıkmak da istemiyordu.

Nihayetinde haklı olduğu anlaşılacaktı. Açıklığa vardıklarında, verandanın önünde doru bir kısrak onları bekliyordu. Yaklaştıklarını fark eden hayvan, başını çevirip yeniden kişnedi. Bu kez hem Sakar hem de Çekici ona cevap vermişti.

Maddie, atını şaşkınlıkla izliyordu. "Sakar onu nereden tanıyor ki?" diye sordu.

Will, çırağına döndü. "Orman Muhafızı atları birbirlerini bir şekilde tanırlar. Hiç tanışmamış olsalar bile."

"Bu, kulağa hiç de mantıklı gelmiyor," diyen neşeli bir ses

duyuldu verandanın ucundan. "Önceden tanışmadığın birini nasıl tanıyabilirsin ki?"

Will, omuz silkti. "Neden bana soruyorsun? At değilim ki ben."

Bacakların yeterince güçlü değil zaten, **diye küçümseyen bir yorum yaptı Çekici.**

Gilan, verandanın kenarına oturmuş, Samur'un kulaklarıyla oynuyordu. Hayvan keyifli bir ifadeyle başını yana yatırmış, gözlerini kapatmıştı. Kulaklarının etrafındaki kalın kürkün ve boğazının okşanmasından çok hoşlanıyordu.

Will, aşağı inerek yüzüne yerleştirdiği sahte bir hayal kırıklığıyla Samur'a bakmaya başladı.

"Sen de ne bekçi köpeğiymişsin ya. Parçalarına ayırmalıydın şunu."

Samur, onunla aynı fikirde olduğunu belli edercesine kuyruğunu hızla döşemeye vurdu. Gilan, hayvanı son bir kez okşadıktan sonra ayağa kalktı.

"Merhaba, Maddie. Eğitimin nasıl gidiyor?"

Maddie, Birlik Komutanı'na yorgun bir tebessüm attı. "Bazı günler ilerleme kaydettiğimi düşünüyorum. Bazılarında ise yerimde saydığımı."

Gilan, şüphe dolu bakışlarını Will'e çevirdi. Maddie'nin daha önce kendisiyle bu şekilde dalga geçtiğine hiç şahit olmamıştı. Belki de Halt'un fikri işe yarıyordu. Will, Gilan'm bakışlarını fark etmiş ve Komutan'ın neler düşündüğünü kavramıştı. Başını usulca salladı.

"Atlan ahıra götüreyim mi?" diye sordu Maddie. Gilan'ın

şaşkınlığı iyice artmıştı. Maddie'nin bu tür sıradan işleri üstlenmek üzere gönüllü olmasına da hiç alışkın değildi.

"Evet. İyi olur," dedi Will. "Alaz'ı da götür." Gilan'a döndü. "Bizimle kalacaksın herhalde, değil mi? Yoksa şatoda mı uyumak isterdin?"

"Hayır, müsaitseniz burada kalacağım," diye atıldı Gilan. "Şatoda çok fazla yaygara kopuyor."

"Dolu Tabak'a da şatodan daha yakınız tabii," dedi Will.

Gilan, usulca sırıttı. Dolu Tabak, Jenny'nin Wensley Köyü'ndeki lokantasının adıydı.

"Şey, evet," diye cevap verdi Komutan. "Sabahleyin kahvaltıya oraya kaçanm diyordum."

"Jenny, seni gördüğüne sevinecek," dedi Will. Bir an için kederlenmiş ve bu durum sesine yansımıştı. Jenny ve Gilan evli değillerdi belki ama birbirlerinin hayatlarındaki varlıklarını hâlâ devam ettiriyorlardı.

Will, kulübeye girip mutfak tezgâhına yaklaştı ve sürahideki taze suyla cezveyi doldurdu. Gilan'a kahve isteyip istemediğini sormamıştı. Gilan, bir Orman Muhafızıydı. Bir Orman Muhafızı'nın kahve istememesi gibi bir durum söz konusu olamazdı.

Will, çekirdekleri öğütürken keskin kahve kokusu GilanTn burnuna kadar gelmişti. Taze kahve fikri, Komutan'm ağzını sulandırıyordu. Masaya oturdu ve kâğıt yığınlarını bir kenara itti. Ülke çapındaki Orman Muhafızları tarafından gönderilen haftalık raporları tanımıştı. Yığının içinde birkaç mektup da vardı ve en altta, içinde bazı kâğıtlar bulunan deri bir dosya seçiliyordu.

Gilan, parmağını dosyaya vurarak "Nedir bu?" diye sordu. Will arkasını döndü ve deri dosyayı fark etti. Yüzüne hafif utangaç bir ifade yerleşmişti.

"O mu... üstünde çalıştığım bir plan. Önemli bir şey değil." Dosyayı alıp oturma odasının duvarı boyunca uzanan kitap rafına tıkıştırdı. *Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyor herhalde,* **diye düşündü Gilan. Omuz silkti. Havadan sudan konuşmak dışında bir gayesi yoktu.**

"Maddie ile işler nasıl gidiyor?" diye sorarak konuyu değiştirdi. Çekirdek öğütme işine geri dönen Will, başım kaldırıp eski dostuna döndü.

"Şaşırtıcı bir şekilde iyi gidiyor," dedi. "Maddie çok istekli ve hızlı öğreniyor. Açık havada özgürce yaşamayı da seviyor, isyankârlığının sebebinin Araluen Şatosu'nda önüne konan tüm o kısıtlamalar olduğunu düşünüyorum. Artık bir prenses olmadığı için etrafındaki insanlara daha dikkatli bakıyor."

Gilan, dudaklarını büzdü. Konunun ilgisini çektiği anlaşılıyordu. "Mektubu okudun mu ona?" diye sordu. Cassandra ile Horace'ın, Will'e, kızlarını evlatlıktan reddettiklerine dair yazdıkları mektuptan haberdardı.

Will, başını evet anlamında salladıktan sonra kahveyi hazırlama işine geri döndü.

"Mecbur kaldım. Sert bir uyarıya, artık özel biri olmadığını anlamaya ihtiyacı vardı. İşe yaradı diyebilirim."

"Nasıl yani?"

Will, cezveyi ocağın tepesine yerleştirdi ve kazan kısmına birkaç parça odun attıktan sonra ocağın alt tarafındaki hava kanalını açtı.

“Bugün hoş bir örneğini yaşadık. Civardaki çiftçilerden biri, yumurtalarını çalıp tavuklarını öldüren sansardan şikâyetçi olmuştu.”

“Hallettin mi bari?”

“Maddie halletti. Sansan avlamayı başardı. Sapanım eline alınca tam bir ölüm makinesine dönüşüyor. Hayvanın derisini de birkaç dakika içinde yüzüverdi.”

Gilan, etkilenmiş görünüyordu. “Yılın bu vakti, kürkü iyice kalınlaşmıştır.”

Will başıyla onayladı ve kaynayan cezvenin içine bir avuç kahve döktü.

“Aynen öyleydi. Güzel, kaliteli bir kürktü. Mesele de bu zaten. Çiftçiyle karısı, son derece fakir insanlardı. Kıyafetleri bile eski püskü ve yamalıydı. Maddie kürkü kadına hediye etti. Kışın onu sıcak tutacak bir kıyafeti olmasını istediğini söyledi.”

Gilan, başıyla onayladı. “Dediğin gibi, etrafındaki insanların ihtiyaçlarını anlamaya başlıyormuş gibi görünüyor. İyi bir Orman Muhafızı vasfı bu.”

“Özünde zaten her zaman iyi yürekli bir çocuktu,” dedi Will. Maddie’nin evden kaçarak şarap içtiği olaydan Gilan’a bahsetmeyecekti. “Yalnızca arada sırada bunun ona hatırlatılması lazım.”

Gilan, düşünceli görünüyordu. Maddie hakkındaki haberlere şaşırmış ve sevinmişti. Bir kızı Orman Muhafızlığı çıraklığına getirme fikri, başlarda riskli gözükmüştü. Ama işe yaradığı ortadaydı.

Fakat işin daha da ilginç olan yanı, Wilkin tavırlarıydı.

Will'in çırağı ve yetenekleri hakkında konuşurken hafifçe bastırılmış da olsa heyecanlandığı anlaşılıyordu. Zalim bakışlar, gerginlik ve aylardır benliğini saran o intikam saplantısı, kaybolmuş gibi görünüyordu. Her zamanki neşeli Will'e dönüşmemişti belki ama ilerleme kaydettiği kesindi.

Halt 'un bilgeliği bir kez daha ortaya çıktı, **diye geçirdi aklından Gilan. Neden şaşırdığını kendisi de anlamamıştı. Halt, zaten her zaman bilgece düşünüp hareket ederdi.**

Will'in dumanı tüten, hoş kokulu kahveleri koymasını bekledikten sonra, "Seninle bir göreve çıkmaya hazır mı dersin?" diye sordu.

Sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi konuşmuştu ama çok önemli bir noktaya değiniyordu. Jory Ruhl'u yakalamayı saplantı haline getiren Will, matemini öne sürerek Gilan'ın kendisini atadığı son iki görevi reddetmişti. Gilan, eski dostunun birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onayladığını görünce rahatladığını hissetti.

"Evet. Birlikte göreve çıkmak iyi bir fikir. Eğitiminin şu aşamasında Maddie için de iyi olur."

O sırada kapı açıldı ve Maddie içeri girdi. İkisi birden, hakkında konuştukları kişi yanlarına gelince sessizleşen insanlar gibi bir anda sustular. Maddie durumu fark etmiş, endişeyle bir birine bir diğerine bakıyordu. Will, Komutan'a işlediği kabahatlerden mi söz ediyordu yoksa?

"Alaz'a bir elma verdim," dedi tedirginlikle. "Kamı doymamış gibi durduğu için sonra bir tane daha verdim."

"Sana ömür boyu kul köle olacaktır," diye şaka yaptı Gilan.

Maddie, Komutan'ın arkadaşça ses tonu karşısında bir par-

ça rahatlamıştı. Endişeli bakışlarını ustasına çevirdi. Çırağının tedirginliğini fark eden Will, başını usulca iki yana salladı.

Masadaki fincanı işaret ederek "Kahve hazır," dedi. Maddie, memnun bir şekilde yerini aldı ve fincanını iki eliyle kavradı.

"Artık kahve içiyorum da," diye açıkladı Gilan'a.

Gilan, usulca başını salladı. "İsabet olmuş. Bir Orman Muhafızı'na dönüştüğünün belirtisi." Genç kızın rahatladığını fark etmişti. Will'le aralarındaki bakışmaların da farkındaydı. Will'in suratı ifadesizdi. O kadar ifadesizdi ki Gilan kendisine söylenmeyen bir şey olduğunu anlamıştı. Çok da önemli değildi aslında. Will ona söylememe karan aldıysa, muhtemelen onu ilgilendirmeyen bir mesele söz konusuydu.

"Will, onunla göreve çıkmaya hazır olduğunu söylüyor," dedi. "Sen ne dersin?"

Maddie, önce ustasına ardından da Gilan'a bir bakış attı.

"Hazınm," dedi. "Görev nedir?"

Gilan, Maddie'nin verdiği cevaptan memnun kalmıştı. Genç kız tereddüt etmemiş, kararsız kalmamıştı.

"Trelleth Baronluğu'na gideceksiniz," dedi. "Oradaki Orman Muhafızı arkadaşımız, öldürüldü."

Will'in başı birden yukarı kalktı. "Öldürüldü mü? Kim tarafından?"

Gilan, başını tereddütle iki yana salladı. "Şüphelendiğimiz kimse yok. Atından düşmüş ve boynu kırılmış."

"Yani bir kaza mı geçirmiş?" dedi Maddie.

Gilan, şüpheli bakışlarını Maddie'ye dikti. "Olabilir. Ger-

çekten de görünen o. Ama ben kazalara inanmam; hele ki ölen kişi bir Orman Muhafızı ise."

Will'in kaşları çatılmıştı. "Trelleth'teki Orman Muhafızı kim?" Bir an sonra sözlerini düzeltti. "Ya da kimdi diye sormak lazım herhalde?"

Orman Muhafızları Birliği gibi küçük bir kuvvetin bünyesinde, herkes herkesi şahsen ya da ismen tanırdı. Tabii bazıları birbirleriyle diğerlerine göre daha yakındı.

"Liam'dı," dedi Gilan. "Hatırlıyor musun onu?"

Will, başını kederle öne arkaya salladı. Liam'ın gümüş meşe yaprağını aldığı mezuniyetinde bulunmuştu. Halt ve Horace ile Tennyson adlı tarikat önderinin izini sürmek üzere Hibemiya'ya gittikleri yıl olmuştu tören.

"Evet. İyi birine benziyordu."

"Öyleydi. Genç Orman Muhafızları arasında parlak zekâsıyla öne çıkardı. Onu çok arayacağız."

"Bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Will.

"Trelleth'e gidip olayı soruşturmanızı. Liam'm ölümüne dair şüpheli bir ipucu bulabilecek misiniz, bir bakın. Dediğim gibi, ölen kişi bir Orman Muhafızı ise, daima şüphe etmek gerekir."

Will, kulübenin duvarındaki Araluen haritasına bir göz attı. Trelleth, ülkenin doğu kıyısında bulunan, orta büyüklükteki bir baronluktu. Gilan, Will'in bakışlarını takip etti.

"Baronun adı Scully. Liam'm ölümünü bize güvercinle haber verdi. Cesedi, Wendell Gatt adlı bir çiftçi tarafından bulunmuş," dedi. "Trelleth Şatosu'nun beş kilometre güneybatısında kalan büyük bir çiftliğin sahibi."

Will'in bakışları, haritaya takılıp kalmıştı. Gilan gibi o da kazalara kuşkuyla yaklaşırdı. Özellikle de Trelleth gibi bir kıyı baronluğunda. Kıyıdaki baronluklar -kaçakçılar, korsanlar ve benzerleri gibi- dış etmenlere açık oluyorlardı. Kıyı şeridi, kanun kaçaklarına çok sayıda fırsat tanıyordu.

"Bizi burada tutan bir şey yok," dedi. "Yarın yola çıkarız."

Beğeniyle başını sallayan Gilan, "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi. *Bu sözler resmi Orman Muhafızı söylemi olabilir,* **diye düşündü Will. "Olayın gerçekten kaza olup olmadığını araştırın."**

Will, bakışlarını haritadan eski dostuna çevirdi. "Ya kaza değilse?"

Gilan, ufak bir el hareketi yaptı. "Arkadaşımızı neden öldürdüklerini -ve bunu kimin yaptığını- bulun."

YİRMİ DOKUZ

Ertesi sabah, erkenden kahvaltı edip yola koyuldular. Gilan, dostlarıyla sabah kahvesini paylaşmıştı ama kahvaltısını daha ileri bir saatte, Jenny'nin lokantasında etmeyi planlıyordu. Samur'a her gün yem ve su verilmesi için Jenny'ye, Will ve Maddie'nin kasabadan ayrıldıklarını bildirecekti.

Kuzeydoğuya doğru, alışılageldik Orman Muhafızı temposunda -yirmi dakika normal hızda gittikten sonra attan inip on dakika hızlı adımlarla yürüme temposu- ilerliyorlardı. Atlar bu şekilde mola vermeden saatlerce yol alabiliyor, hedeflerine daha çabuk ulaşıyorlardı.

Akşam kamp kurup ertesi gün öğleye doğru Trelleth Baronluğu'na vardılar. Sınırda baronluk topraklarına girdiklerine dair bir levha vardı ama bu, havadaki tuz kokusundan zaten anlaşılıyordu.

"Deniz kokusu alıyorum," dedi Maddie.

Will, başıyla onayladı. Taze, keskin kokunun burnuna ilk kez çarptığı, katılacağı ilk Orman Muhafızı Toplantısı'na doğru at sürdüğü günü hatırlamıştı. Usulca iç çekti. Üstünden

o kadar çok zaman geçmiş gibiydi ki. Birden farkında olmadan başını iki yana salladı. Aradan *gerçekten* de uzun bir zaman geçmişti.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Maddie. Bu tür bir soruşturmanın ne şekilde yürütüldüğünü merak ediyordu.

"Önce olay yerine bir göz atacağız," dedi Will. "Şu çiftçiyi bulup... neydi adı...?" Will hafızasını yoklarken tereddüt etmişti.

"Wendell Gatt," diye yardımcı oldu Maddie.

Will, çırağına döndü, ismi unuttuğu için biraz canı sıkılmıştı. "Biliyorum," dedi.

Maddie, ona masum bir bakış attı. "Yalnızca yardımcı olmak istemiştim. Unuttun sandım."

"Unutkan biri değilim ben."

Heh! **Çekici, küçümseme dolu homurtularından birini daha koyuvermişti. Will atının tepkisine aldırış etmemeyi tercih etti. Çekici gibi homurdanıp ayağını yere vururken bir yandan da yelesini öfkeyle geriye atabilen bir yaratık karşısında son sözü nasılsa asla söyleyemeyecekti.**

"Bir mezra ya da çiftlik evi bulup Gatt'ın çiftliğine nasıl gidildiğini soracağız," dedi.

Birkaç dakika sonra, karşılarına, bir demirci ocağıyla köhne bir hanın yanı sıra çalışanların barındıkları birkaç evden oluşan bir yerleşim merkezi çıktı. Çıplak kolları isle lekelenmiş, deri önlüklü bir adam, demirciden çıkarak onları karşılamıştı.

Gatt'm çiftliğinin, üstünde bulundukları yolun birkaç kilometre ötesinde olduğunu öğrendiler. Will, demirciye teşekkür

edip Çekici'nin burnunu yola çevirdi ama adam arkasından seslenerek onu durdurdu.

"Orman Muhafızısınız, değil mi?"

Pelerinleri, silahlan ve tüylü atlan, kimliklerini zaten ortaya koyduğu için Will, cevap verme gereği duymadı. Aklı, Gatt'ın adını hatırlayamamış ve Maddie'nin aceleyle atılarak ismi kendisine hatırlatmış olmasına takılıp kalmıştı. *Hatırlamam için bana bir iki dakika verebilirdi,* **diye düşündü. Doğal olarak pek konuşkan bir ruh hali içinde değildi. Demircinin Maddie'nin kıyafetleri nedeniyle şaşırdığı ve açıklama istediği anlaşılıyordu.**

"Hayır. Gezgin kadın terzileriyiz," diye kestirip attı ve Çekici'yi normal bir hızda koşturmaya başladı. Maddie de aceleyle peşine düşmüştü.

Demircinin suratına aksi bir ifade yerleşti ve alnındaki teri önlüğünün ucuyla sildi.

"Sadece sormuştum," diye mırıldandı atlıların ardından.

Maddie, birkaç yüz metre ileride yavaşlayan Will'e yetişti.

"Önce baronla görüşmemiz gerekmez mi?" diye sordu. Yumuşak bir sesle "Baron Scully denen şu adamla?" diye ekledi.

Protokol kurallarına uzaktan da olsa aşinaydı. Geçmişte annesi ve babasının yanında baronlukları ziyaret etmişti ve ilk iş olarak bölgenin baronuna kendilerini takdim ettiklerine şahit olmuştu. Protokol ve normal işleyişlerin Orman Muhafızlarının yöntemleriyle pek de uyuşmadığını yavaş yavaş kavramaya başlıyordu.

Will, küçümsercesine homurdandı. "Daha sonra görüşürüz. Bölgelerinde bu tür olaylar yaşanınca baronlar nedense hep

yolumuza çıkıp soruşturmayı engellemeye çalışırlar. Doğrudan krallığa rapor verdiğimizi bildikleri için itibarlarına zarar verecek bir sahneye şahit olmamızı istemezler."

Maddie, duydukları karşısında şaşırmıştı. Baronlarla Orman Muhafızları arasındaki bu güç kavgasından hiçbir zaman haberi olmamıştı.

"Hepsi aynı değildir herhalde?" dedi.

Will, geri adım atmak zorunda kaldı. "Yok, hayır. Çoğu iyi insanlardır. Redmontlu Arald örneğin, harika bir barondur ve her zaman bizimle işbirliği yapar. Ama arada bir de karşına kendini dünyanın merkezi sanan birileri çıkıyor. Şu Scully denen adamın nasıl biri olduğunu bilmiyorum, dolayısıyla ukalanın teki olması riskini göze almak istemiyorum; en azından olay yerinde bir ön inceleme yapıncaya dek."

Birkaç dakika sonra Gatt çiftliğine varmışlardı. Bu çiftlikle Arnold Clum'ınki arasında dağlar kadar fark vardı. Geniş ve sağlam çiftlik eviyle ahırın, yakın zamanda tamirden geçtiği ve boyandığı anlaşılıyordu.

Çitler düzgün ve sık bir şekilde inşa edilmişti. Çiftliğin avlusu da son derece düzenli görünüyordu. Yerler süpürülmüş, araç gereç düzgünce bir köşeye yığılmış, ahırın önüne bir araba çekilmişti. Arabanın kasası yakın zamanda boyanmış, alt gövdesi ise hem boyanmış hem de yağlanmıştı. Otlakta gezinen atlar, ziyaretçilere bakabilmek amacıyla çite yaklaşmıştı. Az öteye de bir süt ineği bağlanmıştı.

Eve doğru yürürlerken mutfak gibi görünen bir yerin kapısı açıldı ve eşikte iyi beslendiği anlaşılan, uzun boylu bir kadın belirdi. Kırklı yaşlarını sürüyor olmalıydı. Ev dikimi olsalar

da kaliteli, temiz ve yeni kıyafetler giyiyordu. Aggie Clum'm yırtık pırtık giysileri ve üstlerindeki yamalardan eser yoktu.

Kadının bir şeyler pişirdiği anlaşılıyordu. Yüzüne düşen başıboş perçemini itince alnında beyaz bir un lekesi belirmişti.

Will ve Maddie, atlarım durdurdular. Maddie önceki çiftlik gezintisinden dersini almış, aşağı inmeye yeltenmemişti.

"Tünaydın," dedi Will. "Bayan Gatt siz misiniz?"

"Benim," dedi kadın. Meraklı bakışları önce Maddie'ye, ardından da yeniden Will'e kaydı. "Gatt çiftliğine hoş geldiniz. Atlarınızdan inmek ister miydiniz?"

"İsteriz tabii," diyen Will, usulca aşağı atladı. Maddie de aynısını yaptı.

"Adım Will Treaty," dedi Will. Bir Orman Muhafızı olduğunu söylemesine gerek yoktu. Kıyafetleriyle silahlarından anlaşılıyor olmalıydı. "Bu da çırağım Maddie."

Bayan Gatt'ı yakından inceleyen Maddie, Will'in tam adını duymasıyla kadının gözlerinin büyüdüğünü fark etmişti. Will'in Araluen çapında tanınan bir kişilik -efsanevi Orman Muhafızı Halt'un en az ustası kadar ünlenen efsanevi çırağı- olduğunu biliyordu. Bayan Gatt, telaşla bir reveransa girişti.

"Bir şeyler yemek ister miydiniz, Orman Muhafızları?" diye sordu. 'Orman Muhafızları' kelimesini telaffuz ederken meraklı bakışları bir kez daha Maddie'ye kaymıştı. Maddie, kadının verdiği tepkiye artık alışmaya başlamıştı. "Fırında koyun yahnim var. Hepimize fazla fazla yeter."

Will, başını iki yana salladı. "Teşekkürler ama size zahmet vermeyelim. Birer bardak su ile yetinsek?" Başını mutfak ka-

pisinin yakınındaki bakımlı kuyuya doğru salladı. Kadın aceleyle kuyuyu işaret etti.

"Elbette. Buyurun. Sizi Gatt çiftliğine getiren şey nedir? Diğer Orman Muhafızı mı yoksa? Hani şu, şey..." Kadın 'öldü' mü yoksa 'öldürüldü' mü demesi gerektiğini bilememiş ve tereddüt etmişti.

Will, başını sallamakla yetindi. Kuyunun musluğunu açıp maşrapayı doldurdu ve suyu kana kana içtikten sonra elinin tersiyle sakalını silip maşrapayı Maddie'ye uzattı.

"Evet. Anladığım kadarıyla cesedi eşiniz bulmuş."

Kadın başını art arda öne arkaya salladı. "Doğru, onu Wendell buldu. Ama yapabileceği bir şey yokmuş. Adamcağız birkaç saattir ölüymüş, öyle dedi." Bakışlarını tarlalara çevirdi. "Adamlarıyla birlikte son samanları getireceklerdi. Bir saat içinde akşam yemeği için eve dönmüş olur. Beklemek ister miydiniz?"

Will, başını iki yana salladı. "Hayır. Biz gider onu buluruz. Kendisine sormak istediğim bazı sorular var."

Bayan Gatt, o konuşurken huzursuzca ayak değiştirmişti. Endişeli görünüyordu. Will, kadını rahatlatma ihtiyacı hissetti.

"Eşinizin bir kabahati olmadığından eminim, hanımefendi. Bize Liam'ı -Orman Muhafızı'm- nerede bulduğunu göstermesi yeterli olacaktır." Will, kadının endişeli yüz ifadesinin kaybolduğunu fark etti. Bayan Gatt, tarlaları işaret ediyordu.

"Şu yönde, iki tarla ötede olmalı. Küçük koruluğun hemen arkasında."

"Hemen oraya gidiyoruz," dedi Will. Maddie'ye peşinden

gelmesini işaret etti ve atlarına bindiler. Will, tek parmağım alnına dokundurdu.

"Yardımlarınız için teşekkürler, hanımefendi. Yemeğiniz yanmadan başına dönseniz iyi olacak."

Havadaki enfes kokulan fark etmişti. Fınnda pişen ekmek ya da pasta, yanıp kararmak üzere olmalıydı. Kadının surat ifadesinden gafil avlandığı anlaşılıyordu. Fınnı tamamen unutmuştu. Arkasını dönüp aceleyle eve girdi.

Tarlalann içinden geçerlerken "Neyse ki kadın işbirliği yaptı," dedi Maddie.

"Umanm kocası da yapar," diye cevap verdi Will.

Ancak arazi pantolonu ve mavi, keten bir iş gömleği giymiş, iri yapılı, kırmızı yanaklı bir adam olan Wendell Gatt, işbirliği konusunda kansı kadar istekli çıkmayacaktı. Tıpkı kansı gibi onun da sırtında kaliteli, yeni kıyafetler vardı. Mevsimin son samanlarım balya haline getiren üç adamıyla birlikte çalışıyordu.

Will, Liam'm cesedini bulduğu yeri onlara gösterip gösteremeyeceğini sorunca kesin bir ifadeyle başını iki yana sallamıştı.

"Çok meşgulüm. Bu samanları yağmur bastırmadan önce toplamamız gerek."

"Size yalnızca yanm saatliğine ihtiyacımız var. Adamlarınız yalnız başlarına da çalışabilirler herhalde, değil mi?" diye mantıklı bir öneride bulundu Will.

"Yok yok yooook," diye cevap verdi Gatt. "Onlara asla güvenemem. Gözümün sürekli üzerlerinde olması lazım." Adamlarının duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşmuş,

ikisi, patronlarına kötü kötü bakmıştı. Üçüncüsü ise umursamamıştı bile.

Will, işçilere bir göz attıktan sonra topuklarını Çekici'nin sağrısına dokundurdu ve atını adamlara doğru sürdü.

"Hanginiz daha kıdemli?" diye sordu. Kırk yaşlarında, tıknaz bir adam elini kaldırdı. *Gayet işini bilen birine benziyor,* **diye düşündü Will. Samanları balyalamak çok da zor bir iş değildi.**

"Benim beyim," dedi adam. "Adım Lionel Foxtree."

"Pekâlâ, Lionel Foxtree. Patron yokken balyalama işine nezaret edebilecek misin? Efendiniz birkaç günlüğüne buradan uzakta kalacak."

Bunun üzerine öfkeyle patlayan Gatt, "Birkaç gün mü? Yarım saat demiştin!" diye bağırdı.

Will, dönüp çiftçiye buz gibi bir bakış attı.

"O, bize Orman Muhafızı Liam'm öldüğü yeri göstermeni istediğim zamandı," dedi. "Ama soruşturmamıza yardımcı olmayı reddettiğin için seni tutuklayıp hakkında suçlama dosyası hazırlamam gerekecek. İşlemler bir ya da iki günümüzü, hatta bir haftamızı alabilir."

Hiddetlenen Gatt'ın ağzından köpükler saçılmaya başlamıştı. İşçiler arkalarım dönseler de Will, suratlarındaki tebessümleri fark etmişti. Gatt'm kendi bildiğini okuyan, ukala bir patron olduğu anlaşılıyordu.

"Tutuklamak mı?" dedi. "Beni tutuklayamazsın! Özgür bir adamım ben!"

"Aslına bakarsan, pekâlâ da tutuklayabilirim. Ben, Kral'm

Orman Muhafızlarından biriyim. Soruşturmamda bana yardımcı olmayı reddettin ki bu, fiilen soruşturmayı engellemekle aynı şey. Tutuklama işlemleriyle uğraşmayı ben de istemiyorum. İşbirliği yapmanı ve bana Liam'ı bulduğun yeri göstermeni tercih ederim. Ama beni zorlarsan, seni gözümü kırpmadan tutuklarım."

Bakışları karşılaştı. Gatt'ın gözleri, öfkeyle parlıyordu. Wilkin kararlı gözlerine ise buz gibi bakışlar hâkimdi. Çiftçi, nihayet geri adım atmak zorunda kaldı.

"Aman iyi be! Dediğin gibi olsun! Gel, arkadaşını bulduğum yere götüreyim sizi!"

"Hah şöyle," dedi Will. Saman arabasının ucuna bağlı duran eyerli atı işaret etti. "Atın da hazırda bekliyormuş zaten."

OTUZ

Gatt, öfkesini elinden geldiğince dizginleyerek Orman Muhafızlarım Liam'ın cesedini bulduğu, dar ama sınırlan belli patikaya getirmişti. Yolun her iki yanı dağınık, alçak çalılarla kaplıydı. Patikanın zemini yumuşaktı ama bir atın tökezleyeceği ya da dengesini yitireceği kadar yumuşamamıştı.

Atından inerek toprağı inceleyen Will, "Yakınlarda yağmur yağdı mı?" diye sordu.

Gatt, başını iki yana salladı. "Cesedi bulduktan sonra yağmadı. Ama buralarda toprak, yazın en sıcak ve kuru günleri dışında hep yumuşaktır."

Patikada dolanarak "Şu an yazın en sıcak günlerinde değiliz," diye mırıldandı Will. Yol, o noktada düz bir çizgi halinde uzanıyordu. Liam'm atından düşmesi için hiçbir sebep görünmüyordu.

"Cesedi tam olarak nerede buldun?" diye sordu.

Gatt, atını öne doğru birkaç metre yürüttü. "Burada. Yolun kenarında. Şu iki ağacın ötesinde."

Yolun kenanndaki çalıların biraz uzağında, her biri bir

tarafta duracak şekilde iki iri ağaç yükseliyordu. Aralarında beş metrelik bir mesafe vardı. Will, ağaçlan incelemeye koyulmuştu. Ağaçlann dallan dikkatsiz bir biniciyi atının sırtından düşürecek kadar aşağılara uzanmıyordu.

"Atından düşüp boynunu kırmış olmalı," dedi Gatt.

Dudaklarını büzen Will, "Hiç sanmam," dedi. Orman Muhafızlan, ata binmesini çok iyi bilen insanlardan oluşurdu.

Gatt, aldığı kesin cevap karşısında omuz silkti. "Belki de atı tökezlemiştir..." diyecek oldu.

Biraz ötelerinde duran Çekici, yelesini sertçe savurdu. *Orman Muhafızı atlan tökezlemez.*

"Ya da içkiliydi," diye ekledi Gatt.

Çiftçiye buz gibi bir bakış atan Will, "Liam içki içmezdi," dedi. Gatt yine omuz silkti.

"Öyle diyorsan öyledir. Ben sadece tahmin yürüttüm."

Will, bir cevap vermedi. Liam'ın cesedinin bulunduğu noktadan geriye doğru yürüyor, patikadaki toynak izlerini inceliyordu. Son günlerde yağmur yağmaması ve toprağın yumuşak olması nedeniyle izleri hâlâ net bir şekilde seçebiliyordu. Maddie de atından inmiş, yanında diz çöktüğü ağacın gövdesinin yere yakın olan kısmını inceliyordu.

Will, birden Gatt'a döndü. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Sizi daha fazla alıkoymayalım. İşinizin başına dönebilirsiniz."

Gatt, şaşırmış görünüyordu. Karamsar ruh hali biraz olsun düzelmişti. Orman Muhafızı'nın onu saatlerce orada tutmasını ve anlamsız sorulara boğmasını beklemişti. Artık işine döne-

bilecekti. Ama tuhaf bir şekilde meraklanmıştı. Will'in, izleri incelerken nasıl bir yöntem kullandığını fark etmişti.

"Bir şey mi buldunuz?" diye sordu. "Olanlara dair bir ipucu belki?"

Will, başını iki yana salladı. "Muhtemelen tahmininizde haklısınız. Atı tökezlemiş ve Liam düşmüş olmalı. Bir kazaydı yani."

"Haa... peki öyleyse..." diyen Gatt hâlâ tereddüt ediyordu. Önemli bir bulgu söz konusuysa onun ne olduğunu öğrenmeden oradan ayrılmak istemiyordu.

Çiftçiye dönerek adamı başıyla selamlayan Will, "Sizi daha fazla rahatsız etmeyelim," dedi.

"Tamamdır. Ben gidiyorum o zaman," dedi Gatt. Atının burnunu çevirip ağır bir tempoda çiftliğine doğru yürütmeye başladı. Arkasını dönüp dönüp onlara bakıyor, Will her defasında çiftçiye el sallıyordu. Gatt nihayet köşeyi dönüp görüş alanlarından çıkınca Maddie, daha fazla dayanamadı.

"Bir şey mi buldun?"

Will, başıyla onayladı ve Maddie'ye yanma gelmesini işaret etti. Yol boyunca on metre kadar yürüdükten sonra zemini işaret etti. "Kozalak'ın geride bıraktığı izlere bir baksana."

"Kozalak mı?" diye sordu Maddie.

"Liam'm atı. Bak, şu ağaçlara yaklaşırlarken düzgün ve eşit adımlar atmış. Toynak derinliği ve adım genişliğine bakılırsa dörtnala koşuyormuş derdim. Ama ağaçları geçtikten sonra izler birbirine karışıyor. Dengesini kaybetmiş ve muhtemelen tökezlemiş."

Çekici homurdanınca Will, hızla atma dönüp "Evet, Orman Muhafızı atlan da dengelerini kaybeder," dedi. Maddie, tek dizinin üstüne çökmüş, izleri inceliyordu. Will'in, atma karşılık verdiğinin farkında değildi. Ayağa kalkarak ağaçlardan yakında olana doğru yürüdü.

"Ağaçlardan birinde bir şey gördüm," dedi. "Önemli bir şey olmayabilir ama bence bir bakmalısın."

"Önemli bir şey olabilir de," dedi Will. Maddie'nin işaret ettiği noktaya bir göz attı. Ağacın kabuğunda, yerden yarım metre yukarıda hafif bir çizik göze çarpıyordu.

"Bir şey bu noktada kabuğu kesmiş," dedi Maddie.

Will, şaşırmış görünüyordu. "İyi yakalamışsın."

Maddie başını kaldırdı. "Sen Kozalak'ın dengesini kaybettiğinden söz edinceye kadar önem vermemiştim." Hızla dönerek diğer ağaca yürüdü. "Bakalım öbüründe de benzer bir iz var mı?"

Diğer ağaçta da küçücük de olsa bir kesik vardı. Onu özellikle any or olmasalar belki de hiç göremeyeceklerdi. Will, uzanıp yarığa dokundu. Kabuğun içinden küçük, beyaz bir iplik parçası taşmıştı. İpliği dışan çekti.

"Bir halattan kopmuş olabilir," dedi. Yolu boydan boya inceledikten sonra karşıdaki ağaca bir göz attı. "Diyelim ki Liam bu yolda dörtnala ilerliyordu..."

"Belki de birini kovalıyordu," dedi Maddie. Will, başıyla onayladı.

"Mantıksız değil. Diyelim ki bir başkası, bu iki ağacın arasına bir halat germişti. Kozalak, halata takılarak tökezledi ve dengesini güçlükle koruyabildi."

“Ama tökezlemesi Liam’ın aşağı düşmesi için yeterliydi... tam şuraya.” Maddie, Gatt’ın onlara gösterdiği noktaya doğru hızla yürüdü. “Düşünce de boynu kırıldı ve hayatını kaybetti.”

“Bu teori, ağaçlardaki izleri de açıklıyor,” dedi Will. “Kozalak halata takılınca o hızla ağaca çarpmış ve kabukta iz bırakmış olabilir.”

Bir an için konuşmadan karşılıklı bakıştılar. Sözü Will aldı.

“Birileri Liam’ın ölmesini istemiş,” dedi usulca.

Dudaklarını büzen Maddie, “Atından düşünce öleceğinden emin olamazlardı ama,” dedi.

“Doğru. Yine de en azından etkisiz hale gelecekti; bayılacak ya da nefesi kesilecekti. Onlar da işini bitirmek için hazırda bekleyeceklerdi.”

“Tabii kesin konuşamayız,” dedi Maddie. “Elimizde birbirine karışmış birkaç toynak izi ve ağaçlardaki hafif kesiklerden başka bir bulgu yok. Ağaçlara başka bir şey de sürtünmüş olabilir.”

“Kozalak’a yakından bakmamız lazım. Halata hızla takıldıysa bacakları kesik ve çürüklerle dolu olmalı.”

“Nerededir ki acaba?” diye sordu Maddie.

“Büyük ihtimalle Trelleth Şatosu’ndaki ahırdadır,” dedi Will. “Liam’m ölümünden sonra şatonun at ustası, onu kanatları altına almıştır.” Will, arkasına yaslanarak diz çöküp eğilmekten ağrıyan kaslarını esnetti.

“Baron Scully ile görüşmemizin zamanı geldi,” dedi.

Maddie’yi şatonun hemen aşağısındaki ormanın içinde bulunan küçük Orman Muhafızı kulübesine bırakıp görüşmeye yalnız gidecekti.

"Şu Scully denen adamı tanımıyorum," dedi. "Ama Araluen Şatosu'nda seni görmüş olma ve tanıma ihtimali mevcut. Prenses olduğunu anlarsa, seni şatoda ağırlamak isteyecektir. Yirmi dört saat içinde, tüm baronluk halkı, prenseslerinin onları ziyarete geldiğini öğrenecektir."

Başını evet anlamında sallayan Maddie "O takdirde soruşturma yapmamız da zorlaşır," dedi.

"Hem de çok. Ayak altında görünmemek en iyisi. Ayrıca insanların kim olduğunu öğrenmelerini de istemiyorum. Kendi güvenliğin için."

"Bana uyar," dedi Maddie. Hem kız hem de Orman Muhafızı çırağı olduğunu anlayan insanların bakışlarından sıkılmaya başlamıştı. Bunlara bir de prenses unvanının eklenmesi halinde işler çığırından çıkabilirdi. "Kulübede beklerim seni."

"Liam'ın elindeki belgeleri gözden geçir," dedi Will. "Neyin ya da kimlerin peşinde olduğuna dair bir ipucu bulursun belki."

Orman Muhafızı kulübelerinin tasarımlan, kendi içlerinde ikiye ayrılıyordu. Liam'ınki, Maddie'nin Will ile paylaştığı kulübenin tıpatıp aynısıydı ve Maddie kendisini tanıdık bir ortamda bulmuştu. Will'den aldığı talimatlara uyarak, ölüm nedenine dair bir şeyler bulabilmek amacıyla Liam'ın küçük çalışma masasındaki belgeleri karıştırmaya başladı. Fakat belgelerde dişe dokunur bir bilgi yer almıyordu. Sakar'ın kulübenin arkasındaki ahırdan kişnediğini duyduğunda hava neredeyse kararmıştı. Çekici de arkadaşına benzer bir cevap vermişti. Will, birkaç dakika sonra ağaçlann arasında belirmişti.

"İşte sana aradığımız cevap," dedi. "Kozalak, onu bulduk-

lannda topallıyoraıuş. Sağ ön bacağında bir kesik varmış. At ustası, tökezleyip kendi kendini yaraladığını ve o esnada Liam'ı sırtından attığını zannetmiş. Ama asıl sebep, ağaçların arasına gerilmiş bir halata takılmış olması da olabilir."

"Yani Liam'ın ölümü kesinlikle bir kaza değildi," dedi Maddie.

"Değilmiş gibi duruyor. Yapmamız gereken şey, ölümünün kime ne fayda sağladığını bulmak. Bililerinin çıkarına çomak sokmuş, öğrenmemesi gereken bir şeyler öğrenmiş olmalı."

"Gilan'a haber verelim mi?" diye sordu Maddie. Will, başıyla onayladı.

"Ben yarın şatodan bir güvercin uçururum. Ama Gilan'ın ne yanıt vereceğini biliyorum. Olayı araştırıp açığa kavuşturmamızı isteyecektir. Buraya onlarca insanın yığılıp resmi bir soruşturma başlatılmasının anlamı yok. Öylesi, Liam'ın katilini uyarmaktan başka bir işe yaramaz. Meseleyi sessizce aydınlatmamız daha iyi olur."

Bakışları çalışma masasına ve kâğıt yığınlarına kayınca aklına bir şey gelmiş gibi durdu.

"Belgelerde bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Maddie, başını iki yana salladı. "Görebildiğim kadarıyla hayır."

"Şaşırdığımı söyleyemem. İpliğini pazara çıkarmayı amaçladığın kişi ya da kişilere dair belgeleri açıkta tutmamalısın. Onları bir yerlere sakladığından eminim."

Maddie, bakışlarını küçük oturma odası boyunca gezdirdi. Gözüne belge saklanabilecek bir yer çarpmıyordu.

“Nereye saklamıştır dersin?” diye sordu.

Will, ayağa kalkarak oturma odasının ortasında dolanmaya başladı. Gözleriyle her iki yandaki döşeme tahtalarını tanyordu. Bir an durup sol taraftaki bir noktaya odaklandı ve saks bıçağını çekip baktığı yere doğru yürüyerek tek dizinin üstüne çöktü.

Bıçağın kabzasını yanm daire çizecek şekilde usulca tahtalara vuruyordu. Dördüncü vuruşta gelen sesten döşemenin altının boş olduğunu anladı ve neşelenerek bıçağın ucunu tahtaların arasındaki dar oyuğa sokup kanırtmaya başladı.

Tahtanın tahtaya sürtmesinden çıkan gıcırtıyı, yukarı doğru açılan küçük bir döşeme kapağının tıngırtısı takip etti. Zeminin altında, gizli bir oyuk belirmişti. Will, başını kaldırıp Maddie’ye bir göz attı.

“Tüm kulübelerimizde böyle bir kasa vardır,” diye açıkladı. “Mesele, nerede olduğunu bulmak.”

Oyuğa uzanıp yeşil bir kurdeleyle tutturulmuş, içi kâğıtlarla dolu bir dosya çıkardı.

“Bakalım bunlar neymiş?” dedi.

Masaya geçerek yan yana oturdular. Will gizli kasadaki belgeleri önlerine serdi.

İlk belge, Trelleth Şatosu'nun etrafındaki arazilerin kaba bir haritasıydı. Muhtemelen Liam tarafından aceleyle çiziktirilmiş ve coğrafi unsurlara fazla değinilmemişti. Fakat şatodan belli bir uzaklıktaki üç köy işaretlenmiş, her birinin yanma bir isim yazılmıştı.

Maddie, dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi ve en yakındaki ismi okudu.

"Boyletown, Peter Williscrofi," dedi. "Kimdir bu Peter Williscroft ve Boyletown ile ne ilgisi var acaba?"

Will, başım iki yana salladı. "Aynısı Carrie Clover ve Danvers Geçidi için de geçerli. Maurice Spoker ve Esseldon için de öyle."

Haritaya cevabı orada bulabilecekmiş gibi birkaç saniye boyunca bakmaya devam ettiler.

"Bunlar belki de köylerin liderleridir?" diye sordu Maddie.

Will, parmağıyla adını andıkları ikinci köyün yanındaki isme vurarak "Carrie Clover bir kadın olmalı," dedi.

Maddie'den bir onay mırıltısı geldi. Seçilme haklan olmasına rağmen, daha önce kadın bir köy liderine hiç rastlamamıştı.

"Belki de liderin karısıdır?" diye üsteledi.

"Olabilir," dedi Will, ancak ikna olmuş gibi durmuyordu. Sessizce düşünmeye devam ettiler. Bu kez konuşan, Maddie oldu.

"Kasada başka ne vardı?"

Will, içeride iki kâğıt daha bulmuştu. İlkinin katlannı açarak masaya yaydı. Haritada belirtilen üç köy, büyüklüklerine göre sıralanmıştı.

"Aşağı yukan aynı büyüklükteler," dedi Will. "Üçü de -bunlara kasaba denemese de- büyük köyler. Kasaba olmadıkları için kanun adamlarını seçme haklan da yok."

Köyler büyüyüp kasabaya dönüştükçe kamu teşkilatları da dallanıp budaklanıyor, banşı koruması için halk tarafından şerifler seçiliyordu. Şerifin emirlerini yerine getirmesi için de bir grup kasaba muhafızı görevlendiriliyordu. Küçük köyler ise güvenliklerini bu tür hiyerarşik bir düzen olmaksızın halletdiyorlardı.

"Bu, önemli bir husus olabilir," dedi Maddie. "Şu son kâğıtta ne var?"

Will, üçüncü kâğıdın rulosunu çözdü ve üzerinde yazılanlan görünce yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. Köy listesini bir kenara itip haritayı yeniden inceledikten sonra arkasına yaslandı ve derin derin düşünmeye başladı.

Maddie, uzanıp son kâğıdı incelemeye başlamıştı.

"Köylerdeki o insanların isimleri bunlar," dedi.

"Köy lideri ya da konsey üyesi değiller," diye cevap verdi

Will. “Baksana; Peter Williscroft bundan üç hafta önce on iki yaşındaymış. Bir başka tarih ve on dört yaşındaki Carrie Clover. Peter Williscroft’tan beş gün sonra.”

“Maurice Spoker da Carrie’den dört gün sonra. On bir yaşındaymış,” dedi Maddie.

“Ne anlama geliyor bu tarihler?” dedi Will.

“Belki de doğum günleridir,” dedi Maddie.

Will, dudaklarını büzdü. Kararsızlığı halinden anlaşılıyordu. “Olabilir. Eğer doğruysa, yakın zamanlarda doğmuşlar demektir. Ama farklı senelerde.”

“Belki de bu çocukların başına bir şeyler gelmiştir,” dedi Maddie.

Will, çırağına döndü. “Ne gibi mesela?”

Maddie, omuz silkti. “Bilmem. Belki de ölmüşlerdir. Ya da kaybolmuşlardır. O tür bir şey işte.”

“Mümkün. Ne de olsa tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz. Ülkenin bu kısımlarına sık sık kurtlar iner. Ayrıca, arada bir de olsa, karşına ayı çıkabilir.”

“Benim varsayımımdan yola çıkalım,” dedi Maddie, “yani çocuklar öldüler veya kaçırıldılar diyelim. İki hafta boyunca, aynı baronluğun birer parçası olan üç köyden birer çocuğun kaçırılmış olması arasındaki bağlantıyı köylerde yaşayan kimse fark etmedi mi dersin?”

“Bunun farkında olmayabilirler. Aralarında ne kadar mesafe olduğuna bir baksana. Danvers Geçidi’ndeki köylüler, büyük bir ihtimalle Carrie Clover’in ortadan kaybolmasını kendilerine dert etmişlerdir. Ama başka köylerden, onun yaşıtı iki

çocuğun daha kaybolduğundan haberleri olmadığına kalıbımı basanm. Bu tür uzak köyler arasında fazlaca bir iletişim kurulmaz."

"Liam nereden biliyordu peki?" diye sordu Maddie.

Will, omuz silkti. "Baronluk sınırlan içerisinde olan biten her şeyi bilmek, Orman Muhafızı'mn görevinin bir parçasıdır. Köylere seyahat eder, bilgi toplar, olağan dışı bir şeyler yaşanıp yaşanmadığına bakanz. Liam muhtemelen çocuklann köylerden birer birer kaçınldığım fark etmişti."

"Bu konuda bir şey yapamadan da öldürüldü," dedi Maddie.

Will, elini ihtiyatla havaya kaldırdı. "Tabii bu üç çocuk gerçekten kaybolmuş, ölmüş ya da başlanna kötü bir şeyler geldiyse. İsimlerin yanlanndaki tarihlerin sayısız farklı açıklaması olabilir."

"Ne gibi?"

"Hiçbir fikrimin olmaması gibi."

"Tamam da, düşünsene Will. Olumsuz bir şeyler yaşanmış olmalı. Yoksa Liam o isim ve tarihleri kasasına kaldınr mıydı? Önemli bir meseleye işaret ediyor olmalılar. Liam, o üç çocuğa ve onlan kimin kaçırdığına dair sorular sorduğu için öldürüldü. Suçlu her kim ise, durumdan haberdar oldu ve Liam'm başına gelen kazayı düzenledi."

"Makul bir tez," diye kabul etti Will, "ama daha ötesi değil." Will, Maddie'nin zengin hayal gücünü dizginlemek zorunda kalmıştı. İnsan bu tür durumlarda, kanıtlan, yürütülen teze göre ayarlama eğilimi gösteriyor, inandığı şeyin gerçeğin kendisi olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissetmiyordu.

"Şimdiden sonuca varmayalım," diye devam etti. "Bana

kalırsa, soruşturmaya başlamamızın zamanı geldi. İlk olarak, şatodan bazı malzemeler tedarik etmem lazım."

"Bir el arabası, ha?" dedi Maddie. Will'in şatodan getirdiği küçük, külüstür arabaya bakıyordu. "El arabasını tam olarak ne yapacağız?"

"Dünyevi mülkümüzü taşımak için kullanacağız," dedi Will. "Gezgin bir işçiyle kızının kılığına gireceğiz. Ben, sözde iş arıyor olacağım ve sen de babasının yanından ayrılmayan kız rolünü oynayacaksın." Arabanın içine uzandı ve eski püskü, yamalı bir elbiseyi Maddie'ye fırlattı. "Şimdiden giyinsen iyi olur."

Maddie, yırtık pırtık kumaşa tiksintiyle bakıyordu. "Gerçekten de bu paçavrayı sırtıma geçirmem mi gerekiyor?" diye sordu.

Will, başıyla onayladı. "Orman Muhafızı pelerini takıp eline yayını alırsan kim olduğumuz ortaya çıkar," dedi. "Kimliklerimizi gizlemek istiyoruz. Taşra halkı, Orman Muhafızları karşısında içine kapanma eğilimi gösterir. Haritadaki köylere girip bilgi toplayacağız. Köylü çocuklarla muhtemelen benim anne ve babalarıyla kuracağımdan daha iyi ilişkiler kuracaksın. Çocuklar, yetişkinler karşısında sus pus olurken birbirlerine açılmayı tercih ederler."

"Ya atlarımız? Onları ne yapacağız?" diye sordu Maddie.

"Köylerin yakınlarındaki ormanlara gizleyeceğiz. Mevsimlik bir çiftlik işçisinin bırak ikiyi, tek bir atı satın alacak kadar

bile parası olmaz. Çekici'nin bundan hiç hoşlanmayacağını eklemeliyim. El arabamızı peşi sıra çekmeyi onuruna yedireceğini hiç sanmam."

Çekici, el arabasını görünce gerçekten de öfkeden deliye dönmüştü.

Beni şu köhne şeye mi koşacaksın? Yük atı olmadığımı biliyorsun.

"Ben de mevsimlik işçi değilim," dedi Will. Atına cevap vermeden önce etrafına bakınmış ve Maddie'nin onu duymayacağından emin olmuştu. "Kıyafet değiştiriyoruz ve sen de bizimle birlikte değiştireceksin."

İnsanların beni o halde görmesine dayanamam.

"Kimsenin görmesi gerekmiyor. Köylere yaklaştıkça koşumlarını çıkarırız. Bizi ormanda bekleyebilirsin."

Arabayı kim çekecek peki? **Çekici, tüm ayrıntıları bilmek istiyordu.**

"Ben çekerim. Sonuçta hafif bir el arabası işte. İnsanların beni o halde görmesini tercih ederim."

Görecekler mi gerçekten? Kaç kişi görecek? Çok mu?

"Düzinelercesi. Hatta yıpranmış bir siperliği bulunan kocaman, hasır bir şapka bile takacağım."

Şimdi anlaştık.

Çekici, küçük el arabasını arkasından çekerken hiç de zorlanmamıştı. Araba oldukça hafifti ve sırtında Will'i taşırken bile kendisini zorlaması gerekmiyordu. Öte yandan, gururu ayaklar altına alınmıştı ve yolda, yanlarından birileri geçtiğinde öfkeyle homurdanıyordu.

Will, ilk olarak Trelleth'e en yakın köy olan Danvers Geçidi'ne gitmeyi tercih etmişti. Köyün iki kilometre gerisinde durdular. Yolun on metre ötesinde, atlar için taze çim ve gölgeliklerin bulunduğu küçük bir açıklık vardı. Will, Çekici'nin koşum takımını çözdü ve arabanın arkasında duran büyük mataradaki suyla atların deri kovasını doldurdu.

"Bu gece yanınıza gelir, ihtiyaçlarınızı görürüm," dedi. "Şimdilik sessiz olun."

Son iki kelimesi, tüm Orman Muhafızı atlarına öğretilen bir emir parolasıydı. Sakar ve Çekici, yoldan kim geçerse geçsin, ses çıkarmadan açıklıkta bekleyeceklerdi. Atlar, başlarını defalarca öne arkaya salladılar. Emri anlamışlardı. Will, arabanın saplarını yakalayarak yanı başındaki Maddie ile yeniden Danvers Geçidi yoluna çıktı.

Uzanıp yıpranmış siperlikli eski hasır şapkasını başına geçirirken Çekici'nin kıs kıs kişnediğini duyar gibi olmuştu.

OTUZ İKİ

JhâV

Danvers Geçidi, adından da anlaşılacağı üzere, küçük bir nehrin iki yakasına kuruluydu. Maddie, geçidin, suyun sığlaştığı bir yerde bulunduğunu sanmıştı ama nehrin suları, sığlaşmadan kasabanın içinden hızla akmaya devam ediyordu. Bir yakadan diğerine geçiş, her iki kıyıya yerleştirilmiş kalın halatların üstünde yol alan, yassı tabanlı geniş bir sandalla sağlanıyordu.

Danvers Geçidi, nehir kıyısına dek uzanan söğüt koruları ve kıyılardaki serin, gölgelik piknik alanlarıyla huzurlu bir kasabaya benziyordu. Nehrin gürültüsü, kasabanın arka planından hiç eksik olmuyordu. Su sesinin Maddie'nin üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı.

Kayıklı geçişin dışında Danvers Geçidi'ne; demircisi, meyhanesi, küçük tabakhanesi, içinde bir bıçkı bulunan kereste deposu ve tohum ile tahıl tüccarlarının dükkânlarıyla sıradan bir köy denebilirdi. Nehir kıyısına kurulu olması itibariyle, su kenarında hızlı akıntılarla çalıştırılan bir un değirmeni de mevcuttu. Etraftaki çiftliklerden toplanan tahıl, değirmende una çevriliyordu.

Bunların dışında köyün ana caddesi, ana hatları sıkıca örülerek birbirine kenetlenmiş kamışlardan oluşan, saz damlan keskin bir açıyla aşağı inen, tek katlı, küçük köy evleriyle doluydu. Evlerin aralanndaki yollar, ahırlara, küçük kulübelere ve diğer yapılara açılıyordu. Köyde otuz kadar bina vardı.

Tabakhane, ana caddenin sonunda yer alıyordu. Maddie koku nedeniyle burnunu eliyle kapatmak zorunda kalmıştı.

"Öff. Bu leş gibi kokan şey de nedir?" diye sordu.

Hafifçe eğilerek el arabasının uçlarından tutan Will, başını kaldırarak "Bilmek istemezsin," dedi.

Tabakhane ile köyün başlangıcındaki ilk yapı arasında oldukça uzun bir mesafe vardı. Tabakhaneden sonra sırayı demirci alıyordu. Metale çarpan boğuk çekiç seslerini ve demirci çırağı tarafından beslenen ocağın harlanma gürültülerini duyabiliyorlardı. Birçok köyde benzer bir yerleşim planına rastlanırdı. Etrafa yaydığı berbat koku itibariyle tabakhane ve yangın riski içermesi nedeniyle demirci, köylerdeki yaşam alanlarının, hanların ve meyhanelerin uzağına inşa edilirdi.

Sokaktaki birkaç köylü, ziyaretçileri ilgi ve şüphe dolu bakışlarla izliyordu. Bir iki tanesi başıyla selam verince Will de elini başındaki yıpranmış şapkasına götürerek karşılık verdi.

Köyün içlerine doğru ilerlerken başını kaldırdı ve nehir kıyısında gururla yükselen, iki katlı binayı fark etti.

Maddie'ye dönerek "Meyhane şurası olmalı," diye fısıldadı. "Böyle küçük bir yerleşim yerinde büyük ihtimalle han olarak da hizmet veriyordun Önce oraya bir göz atacağız."

Danvers Geçidi, Will'in tahmin ettiği üzere, ayrı birer meyhane ve hanı kaldıramayacak kadar küçük bir yerleşim merke-

ziydi. Nehir kıyısındaki yapı, yemeklerin servis edildiği uzun meyhane kısmı ve üst kattaki kiralık odalarıyla her iki işlevi birden görüyordu. Meyhanenin dışında, müşterilerin güzel havalarda nehir manzarasının tadını çıkarabilecekleri, çimle kaplı bir alan bulunuyordu.

Will, el arabasını meyhanenin önünde durdurup doğruldu ve ağrıyan sırt kaslannı ovuşturmaya başladı. El arabası, rahat bir şekilde tutamayacağı kadar aşağıda kalıyordu ve yürürken eğilmek zorundaydı. Şapkasmı çıkarıp alnındaki teri sildi. Will köyü ve nehri incelerken Maddie de sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Will, çırağına bir bakış atarak başını usulca iki yana salladı.

"Acele etme," dedi. "Taşralılar işleri ağırdan almaya alışkındır. Gevşeyip gül kokularını içine çek."

Maddie, etrafına bakındı. "Gül mü? Ben burada gül görmüyorum ki. Burnuma yalnızca at pisliği kokuları geliyor."

Meyhanenin hemen yanında, müşterilerin kullanımı için bir ahır ve eyerleme avlusu uzanıyordu. Meyhaneye son günlerde çok sayıda atlı müşteri geldiği, kokudan açıkça anlaşılıyordu.

"Canım lafın gelişi," dedi Will. *"Gevşeyip at dışkısı kokusunu içine çek* **diyemezdim herhalde, değil mi?"**

Maddie, yüzüne küçük bir tebessümün yerleşmesine izin verdi. "Pek de uyumlu bir cümle olmazdı, evet."

Will, dalgınlıkla başını salladı. "Neyse, yeterince gevşedik. Hadi içeri girelim." Meyhaneye doğru yürürlerken ekleme ihtiyacı hissetti. "Konuşmayı bana bırak."

"Daha önce de söylemiştin; hem de birkaç kez," diye cevap verdi Maddie.

Will, çırağına ters bir bakış atıp "Anladığından emin olmak istiyorum," dedi ve içeri girdi.

Meyhane, içeriye yalnızca duvardaki tek bir pencereden ışık girmesinden ötürü oldukça karanlıktı. Merkezi tavan kirişine dört tane fener asılmıştı ve bir tarafta, kocaman bir ızgaranın arkasındaki şöminede, alevler çıtırdıyordu. Maddie, şöminenin odaya ısı yaymanın yanı sıra yemek pişirmek için de kullanıldığını fark etti.

Çatı kirişleri oldukça alçaktan geçiyordu. Çok uzun boylu olmayan Will bile içeri girip bara yanaşabilmek için hafifçe eğilerek yürümek zorunda kalmıştı. Elindeki kupaları kurulamakla meşgul olan hancı, onları çok da meraklı olmayan gözlerle izliyordu.

"Bir şey içer miydiniz?" diye sordu. "Yemeğimiz de var tabii."

Will, kaşlarını çattı. "Evet, içeceğe hayır demem. Bira alırım; karma bira."

Karma bira, eşit miktarda suyla biranın karıştırılmasından oluşan bir içecekti. Genellikle suyu, birasından fazla olurdu. Ama fiyatı ucuzdu ve Will'in o içeceği sipariş etmesinin sebebi de buydu.

Kupayı Will'in önüne iterken "Ya yemek?" diye sordu hancı. "Lezzetli bir tavuk yahnimiz var. Tavuk hamurlu ve çiftlik sebzeli, yanında gevrek ekmekle birlikte üç kuruşa sîzindir."

Dudaklarını büzüp düşünmeye başlayan Will, "Bir tanesini ikimiz paylaşalım," dedi. Fiyat aslında son derece makuldü ama parasını çok dikkatli harcamak zorunda olan mevsimlik bir işçi kılığına girdiği için numara yapmıştı.

“İkinci tabak ve kaşık için bir kuruş daha isterim,” diye cevap verdi hancı.

Will’in kaşları iyice çatıldı. “Öff!” diye öfkelendi. “Seçme şansım yok sanınm. Öyle olsun.”

Hancı, Maddie’yi işaret etti. “İçecek bir şey ister mi? Taze elma suyum var.”

“Su yeterli,” dedi Will. Her kuruşunun hesabını yapan işçi rolünü oynamaya devam ediyordu. Hancı, Maddi e’y e bir bardak su doldurdu ve arkasındaki mutfaktan görünmeyen bir çalışana yemeği hazırlaması enirini verdi. Will ve Maddie karşısına otururlarken dirseklerini tezgâha dayadı.

“Seyahat mi ediyordunuz?” diye sordu.

Dostça bir sesle konuşuyordu. *Muhtemelen odaya ihtiyacımız olup olmadığını merak ediyor,* **diye düşündü Will.**

“Seyahat, evet,” diye cevap verdi. “Kalıp kalmayacağımız, burada iş bulup bulamayacağıma bağlı.”

“Bulabilirsin,” dedi hancı. “Ne tür bir iş bakıyordun?”

Will omuz silkti. “Ne olursa. Elim her türlü işe yatkındır. Çiftlik işi, çit işi, tamir işi, marangozluk. Aklına ne gelirse.”

“Şu an çiftlik işi bulamazsın,” dedi hancı, “ama meyhanede birkaç tamirat işim var. Marangozluk ve boya falan.”

Will, başını kaldırıp hancıya baktı. Gözleri, iş bulmuş olmanın heyecanıyla parlıyordu. “Eh, doğru adamı buldun demektir.” Elini uzattı. “Adım William. William Acord. Bu da kızım Maddie.”

El sıkıştılar. “Sana da merhaba, Maddie,” dedi hancı. Yeniden Will’e döndü. “Adım Rob. Rob Danvers.”

Will'in meraklandığı yüzünden anlaşılıyordu. "Danvers mı? Köye adını mı verdin yani?"

Rob Danvers, başını iki yana salladı. "Büyük büyükbabam," dedi. "Nehirdeki ilk sandalı o getirmiş. O günlerde buralarda haydutlar cirit atıyormuş ha. Bugünkü gibi değilmiş."

"Haklısın, taşra son yıllarda sakinleşti," diye cevap verdi Will. "Benim için kaç günlük işin var dersin?"

Danvers, omuz silkti. "İki ya da üç. Ama meyhanede takılırsan daha fazlasını bulma şansını yakalarsın; ben de sana arka çıkanm. İstersen kızınla birlikte odalardan birinde kalırsınız."

Will, oda lafını duyunca suratını buruşturmuştu. "Senin için sıkıntı olmayacaksa ahırda yatmayı tercih ederiz," dedi.

Danvers omuz silkti. "Sen bilirsin. Daha ucuza gelir tabii ama ahır esintilidir."

"Sıkı giyiniriz," dedi Will. "Bu arada, ben çalışırken birinin Maddie'ye göz kulak olması lazım. Ortalıkta dolanmasını istemiyorum. Köydeki kadınlardan birini ayarlayabilir miyiz?"

Mutfaktan, elinde yemeklerini taşıyan genç bir kız çıkmıştı. Will, yahniden bir lokma aldı. Maddie, kendi payına düşen kısmın tadını çıkarıyordu. Yolda geçen zorlu sabahın ardından, tavuk yahnisi midesine ziyafet gibi gelmişti. Will'in takip eden sorusu üzerine elinde olmadan bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Diğer köyde bana, burada kızları yanlarından taşınan bir aile bulunduğundan söz etmişlerdi. Belki onlar ilgilenir, ne dersin?" Will, kızın adını hatırlamaya çalışıyormuş numarası yaparak düşünmeye başladı. "Clover'dı sanırım. Kızları Maddie ile aynı yaştaymış galiba."

Rob Danvers'm suratı gölgelenmişti. Birden ayağa kalktı.

“Carrie Clover bir yere taşınmadı,” diye kestirip attı.

Will, şaşırmış görünüyordu. “Yani ailesinin yanında mı hâlâ?”

Danvers başını iki yana salladı. “Ortadan kayboldu. Birkaç hafta oluyor. Bir gece ansızın yok oldu.”

“Evden mi kaçtı yoksa?” diye sordu Will.

Hancı, küçük bir tereddüdün ardından anlatmaya başladı. “Öyleyse de şaşırmam. Annesiyle babası, kıza pek iyi davranmazlardı. Ağzı yüzü hep morluklarla kaplı olurdu. Gözleri de ağlamaktan kıpkırmızı kesilirdi. Yazık. Küçük, tatlı bir kızdı aslında.”

“Belki de bir oğlanla tanışmış ve kaçıp gitmiştir? Bazen olur öyle şeyler.”

Ama Danvers, başını yine iki yana sallıyordu. “Hoşlandığı bir çocuk vardı ama o bir yere gitmedi. Yok yok, bana sorarsan dayaktan bunaldı ve kaçtı derdim.” Büyük bir sır paylaşacakmışçasına öne doğru eğildi. “Tabii kaçınlmadıysa.”

“Kaçırılmak mı? Ne amaçla?”

Danvers başını iki yana salladı. “Bilmem. Fidye isterler belki?”

“Ailesinin hali vakti yerinde mi ki?” diye sordu Will ama Danvers başını yine iki yana sallayarak kendi teorisini çürütmüştü.

“Babası saban sürer. İki yakalan bir araya zor gelir. Fidye falan ödeyebilecek durumu yok.”

“O zaman kızı neden kaçırsınlar ki?”

Danvers, başını ileri geri oynatarak düşünmeye başladı.

Daha önce bu meseleyi enine boyuna hiç düşünmediği belli oluyordu. Karamsar bir sesle, "Zavallı kızı kaçırdılar," demeye fazlasıyla alışmıştı.

"Bilmem. Tek bildiğim, kızın ortadan kaybolmuş olduğu." Bir an susup yeniden devam etti. "Yerinde olsam, gidip ailesine de sormazdım. Clover, çabuk öfkelenen biridir. Kızının ortadan kayboluşundan onu sorumlu tuttuğunu zannederse küplere biner."

Will, birkaç saniye düşündükten sonra başını onaylamasına salladı.

"Uyarı için teşekkürler," dedi. "Rastlaşırsak bu konuya değinmem." Duyduklarını hazmediyormuş gibi bir süre bekledikten sonra yemeğini bitirdi ve Maddie'ye bir bakış attı.

"Hadi gidelim, kızım. Lokmanı bitir de eşyalarımızı ahıra taşıyalım. Karanlık bastırmadan yağmur yağma ihtimali var."

Birasını bitirip Danvers'ı başıyla selamladıktan sonra peşindeki Maddie ile birlikte kapıya yöneldi.

OTUZ ÜÇ

Danvers Geçidi'nde iki gün daha geçirmelerine rağmen Carrie Clover'ın başına gelenlere dair pek bir bilgi toplayamamışlardı.

Will, meyhanedeki tamir ve boya işleriyle ilgilenirken Maddie de köyde dolanıyor ve yaşıtlarıyla arkadaşlık kurmaya çalışıyordu. Köylü çocuklar Maddie'yle yakınlık kurmamışlardı ama kız, dışarıdan gelen biri olarak ilgilerini çekmişti.

Maddie'nin kayıp kız meselesini dile getirmesi daha kolaydı. Will, konuyu Danvers ile konuşmuştu ve bir daha açıp dikkatleri üstüne çekmek istemiyordu. Akşamlarım meyhanede geçiriyor ve birinin konuyu açacağını umut ederek sohbetlere kulak misafiri olmakla yetiniyordu. Ama kimse kızın ortadan kayboluşu hakkında konuşmuyordu.

Çocuklar ise yetişkinlere göre daha açık sözlü çıkmışlardı. Maddie, babası hancıyla konuşurken kulak misafiri olduğu bahanesiyle konuya doğrudan girmişti. Köylü çocuklarıyla bir iki kez bir araya gelip tanıştıktan sonra hiç çekinmeden konuşmaya başlamıştı.

“Babam bana bu köyden bir kızın kaybolduğunu söylemişti,” dedi. “Başıma benzer bir şey gelmemesi için adımlarımı dikkatli atmamı öğütledi.”

Öğleyi biraz geçe, yaşları sekizle on beş arasında değişen yarım düzine köylü çocukla birlikte, nehrin kıyısında oturuyorlardı. Çocukların aralarında huzursuz bakışmalar yaşandı ve bir süre kimse cevap vermedi. Maddie, çocukların gönülsüz hallerini fark etmemiş numarası yaptı.

“Ne oldu ona? Nereye gitti?”

Çocuklar yeniden bakıştılar. Nihayet büyük oğlanlardan biri konuştu.

“Carrie Clover’dan söz ediyor olmalısın,” dedi.

Maddie omuz silkti. “Babam kızın adını söylememişti. Evden kaçmış galiba, ha?”

Çocukların başlan iki yana sallanıyordu. Sarı saçları karmakarışık, on yaşlannda bir oğlan cevap verdi.

“Kaçmadı. Kaçınldı.”

Maddie, sahte bir şaşkınlıkla öne doğru eğildi. “Kaçınldı mı? Kim tarafından?”

“Kapa çeneni, Clem,” diye hızla atıldı büyük oğlan. Maddi e’ye döndü. “Bu konu hakkında konuşmayız biz.”

“Nedenmiş? Kim kaçırdı ki Carrie’yi?” diye sordu Maddie. Kendisinden beklenecek bir şekilde, daha fazla bilgi edinmek için konunun üstüne gitmeye karar vermişti.

Köylü oğlan, bakışlannı etrafındakilerin üstünde gezdirdi. Hepsinin suratlarına ihtiyatlı ifadeler yerleşmişti. Sadece Clem, yabancının önünde azarlandığı için somurtuyordu.

Nihayet cevabını verdi. "Nehir heyulası tarafından kaçırıldı."

Maddie, diğerlerini izliyordu. Birkaç tanesinin yüzünde şaşkın ifadeler belirdiğini ama çocukların derhal kendilerini topladıklarını fark etti.

"Evet, Simon doğru söylüyor. Nehir heyulası kaçırdı onu." Maddie'den birkaç yaş küçük bir kızdı bu. Çocuğun sözlerini desteklercesine başını öne arkaya sallıyordu.

"Nehir heyulası dediğiniz şey de nedir?" diye sordu Maddie. O ifadeyi daha önce hiç duymamıştı ve ne olduğunu merak ediyordu.

Simon, birkaç saniyelik bir tereddüt yaşadı. Maddie, oğlanın cevabını o anda uydurduğu hissine kapılmıştı.

"Bir tür hayalet," dedi Simon. "Kötülük yoluna girmiş bir nehir hayaleti. Derin sularda pusuya yatar ve nehrin kıyısına fazla yaklaşanları çekip dibe sürükler."

"Şu an biz de kıyıya yakınız," diye cevap verdi Maddie.

Simon nehre bir bakış atınca Maddie'nin haklı olduğunu fark etti.

"Evet, öyleyiz. Heyula, içimizden birini kapmadan geri çekilsek iyi olur." Ayağa kalktı ve diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret etti. Gecikmeli de olsa, herkes ayaklanmıştı.

Yalan söylüyor, **diye geçirdi akimdan Maddie.** *Bu hikâyeyi şimdi uydurdu. Ama neden?*

Clem, yani ilk başta konuşan küçük oğlan, başını umursamaz bir tavırla iki yana sallamaya başlamıştı.

"Nehir heyulasıymış! Hayalet diye bir şey yoktur bir kere..." diye mırıldandı ama Simon'la hemfikir olan kız tara-

fından kolundan tutularak sertçe geriye çekildi. Kız Clem'in kulağına bir şeyler fısıldamaya başlamıştı.

"Biraz sus be Clem! Hikâyeci adamın söylediklerini hatırlasana..."

Niyetlendiğinden biraz daha yüksek sesle fısıldadığı için Maddie dediklerine kulak misafiri olmuştu. Zihni, deli gibi çalışıyordu. Hikâyeci adam da kimdi ya da neydi? Bunun bir isim değil de bir tanım ifadesi olduğunu anlamıştı. Kızın sözlerini duymamış numarası yapmaya karar verdi.

Simon kıza dönmüştü. "Kes sesini be! İkiniz de kesin sesinizi!" Maddie'nin onu izlediğini fark edince devam etti. "En iyisi artık evlere dağılmamız. Nehir heyulası hakkında konuşmak, kötü şans getirir."

Diğerlerinden de aynı fikirde olduklarını belli eden mırıltılar geliyordu. Grup dağılmaya başlamıştı. Arada bir dönüp nehir kıyısında kalan Maddie'ye bakanlar oluyordu. Maddie, nehre iyice yaklaşarak nehir heyulası diye bir yaratığın gerçekten var olup olmadığını kontrol ediyormuşçasına, hızla akan suya bir göz attı. Birden yaratığın neye benzediğini bilmediğini fark etti. Güneşin önü bulutlarla kaplanmış ve nehrin neşeli sulan birden donuk, kasvetli bir griliğe bürünmüştü. Yüreği korkuyla dolan Maddie, suyun başından geri çekildi ve köyün ana caddesini hızla adımlamaya başladı. Will ile kaldıklan ahıra doğru yürüyordu.

“Nehir heyulası da nedir?” Will, bir saat kadar sonra ahıra girdiğinde Maddie kendisini tutamamış, kelimeler dudaklarından dökülüvermişti. Will, o günkü işlerini tamamlamıştı. Aslına bakılırsa, Rob Danvers’ın verdiği tüm işleri bitirmişti ve yeni bir iş de bulamamıştı.

Meraklı bakışlarını çırağına çevirdi. Maddie, sırtını el arabasının tekerleklerinden birine dayayarak oturuyordu. Suratı bembeyazdı ve cam sıkkın görünüyordu.

“Nehir nesi dedin?” diye sordu Will. Maddie, başını sabırsızlıkla iki yana salladı.

“Heyula. Nehir heyulası. Bir tür yaratıkmış sanırım.”

Will, dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. “Daha önce hiç duymamıştım. Höyüklerde heyulaların olduğu söylenir. Kadim mezarlara musallat olurlarmış. Gerçi daha önce karşıma çıktıklarını söyleyemem.”

Aklına hiç de hoş olmayan bir hatıra gelmişti. Seneler önce, ölümcül bir yara almış olan Halt’u tedavi etmesi için Malcolm’u getirmeye gidiyordu. Kadim mezarların ya da halk tarafından verilen isimle höyüklerin yanından geçerken o tür bir yaratığın varlığına dair belirtiler hissetmiş ama bunun endişe ve yorgunluk nedeniyle zihninin kendisine oynadığı bir oyun olduğunu düşünerek yoluna devam etmişti.

“Ben nehir heyulasından söz ediyorum,” diye ısrar etti Maddie. Yaratığın düşüncesi bile canını sıkıyormuş gibi duruyordu.

“Nereden duydun bunu?”

“Köylü çocuklardan. Carrie Clover’ın bir nehir heyulası tarafından kaçırıldığını söylediler.”

Will'in ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Güya kızı nehrin dibine çekmiş," diye devam etti Maddie.

"Bu dediklerine şahit olmuşlar mı?" diye cevabı yapıştırdı Will. *Nehirde iri bir balık falan olabilir,* **diye düşünmüştü. Ya da bir ayı. Daha önce hiç yüzen bir ayı görmemişti ama bazılarının yüzebildiklerini duymuştu.**

"Hayır. Olmamışlar. Aslına bakarsan, bence bu heyula hikâyesini uydurdular."

"Neden böyle düşündün?" diye sordu Will.

Maddie yaşananları toparlayabilmek için birkaç saniye düşündü. "Öyle hissettim. Küçük oğlanlardan biri, uydurdukları hikâyeye inanmadı tam karşı çıkacakken büyük kızlardan biri müdahale ederek onu durdurdu. Bana bunları, grubun en büyüğü olan Simon anlattı. Ama hikâyeyi anlatırken yazdığını hissettim."

"Küçük oğlan, onun anlattıklarına inanmadı demek?" diye sordu Will. Maddie, başıyla onayladı. "Bu, çok tuhaf. Normalde, nehirdeki canavarlar hakkındaki hikâyelere küçük çocukların inanmasını beklersin."

"Doris, yani ona susmasını söyleyen kız, bir hikâyeciden söz etti."

"Hikâyeci ha," dedi Will usulca. "Belki de köyden biridir," diye ekledi.

"Orasını söylemediler. Doris 'Hikâyeci adamın söylediklerini hatırlasana' dedi. Simon da ona bağırarak çenesini kapamasını söyledi."

Will, oturup düşünmeye başlamıştı. Başını kaldırınca Maddie'nin endişeli yüzüyle göz göze geldi.

“Ama nehir heyulası diye bir şey yok, değil mi? Olamaz ki zaten,” dedi Maddie.

“Hayır. Nehirlerde epeyce vakit geçirmişliğim vardır ama daha önce öyle bir şeyden söz edildiğini hiç duymadım. Hikâye yazmışlar,” diye cevap verdi Will. ‘Hikâye’ sözcüğü ağzından çıkarken sözü edilen hikâyecinin kim olduğunu merak etmişti. Bunu daha sonra meyhanedekilere sormaya ve eğer varsa, köyün hikâyecisiyle tanışmaya karar verdi. Bu tür köylerde öyle insanların bulunması gayet doğaldı. Hem köyün sözlü tarihini hem de köylüleri canlı tutarlardı.

“Atlan kontrol etme sırası sende,” dedi Will. Karanlık çöktükten sonra atlann ihtiyaçlarını karşılamak üzere köyden ayrılma işini sırayla üstleniyorlardı. Maddie, cilasız ahır penceresinden dışarıya bir göz attı. Güneş batıyor, köyde gölgeler uzamaya başlıyordu. Çekici ile Sakar’ı sakladıklan açıklığa ulaşabilmek için bir süre nehrin yanı başında yürümesi gerekecekti.

Yapacağı yürüyüş -ve suyun altında bekliyor olabilecek yaratıklar- aklına gelince ellerini endişeyle ovuşturmaya başlamıştı. Simon’ın yalan söylediğini adı gibi biliyordu. Ama yine de, Carrie Clover’ı kaçırmamış olsa bile, nehir heyulası gibi bir yaratık gerçekten de var olabilirdi. Will, daha önce o isimde bir yaratıktan söz edildiğini duymadığını söylemekle yetinmişti. Yaratığın kesinlikle var olmadığını söylememişti.

Maddie, “Benimle gelir misin?” diye mırıldandı alçak sesle.

Will, şaşkınlıkla başını çevirdi. Maddie’nin kararlı ve korkusuz mizacına alışmıştı. Nehirdeki kötü yaratıklar hakkında anlatılan hikâyelerin genç kızı etkisine aldığı anlaşılıyordu.

Will'in içinden kahkaha atarak dalga geçmek geliyordu ama birden Maddie'nin daha çok genç olduğunu, havanın kararmaya başladığını ve mantık ne derse desin, hayal gücünün ağır basma ihtimali bulunduğunu fark edip iç geçirdi. Zorlu bir gün geçirmişti ve akşam yemeği için meyhaneye gitmeden önce azıcık kestirmeyi iple çekiyordu. Bitkinlikle ayağa kalktı ve kıyafetlerindeki saman parçacıklarını silkeledi.

"Elbette gelirim."

Atlar, sahiplerini her zamanki gibi mutlulukla karşıladılar. Yanlarında getirdikleri elmaları fark edince sevinçten deliye dönmüşlerdi.

Etrafta karınlarını rahatça doyurabilecekleri kadar çim vardı ama Will yanında küçük bir çuval dolusu yulaf getirmişti. Hayvanların sürekli yeşillik yemekten sıkılacaklarına hükmetmişti. *Ben olsam kesin sıkılırdım,* **diye düşünüyordu. Atlar da aynı fikirde olmalılardı ki yulafları mutlu mutlu mideye indiriyorlardı. Will, Çekici'nin kaslı boynunu usulca okşadı.**

"Yarın yola çıkacağız, o yüzden yemeğinizi yiyip gücünüzü iyice toplayın," dedi. Maddie, dediklerini duymuştu.

"Gidiyor muyuz?" dedi. Sert bir fırçayla Sakar'ın tüylerini tarıyordu. Atının, kendisiyle ilgilenmesinden çok hoşlandığının farkındaydı.

"Köyde yapabileceğim başka iş yok, dolayısıyla kalmamız için bir sebep de yok. Bu gece, senin şu hikâyeci hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışırım ama olağanüstü bir durum olmazsa, diğer köye geçeceğiz."

Maddie başıyla onayladı ve birden durup etrafını dinlemeye koyuldu. Uzaklardaki nehirden gelen fışırtıları duyabiliyordu.

Köye ilk vardığımızda kulağa ne kadar neşeli ve sıcak geliyordu, **diye düşündü. Artık bundan o kadar emin değildi.**

“Buradan ayrıldığıma üzülmeyeceğim,” dedi.

O gece geç saatlerde, yatağa gitmeden önce son içkisini yudumlayan Will, meseleyi Danvers’a açtı.

“Köyde yaşayan bir hikâyeciniz var mı?” diye sordu. Havadan sudan konuşuyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Danvers, başını iki yana salladı. “Köyümüz o kadar büyük bir yer değil,” dedi. “Ara sıra gezgin hikâyeciler gelir gerçi. Aslında...” Bir şeyler daha söyleyecekti ama tam o anda, gürültücü bir çiftçi grubu seslenerek daha fazla bira istemişti. Hancı, ".özünü tamamlayamadığı için özür dilercesine omuz silkti ve tezgâhtan uzaklaştı. Bir süre, müşterilerin taleplerine cevap vermek zorunda kalacağı için Will’in yanına gelemeyecekti. Will de o esnada içkisini bitirmişti. Meyhanede daha fazla kalmasına gerek olmadığı için sessizce oradan ayrılarak ahıra döndü.

Hancının ona bahsetmek üzere olduğu konu hakkında biraz düşündüyse de bir süre sonra vazgeçti. Önemli olan sorunun cevabı alınmıştı. Köyde hikâyeci yoktu.

OTUZ DÖRT

Esseldon, Danvers Geçidi kadar büyük bir köy değildi. Nehir kenarına kurulmadığı için, doğal olarak bir un değirmenine ve değirmeni işletmek için ihtiyaç duyulan -ambarlar ve çuval üreticileri gibi- yapı ve hizmetlere ev sahipliği yapmıyordu. Tabii salla geçiş hizmeti de söz konusu değildi.

Küçük ve tatlı görünen yerleşim merkezinin, iki yanında ev ve dükkânların sıralandığı tek bir ana caddesi vardı. Biraz dışarıda, küçük bir tepenin yamacında, köyün olmazsa olmazı meyhane göze çarpıyordu. Bir yerleşim birimi ne kadar küçük olursa olsun, içinde, sakinlerinin bir araya gelip yemek ve içki eşliğinde gevşedikleri bir mekân mutlaka bulunurdu. Aynı zamanda han olarak da hizmet veren meyhanelerde ise üst kattaki odalar, gezginlere kiralanırdı.

Will, yine hanın ahırında kalmak istemiş ve hancıdan izni koparmıştı. Rob Danvers sayesinde iyi para kazanmıştı ve o parayla handaki odalardan birini tutabilirdi ancak mevsimlik işçi rolünü oynamaya devam ediyordu ve hayatını geçici işlerde çalışarak kazanan bir adamın parasını, dört duvar ve güzel bir yatak için çarçur etmeyeceği bilinen bir gerçekti.

İş bulma konusunda ise şansı yaver gitmemişti. Konuyu açtığı hancı Jerome, başını kuşkuyla iki yana sallamakla yetinmişti.

"Çiftliklerde iş olmaz," dedi. "Hasat zamanı bittiği için birkaç ay boyunca tarlalarda çalışacak adama ihtiyaç yok. Tamirat işlerini de çiftçiler bizzat üstleniyorlar. Ben de öyle. Etrafa sorabilirsin tabii ama fazla bir şey bekleme derim."

Kederle başını sallayan Will, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Neyse, bir iki gün kalır, iş var mı diye bakarım. Eşyalarımızı ahıra yerleştirelim bari."

El arabasını uçlarından yakalayıp kaldırarak önce avluya, ardından da ahıra soktu. Etrafına bakındı ve bir kova içindeki taze saman yığınını işaret ederek "Şundan zemine biraz yayalım da yataklarımızı üstüne sereriz," dedi.

Maddie, bulduğu tahta yabayla samanları sert zeminin kuru yerlerine serpiştirmeye başladı. O kadar hevesli ve heyecanla çalışıyordu ki, duvardaki çatlaklardan sızan ışıkta görülebilir bir toz bulutu oluşmuştu. Ahırda, yaşlıca bir yük atı dışında hiçbir canlı bulunmuyordu. Maddie, hapşırık nöbetleri eşliğinde bol miktarda samanı taşıdıktan sonra yabayı Will devraldı. İkindi vakti olmuştu. Köylü çocuklar gündelik işlerini bitirmiş, akşam vakti üstlenecekleri görevlerden önce sahip oldukları birkaç saatlik boş vakti değerlendiriyor olmalıydı.

Esseldon kadar küçük bir köyde doğal olarak bir okul bulunmuyordu. Çocukların eğitim ve öğretimi tamamen anne babalarına kalmıştı. Genellikle hiçbiri, okulu andıran bir eğitimden geçmezdi. Köylerde okuma yazma oranı çok düşük olurdu.

“Neden dışarı çıkıp köylü çocuklarla tanışmıyorsun?” diye önerdi Will.

Maddie, üstündeki tozlan silkeledi. Hapşıracak gibi olduysa da işaret parmağını burnunun alt kısmına bastırarak kendisini tuttu.

“Maurice Spoker hakkında bilgi edinmeye çalışayım mı?” diye sordu. Maurice Spoker, Liam’ın notlannda adı geçen Esseldonlu çocuğun adıydı. Will, birkaç saniye düşündükten sonra başını iki yana salladı.

“Tanışır tanışmaz yapma. Bunun yannı da var. Aynı hikâyeye -handa çocuğun kaybolduğunu işitmiş ve dikkatli olman için seni uyarmış olmama- başvurabilirsin. Şimdilik, Esseldon’da hikâyeciye dair bir iz var mı, ona bakalım.”

Wilkin kaşları çatılmıştı. Danvers Geçidi’ndeki çocukların konuşmalarından oraya bir hikâyecinin uğramış olduğu ortaya çıkmıştı. Maddie’nin dediğine bakılırsa, hikâyecinin adının geçmesi bile çocukları tedirgin etmişti. Danvers’m adamın hakkında hiçbir şey bilmiyor olması da bir garipti. Birden aklına bir şey geldi. Hancıya Danvers Geçidi’nde yaşayan bir hikâyeci olup olmadığını sormuştu. Belki de gezgin bir hikâyeci söz konusuydu. Belki de Rob Danvers, sözü kesildiği an, Will’e o gezginden söz etmek üzereydi.

“Ben de o esnada köydeki evleri dolaşır, yapılacak iş var mı, diye bakarım.” Önceki gün tuttuğu keskinin kaymasıyla yaraladığı ve sarmak zorunda kaldığı sol eline bir göz attı. “Şansım yaver giderse iş falan çıkmaz.”

Maddie başıyla onayladıktan sonra ahırdan dışarı çıktı. Köylü çocukların belli bir yerde toplandıklarını -köy meydanı

ya da otlak gibi bir yer olabilirdi mesela- düşünüyordu. İkinci tahmininde haklı çıkmıştı. Köyün tam ortasında, herkesin koyun ve kuzularını otlatabileceği, tavuk ve ördeklerini gezdirebileceği yemyeşil bir alan bulunuyordu. Otlağın ortasına ise hayvanların su içebilecekleri küçük bir havuz inşa edilmişti.

Maddie, çimlerin üstüne uzanan yarım düzine çocuğu fark etmişti. İçlerinden biri, ayağa kalkıp kolunu kaldırdı ve havuza bir taş attı.

Maddie, suda seken taşı izliyordu. Oğlanın, havuzun üzerinde süzülen tahta bir salı hedeflediği anlaşılıyordu. Hedefini bir metre kadar ıskalamıştı. Arkadaşlarının neşeli tezahüratları arasında yerini bir başkasına bırakarak oturdu. Rakibi, taşı tutan elini kaldırıp dikkatle nişan aldıktan sonra atışını yaptı.

Taşı, hedefe yaklaşamamıştı bile. Çimlerde oturanlardan bir kez daha alay dolu kahkahalar yükseldi. Oğlan başını arkaya çevirince Maddie'nin yaklaştığını fark etti. Diğerlerine bir şeyler söyledi ve tüm başlar yabancıya döndü. Maddie gruba utangaç bir selam verdikten sonra dizlerini kırıp beş metre ilerilerine oturdu.

Çocuklar yabancıya bakmaktan vazgeçerek oyunlarına dönmüşlerdi. Grup içindeki dört oğlan arasında bir tür yarışma düzenlendiği anlaşılıyordu. Küçük bir çocuk, ayağa kalkarak atışını yaptı. Attığı taş, hedefin birkaç santim ötesini bulmuş, salın hafifçe yalpalamasına neden olmuştu. îki kişiden oluşan kızlar grubu, neşeyle tezahürat yapıyordu. Diğer oğlanların yüzlerinden öfkelendikleri anlaşılıyordu. Dördüncü yarışmacı ayağa kalkarak atışını yaptı ama fazla acele etmiş, taşı kısa

kalmış ve su yüzeyinde bir kez sektikten sonra dibi boylamıştı. Küçük oğlan bir kahkaha attı.

Maddie, tüm bunlar olurken dalgın dalgın beline bağlı duran sapanını okşuyordu. Etrafına bakınca çimlerin üstünde çok sayıda düzgün taş bulunduğunu fark etti. İki tanesini eline alıp ayağa kalktı ve ilk yarışmacı atışını yapmak üzere yeniden ayağa kalkarken gruba yaklaşmaya başladı. Oğlan bu kez hedefe daha yakın bir atış yapmış, tahta salı hafifçe sarsmıştı. Burnunun dibinde birinin durduğunu fark edince başını çevirip Maddie'ye bir göz attı.

"İyi atış," dedi Maddie. Eliyle dalgalanan suyun ortasında yükselip alçalan hedefi işaret ediyordu. "Ben de şansımı deneyebilir miyim?"

"Kızlar taş atamaz ki," dedi oğlan. Alaycı ya da küçümseyen bir ses tonu kullanmamıştı. Ağzından çıkanlara gerçekten inanıyordu.

Maddie tebessüm etti. "Ben bir kızım ve atabilirim."

Grubun dikkatini tamamen üstüne çekmişti. Diğer oğlanlardan biri, hoşgörülü bir gülümsemeyle başını iki yana sallıyordu. Maddie, iddiasıyla kızların ilgisini çektiğini görebiliyordu. Dediklerine inanmış görünmüyorlardı ama en azından atışını görmek istedikleri anlaşılıyordu.

"Bırak da atsın, David," dedi kızlardan biri.

David kıza bir bakış attıktan sonra Maddie'ye döndü ve omuz silkerek kenara çekildi.

"Neden olmasın? Fakat yarışmaya katılabilmek için iki kuruş vermen lazım. Hedefi ilk vuran, paranın hepsini cebe indirecek."

Maddie, tebessümünü koruyarak kemerindeki keseye uzandı ve iki küçük bakır kuruş çıkarıp oğlana teslim etti.

"Kaybedince ağlama sakın ha," diye gülümseyerek takıldı ona çocuk.

Maddie, sapanım çıkarıp taşlardan birini keseye yerleştirdi. Kimse ne yaptığını tam olarak anlayamadan, hızla öne çıktı. Sol ayağını öne atıp sapanın geriye aldığı sağ elinin ucunda salınmasına izin verdikten sonra öne doğru yüklenerek atışını yaptı.

Attığı taş, vızıldayarak tahta hedefi vurmuş, etrafa kıymıklar ve sular sıçratmıştı.

Köylü çocuklar Maddie'nin sergilediği güç ve nişancılık gösterisi karşısında ayağa fırlamışlardı. O ana dek hedefe en yakın atışı yapmış olan küçük oğlan, parçalanan hedefi ardına kadar açtığı şaşkın gözleriyle izliyordu. Birden Maddie'nin sağ elinde tuttuğu sapanı fark etti.

"Bu da nedir?" dedi. Maddie sapanı görebilmeleri için yukarı kaldırdı.

"Bir sapan," dedi. Bir yandan da gülümsüyordu. "Korkmayın, paranızı almayacağım. Adil bir yanşma olmadığının farkındayım."

David kaşlarını çatıp öne çıkarak elini uzattı. Maddie, sapanı oğlanın avcuna koydu.

"Birkaç iplik ve deri bir keseden fazlası değil," dedi David.

"Doğru. Ama sayesinde çok güçlü atışlar yapabiliyorsun. Denemek ister misin?"

David, başını salladı. Maddie, oğlana, keseye taşı

yerleştirmesini ve sapanı tutan sağ kolunu geriye atarak yan dönmesini öğretti.

"Fırlatış hissini yakalamak için bırak birkaç kez dönsün," dedi. "Hızlanıp ucu hedefe bakarken arka kısmını serbest bırak."

David, ilk birkaç denemesinde başarısız oldu. Sapanı erken ya da geç serbest bırakıyor, taşlar havaya fırlıyor ya da kıyının birkaç metre ötesine, suya düşüyordu. Ama yavaş yavaş ne yapması gerektiğini kavramaya başlamıştı.

"Atışı yaparken işaret parmağını hedefe doğru çevir," dedi Maddie. Oğlan denileni yaptı ve attığı taşla küçük salın kalıntılarının hemen solundaki bir noktayı vurdu. Keyifli bir tebessümle Maddie'ye döndü.

"Harika bir aletmiş bu!" dedi.

"Azıcık pratik yaparsan hedefini daha kolay vurursun," dedi Maddie. Hedefe en yakın atışı yapmış olan küçük oğlan, birden sapana doğru hareketlenmişti.

"Bir de ben deneyeyim!" dedi. Maddie'den aldığı talimatlara uyarak atışını yaptı. David'e göre çok daha başarılıydı. Yaptığı üç atışın ikisi, parçalanmış hedefin çok yakınma düşmüştü. Üçüncü atışında heyecanlanarak sapanı gereğinden fazla çevirdi ve atışını yapmakta geç kalınca fırlattığı taş, suya ulaşamadan toprağa düştü.

Maddie kızlara döndü. "Denemek ister misiniz?"

Kızlar tereddütle bakıştılar. "Yapabilir miyiz ki?" diye sordu bir tanesi.

David, sırıtarak Maddie'yi işaret etti. "İşte size taş atmasını bilen bir kız! Demek ki oluyormuş, değil mi?" Eve ve Joscelyn

adlı kızlar, sırayla sapanı denemeye başladılar. Eve atış ilkelerini hızla kavramıştı ve kısa bir süre sonra, oldukça başarılı atışlar yapabiliyordu. Joscelyn onun kadar hızlı öğrenemiyordu ama yine de birkaç makul atış yapmayı başarmıştı. Silahın sadeliği -ve yapılan atışların şiddeti- çocukları âdeta büyülemişti.

"Bununla ava da çıkabiliriz," dedi David. Sapanı hayranlıkla izledikten sonra Maddie'ye geri vermişti.

Maddie başıyla onayladı. "Evet. Tavşan ya da kuşlan rahatça avlayabilirsiniz." Grubun diğer üyelerine döndü. "Bakın ne diyeceğim. İsterseniz yarın buluşalım ve size sapan yapmasını öğreteyim. Yanınızda kese kısmı için deri ve kayış parçalan getirmeyi unutmayın."

Çocuklann hepsinin fikir karşısında heyecanlandığı ve buluşmaya gelecekleri anlaşılıyordu. Maddie sapanı kaldınp diğerlerinin yanma oturdu.

Tamamdır, **diye geçirdi aklından.** *Beni kabullendiler.* **Kollarını başının üstüne kaldınp gerindi ve bakışlannı bir tabloyu andıran küçük köyde gezdirmeye başladı.**

"Buralarda eğlenmek için ne yaparsınız?" diye sordu.

David, başını iki yana salladı. Diğerlerinden de anlaşılmaz mınltılar geliyordu. Esseldon'da hayatın pek de heyecanlı olmadığı anlaşılıyordu.

"Pek bir şey yapmayız," dedi. "Zaten yapacak bir şey de yok."

"Yazık. Hikâyeciniz falan yok mu yani?" diye sordu Maddie. Sergilediği kayıtsız görüntüye rağmen çocuklan yakından inceliyordu ve grup içinde bir hareketlenme olduğunu sezmişti. Çocuklar önce birbirlerine, ardından da Maddie'ye

bakmaya başlamışlardı. Gözlerine korku dolu bakışlar yerleşmişti.

"Nasıl yani; hikâyeci derken?" diye sordu Joscelyn.

David, kıza ters ters baktı. Susmasını söylemek için geç kalmıştı.

Maddie, omuz silkti. "Bilirsiniz işte canım. Sokak hikâyecileri vardır ya hani. Geceleri ateş başında hayalet hikâyeleri falan anlatırlar."

Uzun bir sessizlik oldu. Çocukların rahatsızlığı, neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Maddie, masum gezgin rolünü oynamaya devam ederek üsteledi.

"Buraya gelmeden önce Danvers Geçidi'ndeydik. Oralı çocuklar bana haftalar önce köylerinden bir hikâyecinin geçtiğini söylemişlerdi. İnsanı dehşete düşüren, harika hikâyeler anlatıyormuş." Ayakkabısının bağıyla ilgileniyormuş numarası yaptı.

Bir kez daha, ortama tuhaf bir sessizlik hâkim olmuştu. Nihayet Eve, yapmacık bir sesle konuştu. "Burada öyle biri yok."

Maddie, omuz silkti. Umurunda değilmiş numarası yapıyordu.

"Öyle mi? Çok yazık. Neyse canım." Batı yönünde ağaçların tepesinden alçalmaya başlayan güneşe bir göz attı. "Gitsem iyi olacak. Yarın görüşürüz. Yanınızda deri ve kayış parçaları getirmeyi unutmayın."

Konuyu değiştirip ilgiyi hikâyeciden uzaklaştırınca grubun havası da değişmiş, çocuklar eski, neşeli hallerine geri dönmüşlerdi. Ertesi gün buluşup sapan yapmak üzere sözleştiler.

Maddie ayağa kalkarak elbisesine yapışan çimleri silkeledi. Sapanı beline tutturduktan sonra çocuklara dönerek el salladı.

“Yarın görüşürüz o zaman. Aynı saat uygun mu?”

Çocuklar, hep bir ağızdan veda sözcükleri mırıldandılar. Maddie arkasını dönüp hana doğru yürümeye başladı. Kendi kendine usulca mırıldandı.

“Hikâyeci buradan kesinlikle geçmiş. Hayatım pahasına bahse girerim.”

Hayatının gerçekten de tehlikede olduğundan haberi yoktu.

m

Will'in havadan sudan konuşurken araya sıkıştırdığı soruya "Hayır. Köyümüzde hikâyeci yok," diye cevap verdi hancı.

"Yazık," dedi Will ve kahvesinden bir yudum aldı. "Kızımı eğlendirecek bir şeyler arıyordum. Hayatı benimle birlikte yollarda geçiyor. Ne yapacak bir şeyi ne de sabit bir arkadaş grubu var."

Hancı, anlayışla başmı salladı. "Anlıyorum. Keşke biraz daha erken gelmiş olsaydınız. Birkaç hafta önce, köye gezgin bir hikâyeci uğramıştı. Çocuklar adama bayıldılar."

Will, başmı yukarı kaldırdı ama konunun ilgisini çektiğini belli etmiyordu.

"Danvers Geçidi'nde de öyle birinden söz edildiğini duyduk," dedi. Çenesini kaşıyarak düşünüyormuş numarası yaptı. "Ne diyordu kendisine?"

"Hikâyeci diyordu galiba," diye atıldı Jerome. Will, 'Hikâyeci' kelimesinin bir isim olduğunu geç de olsa kavramıştı.

“Tabii ya,” dedi. “Hikâyeci. Elbette.”

“Rengârenk kıyafetleri vardı. Parlak, mavi bir pelerinle kıpkırmızı ayakkabılar giyiyordu.” Hancı adamı hatırlamaya başlamıştı. “Biraz tuhaf görünüyordu ama sanınm yaptığı işle alakalı bir durum.”

“Tuhaf mı?” Will meraklandığını belli etmemeye çalışıyordu. “Nasıl yani?”

Jerome, umursamaz bir el işareti yaptı. “Kötü anlamda demedim canım. Tavırları, nasıl desem, biraz... abartılı gibiydi. El ve ayak bileklerine taktığı ziller nedeniyle yanına geldiğini uzaktan anlayabiliyordun. Hikâyelerini de büyük bir coşkuyla anlatıyormuş diye duymuştum.”

“Onu bizzat dinlemedin mi yani?

Jerome, başmı iki yana salladı. “Çocukları eğlendirmek için gelmişti. Yeğenime gidip hikâyelerini dinlemesi için bir kuruş verdiğimi hatırlıyorum. Çocuklarla birlikte çimlerin üstüne, havuzun kenarına oturur, hikâyelerini anlatırdı.” Akima bir şey gelince usulca gülümsedi. “Hayalet hikâyeleriydi sanırım. İşini bitirdiğinde çocukların suratlarının bembeyaz kesildiğini anımsıyorum.”

“Çocuklar korku hikâyelerinden hoşlanırlar,” dedi Will. “Tam olarak ne zaman buradaydı, hatırlıyor musun?”

Jerome, başmı geriye atıp tavana bakarak düşünmeye başladı. Nihayet cevabını verdi.

“İki ya da üç hafta önce olmalı. Spokerlann oğlu ortadan kaybolmadan birkaç gün önceydi.”

Will’in kaşları çatılmış, yüzüne endişeli bir ifade yerleşmişti. “Oğlan mı kayboldu dedin? Buralarda kaçırılma olayları mı yaşanıyor yoksa?”

Jerome, başını iki yana salladı. Bir babanın bu konuda endişelenmesini çok doğal bulmuştu. "Yok canım! Daha önce hatırladığım kadarıyla hiç yaşanmamıştı. Bana sorarsan, Maurice evden kaçtı. Babası onu gereğinden fazla döverdi."

Will son yudumu da alıp kahve fincanını tezgâha bıraktı. Başıyla hancıyı selamladı.

"Neyse, ben yatmaya gidiyorum. Yarın zorlu bir gün beni bekliyor. Etraftaki çiftlikleri ziyaret edip bana göre işleri olup olmadığına bir bakacağım."

"Köyde şansın yaver gitmedi mi?" diye sordu Jerome. Will, başını keyifsiz bir ifadeyle iki yana salladı. Jerome, anlayışla gülümsedi. "Şaşırmadım. Zor zamanlardan geçiyoruz ve köylülerin harcayacak fazla paralan yok."

"Eh, benim de yok zaten," dedi Will. Kısa bir tereddüdün ardından devam etti. "Aslına bakarsan, sakıncası yoksa senden bir iyilik isteyecektim?"

Jerome'un gözleri birden kısılmıştı. İyilik denince aklına maddi bir iyilik geliyordu. Will'in takip eden sözleri, varsayımını doğrulayacaktı.

"Bir ya da iki gece köyden uzakta kalacağım. Ben yokken Maddie'yi senin odalardan birine alabilir miyiz diyordum. İçim rahat etmiş olur. Çocuklar ortadan kaybolurken bensiz ahırda uyumasını istemem."

"Yalnızca bir çocuk kayboldu," diye savunmaya geçti Jerome. Ama Will'in yüzündeki endişeli ifadeyi fark edince geri adım attı. *Sürekli taşrada yolculuk ederek çocuğa hem annelik hem de babalık yapmak kolay iş olmasa gerek,* **diye geçirdi aklından. Nasılsa çok sayıda boş odası vardı.**

“Öyle olsun,” dedi. “Tavan arasındaki odayı alabilir. Ahırdan aldığım kirayı alırım yine.”

Will, derin bir nefes almıştı. “Çok sağ ol. Bir de onun hakkında endişe etmek istemiyorum da.”

Jerome’a dönüşte birkaç av hayvanı getirmeye karar vermişti. Hancı, yumuşak kalpli bir adamdı ve çaresiz olduğunu görünce ona yardım etmeye karar vermişti. Arkasını dönüp çıkışa doğru yürümeye başladı.

Will’in köyden ayrılacağını duyan Maddie “Ne kadarlığma gidiyorsun?” diye sordu.

“Bir ya da iki gün. Boyletown’a at sürüp Hikâyeci denen şu herifin oraya da uğrayıp uğramadığını soruştururum diyordum.”

Gezgin hikâyecinin adı hakkındaki yanlış anlamadan çırağına söz etmiş, Maddie de onun gibi şaşırmıştı. İfadenin bir isim olduğunu kavrayınca her şey aydınlanmış görünüyordu.

“Danvers Geçidi’ne, ardından da buraya geldiğini biliyoruz,” diyen Will, kaşlarını çatmıştı. “Keşke Danvers Geçidi’ne tam olarak hangi tarihte vardığını sormayı akıl etmiş olsaydık. Jerome, herifin köylü çocuk ortadan kaybolmadan birkaç gün önce geldiğini söyledi.”

“Ayrıca Maurice Spoker’a ailesi tarafından kötü muamele edildiğinden de söz etmiş,” dedi Maddie. “Tıpkı Carrie Clover ve babası arasındaki ilişki gibi.”

Will’in gözleri kısılmıştı. “Evet. Tesadüfler üst üste eklenmeye başlıyor gibi, değil mi?”

Maddie, başıyla onayladı. "Sen yokken benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Köylü çocuklarla iletişim kurmaya devam et. Şu mavi pelerinli, kırmızı ayakkabılı hikâyeci hakkında bir şeyler öğrenmeye çalış. Jerome, çocukların adama bayıldıklarını söyledi."

"Bana hiç de öyle gelmedi," dedi Maddie.

"Neyse işte, ne öğrenebilirsen kârdır. Ama dikkatli ol. İsteksiz davranırlarsa üstlerine fazla gitme sakın." Will birden aklına yeni bir şey gelmiş gibi konuşmaya devam etti. "Bu arada, odaya geçince handa biraz işe yaramaya bak. Yatağını kendin topla ve mutfak çalışanlarına yardım et."

"İyi bir aşçı sayılmam," diyecek oldu Maddie.

"Ben de zaten bulaşık yıkamaktan söz ediyordum," dedi Will.

Maddie, korkuyla gerilermiş gibi yaptı. "O konuda eğitimli değilim ama."

Wilkin yüzüne şüphe dolu bir ifade oturmuştu. Maddie daha önce bulaşık yıkarken kendisini izlemiş ve yardım etmek istemişti. Fırsat şimdi karşısına çıkmıştı.

"Eminim kolayca kavrarsın," dedi. "Simya deneyi falan yapacak değilsin ya."

SEE*————

Maddie'nin çocuklara, mavi pelerinli esrarengiz Hikâyeci'ye dair daha fazla soru sormasına gerek kalmayacaktı. Ertesi gün öğleden sonra, kararlaştırdıkları gibi buluşup sapanlannı

hazırlamak üzere çimlerin üstüne oturdular. Maddie, yanında getirdiği küçük bıçağı, şeritleri uygun büyüklüklerde keserek sapanın kese kısmını oluşturabilmeleri için çocuklara ödünç vermişti. Çimlerin üstünde başka biri daha vardı. Adamın yamalı iş gömleğine ve biçimsiz eski şapkasına bakılırsa, bir çiftlik çalışanı olmalıydı. Çite yaslanmış, dalgın bakışlarla çocukları izliyordu. Ayaklarının dibinde, lekeli bir kumaşa sanlı bir paket duruyordu.

Grup yarım daire şeklinde oturmuş, dallan kesip şekil verme ve dikme işine gömülmüştü. David, Maddie ile göz göze geldi ve ayağa kalkarak başıyla yanma gelmesini işaret etti. Maddie de ayağa kalktı ve diğerlerinden uzaklaştılar. Maddie'nin gözlerine beklenti dolu bakışlar yerleşmişti.

"Bir şey mi diyecektin?" diye sordu.

David, etrafına bakındı. Maddie oğlanın tedirginliğini görebiliyordu. *Hayır,* **diye geçirdi aklından. Tedirginlikten öte bir şeydi bu. David korkuyordu.**

"Şu Hikâyeci," dedi David sonunda. "Onun hakkında daha fazla soru sorma. Hepsinden önemlisi, sakın babana ondan söz etme." Endişeyle ekledi, "Dün ona bir şey anlatmadın, değil mi?"

Maddie başını iki yana salladı. "Hayır ama neden bir şey söylememeliyim?"

"Bize bazı şeyler anlattı. Söylediklerini yetişkinlere iletmememizi, aksi takdirde başımıza kötü şeyler geleceğini söyledi."

Gözleri fal taşı gibi açılan Maddie, titreyen bir sesle "Ne anlattı size?" diye sordu. David'in tedirginliği ona da bulaşmıştı.

David ayak değiştirdi. "Başlarda normal hikâyelerdi. Bazı-

lan komik, bazılarıysa korkutucuydu. Hepsiyle çok eğlendik. Çoğunlukla Alden Geçidi'ndeki Ogre ve Tralee'nin Kocaman Yeşil Trolü gibi, daha önce duymuş olduğumuz şeylerdi."

Maddie, başıyla onayladı. Sözü geçen hikâyelerin ikisi de tanınmış birer halk öyküsüydü. Anlatıcısına göre ayrıntılar değişirdi tabii fakat ana hatları hep aynı olurdu ve öyküleri dinleyen çocukların korkması amaçlanırdı.

"Ama sonra, bize Gece Hırsızı'ndan söz etti," dedi David. Sesini iyice alçaltmıştı.

"Gece Hırsızı mı?" diye tekrar etti Maddie. İsmi duymak bile tüylerini diken diken etmişti. Kulağa o kadar uğursuz, o kadar korkunç geliyordu ki.

David başını salladı ve tedirginlikle kuruyan dudaklarını yaladı.

"Kapkara kıyafetlere bürünmüş, siyah bir maske ve pelerin takan, esrarengiz bir hayaletmiş Gece Hırsızı. Köylerde ortaya çıkar ve çocukları kaçırırmış."

"Nereye kaçınrmış?" diye sordu Maddie. Kalbi hikâye ilerledikçe daha da hızlı atmaya başlamıştı. David'e iyice yaklaşarak sesini alçalttı. "Onlara ne yapıyormuş?"

David omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Kaçırılan çocukları bir daha gören olmuyormuş." Bir kez daha dönüp etrafına baktı. Maddie de farkında olmadan aynı şeyi yapmıştı. Diğerleri kendilerini sapan yapımına kaptırmışlardı.

"Hikâyeci dedi ki, Gece Hırsızı'm görmemiz halinde kimseye bir şey söylemeyecekmişiz. Onu görmemiş gibi yapacakmışız. Yetişkinlere Gece Hırsızı hakkında tek kelime etmeyecekmişiz."

“Ya ederseniz?” diye sordu Maddie. Sesi artık bir fısıltıya dönüşmüştü.

“Hırsız bunu öğrenir ve çenesini kapalı tutmayı becere-meyen çocuğun peşine düşermiş. Gece olunca kaçırdığı çocuk, bir daha ailesini göremezmiş.”

Uzun bir sessizlik oldu. İkisinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı. David’in korku dolu hali, Maddie’ye de bulaşmıştı. O an Redmont’ta, ormanın içindeki küçük kulübede olmayı isterdi. Bir ses duyunca tedirginlikle arkasına döndü. Oraya vardığında, çite dayanmış duran işçiye benzer adam, yerini terk etmiş ve onlara yaklaşmıştı. Çimlere oturmuş, çıkının-dan çıkardığı bir kalıp peynirden kendisine kalın dilimler kesiyordu. Maddie ile göz göze gelince gülümseyerek ye-meğine döndü. Maddie, adamın konuştukları şeylere kulak misafiri olup olmadığını merak etmişti. Muhtemelen onları duyamayacak kadar uzaktaydı ama yine de konuşurken sesi-ni alçaltmayı ihmal etmedi.

“Maurice Spoker’ı da Gece Hırsızı mı kaçırdı dersin?” diye sordu.

David, irkilerek bir adım gerilemek zorunda kalmıştı. Ya-kınlardaki çiftlik çalışanından haberi olmadığı için şaşkınlıkla sesini yükseltti. “Maurice’i nereden duydun sen?”

Maddie, Maurice Spoker adını dile getirerek hata yaptığı-nı fark etmişti. Çimlerde oturan işçiye anlamlı bakışlar atarak David’e alçak sesle konuşmasını işaret etti ve sözlerine devam etti. “Babam meyhanede ondan söz edildiğini duymuş. Bana da o anlattı. Maurice Spoker adlı bir çocuğun kaybolduğunu ve

karanlık çöktükten sonra dikkatli olmamı söyledi. Maurice'i Gece Hırsızı mı kaçırdı sence?"

David tereddüt etti. Maddie'nin açıklamalarından tatmin olmuşa benziyordu. Usulca başıyla onayladı.

"Başka kim kaçırmış olabilir ki?" dedi.

OTUZ ALTI

W

Gece Hırsızı, dişlerini elindeki tavuk buduna geçirip yüzünü ekşitti. Et, düzgün pişmemişti ve kemiğe yakın kısımları, hâlâ kırmızı ve kanlıydı.

Önceki gece, çevredeki çiftliklerin birinden çaldıkları tavukları pişirmekten sorumlu olan çete üyesine ters bir bakış attı.

"Harold! Bu tavuk çiğ!" diye çıkıştı. "Yemek pişirmeyi nerede öğrendin sen be?"

Esmer, tıknaz bir adam olan Harold, bakışları, asık bir suratla sahibine iade ederek "Usta bir aşçı olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim," diye cevap verdi. Tavuğu bir ağaç dalının üstüne sermiş ve ateşin üstünde kızartmıştı. Fakat alevlerin şiddetini kaybedip sıcak közlere dönüşmelerini beklemediği için hayvanın dış derisi yanıp kararmaya başlamıştı. Etin içinin de ateşten benzer bir şekilde etkileneceğini düşünerek tavuğu ateşten almış ve liderine servis etmişti.

Hırsız, elindeki budun kemiğini çalılara doğru fırlattı. Hıncını alamadığını fark edince tavuğun kalan kısmını da kaldırıp kemiğin peşi sıra gönderdi.

“Biraz peynirle ekmek getir bana!” diye emretti. “O kadarını sen bile becerebilirsin. Yanma bira da koy.”

Harold, kendi kendine öfkeyle mırıldandıysa da sesini yükseltmemeyi tercih etti. Acı tecrübeleri, ona Hırsız’ın çabucak öfkelendiğini -ve öfkelenince gözünün hiçbir şey görmediğini- öğretmişti.

Çocukları kaçıran çetenin lideri, simsiyah giyinmişti. Evleri basıp çocukları kaçırırken de aynı renk kıyafetlere bürünmeyi tercih ediyordu. Bel bölgesinde yavaş yavaş yağlar birikmeye başlasa da ortalamadan uzun, yapılı bir vücudu vardı. Bir zamanlar -neredeyse beyaza çalacak kadar- sarı olan saçlan, artık kirli gri bir renk almıştı ve keçeleşmiş şeritler halinde omuzlarına dökülüyordu. Gece Hırsızı’nın saçlarını sık sık yıkamak gibi bir alışkanlığı olmadığı anlaşılıyordu.

Sıradan yüz hatları vardı. Bel bölgesini andıran yağlanma belirtilerine rağmen güçlü bir çeneye sahipti. Gözleri ve ağzı dışında yakışıklı olduğu bile söylenebilirdi. Sarıya çalan gözleri, solgun solgun parlıyordu. Bir keresinde, bir adam, gözlerinin, kurt gözlerine benzediğini söylemişti. Hırsız, adamı birkaç dakika içinde bunu söylediğine pişman etmişti gerçi. Zalim bakışlı, soğuk gözleri, kenarları kıvrık, ince dudakları ile tamamlanıyordu. Hırsız’ı daha önce gülümserken gören olmamıştı.

Harold, liderinin önüne yerleştirdiği tahta tabağa tuzlu peynirden kestiği iri bir parçayla ekmeğin köşesini yerleştirdi. Hırsız kemerindeki bıçağını çıkarıp peynirden bir dilim kestikten sonra homurdanmaya başladı.

“Biram nerede?” diye sordu. Takipçisi aceleyle erzak dola-

bina döndü ve küçük bir fıçıdan bir kupa bira doldurdu. Hırsız, kupa önüne konunca bir kez daha homurdanmayı tercih etmişti. 'Teşekkür ederim' ifadesi kelime haznesinde bulunmuyor olmalıydı.

Geçici olarak karargâh haline getirdikleri kampta, Hırsız ve mavi pelerinli Hikâyeci de dâhil olmak üzere tam dokuz kişiydiler. Yaşlan onla on dört arasında değişmekte olan beş çocuk tutsağı geniş bir ağacın dibine, yan yana zincirlemişlerdi. Hırsız, dönüp yağmurdan korunsunlar diye dallann üstüne atılmış olan yırtık bir muşambanın altma büzüşmüş, bekleyen tutsaklara baktı. Çete üyeleri, ikişer kişilik çadırlan paylaşıyorlardı; Gece Hırsızı hariç. Çete liderinin, takipçilerinin çadırlanna göre daha büyük bir çadm vardı ve onlar battaniyelerle idare ederken kendisi katlanabilen küçük bir yatağın keyfini sürüyordu.

Aylardır Trelleth Baronluğu'nu oluşturan küçük köylerden çocuk kaçırıyorlardı. Diğer yerleşim merkezleriyle iletişim kuramayacak kadar uzakta kalan ücra köyleri özellikle tercih ediyorlardı. Köy halkı baronluk sınırları içerisinde, kendileri gibi çocukları kaçırılan başka köyler olduğunu öğrendiğinde, Hırsız ve adamları çoktan sırra kadem basmış oluyordu.

Gece Hırsızı'nın bizzat icat ettiği sistem, harika bir şekilde işliyordu. Hikâyeci köye giriş yapıyor, köylü çocukların güvenini kazanıyor ve kaçıracakları çocuğu seçiyordu. Ortadan kaybolunca kendi istekleriyle kaçtıkları zannedilsin diye, anne babalan tarafından kötü muameleye maruz kalan çocuklar tercih ediliyordu. Anne ve babalan çocuklannı anyorlardı belki ama düzenli bir arama ve kurtarma çalışması asla başlatılmıyordu.

Hikâyeci, köyün çocuklarıyla tanışıp hedefini belirledik-

ten sonra yöntem değiştiriyordu. Başlarda onlara eğlenceli ve keyifli dakikalar sunan öyküleri, bir anda karanlık korku hikâyelerine dönüşüyordu. Hikâyelerine memleketi gezip çocukları kaçıran ve onları kendi diyarına götüren, hayali bir Gece Hırsızı kişiliği konu oluyordu. Çocukları, Hırsız köylerini ziyaret ederse, hakkında kimseye tek kelime etmemelerine dair uyarıyordu. Anne babalarıyla ya da diğer yetişkinlerle bu konu hakkında asla konuşmamaları gerekiyordu.

Çenelerini sıkı tutmamaları halinde, Hırsız durumdan haberdar oluyor ve intikamını almak üzere çocukların peşlerine düşüyordu.

Hikâyeci, işinin ehli bir öykü ustasıydı. Köyden ayrıldığında, çocuklar kendilerini korkudan ne yapacaklarını şaşırmış bir halde buluyorlardı.

Kısa bir süre sonra içlerinden biri ortadan kaybolsa bile, iyi planlanmış bir üçkâğıdın kurbanı oldukları için ağızlarım açıp tek kelime etmiyorlardı. Çetenin ziyaret ettiği köyler gibi fakir yerleşim merkezlerinde, genellikle çok sayıda çocuk, aynı odada yatardı. İçlerinden biri olur da uyanıp karalara bürünmüş sureti görürse Hikâyeci'nin yüreğine salmış olduğu korku tarafından engelleniyor ve battaniyesinin altına büzüşüyordu. Çocuklar müdahale etmeleri, Gece Hırsızı hakkında ulu orta konuşmaları ya da alarm vermeleri halinde, arkadaşlarıyla birlikte kendilerinin de kaçırılacağını biliyorlardı.

Gece Hırsızı'nın çetesi, bir yıldan beri bu şekilde faaliyet göstererek baronluktan baronluğa geçiyor, yetkililerin faaliyetlerinden haberdar olmamaları için sık sık yer değiştiriyordu.

Yeni bir bölgeye yerleştikten sonra, çocukları kaçırma-

ya başlıyorlardı. Yeterince -on ya da on iki kadar- tutsaklan olunca faaliyetlerinin diğer safhasına geçiyorlardı.

Gece Hırsızı, toynak sesleri duyunca başını kaldırdı. Keşfe gönderdiği adamlardan bir tanesi, kampa dönmüştü. Adamın sırtında yamalı bir çiftçi gömleği, başında da şekilsiz bir hasır şapka vardı. Kıyafeti sayesinde, çetenin geçmiş olduğu köy ve mezralara neredeyse fark edilmeden girip çıkabiliyordu. Etrafına bakındı ve Hırsız'in masasında öne doğru yayılarak oturmuş olduğunu fark edip hızla o tarafa yöneldi.

"Canımız sıkılabilir," dedi kısaca. Liderinin karşısına oturup Gece Hırsızı'nın biraz önce azarladığı aşçıya döndü. "Harold! Bira getir bana!"

Harold mırıldanmaya başlasa da fıçıdan bir kupa daha doldurdu. Çetenin içinde bir rütbe sıralaması söz konusuydu ve kendisi en altlarda yer alıyordu.

Kaşlarını çatan Gece Hırsızı, "Nerede?" diye sordu.

Keşfe çıkan adamı, elini kaldırıp Harold'm, köpüğü kenarından taşan birasını önüne koymasını bekledi. Üstüne başına bulaşan köpüklere aldırış etmeden kupayı ağzına götürdü ve bir dikişte bitirerek sertçe masaya vurdu.

"Esseldon," dedi ve geğirdi. Hırsız'ın kaşları bir kez daha çatılmıştı. Esseldon'a kısa bir süre önce uğramışlardı. Ağacın altına sıralanmış tutsaklara bir göz atıp hangisini oradan kaçırdıklarını hatırlamaya çalıştı ama haftalardır çocuk topluyorlardı ve suratlar artık birbirine karışmıştı.

Hikâyeci'nin köylü çocukların yüreklerine saldığı korku, anne ve babaların Gece Hırsızı hakkında tek kelime dahi duymalarına engel oluyordu.

Genellikle.

Tabii diğerlerinden daha cesur ya da budala çıkan bir çocuğun çenesini tutamama ihtimali de yok değildi. Öyle bir şey olması halinde, köylüler bölgelerindeki tehlikeden haberdar olacak ve muhtemelen kayıp çocuğun peşinden kurtarma ekipleri göndereceklerdi. Çetenin yakalanmamak için başka bir baronluğa kaçması gerekecekti. Gece Hırsızı, bu tür olaylardan erken haberdar olabilmek amacıyla, keşif için köylere adamlarını gönderiyor ve sırlarının güvende olup olmadığını öğreniyordu.

Belli ki Esseldon'daki çocuklardan bir tanesi çenesini tutamamıştı.

"Boşuna endişe etmiş de olabilirim," diye devam etti keşifçi. "Ama etrafına sorular soran genç bir kız var."

"Köylülerden biri mi?" diye sordu Hırsız.

Diğeri başını iki yana salladı. "Hayır. Babasıyla seyahat eden bir gezgin. Adam kendine iş arıyor ve handa kalıyorlar. Kızın, köylü çocuklardan birini, Hikâyeci -ve kaçırdığımız oğlan- hakkında sıkıştırdığını duydum. Henüz bir şey öğrenemedi ama yine de bilmen gerekir diye düşündüm."

Gece Hırsızı, çenesini, sağ elinin başparmağıyla diğer parmaklarının arasına almış sıvazlıyordu. Çocuklardan birinin konuşması ihtimali her zaman mevcuttu. Esseldon'a keşif için adamını göndermiş olması, işlerine yaramıştı.

"Kızcağıza onun gibi tuhaf sorular soranların başına neler geldiğini göstersek iyi olacak," dedi. Arkasını dönüp kamp ateşinin etrafında oturan adamlarına doğru bağırdı.

"Benito! Gel buraya. Sana bir görev vereceğim!"

Bu iş için en uygun kişi o, **diye aklından geçiriyordu. Benito, birkaç sene önce bir dövüş sırasında boğazına bir darbe almış, sonrasında kulak tırmalayıcı bir fısıltıyı andıran bir sesle konuşmak zorunda kalmıştı. Aldığı yara nedeniyle öfkeli ve aksi bir adama dönüşmüştü ve Hikâyeci'nin talimatlarına uymayan çocukları korkutmaya bayılırdı.**

Benito, masaya yaklaşarak alnına götürdüğü tek parmağıyla liderini selamladı.

"Emret, *Jefe*,**" dedi. Gece Hırsızı'na İberya dilinde 'şef' ya da 'patron' anlamına gelen kelimeyi kullanarak hitap etmişti. Benito'nun İberya aksam, sert bir fısıltıyı andıran sesini bastırıyordu. İkisinin karışımı, herhangi bir çocuğu korkutmaya yeterdi.**

Gece Hırsızı, keşfe çıkan adamını işaret ederek "Esseldon'da sorular soran bir kız varmış, Robert sana neye benzediğini ve onu nerede bulacağını söyleyecek," dedi. Umursamazca "Bu gece oraya gidip kızı korkutacaksın. Canın çekerse onu gebertebilirsin de," diye ekledi.

Benito'nun esmer suratına zalim bir tebessüm yerleşmişti.

"Zevkle, *Jefe."*

OTUZYCDİ

Maddie öğle vakti, gölgeler henüz uzamaya başlamadan önce köyden uzaklaşarak Sakar'm yanma vardı. Will doğal olarak Çekici'yi yanma almış, dolayısıyla Sakar, yolun hemen kenarındaki açıklıkta tek başına kalmıştı. Maddie, atı için endişelenmiş olmasına rağmen Sakar kendi başınayken de halinden memnun görünüyordu.

Maddie, atının tüylerini taradı ve ona yanında getirdiği iki elmayı yedirdi. Su kovasını açıklığın yakınındaki küçük dereden doldurdu. Sakar suyunu dereden de içebilirdi ama dereyle yolun arası boştu ve yoldan geçen gezginler tarafından görülme riski vardı.

Ya da başka amaçları olan kişiler, **diye geçirdi aklından Maddie. Son yirmi dört saat içinde dinlemiş olduğu hikâyeleri aklından geçiriyordu.** *İyi ki ortalık hâlâ aydınlıkken Sakar 'ın yanına gelmişim,* **diye düşündü. Karanlık bastırdıktan sonra onca yolu yürümesine imkân yoktu. Gün kararmadan acele adımlarla köye döndü.**

Esrarengiz Gece Hırsızı'na dair dinlediği hikâyeler canını

sıkmıştı ve geceyi, hanın korunaklı dört duvarı arasında geçireceği için çok memnundu. Kendisine verilen çatı katındaki odanın sağlam bir kapısı vardı. Kapının güçlü kilidi sayesinde kendisini güvende hissediyordu ama yine de gerginliğini atamıyor ve beklenmedik bir ses duyması halinde, elinde olmadan irkiliyordu. Merdivenlerdeki ayak sesleri, olduğu yerde donup kalmasına ve dikkatle etrafı dinlemesine yol açıyordu. Mantığı ona, ayak seslerinin Jerome, karısı ya da han çalışanlarından birine ait olduğunu söylese de, etraf yeniden sessizleşinceye kadar elini, yatak başının üstüne asılı saks bıçağının kabzasından ayıramıyordu.

Will'in dediğini yapmış ve mutfak ahalisine yardımcı olmayı teklif etmişti. Önerisi, doğal olarak büyük bir coşkuyla kabul edilmişti. Her şey bir yana, en azından birkaç saatini binlerinin yanında geçirmesini sağlamıştı. Mutfağın an kovanını andıran hareketli hali, merdivenlerin tepesindeki küçük odadan sonra memnuniyetle karşıladığı bir değişim olmuştu.

Jerome, saçlannı bir eşarpla toplayıp önlüğünü başından geçirdikten sonra diplerini kazıdığı yağlı tabaklan mutfaktaki ateşin üstüne yerleştirilmiş olan, içi sabunlu suyla dolu, iri, demir kazana aktaran genç kızı takdir dolu bakışlarla izliyordu. Maddie, tabaklan bir süre suyun içinde beklettikten sonra uzun, tahta bir fırçayla iyice ovalıyordu. Birkaç dakika içinde suratı buhar nedeniyle kızarıp nemlenmiş, kolları dirseklerine kadar sabun köpüğüne batmıştı. Bulaşık işi bitince mutfağı ve meyhaneyi süpürmeye girişmişti. Son müşteriler de hancıyla vedalaşıp meyhaneyi terk ettiklerinde, hâlâ işinin başındaydı. Bazı müşteriler, çıkarken akşamdan beri hamaratlığına hayran kaldıkları genç kızı da selamlamışlardı.

Meyhane boşaldığında saat nispeten erkendi. Hafta içiydi ve taşralılar hafta sonu haricinde erken yatıp erken kalkmayı tercih ederdi.

Maddie, işini bitirip süpürgeyi bölmesine yerleştirirken Jerome meyhane kısmına gelmişti. Ön kapıya yaklaşarak biri yukarıda, diğeriyse aşağıda bulunan kalın demir sürgüleri itti ve kapıyı kilitledi. Maddie'ye dönerek gülümsedi.

"Emma ve Ted gidince mutfak kapısını da sürgülerim," dedi. Babası yokken tedirgin olmasın diye genç kıza güven vermek istemişti. Gece boyunca canını dişine takarak çalışan Maddie'den hoşlanmıştı. Will'den oda için ahır ücreti alacak olsa da, sıkı çalıştığı için kızcağızın eline birkaç kuruş tutuşturmaya karar vermişti.

Maddie, adama dönerek gülümsedi. Kapılar sağlam meşe ağacmdandı ve iç kısımlarında, dıştakine çapraz şekilde yerleştirilmiş, ikinci bir kalas bulunuyordu. Meyhanede değerli sayılabilecek çok sayıda malzeme -şarap ve bira fıçılarıyla soğuk yiyeceklerin yanı sıra gece boyunca müşterilerden tahsil edilen paralar- bulunuyordu. Meyhane, büyük olasılıkla köyün en güvenlikli binasıydı.

Aşçı Emma ve yamak Ted, onlara iyi geceler diledikten sonra evlerine gitmek üzere handan ayrılmışlardı. Jerome mutfağa geçip ahır avlusuna açılan kapıyı kilitledi. Alçak tavanlı, iri oda boyunca dolanarak mumlan ve merkezi kirişte asılı duran iri feneri söndürdü. Odada kalan tek ışık kaynağı şömineydi. Ateş sönmeye yüz tutmuş, odamn köşelerine titrek gölgeler gönderiyordu. Handa Jerome ve kansı Tildy ile Maddie'den başka kimse kalmamıştı. Hancı ile kansı, binanm alt katının yansını kaplayan

küçük dairelerinde kalıyorlardı. Birinci katın kalan kısmında konuklara ayrılmış üç yatak odası bulunuyordu. Maddie'nin odası ise yukarıdaki eğimli çatı katında yer alıyordu.

"Uyuma vakti, Maddie," dedi Jerome. "Mumunu dikkatli taşı ve yatmadan önce söndürdüğünden emin ol."

Akşamki neşeli gürültülerin ardından han, bir anda tuhaf bir sessizliğe gömülmüştü. Maddie kalaylı bir tepsiye yerleştirdiği mumun alevini, boştaki eliyle koruyarak basamakları çıktı. Hanın her yanından rüzgâr giriyordu ve gece ayazı bastırmıştı.

Çatı katı, âdeta buz kesmişti. Zemin kata hâkim olan ısının yukarı hiçbir şekilde çıkmadığı anlaşılıyordu. Maddie elbisesini çıkarırken usulca titredi. Küçük bir tereddüdün ardından, çantasına uzanarak çıkardığı yün pantolonunu ve yeleğini giydi. Kaim çoraplarını da giymeyi ihmal etmemişti. Nihayet yatağa girip çifte battaniyesini boğazına kadar çekince biraz rahatlamış ama henüz ısınmamıştı. Gece boyunca şiddetini artıran rüzgâr, hanın üst katlan boyunca ıslıklar çalarak dolaşıyor, içeri nüfuz edebilmek amacıyla duvarlardaki sayısız deliği arıyordu. Tavan arasındaki küçük pencere, yoğun esintiler karşısında zangırdayıp duruyordu.

"Tam da dört duvar arasında kalınacak geceymiş," diye mırıldandı Maddie. Kulaklan rüzgânn neden olduğu minik gürültülerle doluyordu; evin döşemeleri gıcırdayıp birbirlerine sürtünüyordu. Seslere tam alışmışken yeni bir tanesi ortaya çıkıyor ve tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Battaniyelerin altında gergin bir şekilde uzanan Maddie, sesi birkaç dakika dinliyordu, ta ki korkulacak bir şey olmadığına kanaat getirinceye kadar.

Rüzgâr duvarları döverken Maddie'nin eli, yatağın baş kısmında asılı duran saks bıçağının kınına gitti. Bıçağı elini kabzasından çekmeden yastığın altına soktu.

Kalın uçlu silahın verdiği güvenlik hissiyle birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Ve uyandı.

Gözleri açılmış ama onun dışında vücudunun hiçbir yeri oynamamıştı. Anlık bir tereddüt dışında, nefes alıp verişi de birkaç saniye önceki haline -derin, düzenli ve ahenkli soluklara- dönmüştü. Will çırağını, en ufak bir tehlike belirtisi sezdiğinde bile, uyandığını dışarıya belli etmeyecek şekilde eğitmişti. Maddie, önünü görebilmek için gözlerini hafifçe araladı ve aceleyle yeniden kapattı.

Odada kendinden başka birinin ya da bir şeyin bulunduğunu sezmişti. Yatağın yanında ayakta duran biri vardı. Maddie sağ tarafına dönmüş, kapının aksi yöne bakıyordu. Sağ eliyle yastığının altındaki saks bıçağını kavramıştı. Odadaki her kim ya da ne ise, arkasında kaldığı için göremiyordu. Ne bir ayak ne de soluk sesi duymuştu. Rüzgâr dışarıda pencere ve duvarları dövmeye devam ediyordu.

Ama Maddie, odadaki yabancı varlığı *sezebiliyordu.* **Adamın teki, muhtemelen kötü niyetleri olan adamın teki, burnunun dibine kadar girmişti.**

"Bana numara yapma, kızım. Uyanık olduğunun farkındayım. Sakın kımıldama. Arkanı dönmeye çalışma. Yastığının altında her ne varsa, bırak orada kalsın."

Yabancı, boğuk, kısık bir fısıltıyla konuşuyordu. Maddie adamın aksanından ve kullandığı kelimelerden yabancı oldu-

ğunu çıkarmıştı. Yerinden kımıldamaya cesaret edemiyordu. İçinden başını çevirip saks bıçağıyla adamın üstüne çullanmak geliyordu ama bunun için yeterli irade gücüne sahip değildi. Bir hışırtı duydu. Adam usulca kımıldamıştı. İçeri nasıl girmişti acaba? Jerome ön kapı ve mutfak kapısını sıkıca sürgülemişti. Kendisi de yatmadan önce kapısını kilitlemişti.

Aklını meşgul eden soruyu düşünerek cevaplayamayacağını fark etti. Davetsiz misafir, öyle ya da böyle içeri girmeyi başarmıştı.

"Etrafta bazı sorular soruyormuşsun, evlat," diye fısıldadı ses. "Bu, hiç hoşuma gitmedi. Senin açından iyi sonuçlan olmaz. Konuştuğun oğlan için de."

Maddie'nin kalbi sıkışmıştı; hem kendisi hem de David adına. David, savunmasız bir köylü çocuğuydu. Anne ve babası, sıradan bir köylü çiftiydi. Muhtemelen cesur insanlardı ama savaşçı değillerdi.

"Gece Hırsızı hakkında konuşanların başına neler geldiğini görüyorsun. Arkadaşının başına da aynı şeyin gelmesini istemezsin. Ya da senin. O yüzden çeneni kapalı tutacaksın. Anlaşıldı mı?"

Maddie, bir şey söylemedi. Uyanık olduğunu belli edip etmemesi gerektiğine karar verememişti ama sessizlik giderek çekilmez bir hal alıyordu.

"Anlaşıldı mı **dedim?" diye üsteledi davetsiz misafir. Bir cevap beklediği anlaşılıyordu. Maddie cevap vermek istese de korkudan ağzı kurumuştu. Nihayet, fısıltıyı andıran bir sesle, konuşmayı başardı.**

"Anlaşıldı."

Bir kez daha hışırtılar duyuldu. Maddie adamın kendisinden uzaklaşmaya başladığını fark etti.

"İyi anladığına emin ol," diye devam etti ses. Maddie çekilen kapı sürgüsünün tıkırtısını duydu. *Gidiyor,* **diye geçirdi akimdan. Yüreğinin ferahladığını hissetti. Menteşeler gıcırdadı ve kapı açıldı. Yabancı bir kez daha konuşmaya başladı.**

"Beni aramaya ya da takip etmeye kalkma sakın. Yoksa karanlık bir gecede Hırsız'ı kapında bulursun."

Maddie, usulca ürperdi. Gece Hırsızı'ndan söz edilmesi üzerine âdeta kanı donmuştu. Kapı usulca kapandı. Adam gitmişti.

Maddie, en az yirmi saniye boyunca kımıldamadan yatmaya devam etti. Korkudan hareket edemez hale gelmişti. Korkusunun yerini yavaş yavaş öfkesi alıyordu. Karanlıkta fısıldayan bir sesten korkacak aciz bir çocuk değildi ki. O, bir Orman Muhafızı çırağıydı! Saks bıçağını, fırlatma bıçağını, yayını ve sapanım kullanmasını biliyordu. Bir gün ihtiyaç duyması ihtimaline karşı, silahsız dövüş eğitimi bile almıştı. Yetenekli silahşorlardan oluşan, mağrur bir birliğin üyesiydi; hem de ilk kız üyesi! Davetsiz misafir, ona yüzünü bile göstermeye cesaret edememiş, bir korku hikâyesinden fırlamış hayali bir karakterle onu sindirmeye çalışmıştı. Korkup orada yatmaya devam etmesi halinde Birliğin yüzünü kara çıkarmış, kızlardan Orman Muhafızı olamayacağını iddia edenlerin (sayılarının çok olduğunu biliyordu) ekmeğine yağ sürmüş olacaktı.

Harekete geçmesini, akimdan geçen bu son düşünce sağlamıştı. Bacaklarını yatağın yanından sarkıtıp yastığın altındaki bıçağı çıkardı. Kıyafetleri, soğuk hava nedeniyle zaten sırtın-

daydı. Kapıya yönelecek olduysa da tereddüt etti. Sapanı ve bıçağının kını, yatağın başında asılı duruyordu. Kın kemerinde ayrıca, içinde yirmi kadar demir bilye bulunan kesesi de asılıydı. Uzanıp ikisini birden aldı ve kemeri omzundan geçirip bıçağını kınına soktu. Sapanı her an kullanabileceği şekilde, sağ eline almıştı. Kapıyı açarken sol eli kesesine gitti ve ağır, pürüzsüz bilyelerden birini çıkarıp sapanmın içine yerleştirdi.

Usulca merdivenleri inmeye başladı. Gıcırtıları en aza indirebilmek için ayaklarını, basamakların duvar kenarında kalan kısımlarına basıyordu. Meyhane salonuna girince hızla etrafına bakındı. Pencere, ardına dek açıktı ve sürgüsü yamulmuştu. *Davetsiz misafir içeriye buradan girmiş olmalı,* **diye düşündü. Ön kapı da hafifçe aralıktı. Hızla kapıya yöneldi ve açmak için elini uzatmak üzereyken durdu.**

Kalbi güm güm atıyordu. Aceleyle dışarı çıkmanın yanlış bir hareket olacağını fark etmişti. Adam bir yerlere gizlenmiş ve peşinden gelen olup olmadığını gözlüyor olabilirdi. Kapıyı hafifçe açtı ve duvara yakın kalacak şekilde, alçak saçakların karanlık gölgesine sığınarak dışarı süzüldü.

Sokağı gözlemeye başladıysa da bir şey görememişti. Usulca küfretti. Adam, Maddie korkuyla yatmaya devam ederken kaçıp gitmiş olabilir miydi? Ama kız, onun o kadar uzaklaşabileceğim sanmıyordu. Fazla vakit kaybetmeden kendisini toplamış ve aşağı inmişti. Gözleriyle sokaktaki gölgeleri taramaya başladı. Kırk metre kadar ileride, iki evin arasında kalan dar geçitte belli belirsiz bir karaltı kımıldamıştı.

Tam o sırada Maddie, çoraplı ayağıyla farkında olmadan yerdeki sivri bir taşa bastı.

Acıyla ayağını tutmak üzere öne doğru eğildi; bir saniye sonra, bu hareketin hayatını kurtardığını anlayacaktı.

Kalın bir nesne, vızıltıyla başının tepesinden geçmiş ve hemen arkasındaki ahşap kapıya saplanmıştı. Saldırganı artık daha net seçebiliyordu. İki evin arasındaki boşlukta duran karanlık suret, sıradaki atışını yapmak üzere kolunu geriye attı.

Maddie'nin günlerdir gördüğü eğitim devreye girmişti. Karşı karşıya bulunduğu tehlike karşısında fazla düşünmeden ayağa kalktı. Kolunu geriye atıp bir adım öne çıktı ve sapamnı başının üstünde çevirmeye başladı. Bilyeyi fırlattıktan bir an sonra, rakibinin de ikinci atışını yaptığını fark etti. İçgüdüsel bir hareketle yere uzandı.

Sapanı fırlatmadan önce çevirdiği için iyice hız kazanan kurşun bilye, hedefini bulmuştu. Kemik kırılmasını andıran, berbat bir çatırtı duyuldu ve saldırgandan acı dolu, boğuk bir çığlık yükseldi. Karanlık suret tökezleyerek kollarını savurmuş ve sırtüstü düşmüştü. Fırlattığı nesne, bir an sonra, bir buçuk metre yukarıdan Maddie'nin arkasındaki kapıya saplandı.

Maddie, gözlerini yerde yatan karanlık şekilden ayırmadan ayağa kalktı. Farkında bile olmadan sapanın kesesine bir diğer bilye yerleştirmiş, adımlarını dikkatle atarak ve elinden geldiğince az ses çıkararak yerdeki adama yaklaşıyordu. Solgun ay ışığıyla bir anda gündüz gibi aydınlanan caddeyi aşarken elinde olmadan kendisini savunmasız hissetti. Adamın birden doğrulması ihtimaline karşı önlemini almış, bir sağa bir sola yönelerek, düzensiz adımlarla hedefine doğru yürüyordu.

Zihni, yataktan kalktıktan sonra, işini ne kadar kolay hallettiğine odaklanmıştı. Saldırıya karşılık vermiş, yere uzanmış

ve ardından her an atış yapabilecek şekilde sağ elinde, azıcık geride tuttuğu sapanıyla, yarım daire çizerek adama yaklaşmaya başlamıştı. Will'den öğrendikleri sayesinde, zincirin tüm halkaları, tüm bu hareketler âdeta aklına kazınmıştı.

Maddie, kımıldamadan yatmaya devam eden adamın birkaç metre ilerisinde durdu. Yakın mesafede işe yaramayacağını bildiği sapanı cebine sokup saks bıçağını çekti. Çeliğin deriye sürtünmesinden çıkan minik hışırtı, tuhaf bir şekilde hoşuna gitmişti.

Adamın kol ve bacak menzili dışında kalmaya dikkat ederek etrafında daireler çizmeye başladı. Yanı başında diz çökünce adamın alnındaki yarayı fark etti. Gözleri ardına dek açıktı. Ölmüştü.

Maddie, bir an için korkudan donakaldı. Adamı öldürdüğünü fark edince midesi kalkmıştı. İçinden kusmak geliyordu ama büyük bir çaba harcayarak kendisini durdurdu ve topuklarının üstüne çökerek adamı incelemeye başladı. Atışını yaparken kendisini koruma amacıyla içgüdüsel davranmış, otomatik bir tepki vermişti. Atışının muhtemel sonuçları hakkında düşünecek vakti olmamıştı. Sonuçta adam da onu öldürmeye kalkmıştı. Saldırısına karşılık vermemiş olsaydı, belki de onun yerinde kendisi yatıyor olacaktı. Aklı, başmın üstünden geçerek hanın kapısına saplanan nesnelere gitmişti.

Ya adam ölecekti ya da kendisi. Buna ve birkaç dakika önce işittiği tehditlere, adamın onu hedef alarak art arda fırlattığı nesneler eklenince, hiç de pişman olmadığını fark etti. Yapması gerekeni yapmıştı.

Adam, siyahlara bürünmüştü. Kara, yün bir başlığı, siyah,

deri çizmelerin içine sokulmuş siyah bir pantolonu ve dik yakalı, bel hizasındaki kısa bir pelerinin altına giymiş olduğu siyah, yün bir gömleği vardı. Belindeki siyah, deri kemerde ucu kıvrımlı, uzun bir hançer kını seçiliyordu. Koyu renkli saçları, -Araluen'de pek rastlanmayan cinsten- siyah, sarkık bir bıyığı ve esmer bir teni vardı.

Pelerinin altında, adamın göğsünü boydan boya kaplayan deri palaskayı* görebiliyordu. Pelerini saks bıçağının ucuyla kenara çekti ve palaskanın sol tarafında asılı duran yassı, küçük deri çantayı fark etti. Pelerinin ağırlığı ve boynundan geçen kayışın, adamın vücudunun altında kalması nedeniyle çantayı kurtarmanın imkânı yoktu.

Maddie, saks bıçağını devreye soktu ve kayışı kolayca keserek çantayı kaldırdı.

Çantanın içinde adamın bazı kişisel eşyaları vardı: Birkaç bozuk para, yemek yerken kullanılan türden kısa uçlu, küçük bir bıçak, çakmaktaşı ve kav kutusu. Maddie'nin dikkatini çapraz uçlu iki nesne çekmişti. Bir tanesini dikkatle eline alıp incelemeye başladı. Kaim, pirinç bir levhanın etrafına, birbiriyle dik açı yapacak şekilde, dört küçük bıçak yerleştirilmişti. Bıçaklar yaklaşık sekiz santim uzunluğundaydı. Yan taraftan düzdü ama uç kısımları son derece keskin görünüyordu.

"Bir dörtkeser bu," diye mırıldandı Maddie. Daha önce bir tanesini Araluen Şatosu'ndaki silahlıkta görmüştü. Dörtkeser, İberyalılar -suikastçılar- tarafından kullanılan bir fırlatma silahıydı. Fırlatıldıktan sonra, havada dönen dört bıçağın-

*** Askerlerin bellerine bağladıkları veya göğüslerine çaprazlama taktıkları, üzerinde fişek, kasatura vb. koymak için yerler bulunan, genellikle köseleden yapılmış kayış. (Ed. N.)**

dan en az biri, hedefi mutlaka buluyordu. Kafasının üstünden geçip hanın kapısına saplanan nesnenin ok değil bir dörtkeser olduğunu anlamıştı. Usulca başını iki yana salladı. *Yatıp kalkıp ayağıma batan o keskin taşa dua etmeliyim,* **diye geçirdi aklından.**

Dörtkeseri yerine koyarken bir kâğıt hışırtısı duyunca küçük çantanın arka tarafında bir göz daha bulunduğunu fark etti. Gözü açıp içindeki katlanmış belgeyi çıkardı.

"Buna daha sonra bakarız," diye fısıldayıp ayağa kalktı. Cesedi ne yapacağını düşünmeye başlamıştı.

Sonuçta adamı olduğu yerde bırakmaya karar verdi.

Köyü o saatte ayağa kaldırması halinde birçok soruya maruz kalacaktı. Yetişkin bir adamı -uzun bir hançer ve dörtkeserlerle silahlanmış bir suikastçıyı- nasıl alt etmişti? Orada bulunmasının gerçek amacı neydi? Adamın üstünde bulduğu belgede ne yazıyordu?

Will ile gerçek kimlikleri kaçınılmaz bir şekilde açığa çıkacaktı. Wilkin zararsız bir gezgin işçi değil, Kralın Orman Muhafızlarından biri olduğu anlaşılacaktı. Bu da Gece Hırsızı ile çetesinin orada olduklarını öğrenmeleri ve tedbir almaları anlamına geliyordu.

Büyük olasılıkla Maddie ve Will'e izlerini kaybettirmek için en kısa zamanda başka bir baronluğa geçeceklerdi.

Cesedi orada bırakması halinde ise arkadaşları, adamın köyün ana caddesinde ölü bulunduğunu öğrenecek ve meraklanacaklardı. Şüphelenecek fakat adamın başına neler geldiğini öğrenemeyeceklerdi.

Kararını verdikten sonra etrafı taramaya başladı. Nihayet

ay ışığı altında gözüne donuk bir metal parıltısı çarptı. Adamı vuran kurşun bilyeyi bulmuştu. Bilyeyi yerden alıp arkasını döndü ve hızla hana dönerek kapı çerçevesine saplanan dörtkeserleri çıkardı. Ön kapıyı kilitledikten sonra usulca tavan arasındaki odasına geçti.

Ertesi sabah, ana caddedeki curcuna nedeniyle erken uyandı. Dar pencereden dışarı bakınca yerde yatan kara kıyafetli şeklin başında küçük bir kalabalığın toplandığını fark etti. Adamı, otlaktaki ineklerini toplamaya giden sütçü bulmuş ve alarm vermişti. Esrarengiz cesedin başına, sekiz ya da dokuz köylü toplanmıştı. Yüksek sesle adamın nereli olduğu ve başına neler geldiği hakkında tartışıyorlardı. Kara kıyafetleri ve silahları, kurbanın köye hiç de iyi bir niyetle gelmediğini ortaya koyuyordu.

Ceset nihayet bir sedyeye yerleştirilerek evlerden birine taşındı. Daha sonra bir şekilde gömülecekti.

Adamın oraya neden geldiği ve ölüm sebebi anlaşılamamıştı. Bu durum, sıra dışı olaylann nadiren görüldüğü böyle küçük bir köy için aylarca, hatta yıllarca dillerden düşmeyecek bir sohbet konusu oluşturacaktı.

Hanın tavan arasında kalan genç kız, doğal olarak yürütülecek olası teorilerin hiçbirine konu olmayacaktı.

OTUZ SCKİZ

ili, Çekici'yi Esseldon'un dışındaki küçük açıklığa bırakıp işçi gömleğini giydiğinde karanlık çoktan bastırmıştı.

Köye doğru hızla yürümeye başladı. Maddie'nin aksine, yol kenarında sıralanan ağaçların altlarındaki karanlık gölgeler onu endişelendirmiyordu. Budalanın teki değildi ve dünyanın o kısmında karanlık güçlerin işbaşında olduklarının farkındaydı. Yürürken elini saks bıçağının yakınında tutmaya özen gösteriyordu. Yayının kirişini çıkarmış, ok kılıfıyla birlikte, bir muşambanın içine sarmıştı.

Hanın ışıklan yanıyordu ve kalabalık meyhane kısmından mırıltılar yükseliyordu. Hafta sonu gelmişti ve köylüler, altı günlük zorlu çalışmanın ardından bir şeyler içerek gevşemeye çalışıyorlardı.

Will, sarılı yayıyla ok kılıfını el arabasının dibine tıkıştırmıştı. Ahır karanlıktı ve fenerler henüz yakılmamıştı. Maddie ne de olsa önceki gece handa yatmıştı. Doğal olarak kendisini de handa bekliyor olmalıydı.

Meyhanenin kapısını açıp içeri girince onu bir uğultu, iyi pişmiş yemek, odun dumanı ve dökülmüş bira kokulan karşıladı. Birkaç gündür köyde bulunan gezgin işçiyi tanıyan birkaç kişi olmuş ama onların da ilgisi çabucak kaybolmuştu. Will'in sıradan hikâyesini artık hepsi öğrenmişti. Jerome tezgâhın arkasında durmuş, müşterilerinden birine, ağzına dek dolu kupalan uzatmakla meşguldü. Will'i görünce gülümseyerek yanma gelmesini işaret etti. Will, gürültücü müşterilerin işgal ettikleri masa ve sandalyelerin arasından yürürken hancı bir başka kupayı, köpüklü birayla doldurmaya başlamıştı.

Kupayı, tezgâha yaklaşan Will'in önüne uzattı.

"Dönmüşsün!" dedi neşeyle. "Şansın yaver gitti mi bari?"

Will suratını buruşturdu. "Nerdeee? Çiftliklerin hiçbirinde namusuyla çalışan bir adama verecekleri bir iş yoktu."

"Ya namussuz birine?" diyerek sırıttı Jerome.

Will, usulca tebessüm ederek başını iki yana salladı. Cevap vermeden önce birasından büyük bir yudum aldı. Maddie'ye söylemiş olduğu üzere, bira içmeyi âdet haline getirmemişti ama çiftlik çalışanı kılığına girmişken, yapılan ikramı reddetmesi tuhaf kaçacaktı.

"Onlara da yok," dedi. "Ekmek, bugünlerde aslanm ağzında."

"Gündelik işler için kötü bir mevsim," diye onayladı Jerome. "Ayrıca neler kaçırdın, bir bilsen?"

Will merakla başını eğdi. "Neymiş? Olağan dışı bir şey mi oldu?"

"Ana caddede bir ceset bulundu; yolun az gerisinde."

"Kimmiş?" diye sordu Will.

Jerome omuz silkti. "Mesele de bu. Kimse bilmiyor. Neville Malton tarafından dün sabah ahunda kocaman bir yarayla yolun kenarında bulunmadan önce, adamı köyde gören kimse olmamış."

Adamın yarasıyla ilgili ayrıntı, Will'in dikkatini çekmişti. Geride o tür bir iz bırakacak çok sayıda silah biliyordu ama aklına öncelikle sapan gelmişti. Gözleriyle meyhaneyi tarayarak Maddie'yi aramaya başladı.

Jerome'a dönüp "Adamı tarif edebilir misin?" diye sordu.

"İri yan bir tip. Koyu tenli. Bence yabancı. Yabancılara has, uzun ve sarkık bıyıkları vardı. Ayrıca kapkara giyinmişti. Niyetinin iyi olmadığı anlaşılıyor. Birileri çıkıp herife haddini bildirmiş sanırım."

Tam o anda, mutfak kapısı gürültüyle açıldı ve Maddie meyhaneye girdi. Ellerinde dumanı tüten sebze ve kızartmalarla dolu dört tane tabak taşıyordu. Kalabalığın içinden geçerek siparişin sahibi olan masaya yaklaştı. Masadaki dört adam yemekleri görünce bir anda neşelenmiş, Maddie ile hayatlarını kurtardığına dair şakalaşmaya başlamışlardı.

Neşeli, sıcakkanlı köylülerin kötü bir niyetlerinin olmadığı ortadaydı. Maddie, adamlara zoraki bir şekilde gülümsedi. *Canı bir şeye sıkılmış,* **diye geçirdi aklından Will. Maddie, başını kaldırıp tezgâha dayanmış Will'i görünce yüzü yumuşamış ve rahatlamıştı.**

"Senin kız çok hamarat çıktı," dedi bakıştıklarını fark eden Jerome. "Sıkı çalışıyor ve müşterilerle de arası iyi. Oda için senden para almayacağım. Ayrıca kızın eline de birkaç kuruş sıkıştıracağım. Hatta," diye ekledi, "isterseniz bu gece de tavan arasında kalabilirsiniz."

“Sağ olasın. Kalabiliriz,” dedi Will.

Maddie, Will’e anlamlı anlamlı bakıyordu. Başını ahır avlusunun kapısına doğru salladı. Ne söylemeye çalıştığı ortadaydı.

Birasından son bir yudum daha alan Will, “Ben gidip bizim kıza bir merhaba diyeyim,” dedi ve Maddie’nin peşine takıldı.

Arkasından “Söyle de uzun bir mola versin,” diye seslendi Jerome. “Bütün akşam çok yoruldu. Daha önce onun gibi bir garsonum olmamıştı hiç.” İçten içe Maddie ile babasının köyde fazla kalmayacak olmalarına hayıflanıyordu.

Will, serin havaya çıkarken usulca gülümsedi. Kibirli, züppe Araluen Prensesi, işinin ehli bir garson olup çıkmıştı.

Evanlyn ve Horace geri dönmesine izin vermezlerse yeni bir meslek hayatına yelken açabilir, **diye düşündü ve elinde olmadan küçük bir kahkaha attı. Şaşkınlıkla durdu. Son zamanlarda ikinci kez kahkaha atıyordu. Başını iki yana sallayarak çırağına doğru yürümeye başladı.**

Maddie’nin birkaç adım ötesinde durdu. Genç kızın yüzü solmuştu ve alt dudağı titriyordu. Will’e bakan gözleri yaşarmıştı.

“Will Amca, ben birini öldürdüm,” dedi.

Omuzlan sarsılmaya başlamıştı. Kontrolsüzce hıçkırıyordu. Will, kızı kollarına alarak kulağına fısıldamaya başladı. Maddie’nin kendisine ‘Will Amca’ şeklinde hitap etmiş olması, zavallının içinde bulunduğu ruh halini açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Maddie, tüm o kararlı ve gösterişli havasına rağmen hâlâ bir çocuktu. Bir insanın yapabileceği en korkunç şeye -bir başkasının hayatını almaya- mecbur kalmıştı. Will,

Maddie'yi bu eyleme, şartların zorladığından emindi. Ayrıca sözü geçen kurbanın, sokakta bulunan karalar giymiş şahıs olduğundan da emindi.

"Tamam, geçti," diye usulca fısıldadı. "Sakin ol bakalım. Ben yanındayım artık. Her şey yoluna girecek. Neler olduğunu anlatabilecek durumda mısın?"

Maddie, bedenini sarsan hıçkırıklardan fırsat buldukça, odasında dehşet içinde uyandığı andan başlayarak adamın onu nasıl tehdit ettiğini ve korkusunun yerini öfkesinin aldığını anlatmaya başladı.

"Sen de peşinden mi gittin?" diye sordu Will. Maddie gözünün yaşını silerek başıyla onayladı.

"Evet. Gitmem gerektiğini düşündüm."

Will, soruyu sorarken hafifçe geri çekilmişti ama dayanamayıp Maddie'ye yeniden sarıldı.

"Vay be. Sen ne cesur bir kızmışsın böyle," dedi. Dalga geçmiyor, söylediklerine gerçekten inanıyordu.

Maddie, hikâyesine devam etti ve ayağına batan taşın hayatını nasıl kurtardığını, dörtkeserin başının üstünden nasıl geçtiğini anlattı. Adamın yeni bir atışa hazırlandığını görünce sapanıyla ondan önce davranarak atışını yaptığını aktararak sözlerini tamamladı.

"Bakalım iyi anlamış mıyım," dedi Will. "Herif önce seni hedef alan bir dörtkeser fırlattı. İkincisini fırlatmak üzereyken de sen erken davranıp atışını yaptın."

Maddie, yaşlı gözlerle başını öne arkaya salladı. "Neler olacağım düşünmedim. Taşı öylesine fırlatmıştım. Sonra da kendimi yere bıraktım zaten," dedi.

Will, anlayışla başını salladı. "Elbette düşünmedin. Eğitimine uygun bir şekilde hareket ettin. Karşında bir tehdit gördün ve tepki verdin. Kendini suçlamana gerek yok, tatlım."

"Ama o..."

"Herifin Gece Hırsızı denen şu iğrenç yaratığın suç ortağı olduğu ortada. Kapıdan çıkarken seni bir kez öldürmeye teşebbüs etmiş. Ayrıca atışını yaparken de ikinci bir teşebbüste bulunuyormuş. Çantasında o fırlatma silahından iki tane daha mı var demiştin?"

Maddie, başını salladı ama bir şey söylemedi. Will, duruma üzülmemesi gerektiğini belirten bir el hareketi yaptı.

"Öyleyse kendini savunma amacıyla harekete geçmişsin ve suçun yok demektir. Hem de hiç. Sen onu öldürmemiş olsaydın, kalan dörtkeserlerini de kullanacaktı."

"Sanırım haklısın." Maddie bunları, olaydan sonra kendi kendine defalarca tekrar etmişti. Başka birinden, hele ki Will'den aynı şeyleri duymak, onu çok rahatlatmıştı.

"Gözlerinin yaşını sil. Korkunç bir tecrübe yaşadığını biliyorum ama mecbur kalmıştın. Ya harekete geçecektin ya da öldürülecektin. Bu konuda hemfikir miyiz?"

Başım sallayan Maddie, elinin tersiyle yüzündeki yaşlan sildi.

Kısık bir sesle "Seninle konuşmaya o kadar ihtiyacım vardı ki. Kimseye anlatamadım ve kendimi... berbat hissettim," diye ekledi.

Will, başını sallayarak çırağını rahatlattı. "Seni bir başına bırakmamalıydım. Suçlanacak biri varsa o da benim. Artık bu meseleyi aklından çıkarmanı ve olay hakkında daha fazla düşünmemeni istiyorum senden, tamam mı?"

“Tamam. Ama ben...”

“Aması falan yok. O olayı aklından çıkaracaksın.”

“Ama... adamın üstünde bir belge buldum. Önemli bir şey olabilir.”

Will’in başı bir anda yukarı kalkmıştı. “Belge mi dedin? Neymiş?”

“Emin değilim. Bir tür harita olabilir. Odamda duruyor.”

Will, Maddie’nin elinden tutarak hana doğru yürümeye başladı. “Hadi gidip bir göz atalım şu haritaya.”

“Ama... çalışıyorum ben...” diye itiraz etti Maddie.

Will, başını iki yana salladı. “Bırak JeromeTa karısı çalışsınlar. Hem zaten Jerome uzun bir molayı hak ettiğini söylemişti. Biraz ara verebilirsin.”

“Boyletown’da ne buldun?” diye sordu Maddie. Odasına çıkan merdivenleri tırmanıyorlardı.

“Hikâyeci oraya da uğramış; Peter Williscroft ortadan kaybolmadan birkaç gün önce.” Will, bir an için susup ekledi, “Peter da diğerleri gibi ailesinden kötü muamele görüyormuş.”

“Babası mı dövüyormuş?”

Will, başını iki yana salladı. “Ağabeyi. Çocuğa sürekli zulmediyormuş. Peter Tn ortadan kaybolmasına kimse şaşırmamış.”

Merdivenlerin tepesine varmışlardı. Will kapıyı itti ve Maddie’nin içeri girmesi için kenara çekildi.

“Bakalım senin şu kâğıtta neler yazıyor.”

fw
OTUZ DOKUZ

Üstünde tek bir kelimenin -*Pueblos*- yazılı olduğu belgeyi düşünceli ifadelerle inceliyorlardı.

Kâğıtta ayrıca her biri numaralanmış, altı çapraz çizgi göze çarpıyordu. Çizgilerden üçünün oluşturduğu şekil, Will'e bir şekilde tanıdık gelmişti.

"*Pueblos* ne anlama geliyor?" diye sordu Will. Bu soruyu Maddie'den çok kendine soruyordu.

Ama cevap veren Maddie olmuştu. "Sanırım îberya dilinde bir kelime. Tam çıkaramıyorum. Süvari olabilir mi?" Kaşlarını çattı. Araluen Şatosu'nda aldığı eğitime başlangıç seviyesinde Galyaca ve îberyaca da dâhildi. Ama zamanında o derslere fazla önem vermemişti; aslına bakılırsa, hiçbirine vermemişti.

"İyi bir eğitimin faydaları," diye mırıldandı Will.

Maddie, hâlâ kaşları çatık bir halde düşünüyor, kelimenin anlamını çıkarmaya çalışıyordu. Süvari değildi. Dilinin ucuna gelmişti. Anlamı...

“Köyler!” diye zafer dolu bir çığlık attı. *“Pueblo* İberya dilinde köy anlamına geliyor!”

Will, birden kendisine tanıdık gelen o üç çizginin ne olduğunu kavramıştı. İç cebinden Liam’ın haritasını çıkarıp belgenin yanma açtı.

Kemer kesesinden çıkardığı kara kalemle Liam’ın haritasına çizgiler çekerek Danvers Geçidi, Boyletown ve Esseldon’u birleştirdi. Ortaya dar, eğri bir üçgen çıkmıştı. Daha sonra, Maddie’nin bulduğu belgedeki ilk üç köyü birbirine bağladı. Karşısına aynı üçgen çıkmıştı.

Arkasına yaslanarak “Bunlar, çocukların kaybolduğu köyler,” dedi.

Öldürdüğü adamdan aldığı belgeye bakan Maddie, “Ve üç tane daha var,” dedi.

Will, kaşlarını çattı ve Boyletown’ı simgeleyen üçüncü köyden, adamın haritasında en uzakta kalan köye doğru bir çizgi çekti. Çizgi, kuzeydoğuya doğru uzanıyordu. Parmaklarıyla mesafeyi ölçtü ve Esseldon ile Boyletown arasındaki mesafeyle karşılaştırma yaparak hesaplamaya başladı.

Trelleth Şatosu’ndan almış olduğu, baronluğun detaylı haritasını çıkarıp önlerine yaydı ve parmağıyla yabancının haritasında çizdiği çizginin hayali bir benzerini takip etmeye başladı.

“Willow Vale,” dedi.

Maddie, Will’in arkasından haritaya bakıyordu. “Neden orası? Neden dört ya da beş numara değil?” diye sordu.

“Altı numara olduğu için. Ziyaret etmeyi planladıkları son köy olduğu için. Belki de daha oraya varmamışlardır. Buradan at sırtında bir gün uzaklıkta,” dedi Will.

“Ya da bir gece,” diye araya girdi Maddie. “Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyoruz sonuçta.”

“O zaman kaybedecek vaktimiz yok demektir.”

Yaylarım, ok kılıflarını ve pelerinlerini, gizledikleri el arabasından çıkardılar. Maddie, ahırdaki boş bölmelerden birine girip yamalı eski elbisesini pantolon, gömlek ve yelekten oluşan her zamanki kıyafetiyle değiştirdi. İnce tabanlı sandaletlerini bir kenara atmış, ayaklarına yumuşak deri çizmelerini geçirmişti.

Nihayet pelerinini de sırtına atınca keyifle iç geçirdi. Yeniden bir Orman Muhafızı olmak, kendisini iyi hissettirmişti.

Gölgelerde kalmaya dikkat ederek köyden ayrıldılar. Gittiklerini kimse görmemiş ya da karşılarına kimse çıkmamıştı. Ana caddeden uzaklaşınca, atlarını bıraktıkları açıklığa doğru ağır bir koşuya başladılar.

“Çekici yolculuk edebilecek durumda mı?” diye sordu Maddie. Soluklanmak için durmuşlardı. “Ne de olsa bütün gün sırtındaydın.”

“Çekici, bir Orman Muhafızı atı,” diye cevap verdi Will. “Eğer istersem iki gün daha aynı tempoda yol alabilir.”

Yeniden yola çıkıp beş dakika içinde açıklığa vardılar. Çekici ve Sakar geldiklerini duymuş, sahiplerini tanımış ve kişnemeye başlamışlardı. Hızla eyerledikleri atlarına bindiler. Will, topuklarını Çekici’nin iki yanına bastırdı ve peşlerindeki Maddie ve Sakar ile birlikte yola koyuldular. Yan yana nor-

mal hızda ilerlemeyi tercih ediyorlardı. Sert toprak üstünde tıkırdayan ahenkli toynak seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Arkalarında bıraktıkları küçük toz bulutları, ağaçların arasından sızmayı başaran ay ışığında dans ediyor, kısa bir süre sonra ortadan kayboluyordu.

Yarım saat sonra, yavaşlayıp atlardan indiler. Yanlarındaki mataralardan katlanabilen deri bir kovaya döktükleri suyu hayvanlara içirdiler. On dakika kadar, atların dinlenmeleri için yola yürüyerek devam ettiler. Gece boyunca bu tempoda, bir süre normal hızda at sürüp ardından yürüyüp atlan dinlendirerek yol alacaklardı.

At sırtında olmadıklan için artık daha rahat konuşabiliyorlardı.

"Benim anlamadığım şey," dedi Maddie, "bu insanlann çocukları neden kaçırdıktan. Fidye talebinde falan bulunmadılar. Çocukların aileleri zaten fazla parası olmayan fakir insanlardan oluşuyor. Nedir amaç?"

Bu soru, Maddie'yi bir süredir rahatsız ediyordu. Will'den bir suçun arkasında yatan sebeplerin daima araştırılması gerektiğini öğrenmişti. 'Bu durum kime fayda sağlıyor?' sorusu mutlaka sorulmalıydı. Bu kaçırma olaylarının kime ne fayda sağladığını anlayamıyordu. Gece Hırsızı ve çetesi, çocukları sırf kötülük olsun diye kaçırıyorsa iş değişirdi tabii.

"Bence çocuklan fidye için kaçırmıyorlar," dedi Will. O da meseleyi enine boyuna düşünmüş ve kendince bazı ipuçlarına ulaşmıştı.

"Bana kalırsa karşımızda köle tacirleri var."

"Köle tacirleri mi?" Maddie şaşırıp yürümeyi kesmiş, Sakar da adına uygun bir şekilde arkadan sahibine toslamıştı.

“Düşünsene,” dedi Will. “Odana giren adamın yabancı olduğunu söylemiştin. Üstünde îberya dilinde bir şeyler yazan belgeler taşıyordu ve dörtkeser de İberya’ya özgü bir silahtır.”

“Bu, o kadar önemli bir ayrıntı mı?” diye sordu Maddie.

“îberya’da köle ticaretinin çok yaygın olduğunu göz önüne alırsak, evet,” dedi Will. “Ergenlik çağının başlangıcındaki çocuklar, köle pazarlarının gözdesidir.”

“İberyalıların köleleri olduğunu bilmiyordum,” dedi Maddie. Birden aklına İberya ve îberyalılar hakkında fazla bir şey bilmediği gerçeği gelmişti. Köleliğin ana karanın geçmişinde kaldığına dair belli belirsiz bir şeyler duyduğunu hatırlıyordu.

“Yok aslında. İberya Kralı köleliği yasakladı. Sanırım inancı köleliğe izin vermiyormuş. Ama köle ticareti yapılmasına, yabancıların köle pazarında alınıp satılmasına izin veriyor. Güney İberya’daki Magala limanında, köle ticareti için kullanılan küçük ama faal bir filo mevcut.”

“Köleleri kime satıyorlar?” diye sordu Maddie.

“Genellikle Socorro’daki pazarda satılıyorlar.” Will başını kaldırınca Maddie’nin boş bakışlarıyla karşılaştı. “Coğrafya dersi almadın mı sen?” diye sordu. “Bugünlerde okulda ne öğretiyorlar size?”

Birden sustu. Ağzından çıkan sözler, bir hatırasını aklına getirmişti. Halt’un da kendisine ilk çıraklık günlerinde benzer şeyler söylediğini hatırlıyordu. Başını iki yana sallayarak kendisini topladı. İnsan yaşlandıkça ağzından çıkan kelimeler ve olaylar da kendilerini tekrar etmeye başlıyordu.

“Okulda kusursuz bir şekilde dikiş dikmesini öğrettiler

bana," diye dalga geçti Maddie. Gidip ormanda avlanmak isterken dikiş nakışla ilgilenmek zorunda kalmış olması, içinde her zaman bir yara olarak kalmıştı.

"Gömleğim yırtılırsa bana bunu yeniden hatırlat," dedi Will. Köle ticareti hakkında yaptığı açıklamalara devam etmeye karar vermişti. "Socorro, Arrida'nın batı kıyısında bulunan bir şehir krallığıdır. Şehirde büyük -Arridi kıtasının en büyüklerinden biri olan- köle pazarı bulunur. Köleler Socorro'da alınıp satılır ve oradan iç bölgelere sevk edilir."

"Çocukları köle pazarında satmak amacıyla mı kaçırdıklarını düşünüyorsun?" diye sordu Maddie.

Will, omuz silkti. "Kulağa mantıklı geliyor. Gece Hırsızı, Hikâyeci ve çeteleri, kayıp haberlerinin büyük şehirlere ulaşamayacağı kadar ücra köylerde faaliyet gösteriyor. Kim bilir şimdiye dek kaç çocuk kaçırmışlardır? Kötü muamele gören ve kaçmalarına kimsenin şaşırmayacağı çocukları seçiyorlar. Bu da dikkat çekmelerine engel oluyor. Köylüler, çocukların yaşadıkları zulme daha fazla dayanamayarak kaçtıklarını zannediyor."

"Tamam ama o çocukları nereden buluyorlar?" diye sordu Maddie.

Will, bilmiş bilmiş sınttı.

"O noktada devreye Hikâyeci giriyor. Kasabayı ziyaret edip çocukların güvenini kazanıyor ve kaçırılacak çocuğu seçiyor. Aslına bakarsan, ne acıdır ki hemen her kasabada ailesinden zulüm gören bir ya da daha fazla çocuk bulmak mümkün. Son olarak da çocukların gözlerini korkutuyor ve onlara sorduğu sorular hakkında çenelerini kapalı tutmalarını sağlıyor.

Kasabadan ayrıldıktan birkaç gün sonra da Gece Hırsızı gelip Hikâyeci'nin seçtiği çocuğu kaçırıyor. Diğer çocuklar ses çıkarmıyorlar, zira konuşmaları halinde Gece Hırsızı'nın bir sonraki kurbanı olacaklannı biliyorlar. Kaçırılan çocuk da muhtemelen Gece Hırsızı'nın Hikâyeci tarafından zihnine sokulan kötü şöhreti nedeniyle öyle çok korkuyor ki, itiraz etmeden denileni yapıyor. Aslına bakarsan, dâhice bir sistem geliştirmişler diyebiliriz."

"Bu, korkunç bir şey," dedi Maddie.

"Korkunçluğu dâhice olmasına engel değil," dedi Will.

Maddie, dönüp Will'e bir bakış attı. "Korkunçluğu da orada zaten. Willow Vale'e varınca ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hikâyeci'nin yakın zamanda orayı ziyaret edip etmediğini öğrenecek ve köyde ailesinden kötü muamele gören çocuk olup olmadığını araştıracağım."

"Nasıl yapacaksın bunları?" diye sordu Maddie.

Will'in yüzü asılmıştı. "Kendimce yöntemlerim var," dedi. "Hadi gel. Atlara binme vakti geldi."

KIRK

illow Vale'deki küçük Bodur Ördek hanının sahibi olan Femald Creasy, gözlerini ovuşturup esnedi. Önceki gece, akılsızlık edip müşterileriyle geç saatlere kadar eğlenmişti.

Daha düzgün bir şekilde ifade etmek gerekirse, birayı fazla kaçırmıştı. Sarhoş olduğu için meyhaneyi kaplayan kirli tabaklarla yarı yarıya dolu kupaları temizlemeden yatağa gitmek zorunda kalmıştı. Mutfaktaki yemek kazanlarını da fırçalayamamıştı.

Tabii tüm bunlar, aslında mutfak yamağının göreviydi ama Femald'ın beşinci birasını keyifle doldurduğunu gören cingöz oğlan, fırsattan yararlanıp ortadan kaybolmuştu. Güneş, yeni doğmuştu ve Femald önceki gecenin pisliğini temizlemek zorundaydı.

Kirli tabaklar, bıçaklar, kaşıklar ve kupalarla dolu tepsileri art arda esneyerek mutfağa taşıdı. Başı acıyla zonkluyordu ve bir daha içki içmemeye yemin etmişti. Tiksinti dolu bakışlarını mutfak boyunca gezdirdi. Tezgâh, yemek artıklarının yanı sıra

çok sayıda kirli tabak ve tavayla kaplıydı. Yatağına dönmeden önce yapılması gereken çok fazla iş vardı. Kederle *daha bir de meyhaneyi temizleyeceğim zaten,* **diye geçirdi akimdan.**

Kendi kendine öfkeyle mırıldanmaya başladı. Lavabonun içinde, elindeki tepsiyi koyabileceği kadar yer kalmamıştı. Her taraf, geceden kalma artıklarla doluydu.

Elindeki tepsiyi uzun mutfak masasına yerleştirmek üzere arkasına döndü.

Sabahın loş ışıkları altında, iki adım ötesinde, hiç de tekin görünmeyen, kapüşonu yüzüne çekili bir suret duruyordu.

Femald korkudan tepsiyi düşürdü. Tabak çanak, kupalar ve diğer mutfak eşyaları yerlere saçılmıştı. Meyhaneden içeri girdiğinde mutfağın boş olduğundan emindi. Binlerinin yaklaştığına dair en ufak bir ses bile duymamıştı.

"Hay Balath'ın Kara Trolü!" diye bir çığlık attı ve elini deliler gibi çarpmaya başlayan kalbine götürdü. "Sen de nereden çıktın be?"

"İlginç bir küfürmüş," dedi Will. "Senelerdir Kara Trol'den söz edildiğini duymamıştım. Kadim dinin bir mensubu olmalısın."

Femald, kalp atışları normale dönerken eliyle yüzünü ovuşturdu. Bakışları aşağı kaydı ve masanın üstündeki, yarısına kadar birayla dolu kupayı fark etti. Kupayı başına dikti ve biranın ekşi tadı nedeniyle suratını buruşturdu.

Belli belirsiz "Şu yeni tanrılarla yıldızım bir türlü barışmadı," diye mırıldandı. Kendine gelmişti. "Sen kimsin? Buraya nasıl girdin?"

"Tahmin edebileceğin üzere, Kral'ın Orman Muhafızlann-

dan biriyim. Senin şu arka kapıdaki kilidi, üç yaşındaki kararlı bir çocuk bile açar. Otur bakalım. Konuşmamız gerek."

Femald, Will'in işaret ettiği sandalyeye çöktü. Orman Muhafızı'mn aniden ortaya çıkması nedeniyle dizleri hâlâ titriyordu.

Neden ben, **diye geçirdi aklından.** *Ne yaptım ki ben?*

Çok suçu vardı aslında. Müşterilerine paralarının karşılığını vermemek için elinden geleni yapardı. Ara sıra sattığı birayı sulandırmaktan kaçınmazdı. Ayrıca tedbirsiz davranan müşterilerin para üstlerini cebe atmaktan da çekinmezdi. Orman Muhafızı'nın, işlediği suçlan nasıl öğrendiğini merak ediyordu.

"Bilgiye ihtiyacım var," dedi Will. "İlk olarak, yakın zamanda köyde ortadan kaybolan bir çocuk oldu mu?"

Femald kaşlannı çattı. Soruyu tam olarak anlayamamıştı. "Ortadan kaybolmak mı? Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Kaybolan. Kaçan. Bir daha görülmeyen."

"Haa..." diyen Femald, birkaç saniye düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Yok. Öyle bir şey yaşandığını duymadım," dedi sonunda. Will, buna memnun olmuştu. Zamanında yetişmişlerdi. Tabii eğer... Sıradaki sorusunu yöneltmeden önce tereddüt etti. Alacağı yanıt çok önemliydi.

"Fırsat bulması halinde kaçabilecek bir çocuk tanıyor musun peki? Anne babasından iyi muamele görmeyen bir çocuk?"

Femald, daha Will sözlerini bitirmeden başını hevesle öne arkaya sallamaya başlamıştı.

"Evet, evet. Violet Carter adlı bir kız var. Tatlı bir şey. He-

nüz on üçünde. Ama anne babası sürekli kavga eder ve öfkelerini bu zavallıdan çıkarırlar. Çocukcağız ne yapsa suçlu oluyor. Bazen iş öyle bir raddeye varıyor ki geceyi burada geçirmesine izin veriyorum."

Tamamdır, **diye geçirdi aklından Will. Taşlar yerine oturuyordu.**

"Nerede yaşıyor bu kızcağız?" diye sordu.

Femald, elini belli belirsiz bir hareketle ana caddeye doğru salladı. "Caddenin ötesinde, sondan üçüncü ev. Mavi bir kapısı var; boyanması gerekiyor gerçi. Bahçesi eski araba parçalan -tekerlekler, akslar ve koşum takımları- ile doludur. Görmemene imkân yok."

"İyi gidiyorsun, Femald," dedi Will.

Adımı nereden biliyor acaba, **diye geçirdi aklından hancı. Ön kapıda asılı duran levhada yazılı olduğunu unutmuştu.**

"Şimdi sana bir sorum daha var. Son birkaç gün içinde, buradan gezgin bir öykücü geçti mi?"

"Hikâyeci'yi mi diyorsun?" dedi Femald. Bu kez Will'in kalp atışlan hızlanmıştı. "Şu mavi pelerinli ve kırmızı ayakkabılı tuhaf herif, değil mi? Evet, buradaydı. İki gün önce aynldı. Neden? Bir suç mu işlemiş?"

Will, soruyu duymazdan geldi. İçgüdülerine güvendiği için kendi kendini tebrik ediyordu. Hikâyeci köye uğramıştı ama Gece Hırsızı henüz gelmemişti. Ayrıca büyük ihtimalle kaçıracakları çocuğun adını da öğrenmişti: Violet Carter.

Kimliğini açığa vurup somlarını hancıya bu şekilde doğrudan yönelterek aslında risk almış oluyordu. Ama fazla zamanı yoktu ve doğrudan bir yaklaşıma ihtiyaç duymuştu. Femald'ın,

önlerindeki birkaç gün boyunca çenesini kapalı tutmasını sağlaması gerekiyordu. Adamın çenesini birkaç günden fazla tutabileceğini sanmıyordu. Ama Gece Hırsızı, büyük ihtimalle kasabaya, hancı hikâyesini anlatmaya başlamadan önce varmış olacaktı.

"Femald," dedi, "bana istediğim bilgileri verdin. Fakat burada olduğumu kimsenin öğrenmemesi gerek. Ayrıca konuştuklarımızı da kimseye anlatmamalısın. Anlaşıldı mı?"

Femald, zalim bakışlı Orman Muhafızı'nın onu, temizliğiyle baş başa bırakacağını fark edince başını hevesle öne arkaya sallamaya başlamıştı. *Bu hikâyeyle akşam herkesi kendime hayran bırakacağım,* **diye düşünüyordu. Ancak Orman Muhafızı'nın sonraki sözleri, hayallerine tuz biber ekecekti.**

"Çok ciddiyim. Burada olduğumu kimseye söylemeyeceksin. Konuştuklarımızdan kimseye söz etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Ne? Haa, evet. Tabii canım! Uyarmana gerek bile yok!"

Will bir adım yaklaşarak Femald ile göz göze geldi. Hancı bakışlarını anında kaçırmıştı.

"Yapma şunu!" dedi. Will hareketlenince Femald, vücudunu arı sokmuş gibi irkildi. "Bak bana. Gözlerimin içine bak."

Femald, denileni yaptı. Gördüğü şey hiç hoşuna gitmemişti. Kahverengi, neredeyse kara gözlerde merhametten eser yoktu. Bir çift tehditkâr, kara deliği andırıyorlardı.

"Bu konuştuklarımızın küçücük bir kısmını bile birilerine anlattığını duyarsam -imada bulunman bile yeter- seni tutuklar ve Trelleth Şatosu'nun dibindeki, en nemli, en leş kokulu zindana atarım. Anlaşıldı mı?"

Femald ağzım 'evet' diyecek şekilde oynattı ama ses çıkaramamıştı. *Orman Muhafızları,* **diye geçirdi aklından. Şakaları yoktu.**

"Dahası," diye devam etti Will, "seni önümüzdeki beş sene boyunca orada tutar ve o esnada hancılık ruhsatını feshettiririm." Femald'ın gözlerinde bir şüphe parıltısı belirdiğini fark etmişti. Hancı, kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyor olmalıydı. "İptal ettiririm," diye açıkladı Will. "Elinden aldırırım."

Femald'ın gözlerinden, beş parasız bir berduşa dönüştüğü geleceğini hayal ederek durumun önemini kavradığı ve çok korktuğu anlaşılıyordu. Han işletmeciliğinden başka bir iş bilmiyordu ki. Bodur Ördek olmadan ne yapardı? Will'in takip eden sözleri, gözünde canlanan kasvetli geleceği iyice kararacaktı.

"Sonra da buraya gelir, bu binayı kiremit kiremit, döşeme döşeme söker ve yıkarım. Yıllar sonra hapisten çıkınca karşında bir enkaz bulursun. Bu dediklerimi yapacak yetkiye sahip olduğuma dair bir şüphen var mı?"

Femald, başını iki yana salladı. Orman Muhafızlarının canları ne isterse yapabileceklerini biliyordu. Onu zindana atıp hanını, canı gibi sevdiği hanını toprağa gömmek, bir Orman Muhafızı için çocuk oyuncağıydı.

Nihayet kısık bir sesle "Hayır, beyim," diye konuşabildi.

"O zaman dediklerimi harfiyen uygulamanı tavsiye ederim."

Femald, ona cevap verebileceğinden emin değildi. Güzelim hanının, karşısında dikilen bu amansız, acımasız adam tarafından yok edileceği gerçeği karşısında gözüne yaşlar hücum etmişti.

Will, ters bakışlarını adamın suratından bir süre çekmedi. İnsanlara bu şekilde zulmetmekten nefret ediyordu fakat köydeki varlığıyla hancıya sorduğu soruların dışarıya kesinlikle duyurulmaması gerekiyordu. Gece Hırsızı'nm adamları, o dakikada bile olası bir tehlikeyi önceden haber almak üzere Willow Vale'i izliyor olabilirlerdi. Maddie'nin etrafa sorular sorduğunu bir şekilde öğrenmişlerdi. O nedenle birkaç günlüğüne çenesini kapalı tutması için Femald'ın gözünü korkutmak zorunda kalmıştı.

Bir an için, aklından, hancının sözünü tutmaması halinde yapacaklarına dair düşünceler geçti. Savurduğu tehditlerin hepsini harfiyen yerine getirecekti.

a»---------- s*-

Saat, gece yansını geçmişti. Will, Carterlann evinin arkasındaki uzun çimlerin üstüne kurulmuştu. Femald'm belirttiği üzere, evin arka bahçesi kınk arabalar ve araba parçalanyla doluydu. Hilal şeklini alan ayın alçak ışıklan altında tuhaf bir görüntü sergiliyorlardı.

Maddie, ana caddenin ötesine geçmiş, evin ön tarafını gözlüyordu. Will, Gece Hırsızı'nın köye arka taraftaki tarlalardan giriş yapacağını tahmin etmişti. Tarlaları çevreleyen ağaçlar sayesinde görülmeden köye girebilecek ve kolayca kaçabilecekti. Ana caddeye çıkıp kendisini belli etme ihtimali çok düşüktü ama emin olmaları gerekiyordu. Maddie sokağın, Will'in görüş alanının dışında kalan kısmını gözleyebilecek şekilde konum almıştı.

Will, sırtım bir ağaç kütüğüne yaslamıştı. Kapüşonu çekili olduğu için yüzü gölgeler içinde kalıyordu. Pelerinini vücuduna sıkıca sarmıştı. Hareket etmemenin kendisini görünmez kılacağını bildiği için hiç kımıldamıyordu. Burnunun dibine kadar girilmedikçe, orada olduğunun anlaşılmasına imkân yoktu. Kütüğe iyice yapışmış, kırık dallardan oluşan bir yığını ya da iri, düzensiz bir çalı öbeğini andırıyordu.

Carterlann evini iki geceden beri gözetliyorlardı. Gündüzleri ise ağaçların gerisine çekilerek ayak altından uzaklaşıyorlardı. Maddie, ilk gecenin ardından sabırsızlanmaya başlamış, hiçbir şey yapmadan saatlerce beklemek zorunda olduğu için umudunu kaybeder gibi olmuştu.

"Gelmeyecek," demişti. "Kaçırdık onu."

Başını iki yana sallayan Will, "Mesleğimizin çok önemli bir parçası bu," demişti. "Bekleyip gözlemek. Sabırlı olmak. Daha sadece bir gece oldu. Gece Hırsızı yarın gelebilir. Ya da öbür gün. Ama bir şekilde gelecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sormuştu Maddie.

Will, birkaç saniye düşündükten sonra kararlı bakışlarını çırağına çevirmişti.

"Bilmiyorum. Bir şekilde eminim işte. Sanırım bir tür avcı içgüdüsü."

Kütüğe yaslanmış bekleyen Will'in içgüdüleri, ona o gece dananın kuyruğunun kopacağını söylüyordu.

KIRK BİR

Will, adamlar görüş alanına girmeden önce seslerini duymuştu.

Arkasındaki uzun çimler ve alçak çalılardan küçük hışırtılar geliyordu. Olduğu yerde donup kaldı ve en ufak bir ses bile çıkarmamak için daha yavaş nefes alıp vermeye başladı.

İçinden gelen, başını çevirip gelenlere bakma isteğine karşı koydu ve kulaklarını dört açarak hışırtıları dinlemeye koyuldu. *İki kişiler,* **diye geçirdi aklından. Bunu nasıl anladığını bilmiyordu. Yılların tecrübesi sayesinde edindiği içgüdüleri devreye girmiş olmalıydı.**

Adamlar -erkek olduklarını tahmin ediyordu- artık birkaç metre ötesine kadar yaklaşmışlardı. Will, dikkatlerinin Carterların evinin üstünde olacağını biliyordu. Büyük bir ihtimalle, hele ki pelerinine sarınmış bir haldeyken, onu göremeyeceklerdi. Rüzgâr, bulutlan gökyüzünde bir o yana bir bu yana çekiyor, hilal şeklindeki ayın önünü bir kapatıp bir açıyordu.

Adamlar, ilerlemeye birkaç saniyeliğine ara vermişlerdi. Muhtemelen evi ve köyü inceliyorlardı.

“Etrafta kimse yok,” dedi burnunun dibinden bir ses. Senelerin eğitimi ve disiplini olmasa, Will’in şaşkınlıkla irkilmesi işten bile değildi. Adamla arasında iki metre bile yoktu.

Yeniden hareketlenerek ellerini uzatsa dokunabileceği kadar yakınından geçtiler. Tahmin ettiği üzere iki kişilerdi. Bir tanesinin sırtında siyah bir pelerin vardı. Diğeri ise bütünüyle karalara bürünmüştü. Will, harekete geçen adamın kol ve omuzlarından siyah renkte, uzunlu kısalı şeffaf kumaş şeritlerin sarktığını fark etti. Rüzgârda kımıldanıp savrulan şeritler adamın korkutucu bir görüntü sergilemesine -mezarlıktan fırlamış bir yaratığı andırmasına- neden oluyordu.

Pelerinli adam çömelirken hırpani cebinden çıkardığı dar maskeyi başına geçirdi. Yol arkadaşına ters ters baktı. Will maskenin beyaz çizgilerle kaplı olduğunu ve adamın suratının bir kafatasını andırdığını fark etti. Adam geniş siperlikli, koyu renkli ve sarkık bir şapkayı başına geçirdi. Tam bir tarla korkuluğunu andırıyordu. Çömelerek uzun çimlerin arasından eve yaklaşmaya başladı. Uyanıp karşısında onu görecek olan çocuğun dehşete düşeceği anlaşılıyordu. Will, zavallı Violet’in birkaç dakika içinde maruz kalacağı korku dolu anları hayal edebiliyordu. Onu kaçırmalarına engel olup kızcağızı kurtarmayı çok isterdi ama bu ikisini yakalaması halinde, çetenin kalan üyelerinin, kaçırdıkları çocuklarla birlikte sırra kadem basacaklarından emindi. Hiç hoşuna gitmese de zavallı Violet’in eziyet dolu birkaç saat geçirmesine göz yummak zorundaydı. Köle tacirlerinin bir yerlerde bir ini olmalıydı. İzlerini sürüp Maddie ile tüm tutsaklan serbest bırakmayı ve çeteyi sonsuza dek yok etmeyi hedefliyorlardı.

Kara suret artık eve iyice yaklaşmış, gölgelerin içinde ken-

dişini kaybettirmek üzereydi. Will, Maddie'nin adamları görüp görmediğini merak ediyordu. *Görmesi halinde umarım bana haber vermeye çalışmaz,* **diye geçirdi aklından. Basit fakat yalnızca çetecilerin onları göremeyecekleri bir noktada bulunmaları halinde işe yarayan bir haberleşme yöntemi geliştirmişlerdi. Korkunç görünümlü davetsiz misafir, evin yan penceresinin yanma geçmişti. Will hiç kımıldamadan başını bilmiş bilmiş sallar gibi yaptı. Önceki akşam evi gözden geçirmiş, içeri girilebilecek olası noktalan incelemişti. Yan taraftaki pencere, en uygun giriş noktasını oluşturuyordu. Pencerenin zayıf ve sıradan bir kilidi vardı. Aynca sokaktan geçenlerin içeriyi göremeyecekleri şekilde tasarlanmıştı.**

Will'in yalnızca beş metre ötesinde çömelmiş vaziyette bekleyen pelerinli adam, tedirginlikle kımıldanıyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. İşlerin yolunda gitmeyeceğine dair endişe ettiği anlaşılıyordu.

Kara kıyafetler içindeki kılıksız haydut, pencereyi kolayca araladı ve bacağını atarak içeri süzüldü. Yol arkadaşı bir kez daha tedirginlikle ayak değiştirmişti. Bir çığlık, korku dolu bir feryat ya da karanlıklara gömülen evde kopacak olası bir patırtı beklediği anlaşılıyordu. Ama evden hiç ses gelmiyordu.

Dakikalar geçti. Will -artık kare şeklindeki kara bir deliği andıran- açık pencereye odaklanmıştı. Birden bir hareketlenme oldu. Beyaz gecelikli ufak tefek bir şekil, peşindeki kapkara korkulukla birlikte pervaza tırmanıyordu. Adam, kızı tek koluyla yakalamıştı ve bırakmıyordu. Yol arkadaşına doğru yürürlerken Will, küçük kızın tökezlediğini ve Gece Hırsızı tarafından ayağa kaldırıldığını fark etti. Kızın kafasına bir çuval geçirilmişti.

Pelerinli adam ayağa kalkarak Gece Hırsızı ve çocuğu karşıladı. Korku içindeki kızın tökezleyerek yürüdüğünü fark edince, elinde olmadan küçük bir kahkaha atmıştı.

"Çuvalı kafasından çıkar," dedi Gece Hırsızı. "Nereye bastığını görebilirse daha hızlı ilerleriz."

"Nasıl gitti?" diye sordu arkadaşı.

Kara suret omuz silkti. "Odalarına girince erkek kardeşi de uyandı ama kim olduğumu görünce akıllıca davranıp çenesini kapalı tutmayı seçti ve uyuyormuş numarası yaptı. Alarm vermesi ya da gördüklerini bililerine anlatması halinde geri gelip gözlerini oyacağımı söyledim. Korkudan altına yapacaktı."

Pelerinli adam, çuvalın ağzını çözüp Violet'in başından çıkardı. Violet'in ince yüz hatları ve kötü kesimli, kahverengi saçları vardı. Ağzına bağırmaması için kalın bir bez tıkıştınlmıştı. Will, kızın ağladığını görebiliyordu. Ama yine de sessizliğini koruyor, korku dolu, iri gözleri, kendisini kaçıran adamların arasında gidip geliyordu.

Gece Hırsızı, kafatasını andıran maskesini çıkardı. Yüzünü ve maskenin bastırdığı saçlarını silkeleyerek rahat bir nefes aldı.

"Böylesi daha iyi," dedi. "Victor'un bu çocukları korkutmak konusunda harika bir iş çıkardığını kabul etmek lazım. Aynı şey üçüncü defa başıma geliyor. Çocuğu uyandırır uyandırmaz öylece donup kalıyor." Usulca güldü.

Pislik, **diye düşündü Will. Victor, köylü çocukların yüreklerine Gece Hırsızı korkusunu salan Hikâyeci'nin gerçek adı olmalıydı.**

"Bunların hepsi senin eserin. Ne de olsa Hikâyeci fikri sana aitti. Victor sadece senin dediklerini yerine getiriyor, Jory."

Adamın ismini duyan Will, tüm eğitimi ve disiplinine rağmen bir anda başını yukarı kaldırmıştı. Neyse ki adamların arkalan dönüktü ve hareketlenmeyi fark etmemişlerdi. Gece Hırsızı birkaç saniye sonra arkasını dönüp parmaklarını saçlarının içinden geçirdi ve kafasını kaşıdı. Tam o anda, ayın önünü kaplayan bulut açılmış ve adamın suratı, solgun bir ışıkla aydınlanmıştı.

Wilkin asla unutmadığı bir yüzdü bu. Daha önce yalnızca bir kez, nehrin kıyısından uzaklaşan kayığın arkasından öfkeyle bakarken görmüştü onu ama zihnine kızgın demirle damgalanmış gibi kazınmıştı.

Gece Hırsızı, Jory Ruhl'un ta kendisiydi.

Will'in eli, pelerininin kıvrımlarının arasına kayarak saks bıçağının kabzasını kavramıştı. Yüreği hiddetle dolmuştu; ayağa fırlayıp pelerinini geriye atarak Alyss'in ölümünden sorumlu olan adama saldırmak istiyordu. Kendisine hâkim olarak hızlı solumasını yavaşlattı ve aklını ele geçirmek üzere olan o anlamsız, körlemesine öfkeyi kontrol altına aldı. Kaderin bir cilvesi olarak, aramayı bıraktıktan sonra karşısına çıkmıştı Ruhi. Haydudun, onun kendisini fark ettiğinden haberi yoktu.

Ruhl'u oracıkta öldürmesi halinde, Danvers Geçidi, Boyletown, Esseldon ve kim bilir baronluk sınırlan içindeki başka hangi köylerden kaçırılan çocukları asla bulamayacaktı. Kanun kaçağının izini, inine kadar sürebileceğinden emindi. Çetenin kıyıda, İberya gemilerinden birinin yanaşarak Socorro köle pazannda satılmak üzere çocukları toplayabileceği bir noktada kamp kurduğunu tahmin ediyordu.

Ruhl'u kıyıdaki inine kadar takip edecek, tutsak çocukları salıverdikten sonra, becerebilirse köle gemisini batıracaktı.

Sonra **da Ruhl'u öldürecekti.**

Anlık, yoğun öfkesi azalırken Ruhi ile yardakçısının konuşmalarına kulak verdi.

"Bu sonuncusu," diyordu Ruhi. Ağlayan küçük kızı işaret ediyordu. "On ettiler. Eligio ile on kişi için anlaşmıştık zaten. Diğerlerini de toplar ve Şahin Başı Koyu'na geçeriz. Gemi üç gün içinde gelecek."

Başıyla onaylayan yol arkadaşı, "Verimli bir ay geçirdik," dedi. "Yalnızca iki köyden elimiz boş döndük."

"Şu Orman Muhafızı işimize burnunu sokmaya kalkmasaydı daha da verimli bir ay olacaktı. Lanet herif dört günümüze mal oldu." Gece Hırsızı cebinden çıkardığı iple küçük kızın kollarını arkasında kavuşturmuş ve ellerini bağlamaya başlamıştı.

Liam, **diye geçirdi akimdan Will. Arkadaşlarının Ruhi ile çetesi tarafından öldürüldüğünden şüphesi kalmamıştı artık. Kendi kendine** *onun da hesabını vereceksin,* **diye söz verdi.**

"Ben hâlâ Benito'nun başına gelenleri merak ediyorum. Etrafa sorular soran şu kızı korkutacaktı ama bir anda ortadan kayboldu," diye devam etti Ruhi.

Pelerinli adam omuz silkti. "Hiçbir zaman güvenmemiştim ona zaten. Muhtemelen bir yerlerde sarhoş yatıyordur ya da hapse atılmıştır. Başını derde sokmasını iyi bilirdi."

"Neyse, ganimeti paylaşacak bir kişi azalmış oldu," dedi Ruhi. Violet'in bileklerine sıkıca bastırarak düğümü test etti. Küçük kız elinde olmadan acı dolu, hafif bir çığlık atmıştı.

“Sessiz ol,” diye emretti Gece Hırsızı. Yeniden yol arkadaşına döndü. “Hadi gidelim. Burada yeterince vakit kaybettik.”

Küçük kızı kolundan yakalayarak peşi sıra sürüklemeye başlamıştı. Otların içinden ormana doğru yürüyorlardı. Pelerinli adam da peşlerindeydi.

Will, haydutların ormana girip kaybolmalarını bekledi. Nasılsa izlerini bulmakta güçlük çekmeyecekti. Hem Şahin Başı Koyu diye bir yere gittiklerini de öğrenmişti. Benito diye birini andıklarını hatırladı.

“Büyük ihtimalle Maddie’nin öldürdüğü adamdan söz ediyorlardı,” diye mırıldandı.

Adamlann uzaklaştığından ve onu göremeyeceklerinden emin olunca, saklandığı yerden çıkarak ayağa kalktı. Saatlerdir aynı konumda oturduğundan dizleri ağrımıştı.

“Bu işler için yaşlanıyorum,” diye mırıldandı. Halt’un zamanında defalarca dillendirdiği bir cümleyi tekrar ettiğinin farkında değildi.

Kemerindeki keseden çakmaktaşı ile kav çıkardı. Sırtını Ruhl’un gittiği yöne döndü ve rüzgâra engel olmak üzere pelerinini bir perde gibi açtı. Taşı sürterek kavdan ardı ardına iki tane kıvılcım çıkardı.

Maddie ile evi gözlemeye başlamadan önce kararlaştırmış oldukları işaretti bu. Kıvılcım küçük de olsa, karanlıkta rahat bir şekilde görülüyordu. İki yana doğru iyice açtığı pelerıniyle düşük bir ihtimal de olsa Ruhl’un onu görmesine engel olmuştu.

Birkaç saniye sonra, yolun karşı tarafındaki geçitten karanlık bir suretin çıktığını fark etti. Maddie, evlerin saçaklarının

altında kalmaya özen göstererek sola doğru yirmi metre kadar yürüdü ve Wilkin görüş alanından çıktı. Birkaç dakika sonra, Carterların evinin bulunduğu sokağa paralel uzanan bir başka arka sokaktan çıkarak onu bekleyen Will'in yanma geldi.

"Gördüm onları," dedi. "Kızı yanlarına aldılar mı?"

Will başıyla onayladı. "Evet. İnlerine gidiyorlar. Şahin Başı Koyu adlı bir yerdeymiş."

"Neresi olduğunu biliyor musun?"

Will, başını iki yana salladı. "Henüz bilmiyorum. Haritaya bir göz atar ve işaretli olup olmadığına bakarız. Değilse Ruhi'un izlerini takip ederiz."

Maddie, şaşkınlıkla Will'e bakıyordu. "Ruhi da kim?"

"Gece Hırsızı," dedi Will. Ama kullandığı ses tonu, Maddie'nin dikkatini çekmişti.

"Tanıyor musun onu?" diye sordu.

Will, başıyla onayladı. Suratı gaddar bir hal almıştı. "Alyss'i öldüren adam o."

KIRK İKİ

Şafağın sökmesine dört saat vardı. Will, Ruhi ile çetesinin peşine düşmeden önce birkaç saat uyumaya karar vermişti.

"Karanlıkta izlerini süremeyiz. Hem zaten, iki gecedir sürekli ayaktayız ve nöbet tutuyoruz. Fırsatını bulmuşken biraz uyusak iyi olur," dedi. "Fazla hızlı yol alamayacaklardır. Ruhi kaçırdıkları diğer çocukları toplayacaklarından söz etti. Bu, onları yavaşlatacaktır."

Maddie, esnemeye başlamıştı. Wilkin yaptığı durum değerlendirmesine karşı çıkmadı.

Atlarını gizledikleri açıklığa dönüp battaniyelerini alarak yumuşak, taze çimlerin üstüne uzandılar. Maddie neredeyse gözlerini kapar kapamaz uyuyakalmıştı. Gözlem yaparak geçen gecelerin gerginliği ve öncesindeki birkaç gün boyunca yaşadıkları, genç kızı fiziksel ve duygusal anlamda bitap düşürmüştü.

Artık çok hoşuna giden taze kahve kokusuyla uyandı. Doğrulunca Will'in küçük bir ateşin başına oturmuş ve Trelleth Baronluğu'nun haritasını önüne açmış olduğunu fark etti.

Will, çırağının kımıldandığını görünce başını kaldırdı ve ateşin kenarındaki közlerin arasında duran cezveyi işaret etti.

"Biraz kahve iç," dedi. "Tost yapman için ekmek de var. Boş mideyle yola çıkmanın anlamı yok."

Maddie, bir dilim ekmeği bir ağaç dalma takarak ateşe doğru tuttu ve kendisine bir bardak kahve koydu. Sütleri yoktu ama artık balla tatlandırıldığı sürece kahveyi sade içebiliyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ve yanmanın kıyısından dönen tostunun arkasını çevirdi.

"Şahin Başı Koyu'nu bulabildin mi?" diye sordu.

Will başıyla onayladı ve parmağıyla haritadaki bir yeri işaret etti.

"Buranın biraz güneyinde," dedi. "Adına neden Şahin Başı Koyu dediklerini anlıyorum."

Kaşlarını çatarak haritaya bir göz atan Maddie, "Bana pek şahin başı gibi gelmedi," dedi. Bir yandan da gözlerini ovuşturuyordu.

Will, çırağına şüpheli bir bakış attı. "Haritaya tersten baktığın için olabilir," dedi sabırla. "Bu arada, tostun yanıyor."

Maddie, tostunu ateşten kurtarmak istemiş ama tostuyla birlikte elini de yakmıştı. Ekmeğin hafifçe kararmış ucunu koparıp çimlerin üstüne attı ve bir hanımefendiye hiç de yakışmayan türden, okkalı bir küfür savurdu. Will, iyice şaşırmıştı.

"Bir prensesten beklenmeyecek küfürler bunlar," dedi. "Nereden öğrendin bakalım?"

"Annemden," diye kestirip attı Maddie.

Will, başıyla onayladı. "Evet bu, durumu açıklıyor."

“Hem senin de zamanında vurguladığın üzere, artık prenses falan değilim ben.”

Will, Maddie’ye alelacele bir bakış attı. Çırağının sesinden bu duruma üzülmediğini anlamıştı. Maddie, şikâyet etmiyor, yalnızca var olan durumu dile getiriyordu.

Bu halini eski hayatına tercih ediyor, **diye düşündü Will. Buna biraz şaşırmıştı.** *Neden etmesin ki?* **diye düşünmeye devam etti. Maddie’nin yaşamına bir amaç gelmiş, yüreği Araluen Şatosu’nda asla bulamayacağı türden bir görev bilinciyle dolmuştu.**

Maddie, üstüne tereyağı sürdüğü tostunu afiyetle yemeye başlamıştı. Ekmeğin içine karışan birkaç çim parçasmı ağzından çıkarıp haritaya doğru açıdan bakabilmek için başını çevirdi.

“Hmmmfh,” dedi gönülsüzce. “Bilerek bakınca şahin başına birazcık benziyormuş. Ne kadar uzaklıkta?”

“Ana yoldan at sırtında bir günlük mesafede,” dedi Will. “Çetecilerin seyahati muhtemelen daha uzun sürecektir. Bir buçuk, bilemedin iki gün diyelim. Atları yok ve insanlardan uzak duracak şekilde ilerlemek durumundalar. Küçük çocuklardan oluşan bir tutsak grubuyla nereye gittiklerini kimseye açıklayamazlar. Ana cadde, yarım düzine köy ve kasabanın içinden geçiyor. Hepsinin etrafından dolaşmaları lazım.”

Parmağını, haritada işaretlenmiş yolun üstüne koydu. “Şurada güneye inen bir patika var. Yolu birazcık uzatıyor ama bir noktada doğuya doğru ilerleyen bir başka yolla birleşiyor. Birleştiği o yol, yerleşim merkezlerine uğrayabilmek için kıvrımlar çizerek ilerleyen ana yolun aksine, dümdüz uzanıyor.”

"Çetecilerin güneye, o yoldan gitmeleri mantıklı değil mi?" diye sordu Maddie.

Ama Will, başını iki yana sallıyordu. "Köyden ayrılırken doğuya doğru ilerliyorlardı. Bu da ana yolu kullanacakları anlamına geliyor. Bu bahsettiğim patika, haydutlann haritasında olmayabilir bile. Trelleth Şatosu'nun haritacısı, kılı kırk yaran bir adamdır. Hazırladığı haritalarda benzerlerinde göremeyeceğin birçok ayrıntı bulabilirsin."

"Yani şu dediğin kestirme yolu kullanmamız halinde, deniz kıyısına onlardan önce mi varacağız diyorsun?" diye sordu Maddie.

"Evet. Etrafı gözleme şansı bulmuş oluruz. Kıyıda bir tür kamp kurmuş olmalılar. Büyük ihtimalle çetenin diğer elemanları da onları orada bekliyordur. Ayrıca birkaç gün içinde bir İberya gemisini beklediklerini söylemişlerdi. Çatışmanın yaşanacağı alanda önceden keşif yapmak işimize gelecek."

Maddie, bakışlarını yukarı kaldırdı. "Çatışma mı yaşanacak dedin?"

Will'in yüzü, yine aynı zalim ifadeye bürünmüştü. "Bence kesin yaşanacak."

Kahvaltılarını bitirdikten sonra battaniyelerini toplayıp eyerlerine yerleştirdiler. Çekici ve Sakar, heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Birkaç günlük zorunlu beklemenin ardından yeniden yola koyulmayı iple çekiyorlardı.

Yeniden atlarının sırtında olmak, ikisine de iyi gelmişti. Maddie, Sakar'm hevesli hoplayıp zıplamalarının tadını çıkarıyordu. Çekici, genç arkadaşını kibirli bir tebessümle gözlüyordu.

“Sen de onun kadar heyecanlısın,” dedi Will usulca. Çekici, yelesini geriye savurdu. Aslına bakılırsa, binicilerinin ruh halinden anlayan atların ikisi de Will ile Maddie’nin önceki hafta boyunca aradıkları şeyi sonunda bulduklarını anlamıştı. Sahiplerinin kararlı ruh halleri, onlara da sirayet etmişti. Heyecanlı dakikalar geçireceklerinin farkına varmışlardı; Orman Muhafızı atları, heyecan için yaşarlardı.

Güneye ve ardından biraz batıya doğru bir süre normal hızda yol aldıktan sonra doğuya, denize doğru saptılar. Will, atından atlayarak zemini inceledi ve yakın zamanda yolun kullanılmadığından emin oldu. Ruhi ile adamlarının patikayı tercih etmediklerinden artık emindi.

“Buradan bir inek ve sığır sürüsü geçmiş,” dedi. “İki gün kadar önce. Sonrasında hiç iz yok.”

“Sen de zaten Ruhl’un bu yolu kullanmayacağını düşünmüştün,” diye sözlerini tamamladı Maddie.

Cevap vermeden önce çırağına anlamlı bir bakış atan Will, “Artık kullanmadığından kesinlikle eminim,” dedi. Atının sırtına atladı ve patika boyunca normal hızda yol almaya başladılar. Arada sırada, aşağıya doğru uzanan ağaç dallarından kaçınmak için atlarının boynuna doğru eğilmek zorunda kalıyorlardı.

“Burası pek işlek bir yol değil galiba,” diye yorum yaptı Maddie.

Will, bir şey söylemedi.

Yol nihayet, üçte ikilik kısmını kaplayan sık ormanlık araziden kurtulmuş ve kendilerini açık arazide, etrafı kütük yığınlarıyla kaplı çiftliklerin yanından geçerken bulmuşlardı. Kısa

bir süre sonra, Maddie'nin burnuna denize yaklaştıklarını belli eden çarpıcı tuz kokulan gelmeye başlamıştı.

İkindi vakti sahil yoluna varmışlardı. Çevresindeki araziden daha yukarıda olan yolun her iki tarafı tahliye oluklarıyla kaplıydı. Will, Maddie'ye yolun aşağısında kalan arazide ilerlemesini işaret etti. Atından inerek yola tırmandı ve önce kuzeye, ardından da güneye bir bakış attı.

"Her iki taraf da boş," dedi. Parmağıyla güneyi işaret etti. "Şahin Başı Koyu, üç kilometre ötede. Hadi gidelim."

Arazinin şekli, bir kez daha değişmişti. Yeşil otlaklar ve bakımlı tarlalar, yerlerini bodur çalılıklardan oluşan vahşi fundalıklara bırakmıştı. Çok az sayıda ağaç vardı ve aralarında oldukça fazla mesafe bulunuyordu. Etrafı gözlerken Will'in suratı ekşimişti.

"Saklanacak fazla bir yer yok," dedi.

"Yani geldiklerini göreceğiz," dedi Maddie, Will'e bakarak.

"Ben daha çok, onların bizi görmeleriyle ilgileniyorum," diye hatırlattı Will. "Unutma ki tek başımıza olmayacağız. Yanımızda saklaması hiç de kolay olmayan on tane çocuk bulunacak."

Maddie, dudaklarını büzdü. O ayrıntıyı gözden kaçırmıştı. Saklanabilecekleri bir yer bulmak amacıyla sağa sola bakınmaya başladı. Karanın içlerinde, yolun yarım kilometre kadar uzağında, fundalıklar bir dizi alçak tepeye dönüşüyordu. Tepelerin eteklerine düzensiz kaya parçaları dizilmişti. Arazinin zaman zaman heyelanlara maruz kaldığı ve kayaların aşağı düştüğü anlaşılıyordu. Maddie, mağara girişlerini andıran çok sayıda deliği görebiliyordu. O kısımda kendilerine saklanacak bir yer bulabilirlerdi.

Tabii ihtiyaçları olursa. Gerçi Maddie, buna çok geçmeden ihtiyaç duyacaklarını düşünmeye başlamıştı.

Ana yol, kıyıdan uzaklaşmadan güneye doğru kıvrılıyordu. Yolun o kısmında, aşağıdaki okyanusa açılan toprak zeminli uçurumlar görülüyordu. Bıçakla kesilmişçesine, keskin bir şekilde suya gömülüyorlardı. Yemyeşil, sığ denizin dibi kumla kaplıydı.

"Güzel görünüyor," dedi Maddie. Will, çırağının bakışlarını takip edince homurdandı.

"Denizciysen hiç de güzel değil," dedi. "Su, denizin içlerine doğru neredeyse bir kilometre boyunca derinleşmiyor. Kıyıya yanaşabilmek için suların yükselmesini beklemekten başka çaren yok."

Will, Şahin Başı Koyu'na yaklaştıklarını anlayabilmek için yol üstündeki birtakım coğrafi şekilleri ezberlemişti. Etrafında küçük bir koruluk bulunan minik bir gölü geride bıraktıktan sonra Maddie'yi durdurdu.

"Atları burada bırakacağız," dedi. "Keşfe yaya çıkacağız."

Atlan ağaçların içine gizleyip bel hizasındaki çalıların arasından geçerek sıradaki burna doğru yürümeye başladılar. Haritaya bakılırsa, o burnun gerisinde Şahin Başı Koyu yer alıyor olmalıydı.

Kayalıkların kenanna gelince Will, elini iç kısmı aşağıya bakacak şekilde kaldırdı. Maddie çömeldi ve ustasını takip ederek elleriyle dizlerinin üstünde sürünmeye başladı.

Koyda birileri varsa, uçurumun kenarına gidip dikilmeleri başlanna bela almalarıyla eşdeğer olacaktı.

Will, durup Maddie'ye yanma gelmesini işaret etti. Maddie

mümkün olduğunca az ses çıkararak çalıların arasından sürün-dü ve WiH'in hizasına geldi. Şahin Başı Koyu, önlerinde uza-nıyordu.

Koyun çevresindeki uçurumların yüksekliği, on ila on beş metreye varıyordu ve daha önce gördükleri, bıçakla kesilmiş gibi dimdik aşağı inen kayalıklara göre daha eğimli görünü-yordu. Yüzeyleri deniz kıyısındaki toprak uçurumların aksine kaya ve kumdan oluşuyor, aralardan yosun ve yeşillikler fır-lıyordu. Uçurumun dibinde, iri taneli kumdan oluşan, yarım daire şeklindeki kumsal uzanıyordu.

Maddie, yükselmekte olan suyun, denizin sığ, kum taba-nında kıvrımlı dalgacıklar oluşturduğunu görebiliyordu. Su, kıyıdan en az iki yüz elli metre öteye kadar sığdı.

Kumsalın ortasında, suyun yükselince sürüklediği çer çöp ve yosunlarla oluşan çizginin çok yukarılarında, dört büyük çadır kurulmuştu. Çadırların ahşap çerçevelerinin üstüne eski-miş, gri bir muşamba atılmıştı. *Bir süredir buradalar galiba,* **diye düşündü Maddie. Kalıcı bir kampa bakıyorlardı.**

Çadırların on metre ötesinde, -dumanı çadırlara ulaşmaya-cak kadar uzakta olan- iri bir ateş çemberi ve yine ahşap çer-çevenin üstüne atılmış bir muşambayla korunan, kaba bir tahta masayla sandalyeler göze çarpıyordu. Muşambalı korunağın dört yanı açıktı.

Maddie, kampta dolaşan iki kişi görmüştü ama çadırların içinde daha fazlasının olabileceğinden kuşkulanıyordu. *Dört çadır, en az on altı kişiye denk geliyor,* **diye düşündü. Birden aklına bir fikir geldi. Tutsakların da bir yerde tutuluyor olma-ları gerekiyordu.**

Will, zihni bu düşüncelerle meşgul olan çırağını dürttü ve koyun sol tarafında kalan kayalıkları işaret etti. Maddie işaret edilen yere bakınca kayaların içinde, zemin seviyesinde karanlık bir delik bulunduğunu fark etti. Biraz daha inceleyince, deliğin önünü kapatan parmaklıklı ahşap kapıyı seçebilmeye başlamıştı.

Biraz önce yaptığı hesapları yeniden gözden geçirmeye koyuldu. Esirlerin nerede tutulduğunu bulmuştu.

Will, ona Ruhl'un sözlerini -on esirleri olduğuna dair duyduğu konuşmaları- aktarmıştı. Maddie, çocuklardan kaçının mağarada tutulduğunu ve kaçının Gece Hırsızı ve Hikâyeci ile kampa gelmekte olduğunu merak ediyordu.

Will, yanma yaklaşmıştı. "Mağaranın solunda, kayalıklardan aşağı inen bir patika var. Görüyor musun?"

Sönmüş ateşi canlandırmaya çalışan, en yakındaki çete üyesiyle aralarında yüz metreden fazla mesafe bulunmasına rağmen, tedbiri elden bırakmıyor, fısıltıyı andıran kısık bir sesle konuşuyordu.

Maddie, kayalıkları gözleriyle taradı ve patikayı buldu. Kayaların arasından belli bir açı yapacak şekilde ilerliyor, birkaç kez zikzak çizdikten sonra mağaranın ağzını işaret eden karanlığın yirmi metre kadar ötesinde son buluyordu. Patikayı gördüğünü belli etmek için başparmağını havaya kaldırdı.

"Çocukları mağaradan çıkarınca o patikayı kullanacak ve kayalığın tepesine tırmanacaksınız," dedi Will.

Maddie'nin başı hızla Will'den tarafa döndü. "Biz mi? Ya sen ne yapacaksın?"

Will önündeki çimlerde duran yayının pürüzsüz ahşabım okşadı.

"Ben de mağaradan ayrılırken görülmemenizi sağlayacağım."

KIRK ÜÇ

Öğleyi biraz geçe, köle tacirleri nihayet kampa varmıştı.

Wilkin tahmin ettiği üzere, tutsakların ellerini önden bağlamış, boyunlarından geçirdikleri iplerle onları ana yoldan tek sıra halinde yürütüyorlardı. Altı çocuğun hepsinin suratlarına kederli ve karamsar bir ifade yerleşmişti. Ruhi ile iki adamı, ufak tefek midillilere binmiş, daha hızlı ilerlemeleri için tutsakları dürtüyorlardı. Will, Ruhl'u ve Violet'i kaçırdıkları gece yanında bulunan adamı tanımıştı.

Mavi pelerini, geniş şapkası ve kırmızı ayakkabılarıyla dikkatleri üstüne çeken üçüncü atlı ise Hikâyeci olmalıydı. O üçünün dışında grupta altı adam daha vardı.

Kafile, Will ile Maddie'nin içlerine saklandıkları, uçurum kenarındaki uzun otların yakınından geçiyordu. Hikâyeci'nin ayakkabılarındaki çanların sesi, hafif esintiyle kulaklarına kadar geliyordu.

Violet ile diğer tutsakların iyice korkutulup sindirildikleri anlaşılıyordu. Will, Hikâyeci yaklaştığında çocukların korkuyla gerilediklerini fark etti. Kızlardan biri -Will onun Danvers

Geçidi'nden Carrie Clover olduğunu düşünüyordu- korkuyla çığlık atarak irkilince mavi pelerinli Hikâyeci dayanamayarak bir kahkaha patlattı. Bunu izleyen Will'in yüzüne kararlı ve hınç dolu bir ifade yerleşmişti.

Kalan çete üyeleri, mızrak, sopa ve baltalarla tepeden tırnağa silahlanmışlardı. İkisinin belinde kılıçlar asılıydı. Kaba deri ve yün kıyafetleri, sakallı ve bakımsız halleriyle belalı bir grup oldukları hemen anlaşılıyordu. Her biri, elinde kısa birer ip tutuyordu. İplerin uçlan, tutsaklan uyanp hızlandırmak amacıyla düğümlenmişti. "Dokuz kişiler," diye fısıldadı Will.

"Kampta da en az iki kişi daha var," dedi Maddie.

"Gemi yanaştığında tayfalan da bu sayıya eklenecek. En az yarım düzine de oradan gelir."

Maddie, dudaklannı çiğniyordu. Düşünceli görünüyordu. Düşmanın sayısını biraz fazla bulmuştu. Will'in bir sonraki yorumu karşısında şaşkına dönecekti.

"Neyse ki haberler iyi. Yeterince okumuz var," dedi Will. Kararlı ve zalim yüz ifadesini koruyordu.

Ruhi ile at sırtındaki iki adamı, grubu kayalık patikaya sokmak için yere atlamışlardı. Esirler de sıra halinde peşlerinden yürüyorlardı. Ellerinden ve birbirlerine bağlı oldukları için kolay hareket edemiyorlardı. Bir tanesinin ayağı kayşa, iki yanındaki çocuğun dengesi de bozuluyordu. Zorlu patikayı beceriksiz adımlarla inmeye başladılar. Arkadan da diğer çete üyeleri geliyordu. Patika, esirlerle yan yana yürüyemeyecekleri kadar dardı. Neyse ki en azından ellerindeki düğümlü halatlarla çocuklara eziyet edemiyorlardı.

Esir çocuklardan oluşan kafile, zorlana zorlana, düşe kalka

deniz seviyesine inmişti. Ruhi ile iki adamı, kumsala geçmelerini engellemek üzere önlerine dikilmiş, onları kayalığın dibindeki mağaraya yönlendiriyorlardı.

Kamptaki iki adamın bakışları, zorlu patikayı inen grubun üstündeydi. Maddie, çadırlardan kimsenin çıkmadığını fark etmişti. Çete on bir adamdan oluşuyor olmalıydı. Ateşi canlandıran çeteci, yanlan açık muşambanın destek direklerinden birinde asılı duran anahtarlığı aldı. Masaya dayalı duran kalın sopasını da diğer eline alarak rahat adımlarla mağara girişine doğru yürümeye başladı.

Sertçe "Acele et, Donald!" diye bağırdı Ruhi. "Bütün gün seni bekleyemeyiz!"

"Size de merhaba, Bay Ruhi," diye aksi bir cevap verdi adam. Yine de adımlannı hızlandırmayı ihmal etmemişti.

Esirler, mağaranın parmaklıklı kapısının önünde ne yapacaklannı, birazdan neler olacağını bilemeden duruyorlardı. Will, çocukların aralarındaki ipin, tasmalarının uçlarındaki, her biri ayrı bir kilitle yerine oturtulmuş olan metal halkaların içinden geçtiğini fark etti. Tasmalar, kalın ve sertleştirilmiş deridendi. Donald, elindeki anahtarla mağaranın kapısını açtı. Bilileri mağaradan dışarı çıkmaya çalışmış olmalıydı ki hırlayarak elindeki sopayı birkaç kez karanlığa doğru savurdu.

Mağaradakilerin sakinleştiğinden emin olunca en öndeki tutsağın tasmasmın kilidini açtı ve oğlanı sopasıyla mağaranın içine itti.

Ruhi, adamının iki çocuğu daha mağaraya sokmasını izledikten sonra işlerin düzgün bir şekilde yürüdüğüne karar vererek atını kazıklardan birine bağladı ve üstü kapalı yemek

mekânına geçti. Kampta kalan ve onu boş boş izlemeye devam eden diğer adamına ters bir bakış attı.

"İçecek bir şeyler getirsene, lanet olası Thomas! Gün boyu at sırtmdaydım!"

"Birbirlerinden pek de hoşlandıktan söylenemez," diye mırıldandı Will. Thomas, aceleyle koşturup koyu renkli bir testiyle eline geçen birkaç kupayı liderinin önüne koydu. Ruhi, kupalardan birini ağzına kadar doldurup kafasına dikti. İçkisini bitirince memnuniyetle iç geçirdi. Hikâyeci ve diğer atlı da yanma gelmişlerdi. O üçünün, çetenin zirve kadrosunu oluşturduktan anlaşılıyordu. Ruhi tartışmasız lider, Hikâyeci ile pelerinli adam da yardımcıları olmalıydı. Diğerleri de vasıfsız çete üyeleriydi.

Ruhi ile yardımcılan içkilerini içip kahkahalar eşliğinde rahatlarken Donald ile diğerleri de çocuklan ite kaka mağaraya sokuyorlardı.

"İçerisi kalabalıklaşmış olmalı," diye akıl yürüttü Maddie.

Will, göz ucuyla çırağına bir bakış attı.

"On tutsak var demiştin," diye devam etti Maddie. "Rahatça barınabilmeleri için oldukça büyük bir mağaraya ihtiyaç var. Bu tür mağaralar genelde küçük olur."

Son esir de kabaca mağaraya itildikten sonra parmaklıklı kapı kapatılarak kilitlendi. Kilitte dönen kalın anahtann tıkırtısı, tepenin üstündeki Will ile Maddie'ye kadar gelmişti. Koya gelinceye dek tutsaklara nezaret eden çetecilerden biri, kalın halatla deri tasmaları topladı. Donald da o arada kampın ortasına dönmüş, anahtarlığı direkteki yerine asmıştı.

"Yiyecek bir şeyler hazırlayın," diye emretti Ruhi.

Donald ile Thomas'in kampta ayak işlerini görmekle görevlendirildikleri anlaşılıyordu. Will, bu bilgiyi akimın bir köşesine yazmıştı. Dövüşmeleri gerekirse, o ikisi sona bırakılabilirdi. Zekice hamlelerde bulunmayacakları ortadaydı. O tür adamlar, kendi başlarına pek bir şey düşünmez, daha çok verilen emirleri yerine getirirdi. Will'in görebildiği kadarıyla, Ruhi adamları arasında bireysel düşünceyi teşvik eden bir lider değildi.

Rutin kamp hayatına dönülmüştü. Thomas, akşam saat yedi gibi mağaraya yiyecek ve içecek götürdü. Donald da ona eşlik etmiş, içeridekilerin kaçma denemesinde bulunmayacaklarından emin olduktan sonra kilitli kapıyı açmıştı. Su, yeniden yükselmeye başlamış, çekilmesiyle açıkta kalan engebeli kumu dolduruyordu.

Orman Muhafızları gözlem yapmaya devam ediyorlardı. Will, nihayet Maddie'nin omzuna dokundu ve atlan bırakmış olduklan küçük koruluğu işaret etti.

"Geceyi bu şekilde geçireceklermiş gibi görünüyor. Biz de biraz dinlensek iyi olur. Şafaktan önce geri gelir ve çocuklan kurtarmanın bir yolunu buluruz."

"On bir kişiye karşı ikimiz mi?" diye sordu Maddie.

Will çırağına uzun, ciddi bir bakış attıktan sonra başıyla onayladı. "On bir kişiye karşı ikimiz."

Gizlice hareket etmelerine gerek olmamasına rağmen sürünerek ağaçların arasına çekildiler. Çeteciler çadırlannda uyuyorlardı ve kumsalla bulunduklan yer arasında en az yirmi metrelik bir yükseklik farkı vardı. Atlannın su içmesine izin verip eyerlerini çıkardıktan sonra kurutulmuş et, meyve ve pi-

deden oluşan soğuk yemeklerini yediler. Maddie yıpranmış, eski cezveyi çıkanp 'Kahve yapayım mı?' dercesine Will'e baktı ama ustası, başını iki yana salladı.

"Ateş yok," dedi kısaca. "Dumanın kokusunu alabilir ya da etrafa bir göz atmak isteyebilirler."

Mataralarındaki suyla yetinmek zorunda kalmışlardı. Yakınlarda akarsu bulunmuyordu ve yanından geçtikleri minik gölün suları çamurla kaplıydı. Battaniyelerini çıkanp yataklarını serdiler.

Maddie, Will'e dönüp "Nöbet tutalım mı?" diye sordu. Will, başıyla onayladı. "Olası bir gelişmeden haberdar olmak için kumsalı mutlaka gözlemeliyiz," dedi. "İlk dört saati ben alırım."

Maddie, çabucak bir hesaplama yaptı. Will, gece boyunca iki kez nöbet tutmak zorunda kalacaktı. Omuz silkti ve yatağına kıvnldı. Will, nöbet yerine doğru yürümeye başlamıştı.

Maddie, geceye kanşan karanlık suretin arkasından bakıyordu. Birkaç dakika sonra uyuyakalmıştı. Uykusunda gafil avlanmaktan korkmuyordu. Sakar ve Çekici, küçük kamplanna yaklaşan biri olması halinde kişneyerek onu uyaracaklardı.

Ama yine de tedbiri elden bırakmamak adına, sapanını sağ eline almayı, bilye kesesini de başının hemen yanma koymayı ihmal etmedi.

KIRK DORT

Maddie, şafaktan hemen önce uyandı. Will'in yatağı boştu. Kayalığın tepesinden koyu gözlemeye devam ediyor olmalıydı. Maddie, battaniyesini üzerinden atıp yüzüne matarasından bir avuç soğuk su çarptı ve çizmelerini giydi.

Sakar, sahibinin kımıldadığını görünce hafifçe homurdanmaya başlamıştı. Göz göze gelince hayvanın kulakları bir anda dikildi. Sakar, sahibinin oradan ayrılacağını anlamıştı ve onunla gitmek istiyordu. Maddie, başını iki yana sallayarak parmağını dudaklarına götürdü.

"Şimdi olmaz, oğlum. Sessiz ol bakalım."

Sakar, yelesini geriye savurarak başını yeniden önüne eğdi ve kısa çimleri kemirmeye devam etti. Maddie'ye, atı biraz gücenmiş gibi gelmişti ama hayal görüyor da olabilirdi. *Bir at, yaşadığı hayal kırıklığını dışa vurabilir mi acaba,* **diye geçirdi aklından. Bütün gün düşünse bile tatmin edici bir yanıt alamayacağını fark edince meseleyi aklından çıkarmayı tercih etti.**

Yayının kirişini takıp üstündeki bıçak kınlarıyla iyice ağırlaşan kemerini vücuduna geçirdi. Bıçakların ağırlığı, diğer

kalçasındaki bilye kesesinin ağırlığıyla dengeleniyordu. Nihayet ok kılıfını da başından geçirdi ve oklarını sağ omzunun üstünden uzanıp rahatça çekebileceği şekilde ayarladı. Son olarak da pelerinini omzuna attı ve okları rahatça çekebilmek için sağ omzundan sarkan kısmını açtı.

Koruluğun kenarına doğru yürüyüp durdu ve tek dizinin üstüne çökerek etrafı taramaya başladı. Will'in ona öğrettiklerini bire bir uyguluyordu; önce genel bir gözlem yapıyor, ardından da araziyi küçük parçalara ayırarak görüş mesafesi içinde kimsenin bulunmadığından emin oluyordu.

Fundalıkların boyunu aşmayacak şekilde emekleyerek Will'in nöbet tutmaya devam ettiği uçurumun tepesine doğru ilerlemeye başladı.

Her adımını dikkatle atıyor, tüm ağırlığını bırakmadan önce zemini yoklamayı ihmal etmiyordu. Yoluna çalı çırpı ya da bir ağaç dalı çıkması halinde, adımını dikkatle boşta kalan bir noktaya atıyor ve yolunu değiştiriyordu.

*Sürat, gizli hareket etmenin düşmanıdır***, demişti Will.** *Acele edip gürültü çıkarmaktansa yavaş ve sessiz ilerlemen daha iyi.*

Sol tarafındaki uzun otların kımıldadığını fark etmişti. Şafak öncesi, havada en küçük bir esinti bile yoktu. Birden olduğu yerde donakaldı.

Pelerine güven, **diye geçirdi aklından. Bu ve** *kımıldamadan durmaya devam et* **cümleleri, görünmeden ilerleme hususundaki iki temel Orman Muhafızı prensibini oluşturuyordu.**

Başını bile döndürmemiş, gözlerini, hareketlenmeyi fark ettiği yere doğru çevirmekle yetinmişti. Otuz saniye kadar sonra, otlann arasından uzun, tüylü bir kuyruğu bulunan, göğ-

sü yere yakın, iri bir tilki çıktı ve yoluna devam etti. Hayvan, Maddie'nin farkına bile varmamıştı.

"Bu işte giderek ustalaşıyorum," diye mırıldandı Maddie. Will'in, tilkinin bile onu göremediğine şahit olmasını isterdi. Ona daha sonra da anlatabilirdi tabii ama aynı şey değildi. Anlatınca hava atıyormuş gibi bir izlenim yaratmış olacaktı.

Amacım da hava atmak değil mi zaten, **diye düzeltti düşüncelerini.**

Kayalığın tepesine kırk metre kala, sessizce elleriyle dizlerinin üstüne çökerek uzun otların içine girdi. Wilkin nerede nöbet tuttuğunu bilmesine rağmen onu göremiyordu. Başını kaldırıp ön tarafı gözlemeye başladı. Dikkatsizce davranmış ve dengesini yitirerek kuru, sert otların arasında *pat!* **diye ellerinin üstüne düşmüştü.**

Durup etrafı dinlemeye koyuldu. O kadar küçük bir ses çıkmıştı ki kimsenin duymadığından emindi. Birden, on metre öteden, Will'in nöbet tuttuğu noktadan elini usulca kaldırdığını fark etti.

Onu duymuş, geldiğini anlamış ve el işaretiyle bunları Maddie'ye bildiriyordu.

Maddie, daha fazla gereksiz gürültü çıkarmamaya özen göstererek emeklemeye devam etti. Wilkie arasında iki metre kalınca alacalı pelerini fark edebilmişti. Will, başını çevirdi. Maddie kapüşonun gölgesindeki sakallı suratı seçebiliyordu. *Bu kadar hareketsiz kalabilmesi ne acayip şey,* **diye geçirdi aklından. Gözleri pelerini arıyor olmasaydı, ne kadar yakınında olursa olsun, Wilkin varlığını büyük ihtimalle asla fark edemeyecekti.**

“Bir gelişme var mı?” diye fısıldadı.

“Yolunu kaybetmiş bir fil gibi oraya buraya çarpıp gürültü çıkarman dışında mı?” diye aynı kısıklıkta bir sesle cevap verdi Will.

Maddie yediği fırçayı kabullenerek başıyla onayladı. “Onun dışında, evet.”

Will, başını uçurumun bir metre ötedeki kıyısına doğru çevirdi. “Kendin bak,” dedi. Ardından “Dikkatli ol,” diye Maddie’nin gereksiz bulduğu bir ekleme yaptı.

Maddie, sol tarafında yeni yeni yükselmeye başlayan güneşe doğru bakıyordu. Suratının gölgelerde kaldığından emin olmak için kapüşonunu öne çekerek uçurumun kenarına yaklaştı. Başını uzun otların altında tutarak birkaçını kenara çekti ve kıyıya baktı.

Kumsala, on beş metre boylarında, ince ve uzun gövdeli bir gemi yanaşmıştı. *Süratli yol almak amacıyla tasarlanmış,* **diye düşündü Maddie. Geminin gövdesi mat bir siyaha boyanmıştı.** *Aynı zamanda dikkat çekmemek amacıyla da tasarlanmış,* **diye ekledi akimdan geçenlere. Geminin her iki yanında üçer üçer olmak üzere, toplam altı küreği vardı. Kare şeklindeki yelkeni, çok sıkılmadan seren ucuna bağlanmıştı. Maddie’nin görebildiği kadarıyla, yelken de kara bezden imal edilmişti.**

Yelken direğinin gerisinde, güvertenin ortasında geminin üçte biri boyunca uzanan ve dümen platformunun birkaç metre ötesinde son bulan tahta bir kafes yer alıyordu.

Will de yamaca yaklaşmıştı ama o kadar sessiz hareket ediyordu ki Maddie onu göz ucuyla fark edinceye kadar orada olduğunu anlamamıştı.

Usulca "Kafesi görüyor musun?" diye sordu Will. "Köleleri orada tutuyorlar. Kaçmamaları için kafesin içinde demir halkalar ve prangalar olmalı."

"Ne zaman yanaştı kıyıya?" diye sordu Maddie.

"İki saat kadar önce. Yükselen denizle birlikte geldi. Sular artık çekilmeye başladı."

Maddie geminin, altında yüzebileceği kadar su yokmuşçasına yan yattığını fark etmişti. Sular hızla çekiliyordu ve geminin pruvası karaya oturmuştu.

"Onları durdurmak istiyorsak harekete geçmemiz gerek," dedi ama Will, başını iki yana salladı.

"Yeniden yola çıkabilmesi için suların yükselmesi lazım. Öğleden sonra altı ya da yediye kadar vaktimiz var. Ayrıca devriye gezen gemilerden kaçınmak için havanın kararmasını bekleyeceklerdir. "

Maddie, onlar konuşurken su seviyesinin, geminin iskele tarafındaki son küreğine kadar gerilediğini fark etmişti.

"Kaç tayfası var?" diye sordu.

"Yedi. Altı kürekçi ve bir dümenci. Büyük çadırdalar."

Maddie, bakışlarını çadırlara çevirdi. O ana dek dikkatini yalnızca gemiye vermişti.

"Orada olduklarını fark etmiş olmalıydın," diye kibarca uyardı onu Will.

Maddie, öfkeyle dudağını ısırdı. Will, ona önce tüm araziyi taramasını ve tek bir nesneye odaklanmaktan kaçınmasını öğretmişti. Kendisi ise daha ilk seferinde, kumsalı taramayı unutmuş ve yalnızca kara gemiye odaklanmıştı. Will, büyük

çadır diye kumsaldaki üstü muşambalı, kenarları açık yemek barınağından söz ediyordu. Maddie, o tarafa bir bakış attı. Üst gövdeleri muşamba çatı tarafından engebense de, kaba masanın etrafına oturmuş tayfaların bacaklarını seçebildiğini fark etti. Kulaklan, alçak mırıltılar ve arada sırada atılan kahkahalarla doldu. Yemek ateşi canlanmıştı ve bir duman bulutu, tembel tembel havaya doğru yükseliyordu.

Yüzünü buruşturan Maddie, *bundan daha iyisini yapmam lazım,* **diye düşündü. Orman Muhafızlığının keskin nişancılık ya da sessizce hareket etmekten fazlası olduğunu yavaş yavaş anlıyordu. Bir Orman Muhafızı'nın esas görevi, gözlem yapmak ve gözlemlediği şey hakkında rapor hazırlamaktı.**

Will, Maddie'nin sıkıntısını fark etmişti. Usulca çırağının koluna dokundu.

"Endişe etme," dedi. "Hatalarından ders almaya bak. Kampın yerleşim düzenini, mağara ve kayalık patikanın konumunu akima kazıyıncaya kadar gözlemeye devam et. Sonra da kendi kampımıza döneriz."

Maddie, başıyla onayladıktan sonra aşağıdaki kumsalı izlemeye aldı. Kapısı parmaklıklı mağara ve uçurumun tepesinden aşağı inen kayalık patikaya özel bir önem veriyordu. Mesafeleri, açıları ve patikayla mağara arasındaki siper alınabilecek yerleri inceliyordu. Aynı işlemi mağarayla çadırlar arasındaki mesafe için de tekrar etti. Nihayet geminin görece konumunu da aklına not etti. Her şeyi ezberlediğine ikna olunca tepenin kenarından geri çekilerek Will'e döndü ve başını salladı.

"Tamamdır," dedi. Will şüphe dolu bir ifadeyle Maddie'ye döndü.

“Mağarayla yemek çadırının arasında ne kadar mesafe var?” diye sordu.

Maddie zihnine kazımış olduğu resmi kontrol ediyordu. “Otuz beş, belki kırk metre.”

Will başıyla onayladı. “Uyku için kullanılan çadırlarla?”

“On metre daha ekle.”

“Gemiyle?”

“Yüz on metre. Ayrıca gemi, kampın biraz sağında kalıyor.”

“Mağara girişinden gemiyi görmek mümkün mü?”

Maddie, kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Beklemediği bir soruya maruz kalmıştı. Dikkatle cevap verdi.

“Sanmam. Arada yemek çadırıyla uyku çadırları var.”

“Aferin sana.” Will, Maddie’nin koluna dokunarak arka tarafı işaret etti. “Hadi, daha rahat konuşabileceğimiz bir yere gidelim ve gece için planımızı hazırlamaya başlayalım.”

“Gece için bir planımız mı var?” diye sordu Maddie.

“Kesinlikle var.”

“Güzel bir plan mı? Ben beğenir miyim?” diye sordu kız. Yaramaz yaramaz gülümsüyordu.

Will, çırağına ciddi bir bakış attı.

“Harika bir plan. Bayılacaksın.”

Maddie, düşünmeye başlamıştı. Sadece iki kişilerdi ve geminin yedi tayfasıyla birlikte karşılarında tam on sekiz haydut vardı. Kaç okları olursa olsun, rakamlar karşı tarafın lehineydi.

Nasıl bir plan olursa olsun, ona bayılacağını hiç sanmıyordu.

KIRK BEŞ

Will, aralarındaki toprağı temizleyerek üzerine, saks bıçağının ucuyla bir şeyler çizmeye başlamıştı.

"Şurası kayalık patika ve dibinde de mağara..." diyecek oldu.

"Mağara ile patika arasında yaklaşık on metre var," diye düzeltme yaptı Maddie. Will, çırağına ters bir bakış attı. Maddie omuz silkti. "Her ayrıntıyı aklıma not etmemi söylemiştin. Bu da bir ayrıntı."

"Pekâlâ," diyen Will çiziminde düzeltme yaptı. "Tatmin oldun mu?" Maddie başıyla onayladı. "Şurası patika. Şurası da mağara. Çadırlar burada kalıyor." Bıçağın ucuyla çadırları işaret etti. "Gemi de kumsalın şu tarafında."

Başını kaldırıp Maddie'ye bakan Will, "Yapacağın başka düzeltme var mıydı?" diye sordu ters ters.

Maddie, elini hayır anlamında salladı. "Hayır. Düzgün görünüyor."

"Sular öğle vaktinden dört saat kadar sonra yükselmeye başlayacak. Saat yedi gibi zirve noktasına ulaştıktan sonra ye-

niden çekilmeye başlayacak. İberyalılar tahminimce karanlık bastırdıktan sonra ve sular çekilirken ayrılmak isteyeceklerdir. Bu da denizin en kabarık olduğu andan, bir saat kadar sonrasına denk geliyor. Kumsalda, gemiyi yüzdürebilecekleri kadar su bulunacak ve çekilen dalgalarla yol alarak uzaklaşacaklar."

"Neden karanlık bastınncaya kadar beklesinler ki?" diye sordu Maddie.

"Doğu kıyısında Kral'ın emrindeki bir Skandiya gemisi devriye geziyor. Kaçakçı, korsan... ve köle tüccarlarını yakalayabilmek için gözlerini dört açmış vaziyetteler. İberyalılar, Skandiyalılara rastlamamak için karanlığı bekleyeceklerdir. Geminin renginin kapkara olduğunu fark ettin mi?"

Maddie, başıyla onayladı.

"Çünkü gece seyahat etmeyi tercih ediyorlar. Şimdi, denize doğru bakarken mağara sol yanımızda kalıyor. Gemi de kumsalın orta kısmının biraz sağında. Sağ taraftan kumsala inmeyi ve gemiye yüz metre kadar yaklaşmayı planlıyorum..."

"Ya o tarafta aşağı inen bir patika yoksa?" diye sözünü kesti Maddie.

Will, çırağına anlamlı ve uzun bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı ve cevabını vermeye başladı. "Olduğunu biliyorum. Sen uyurken keşfe çıktım ve bir patika buldum. Sözümü kesme artık."

"Her zaman her şeyi sorgulamamı istemiştin benden," dedi Maddie.

"İstedim. Ama bunu insanın sözünü keserek yapman gerekmez. Soru soracaksan bitirmemi bekle. Pekâlâ, kayalıktan aşağı indikten sonra, gemiye doğru birkaç tane alevli ok atacağım."

“Alevli ok mu?”

Will, öfkeyle parlayan gözlerini yeniden çırağına çevirmişti.

“Dediğini sorgulamadım ki. Malumu ilan ediyordum sadece,” diye ekledi Maddie özür dilercesine.

“Neyse, bu seferlik affediyorum. Evet, gemiye alevli oklar atacağım. Bir denizcinin içine korku salmak istiyorsan, gemisinde yangın çıkaracaksın. Gemiler, katranlı halatlar, kurutulmuş bezler ve çam kütükleriyle kaplıdır. Alevi gördükleri anda tutuşurlar.”

“Yangını söndürmek üzere gemilerine koşarlar mı diyorsun yani?” diye sordu Maddie.

Will, başıyla onayladı. “Hatta Ruhi ile adamları da onlara yardım ederler diyorum. Gemiyi kaybederlerse tüm emekleri boşa çıkacak. Geminin etrafına toplandıklarında, Ruhl’un adamlarından birkaçını indireceğim. Böylece sayı üstünlüklerini azaltmış oluruz.”

“Ama hemen arkasından üstüne çullanacaklardır,” dedi Maddie. Will’i, on sekiz adama karşı tek başına hayal etmişti ve endişesi sesinden okunuyordu.

Başını umursamazca iki yana sallayan Will, “Amaç da o zaten,” dedi. “Ben onları peşime takarak güneybatıdaki kayalara tırmanacağım. Fazla hızlı hareket etmeyeceklerdir. Göğsüne her an bir ok yiyecek olmanın korkusu, en azılı haydudu bile temkinli davranmaya iter,” diye ekledi zalimce.

“Bunlar olurken ben ne yapacağım?” diye sordu Maddie.

Will, saks bıçağının ucuyla topraktaki haritaya bir kez daha dokundu. Patikayı işaret ediyordu.

“Ben atışa başlamadan önce patikanın dibine inmiş olmanı istiyorum senden. Haydutlar gemiyi kurtarmak için kumsala koşunca harekete geçerek çocukları kurtaracaksın.” Will, başını kaldırıp Maddie’ye sorgulayan bir bakış attı. “Anahtarın nerede olduğunu biliyor musun?”

Maddie, başıyla onayladı. “Yemek çadırının direklerinden birindeki kancaya asılı duruyor.”

“Aferin. Çocukları mağaradan çıkarıp patikadan yukarı tırmandıracaksın. Sonra da mümkün olduğunca hızlı hareket ederek kuzeye yöneleceksiniz. Gemide kopan tantana nedeniyle muhtemelen kaçtığınızı fark eden olmayacaktır.”

“Ya ederlerse?”

“Eh, sapanın ve yaymla yapmış olduğun onca alıştırma bir işe yaramış olacak. Sana yaklaşmalarına asla izin verme. Gözü dönmüş katillerin karşısında ikinci bir şans yakalama fırsatın olmaz. Üstüne geliyorlarsa, silahlarını kullanmak konusunda sakın tereddüt etme.”

Maddie, birkaç saniye düşündü. Duydukları, kulağına mantıklı gelmişti. Oldukça basit bir plandı ama Will ona basit planların her zaman en iyileri olduğundan defalarca söz etmişti. Yolunda gitmeme ihtimali bulunan çok daha az sayıda unsur söz konusu oluyordu.

“Pekâlâ. Sonra da burada mı buluşacağız?” diye sordu Maddie.

Will, başını iki yana salladı. “Sen son sürat kuzeye çıkacaksın. Ben de Ruhi ile adamlarını güneybatıya götüreceğim. Daha sonra onlardan kurtulacak ve peşinden gelerek sana yetişeceğim.”

Will, oldukça kararlı görünüyordu ama Maddie, planda sıkıntı yaşanabileceğinin farkındaydı. Will, çırağının endişesini sezmişti.

"Yolunda gitmeyen bir şey olursa, Ambleton'a gidersin. Ana yolun üstünde, kıyıdan on beş kilometre ötede bulunan, büyükçe bir kasabadır. Kasabanın şerifinden sizi korumasını istersin. Ben de bir süre sonra size katılırım."

Maddie, Will'e kuşkuyla baktı. "Mutlaka katıl ama."

"Güven bana," dedi Will ve ekledi, "bir ihtimal daha var. Gemide yangın çıkardıktan sonra, İberyalılar muhtemelen beklemek istemeyecek ve gemiyi suya indirip kaçacaklardır. Sonuçta gemilerini yitirmeleri halinde işlerinin biteceğinin farkındalar."

"Yeniden kıyıya yanaşabilmeleri için de on ila on iki saat kadar beklemeleri gerekecek," dedi Maddie.

"Aynen öyle. Bu da karşımızdaki haydutların sayısının azalması anlamına gelecek. Aklına takılan bir şey var mı?"

Maddie, Will'e bir bakış attı. Tecrübeli Orman Muhafızı'nın büyük bir risk aldığının farkındaydı. Maddie'nin rolü de tehlikeler içeriyordu ama Will, Maddie çocuklarla birlikte kuzeye kaçabilsin diye kendisini düşmanın önüne atacaktı. Maddie, bu hislerini Will'e nasıl açacağından emin olamıyordu ve nihayet cevabını verdi.

"Hayır. Her şey çok net görünüyor."

"Güzel. Harekete geçmeden önce beş saatimiz var. Biraz dinlensek iyi olacak."

Will, eyerini başının altına yastık yapıp kollarım göğsünde kavuşturdu ve kapüşonunu yüzüne iyice çekerek yerine yer-

leşti. Gece olacakları düşününce, Maddie'nin kamına ağrılar giriyordu. Sinirleri yay gibi gerilmişti.

"Böyle bir zamanda nasıl uyuyabiliyorsun?" diye sordu ama cevap olarak hafif bir horultudan başka bir şey gelmemişti. Will'e kuşkuyla baktı. Yanında geçirdiği süre boyunca, Will'in horladığına hiç şahit olmamıştı.

"Numara yapıyorsun," dedi.

"Yok canım. Gerçekten de anında uykuya daldım," dedi kapüşonun altındaki ses.

S»----------S*-

Will, birkaç saat uyuduktan sonra, gölgeler uzamaya başlarken uyandı ve gerindi. Yedek oklarını sakladığı kutuyu ve malzemelerini içinde tuttuğu eyer çantasını çıkardı. Kutunun bağını çözüp içinden yarım düzine ok çıkardı. Maddie de yanına gelmiş onu izliyordu. Oklar, geniş uçlarının altından itibaren açık, dokuma bir kumaşa sanlıydı.

Merakla "Bunlar da nedir?" diye sordu Maddie. Daha önce hiç o tür bir ok görmemişti.

Başını kaldıran Will, "Alevli ok," dedi. "Hazırda her zaman birkaç tane bulundururum. Uç kısmının gerisini kaplayan kumaş, okun ağırlık dağılımını değiştiriyor. Dolayısıyla okları üretirken, normal bir ok gibi uçmalan için üstlerinde bazı ayarlamalar yapmam gerekiyor. Kirişi tamamen gerebilmek için boylannı da normal oklanmdan biraz daha uzun tuttum. Yayla okun alev almış ucu arasında biraz mesafe bırakmam gerekiyor."

“Bunları her gittiğin yere beraberinde götürüyor musun?” diye sordu Maddie.

Will, başıyla onayladı. “Burada imal etmeye kalksam, dengelerini oturtuncaya kadar çok vakit harcamam gerekirdi.”

“Hazırlıklı olmanın faydaları,” diye ekledi Maddie.

“Aynen öyle. Bu tür bir desteğe ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin,” dedi Will ve oklardan birini yukarı kaldırdı. Malzeme çantasından silindir şeklindeki, küçük, tahta yağ kavanozunu çıkardı ve kapağını açtı. Okların üçünü, geniş ağızlı kavanozun içine soktu ve yağın, okların bezle kaplı uçlarına nüfuz etmesine izin verdi. Birkaç dakika sonra okları geri çekti ve her yanlarına temas ettiğinden emin olunca yağın uçmaması için okların uçlarını birer parça muşambayla sardı. Diğer okları da yağ kavanozuna batırarak işlemi tamamladı.

Maddie, Will’i hayranlıkla izliyordu. Orman Muhafızlığının düzgün atış yapıp sessiz hareket etmekten fazlası olduğunu düşünüyordu yine.

“Okların uçlarını nasıl yakacaksın?” dedi. “Çakmaktaşı ve kav kullanıp ateş yakarsan daha atışını yapmadan orada olduğunu anlarlar.”

“Yanıma bir hırsız feneri alacağım,” dedi Will. İçinde bir mum bulunan küçük, metal feneri işaret etti. Fenerin ön kısmındaki kapak, gerek görüldüğünde kapatılarak mum ışığının dışarı yansıması engellenebiliyordu.

Maddie, başını hayranlıkla iki yana sallıyordu. “Her şeyi düşünmüşsün,” dedi. Ama Will, başını kaldırıp temkinli bir tavırla iki yana salladı.

“Hiç sanmam,” dedi. “Ne kadar ayrıntılı plan yaparsan yap, üstünde ne kadar kafa patlatırsan patlat, her şeyi düşünmenin imkânı yok.”

KIRK ALTI

Maddie, kumsala inen patikanın tepesine çömelmişti. Çete üyeleriyle tayfalar, büyük çadırda toplanmış, yemeklerini bitiriyorlardı. Kocaman masa, yarım düzine fenerle aydınlanıyordu. *Bizi fark etmeleri zorlaşacak,* **diye geçirdi akimdan. Haydutların aydınlığa alışan gözleri, karanlıkta onları görmekte zorlanacaktı.**

Adamların çoğu, masanın etrafına sıralanmıştı. Donald ve Thomas, yani Will ile kampa vardıklarında orada olan ikili, hazırladıkları yemeği servis ettikten sonra kendi kaplarını alarak ateşin birkaç metre ötesine çökmüşlerdi.

Çete üyeleri ve denizcilerin moralleri yerindeymiş gibi görünüyordu. Bağıra çağıra sohbet ediyor, sık sık kahkaha patlatıyorlardı. *Hallerinden memnun olmaları için bir sebepleri var,* **diye geçirdi aklından Maddie. Ellerinin altında, Socorro köle pazarında satacakları on tane esir bulunuyordu.**

Ay, okyanus tarafından yükselmiş, gümüşi ışıklarım suyun üstüne gönderiyordu. Geminin kara hatları, parlak ışıklarla tezat oluşturuyordu. Sular geminin gövdesine vurmaya başlamıştı. Gemi artık yan yatmıyordu.

Mağaradaki tutsakların doyurulduklarına dair hiçbir işaret yoktu. Muhtemelen günde tek bir öğünle idare etmek zorunda kalıyorlardı. Ruhi, esirlerine hayatta kalabilmeleri için ihtiyaç duyduktan kadar besinden fazlasını verip zarar edecek bir adam değildi.

Maddie, elini öne uzatarak gözlerini kısmıştı. Ay, ufuk çizgisinin dört parmak üstüne çıkınca harekete geçecekti. Will ile o şekilde anlaşmışlardı. Will, koyun kuzey tarafından aşağı inerek beklemeye başlamış olmalıydı. Maddie, usulca eğilerek patikanın başına geçti ve durup yemek çadırındaki adamları son bir kez kontrol etti. Haydutlar yemeklerine gömülmüşlerdi. Sık sık attıkları gür kahkahalara bakılırsa, içki de içiyorlardı.

Maddie, yayını bir kenara bıraktı. Patikadan inerken her iki eline de ihtiyaç duyacaktı. Sapanım sağ eline sardıktan sonra aşağı inmeye başladı.

Ağır ağır ilerliyor, atacağı her adımdan önce kaba patikayı ayağıyla yokluyordu. Patikadan inince, vücudu koyu renkli kayanın önünde bütünüyle görünmez hale gelecekti. Öte yandan ayağı kayıp da düşerse çıkaracağı ses muhtemelen duyulacak ve birileri gelip patikayı kontrol edecekti.

Araziye dağılmış bir dizi çakıl taşma basınca ayağı kaydı ve taşlardan bazıları düşerek aşağıdaki kayalara çarptı. Çıkan gürültüler, Maddie'nin yüreğini ağzına getirmişti. Sol eli bilye kesesine uzandı ve sapanım doldurmaya hazırlandı.

Bir dakika boyunca kımıldamadan aynı konumda bekledi ama seslerin duyulduğuna dair en ufak bir işaret bile yoktu. Adımlarına daha da dikkat ederek yeniden yola çıktı. Kayala-

nn kapkara yüzeyinde, usulca aşağı süzülen siyah, görünmez bir gölgeyi andırıyordu.

Patikanın belli bir açıyla kıvrıldığı ilk dönemece ulaşmıştı. Yolun devamında kaba zemin, minik kaya parçalarıyla kaplıydı. Dikkatle yön değiştirdi ve dönüp yemek çadırına bir göz attı. Çeteciler yiyecek ve içecekleriyle ilgilenmeye devam ediyordu. Masadan hâlâ gür kahkahalar yükseliyordu.

"Gürültü çıkarmaya devam edin," diye mırıldandı Maddie. "Böylece beni duymanız iyice zorlaşır."

Patikadaki ikinci dönemeç, biraz daha aşağıdaydı. Maddie, yolun yukarısındaki kaba zeminde çömelerek ilerlemeyi tercih etmişti ama artık doğrulmuştu ve daha hızlı yürüyebiliyordu. Dönemecin etrafından dikkatle dolandı. Aşağıyla arasında yirmi metre kadar mesafe kalmıştı. Kendi kendini hedefine odaklanmaya zorladı. Yolun sonu görününce içinden gevşeyip koşturmak gelmişti ama yavaş, ihtiyatlı adımlarına dönerek yeniden çömeldi. İri kayalara bastıkça dengesini yitirdiğini hissediyor, zaman zaman yoldaki beklenmedik çatlak ve çukurlara takılıyordu. İri bir çatlağa denk gelince hafifçe tökezledi ve şaşkınlıkla hafifçe inledikten sonra donup kaldı. Yemek çadınndakilerden yine bir tepki gelmemişti. Yoluna devam etti ve nihayet patikanın sonuna ulaştı.

Bir kez daha beklemesi gerekecekti. Will'in de tarif etmiş olduğu üzere, bir Orman Muhafızı'nın günü, uzun bekleyişleri birbirine bağlayan, birkaç dakikalık hızlı ve hareketli eylemlerden oluşuyordu.

Maddie, o hareketli anlan beklemeye koyulmuştu. Midesine bir ağırlık oturmuş, tüm vücudu gerilmişti. Will'in kuzey-

deki kayalıkların dibine varıp varmadığını bilmiyordu. Düşüp yaralanmış da olabilirdi. Maddie'nin kullandığı türden bir patikaya denk geldiyse, tek bir dikkatsiz adımla bileği kırılmış ya da kafasını çarpıp bilincini yitirmiş bile olabilirdi.

Bekledikçe zihninde canlandırdığı tablo da giderek kararıyordu. Will, kendi payına düşen kısmı yerine getiremezse ne yapacaktı? Patikadan aşağı inerken düştüyse ya da bir şekilde yaralandıysa çocukları oradan nasıl kaçıracaktı?

Gidip yardım getirmek için çok geçti. En yakın yerleşim birimi, Ambleton kasabasıydı. Oraya varıp takviye kuvvetlerle Şahin Başı Koyu'na dönene kadar, çocuklar çoktan Socorro'daki köle pazarına ve çile dolu bir hayata yelken açmış olacaklardı.

Bir şekilde gemide yangın çıkarıp hızla kumsala döndükten sonra çocukları kurtarabilir miydi? Bu düşünceyi derhal aklından çıkardı. Dört bir yanı açık kumsalı, fark edilmeden koşarak aşmasına imkân yoktu. Ayrıca çocukları güvenle kaçırabilmesi için haydutların, Will'in peşine takılmaları gerekiyordu.

Aklına bir başka seçenek gelmişti. Ok kılıfında iki düzine oku vardı. Masanın etrafında ise on sekiz adam oturuyordu. Onları önceden uyarmaksızın avlamaya başlayabilirdi. Gafil avlanacak ve büyük ihtimalle paniğe kapılarak kaçacaklardı.

İlk heyecanı geçince, planına gerçekçi bir açıdan bakmaya karar verdi. Haydutlardan ikisini, yeterince hızlı davranırsa belki üçünü avlayacak zamanı olacaktı. Ama karşısında, karanlığın içinden atılan oklardan korkup sinecek, basit köylüler yoktu. Yatırımlarını korumak amacıyla hareket eden, acımasız, silahlı ve tecrübeli çete üyeleriyle mücadele etme-

si gerekecekti. Çadırlarla masaların ya da kumsalda yer yer görülen kaya çıkıntılarının arkasında siper alacak ve etrafını saracaklardı. Er ya da geç onu alt edeceklerdi.

Yayımı da kayalığın tepesinde bıraktım zaten, **diye geçirdi aklından.**

Kederle içini çekti. Will'in, koyun güneyindeki kayalıklara ulaşamaması halinde yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çocuklar gemiye götürülüp oradan uzaklaştırılırken çaresizce arkalarından bakmak zorundaydı.

Birden gözüne bir şey ilişti. Uzaklardaki kayaların karanlık yüzeylerinden bir anlığına yansıyan ışık çakmasını fark etmişti. Will oklarından birini tutuşturmak üzere hırsız fenerinin kapağını aralamış olmalıydı. İşini bitirince kapağı kapatmış ve ortalık yeniden kararmıştı.

Maddie, kayaların arasında tek başına duran ışık parıltısını seçebiliyordu. Bunun alevli okun ucu olduğunu fark etti. Korku dolu bakışlarını yemek çadırına çevirdi ama parlak ışıkların ortasında oturan haydutlar, kayalarda beliren çakmayı fark etmemişlerdi.

Alevli okun sapsarı parlayan ucu, Maddie'nin bakışları karşısında karanlık gökyüzüne doğru fırladı ve bir yay çizerek kara gemiye doğru inmeye başladı. Nihayet yelken direğinin dibine yakın bir noktaya saplanmış ama tahtalar alev almamıştı. Ok, güvertede tutuşturabileceği bir kütük ya da bez bulunmayan bir noktaya çarpmış olmalıydı.

Maddie, içinden bir küfür savurdu.

Bir başka parlak nokta, havada uçtuktan sonra alçalmaya başlamıştı. Bu seferki, öncekinden daha geniş bir yay çizmiş

ve geminin gevşek bir şekilde toplanmış halde bekleyen yelkeninin ortasına düşmüştü.

Okun uçtuğunu bu kez haydutlar da görmüştü.

"O da neydi öyle?" Yüzü suya dönük bir şekilde oturan mavi pelerinli Hikâyeci, birden ayağa fırlamış ve gemiyi işaret etmeye başlamıştı.

Kayıtsızca adamına dönen Ruhi, buyurgan bir sesle "Ne?" diye sordu. Yediği lezzetli yemek ve içtiği kaliteli şarapla kamı doymuştu ve rahatsız edilmek istemiyordu.

Hikâyeci gemiyi işaret etmeye devam ediyordu. Diğerlerinden de dönüp deniz tarafına doğm bakanlar olmuştu.

"Bir ışık çakmasıydı," dedi. "Yıldız kaymasını andırıyordu ama gemiye düştü. İşte, bir tane daha!"

Hikâyeci, koyun üstünden uçan üçüncü oku görünce birden bağırmaya başlamıştı. Ok, yelken direğinin dibine saplanmasına rağmen, katranlı bezin önceki atış sayesinde tutuşmuş olması nedeniyle gemiden sapsarı alevler yükselmeye başlamıştı.

"Alevli oklar!" diye bağırdı İberyalı kaptan. "Birileri *La Bruja'yı* **yakmaya çalışıyor!"**

Sandalyeler geriye atılmış, herkes bir anda ayaklanmıştı. İberyalı tayfalar gemilerini kurtarmak üzere aceleyle koşturuyorlardı. Direğin dibinde bir diğer parlak ateş belirmiş, bunu gökyüzünde uçarak gövdenin yan tarafına saplanan dördüncü bir ok izlemişti.

Yelkenin ve direğin dibini saran alevler, hızla yayılmaya devam ediyordu ama geminin sonunu getirecek o azılı, kontrolsüz şiddete henüz ulaşmamışlardı. Sahneyi izleyen Maddie'nin aklına, îberyaca derslerinden kalma davetsiz bir kelime düşmüştü.

“La *Bruja.* Cadı demek,” diye mırıldandı. Geminin adıydı bu.

“Yardım edin!” İberyalı kaptan durup arkasına dönmüş ve masanın etrafında kararsız bir şekilde beklemeye devam eden köle tüccarlarına seslenmişti. Kolunu peşlerinden gelmeleri için çılgınlar gibi sallıyordu. Tayfaları gemiye varmış, direğin dibindeki alevlere, içlerine deniz suyu doldurdukları kovalarla müdahale etmeye başlamışlardı. Etrafı giderek şiddetlenen alevlerle çevrili olan yelkene ise ulaşamıyorlardı.

“Gemi elimizden giderse her şeyimizi kaybederiz!” diye bağırdı kaptan. Bu sözleriyle Ruhi ile adamlarını kendilerine getirmeyi başarmıştı.

“Yürüyün!” diye bağırdı Gece Hırsızı. Adamlarının başında gemiye doğru koşmaya başladı. Kaptan bağırıp çağırıyor, adamlarına, alevler içindeki yelkenin ucuna takılı durduğu seren ucunu güverteye düşürüp üstüne su atmalarını emrediyordu.

Tayfalar kaptanın dediklerini yapmaya koyulurken, geminin kangallarca katranlı ipin hazırda durduğu pruvasına bir diğer alevli ok inmişti. Alevler katranı yalayarak eritmeye ve tutuşturmaya başlamıştı.

“Söndürün şunu!” diye bağırdı kaptan, Ruhi ile adamlarına doğru. Alevler içindeki yelken, tayfaları tarafından kontrol altına alınmıştı. Hâlâ yanmaya devam eden yelken kalıntısı, birkaç kişi tarafından kaldırılarak yan taraftan denize atıldı. Su yüzeyinden tıslamalar ve buhar bulutları yükselmeye başlamıştı. Kamp yerinde kimsenin kalmadığını fark eden Maddie, saklandığı gölgelerden çıkarak hızla yemek masasına doğru koşmaya başladı. Anahtarları bulamayınca bir an paniğe kapıl-

dı ama birden yanlış direğe baktığını fark etti. Birden yönünü yeniden tayin etti ve yan taraftaki direğe asılı duran anahtarları kaptığı gibi mağaraya yöneldi.

Geminin pruvasındaki halat kangalları cayır cayır yanmaya başlamış, alevler katlanarak küpeşteye yatırılmış olan yedek yelkene sıçramıştı. Ruhi ile adamları, ceket ve pelerinlerini savurarak alevleri söndürmeye çalışıyorlardı. Geminin tasarımı hakkında bilgileri olmadığından, denizcilerin kullandığı kovaları nerede bulacaklarını bilmiyorlardı. Kaptan durumu fark edince yarım düzine kovayla birlikte iki adamını çetecilere yardıma yolladı ve hep birlikte, kovalara doldurup alevlerin üstüne fırlattıkları deniz suyuyla, alevleri yavaş yavaş kontrol altına almaya başladılar.

Ruhi, deliler gibi etrafına bakınarak alevlerin kaynağını bulmaya çalışıyordu.

"Kim atıyor bu okları?" diye öfkeyle gürledi. Kelimeler ağzından çıkarken bir diğer okun vızıltısı duyuldu. Fakat bu seferki alevli değil normal bir oktu ve yanı başındaki adamının göğsüne saplanmıştı.

Vurulan çete üyesi, darbenin şiddetiyle tökezledi ve yanmaya devam eden yelkenin üstüne düşerek alevlerin bir miktar gerilemesini sağlamış oldu. Ruhi etrafına bakındı ve son anda da olsa, kayalardan fırlatılan bir diğer alevli oku fark etti. Will, son alevli okunu fırlatmıştı ama gemideki paniğe kapılmış haydutların bunu bilmelerine imkân yoktu.

"Şu kayalıkların dibindeler!" diye bağıran Ruhi, alevli okun havaya fırlatıldığı noktayı işaret etti. Birden güvertenin, ayaklarının altında yalpalamaya başladığını hissetti ve başını

çevirince kaptanın, küçük bir baltayla çıpa halatını kestiğini gördü. *La Bruja* **kımıldamaya başlamıştı. Ruhi güverteyi hızlı adımlarla kat ederek kaptanın koluna yapıştı.**

"Ne yapıyorsun sen? Çıldırdın mı?"

Kaptan, Ruhi'a hiddetli bir bakış attı. Yüzü, derisine yapışan küllerden kapkara olmuş, kolu yelkeni denize atarken yanarak kıpkırmızı kesilmişti. Ruhi ile tartışacak durumda değildi. Yangının gemiyi ne kadar kısa bir sürede etkisi altına alabileceğini biliyordu.

"Gemimi güvenli bölgeye taşıyorum. Burada elimiz kolumuz bağlı kaldık. Risk alamam!"

Gemi, çekilen sularla birlikte hızla hareket etmeye başlamıştı.

Çaresizce etrafına bakman Ruhi, "Kayaların oradalar!" diye bağırdı. "Okçular kayaların aralarında! Onları yakalayabiliriz!"

"O zaman gidip yakalayın! İki adamımızı yanınıza veriyorum." Kaptan güverteye dönerek tayfalarını incelemeye başladı. "Enrico! Anselmo! Senor Ruhi ile gideceksiniz!" Yeniden Jory Ruhi'a döndü. "Gerçekten peşlerine düşecekseniz hemen harekete geçseniz iyi olur. Yarın geri geliriz."

Ruhi, bir anlık tereddüdün ardından kararım verdi. Küpeşteden aşağı, bel hizasındaki suya atladı ve adamlarına kendisini takip etmeleri emrini verdi. Ruhi kıyıya çıkarken çete üyeleri suya atlıyordu. Başını çevirince adamlarıyla İberyalı iki denizcinin, çekilen sulara karşı koyarak kumsala çıkmaya çalıştıklarını fark etti.

Kuru kumlara adımını attığı an dengesini kaybederek ha-

fifçe tökezledi. Bu hareketi, hayatını kurtarmıştı. Birkaç karış yukarısından vızıltıyla bir ok geçmişti. Dönüp kayalara bir göz attı. Orada kaç okçunun bulunduğunu bilmiyordu ama adamlarıyla yanlarında bıçaktan başka silahlan bulunmadığını fark etmişti.

"Silahlannızı alın!" diye bağınrken en yakınındaki adamı, bir diğer okla kolunun üstünden vuruldu. Çeteci acı dolu bir çığlık attı ama ok kolunu sıyırarak geçip gitmişti. Haydutlardan biri, arkadaşının yarasını boynundaki eşarpla çabucak sardı ve kanamayı durdurdu.

Ruhl'a dönerek "Durumu iyi!" diye seslendi.

Gece Hırsızı başıyla onayladı. Üstlerine yağan oklardan kaçınmak üzere farkında olmadan çömelmiş ve kampa dönmeye çalışan adamlarına önderlik etmeye başlamıştı.

Maddie, mağaranın girişini örten parmaklıklı kapıya ulaşmıştı. Elindeki anahtarlığın içinde doğru anahtarı arıyordu. Mağaranın içinden bir çığlık atıldı. Esirler gemiye bindirileceklerini zannetmişlerdi. Kapının önündeki koyu renkli, pelerinli suretten ötesini göremiyorlardı. İçlerinden biri ağlamaya başlamıştı.

"Sessiz olun!" diye fısıldadı Maddie. "Her şey yoluna girecek! Size yardıma geldim. Ben..."

Arkasından koşturan ayak seslerini duyunca başını çevirdi. Ruhi ile adamları, koşarak ona doğru geliyorlardı. Bir an için yakayı ele verdiğini zannetti ve belindeki bilye kesesine uzandı.

Birden Ruhl'un adamlarına verdiği emirleri işitmeye başladı.

"Silahlarınızı alın! Brad, getir bakalım şu tatar yayını! Uçurumun dibindeki kayaların arasındalar. Etrafa dağılın ve elinizden geldiğince siper alarak hareket edin!"

Maddie, vücudunu kapının yanındaki koyu renkli kayalara

yapıştırdı. İçerideki çocuklardan biri hâlâ ağlıyordu. Maddie ağlayan arkadaşını yatıştırıp rahatlatmaya çalışan diğer çocuğun sesini duyabiliyordu. *Keşke ikisi de sesini kesse,* **diye geçirdi aklından. Ruhi ya da adamlarından birinin meraklanarak oraya gelmesi, o an istediği son şeydi.**

Gece Hırsızı, etrafına emirler yağdırmaya devam ediyordu. Maddie, çete üyelerinin gürültüler nedeniyle sesini duymamalarını umut ederek yeniden mağaraya döndü.

Bir kez daha sertçe "Sessiz olun!" diye fısıldadı. "Susun yoksa içeri gelir ve kırbacımı kullanırım!"

Korkudan dehşete düştükleri anlaşılan çocukları tehdit etmeyi hiç istemiyordu ama sözleri istediği etkiyi göstermişti. Ağlama sesleri, güçlükle duyulan boğuk hıçkırıklara dönüşmüştü. Maddie, omuz silkti. Kendisini zavallı çocuğa daha sonra affettirecekti.

Kayaların dibine yerleşen Will, eserini zalim bir memnuniyetle seyrediyordu. Kara gemi, koyun ortasına varmıştı. Az sayıdaki tayfası, suya bir çift kürek indirmeye çalışırken, çekilen suyla sürükleniyordu.

Ruhi, adamlarını çadırlara yönlendirince bir an için paniğe kapılmış, binlerinin Maddie'yi gördüğünü sanmıştı. Daha sonra çete reisinin verdiği emirleri duyup haydutlann silahlarına uzandıklarını fark edince, kendisinin peşinde olduklarını anlamıştı.

"Böyle bir aksaklık yaşanabileceğini düşünmeliydim," diye

mırıldandı. Planını mahvedebilecek ve önceden tahmin edemeyeceği bir durum söz konusuydu. Haydutların Maddie'yi hazırlıksız yakalamalarından korkmuştu. Birkaç saniye sonra, çete üyelerinin yeniden kumsala döndüklerini ve siper alarak kendisine yaklaşmaya başladıklarını fark etti.

Ölümcül yayıyla düşmanın sayısını azaltmayı düşündüyse de bundan vazgeçti. İlerlemelerini riskli bir hale getirmesi halinde kampa yakın bir şekilde, siper ardında durmaya devam edeceklerdi ve Maddie'nin çocukları fark edilmeden kaçırma ihtimali azalacaktı. Will, haydutların kayalara varmalarını ve kendisini takip ederek kumsaldan uzaklaşmalarını istiyordu.

"Yarın sayılarını azaltacak vaktim bol bol olacak," dedi ve kaba patikadan yukarı tırmanmaya başladı.

Senelerdir alışkın olduğu üzere, fazla düşünmeden, sessizce ve hızla hareket ediyordu. Birden gizlenmesine gerek kalmadığını fark etti. Bu kez, düşmanlarının onu görüp peşine takılmalarını istiyordu. Patikanın ucundaki küçük taş yığınını çizmesiyle tekmeledi ve çakıl taşlarının aşağıdaki kayaların üstüne dökülmesine neden oldu.

Ruhi, çıkan gürültüyü duymuş, başını kaldırmış ve kayalığın tepesine tırmanan koyu renkli şekli fark etmişti.

O yönü işaret ederek "İşte oradalar!" diye bağırdı ve kayaların dibine doğru koşturdu. Tatar yayı taşıyan adamı, durup nişan almak üzere dizüstü çökmüştü. Silahı, patikadaki karanlık surete doğrultarak tetiği çekti.

Will, tatar yayının o tanıdık tıngırtısını duyunca boylu boyunca yere uzandı. Bir an sonra, kalın bir ok başının üs-

tünden geçerek kayaya çarpmış, demir ucun çarptığı noktada kıvılcımlar çakmıştı.

Tatar yaylı çete üyesi, ayağa kalktı. Hedefinin yere düştüğünü görmüştü.

Zafer kazanmışçasına "Vurdum onu!" diye bağırdı.

Ruhi adamına dönerek gürledi. "Atışını kaçırdın, seni salak! Bak, yeniden yola çıktı!"

Karanlık şekil ayağa kalkmış, hızla kayalığın tepesine tırmanıyordu. Ruhi, adamlarına onun peşinden gitmelerini emrederken tatar yaylı çeteci, silahını yeniden kurmak üzere geride kalmıştı. Ayağını silahın kısa, küt başının ön kısmındaki çıkıntıya dayadı ve kalın teli, iki eliyle birden çekmeye başladı. Will, patikanın tepesine varınca dönüp arkasına bir göz attı. Tatar yaylı adam, silahının kalın kirişini geri çekmeye uğraşıyordu ve savunmasız kalmıştı. Will, tatar yayı kullananlardan nefret ediyordu. Yayma bir ok sürdü ve atışını yaparak adamı göğsünden vurdu.

Tatar yaylı çete üyesi, acıyla çığlık atarak dengesini kaybetti ve silahım düşürerek devrildi. Ruhi, yalnızca silahı adamm cansız ellerinden kapmak üzere durmuş, kısa ve kaim oklarla dolu ok kılıfını da yanma almayı ihmal etmemişti. Kayalığın tepesine bir bakış attı ama bir an için görünür olup arkasma dönerek atışını yapan koyu renkli suret, yine aynı hızla ortadan kaybolmuştu.

"Yürüyün!" diye bağırdı adamlarına. "Tek bir kişi var karşımızda!"

Patikayı koşar adım tırmanırken bir şeyin ayırdma vardı. Karşılarında tek bir kişi vardı belki ama tatar yaylı adamını o kadar rahat avlamıştı ki Ruhl'un gözü korkmuştu.

Maddie'ye asırlardır parmaklığın zorlu kilidiyle uğraşıyormuş gibi geliyordu. Kapı birden çınlayarak açıldı. Maddie kendisini bir anda korku dolu çocukların karşısında bulmuştu. Karanlıkta çocukların yavaş yavaş mağara duvarına gerilediklerini fark etti.

"Sorun yok çocuklar. Ben dostum. Size yardım etmeye geldim."

Sesinin sakin ve güven verici çıkması için çaba harcıyordu ama yaşadığı gerilim ve heyecan nedeniyle tiz, endişeli bir feryat atmaktan öteye gidememişti. Çocukların, karşılarında kumsalın parlak ışıklarının önündeki pelerinli bir suretten başka bir şey görmediklerini fark etti. Pelerinini savurup kollarını iki yana açtı.

"Baksanıza! Kızım ben! Bir Orman Muhafızı'yım ve sizlere yardıma geldim. Hadi ama."

Gözleri mağaranın karanlığına alışmaya başlamıştı. Bir araya toplanmış bekleyen loş suretleri seçebiliyordu. İçlerinden biri, boyu diğerlerinden uzun olan bir oğlan, şüphe dolu bakışlarla öne çıktı.

"Orman Muhafızı falan değilsin sen. Kızlar Orman Muhafızı olamaz," dedi.

Maddie, derin bir nefes aldı. İçinden oğlanı burnundan tuttuğu gibi mağaranın dışına çekmek geliyordu. Ama öyle bir harekete kalkışması halinde, diğerlerini asla ikna edemeyeceğini biliyordu. Bir araya toplaşarak ağlamaya başlayacak ve

dikkati üstlerine çekeceklerdi. Kendi kendini sakin olmaya ve sakin bir sesle konuşmaya zorladı.

"Ben ilkiyim. Adım Maddie ve Will Treaty'nin çırağıyım."

Mırıltılardan çocukların Will'in adını bildikleri anlaşılmıştı. Bilmeyen yoktu ki zaten. Maddie yarattığı etkiyi görünce aynı yoldan devam etmeye karar vermişti.

"Will, sizden benimle dışarı çıkmanızı ve kayaların tepesine tırmanmanızı istiyor. Gece Hırsızı ve arkadaşlarıyla hesabını gördükten sonra, yarın bizimle buluşacak. Hadi bakalım."

Çocukların tereddüdü tamamen geçmemişti. Maddie uzun boylu oğlanın koluna yapışıp "Adm nedir?" diye sordu.

"Tim. Tim Stoker."

"Dinle beni, Tim. Senden bana yardımcı olmanı istiyorum. Ufaklıkların patikadan yukarı çıkmalarını sağlayacaksın. Ben de peşimize düşülmediğinden emin olmak üzere grubun arkasını toplayacağım. Tamam mı?"

Tim'in gözlerinin içine bakarak mümkün olduğunca sakin ve güven verici bir sesle konuşmaya özen göstermişti. Oğlanın usulca doğrulduğunu fark etti.

"Peki," dedi Tim ve diğerlerine döndü. "Beni takip edin, millet. Orman MuhafızTmn dediğini yapın. Her şey yolunda. Bizi kurtaracak."

Uzun boylu oğlanın önderliğinde, gönülsüzce ve endişeyle mağaradan çıkmaya başladılar. Maddie, bir kenara çekilmiş geçmelerini bekliyor, kayalık patikayı işaret ederek arkalarından nazikçe ittiriyordu. Esirler insanı çıldırtan bir yavaşlıkla, Tim Stoker'm ardından patikayı tırmanmaya başlamıştı.

Hikâyeci, korkağın tekiydi.

Gece Hırsızı öyküleri anlatıp anne babalarına ondan söz etmeleri halinde başlarına geleceklerine dair tehditler savurarak küçük çocukları korkutmaya bayılıyordu. Ama yetenekli bir okçunun peşinden karanlık bir kayalığa tırmanmak, bambaşka bir meseleydi.

O da Ruhi gibi Will'in dönüp tatar yaylı adamı ne kadar rahat bir şekilde avladığını gözlemlemişti. Diğer çete üyesinin vurularak geminin güvertesine düştüğüne, bir diğerinin de kolundan yaralandığına şahit olmuştu. Sonraki kurbanın kendisi olması riskini göze almayacaktı. Çaresiz çocukları korkutmaya vardı fakat yetenekli ve kararlı bir savaşçının karşısına çıkmaya hiç ama hiç niyeti yoktu.

Kayaların dibine varınca tereddüt etti. Kararsız bakışlarını geride kalan kampa çevirdi ve gözlerini kıstı. Esirlerin tutulduğu mağaranın yanı başındaki patikada bir hareketlenme vardı. Gözlerini zorladı ve usulca küfretti. Patikayı tırmanan şekilleri fark etmişti.

Yol arkadaşlarını uyarmak üzere yukarıya baktı ama en yakındaki çete üyesi, yokuşu yarılamıştı ve Jory de zirveye varmak üzereydi. Kararım verdi. Jory ile diğerleri, okçunun icabına bakarlardı. Kendisi ise bir şekilde kaçmayı başaran tutsaklara engel olacaktı.

Arkasını döndü ve kamp yerine doğru koşmaya başladı.

Will, tepeye tırmanan ve oklanmamak için çömelerek ilerleyen ilk çete üyesini fark etmişti. Tiksinti dolu bir ses çıkardı. İstese, çömelse de çömelmese de adamı oracıkta şişlerdi. Ama o an yapması gereken şey saldırıya geçmek değildi. Maddie'ye kaçış şansı verebilmek için adamları peşi sıra sürüklemesi gerekiyordu.

Boylan bel hizasına kadar gelen çalılann arasında koşmaya başladı. Birden durdu ve uzanıp yakınlardaki bir çalı öbeğini sertçe sarstıktan sonra alt dallanna tekmeler atarak koparmaya başladı.

Ruhi, onun çıkardığı gürültüleri duymuştu. Sesin geldiği yöne döndü ve koyu renkli suretin uzaklaştığını fark etti.

"Bu taraftan!" diye bağırdı. "Etrafa dağılın! Kolay hedef olmayın şu herife!"

Will, memnuniyetle başını salladı. Şafak sökünceye dek gürültü çıkarmaya ve peşindekilere kendisini göstermeye devam edecekti. Çete üyelerini güneye götürdükten sonra daha dikkatli hareket etmeye başlayacak ve hızla geri dönerek Maddie ile buluşacaktı.

S»----------

Maddie, kumsalda koşturan Hikâyeci'nin ayak seslerini duyabiliyordu. Olası takipçilerin yolunu kesmek üzere mağaranın birkaç metre ötesine dikilmişti. Çocukların sonuncusu da kumsalın beş metre kadar ötesine geçmiş, ilk dönemece olan mesafeyi yarılamıştı. Pürüzlü kayaların üzerine doğru büzülerek pelerinine sarındı ve kesesinden aldığı bilyeyi sapanma yerleştirdi.

Hikâyeci, çadırların arkasından bir hışımla görüş alanına girdi ve Maddie'nin tepki vermesine olanak tanımadan, hızla yanından geçip gitti. Çocukların arkasından patikaya doğru atılmış, uzun adımlarıyla aradaki mesafeyi kapatıyordu. Mavi pelerinli suretin peşlerinde olduğunu fark eden çocuklardan korku dolu çığlıklar yükselmeye başlamıştı. Sıranın sonundaki kız, acele edince gevşek bir taşa basarak kaydı. Hikâyeci pelerinini kötü kalpli bir gece yaratığı gibi savurarak zavallı kızın üstüne çökmüştü. Kızı sürükleyerek ayağa kaldırdı ve öfkeyle bağırmaya başladı. Pençelerinin arasında tuttuğu zavallı kızcağız, korkudan ağlamaya başlamıştı.

Maddie, tereddüt etti. Atışını yapması halinde bilyenin küçük kıza çarpma ihtimali vardı.

"Söz dinlemezseniz başınıza neler geleceğini söylemedim mi size? Söylemedim mi, ha? Söylemedim mi?" Hikâyeci, korktukça daha çok çığlık atan çocuğu sertçe sarsıyordu.

"Bırak o kızı! Bırak dedim sana, korkak herif!"

Yeni ve genç bir ses, Hikâyeci'nin bağırtılarıyla çocuğun çığlıklarını bir anda kesmişti. Maddie'nin yolun başını çekmesini emrettiği, uzun boylu Tim Stoker'dı bu. Diğer çocukları iteliyor ve patikadan kayarak aşağı iniyordu. Gevşek taşlara basarak dengesini kaybedince tökezlemiş ve Hikâyeci'nin üstüne çullanmıştı. Hikâyeci, küçük kızı kayalığa doğru itip Tim'i yakasından yakaladı ve serbest eliyle çizmesinin içindeki gizli kından uzun bir bıçak çıkardı.

"Bana karşı geliyorsun, öyle mi? Bakalım delik deşik olunca da bu kadar cesurca laflar edebilecek misin, seni küçük domuz!"

Kolunu geriye atarak tek bir hamlede oğlanın boğazını kesmeye hazırlandı. Maddie, artık risk alıp atışını yapması gerektiğinin farkındaydı. Tereddüt etmesi halinde Tim hayatını kaybedecekti.

Sapanı öne doğru savurarak atışını yaptı. Hedefine doğru uçarken bir an ay ışığında parlayan kurşun bilye, Hikâyeci'yi yukarı kaldırmış olduğu sağ kolunun hemen altından vurdu.

Vücuduna yayılan ani ve şiddetli acıyla yaşadığı şaşkınlık karşısında Hikâyeci'nin soluğu kesilmişti. Ağır kurşun bilye, kaburgalarından birini parçalamıştı. Bıçağım düşürdü ve yakasından tuttuğu Tim'i bırakmak zorunda kaldı. Çığlık atmak üzere nefes aldı ama tam o sırada, kırık kaburgasının uçlan birbirine değmiş ve tarifsiz bir acı hissetmişti. Kırık kaburgasını iki eliyle birden tutarak keskin bir çığlık attı. Arkasını döndü. Birden sağ ayağının altında boşluktan başka bir şey kalmadığım fark etti.

Bir an için tereddüt ediyormuş gibi görünse de vücudu boşluğa doğru hareketlenmeye başlamıştı. Dengesini kaybetti ve iğrenç bir çatırtıyla aşağıdaki kayalann üstüne düştü.

Maddie hızla patikaya koştu ve küçük kıza nazikçe sarılarak ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Hadi bakalım, tatlım. Güvendesin artık," dedi.

Küçük kız, ardına dek açtığı şaşkın gözleriyle Maddie'ye bakıyordu. Birden, Hikâyeci'nin artık orada olmadığını fark etti ve yüzüne bir tebessüm yayılmaya başladı.

"Evet. Güvendeyim artık," diye tekrar etti.

Maddie, kızın omzunu hafifçe okşadıktan sonra patikanın yukarısını işaret etti. Oldukları yerde donup kalan diğer çocuklar da usulca hareketlenmişlerdi.

Tedirgin bir sesle "Acele edin!" diye uyardı onları Maddie. "Daha hızlı hareket etmelisiniz."

Arkasını dönerek Hikâyeci yakasını bırakınca kayalara doğru savrulan Tim'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Oğlanın suratı, korkudan bembeyaz kesilmişti. Ölüme ne kadar yaklaştığını unutamıyordu.

"Cesur bir çocuksun sen," dedi Maddie. Tim'in ondan yalnızca birkaç yaş küçük olduğunu fark etmemişti. "İyi misin?"

Tim, başını öne arkaya salladı. Sesinin titreyeceğini düşündüğü için konuşmaya cesaret edemiyordu. Maddie elini oğlanın omzuna koydu ve diğerleriyle birlikte yukarı çıkmasını işaret etti.

"Hadi yola koyul artık, Tim. Buradan çıkmalıyız." Oğlana yeni bir görev vermenin işine yarayacağını hissetmişti. "Çocukların yola devam etmelerini sağla. Daha hızlı yürüsünler. Benim için yapabilir misin bunu?"

Tim'in gözleri hâlâ ardına dek açıktı ve içlerinden korku okunuyordu. Yavaş yavaş kendisini toparlayarak başıyla onayladı.

"Hi-Hikâyeci nerede?" diye sordu. Yaşananlardan emin olamıyordu. Bir saniye önce, üstüne savrulmaya hazırlanan uzun bir bıçağa bakıyordu. Bir saniye sonra, kayalık patikaya savrulmuştu. Maddie, omzunu sıkarak oğlana güven verdi.

"Artık endişe etmene gerek kalmadı," dedi. "Hikâyeci öldü."

"Öldü mü?" diye tekrar etti Tim. Emin olmak istediği anlaşılıyordu. Maddie, başını anlayışla salladı.

"Çoktan ölmüştür," dedi. Tim, birkaç saniye boyunca

Maddie'nin yüzünü inceledikten sonra arkasını döndü ve patikayı tırmanmaya başladı.

"Çocukları yürütürüm," dedi. Maddie arkasından bakarak derin bir nefes verdi. Emin olmak için kayalığın kenarına yaklaşarak aşağı baktı.

Hikâyeci'nin karanlık cesedi, aşağıdaki kayaların üstünde yatıyordu. Pelerininin uçlan esinti nedeniyle uçuşmaya başlamıştı. Sivri bir kayanın üstüne sırtüstü düşmüştü ve vücudu doğal olmayan bir açıyla kıvnlmıştı. Hiç hareket etmiyordu.

"Bunu da hikâyelerinden birinde anlatırsın," diye acımasızca mırıldandı Maddie. Çocukların peşinden patikayı tırmanmaya başladı.

KIRKSCKÎZ

W

Maddie, kayalık patikanın tepesine vardığında, tutsaklann bir araya toplanmış, onu beklediklerini fark etti. Yayını akşamleyin bırakmış olduğu, uzun otların arasından aldı. Olanları düşününce başını sıkıntıyla iki yana salladı. Patikadan aşağı inmeye başladığından beri saatler değil, günler geçmişti sanki.

"Hadi uçurumun kenarından uzaklaşalım," dedi. Ruhi her an takibi bırakarak kampa dönebilir ve esirlerin kaçtığını fark edebilirdi. Kumsaldan görülecek şekilde açıkta durmanın bir anlamı yoktu.

Çocuklar gerilediler ve uçurumun birkaç metre gerisinde yarım daire çizecek şekilde toplandılar. Maddie'yi beklenti dolu bakışlarla izliyorlardı. Grupta yaşları on ila on dört arasında değişen altı oğlan, dört de kız vardı. Hepsinin yüzlerinden korku, kafa karışıklığı ve rahatlama okunuyordu. Maddie, art arda birkaç kez derin nefes aldı. Hikâyeci ile yaşananların ardından damarlarında hâlâ adrenalin dolaşıyordu. Heyecanlı ya da gergin olduğunda sesinin çatladığının farkındaydı. Konuşmakta acele etmesi ve paniğe kapılmış bir

görüntü sergilemesi durumunda çocukların da cesareti kırılacaktı.

"Pekâlâ," dedi nihayet. Yeterince sakinleşmişti. "Başınıza neler geldiğini öğrenmenizin vakti geldi. Köle tacirleri tarafından kaçınldınız."

"Gece Hırsızı tarafından kaçırıldık biz. Bir hayalet o." Küçük kızlardan biri atılarak düzeltme yapma ihtiyacı hissetmişti. Gece Hırsızı ifadesini duyan diğer çocuklar, endişeyle etraflarına bakıyorlardı. Farkında olmadan birbirlerine yaklaşmışlardı.

Maddie, başını iki yana sallayarak sabırlı bir sesle devam etti. "Ortada hayalet falan yok. Artık ondan korkmanıza gerek kalmadı. Gece Hırsızı da etten kemikten bir adam; köle ticareti yapan kötü bir adam. Sîzleri köle pazarında satacaktı."

"Dediklerini yapmazsak bizi karanlık, kapkaranlık bir zindana kapatacağını, sıçanların ayak parmaklarımızı kemireceklerini, hortlakların gece olunca kanımızı içeceklerini ve gözlerimizi oyacağını söyledi bize," dedi küçük oğlanlardan biri. Diğerlerinden de onay mırıltıları geldi. Maddie, onları sakinleştirmek için bir el işareti yaptı.

"Gözünüzü korkutmak için öyle demiş," dedi. *İşe de yaramış,* **diye geçirdi aklından. Wilkin adının, çocukların üzerindeki sakinleştirici etkisini hatırlamıştı.** *Hayalete karşı efsane kozunu oynamalıyım,* **diye düşündü.**

"Söyleyin bakalım, Will Treaty'nin kim olduğunu bilen var mı aranızda?"

Aynı anda on el havaya kalktı. Maddie, sıkıntılı durumlarına rağmen tebessümüne engel olamamıştı. Will Treaty adını duymayan yoktu ki.

“Will Treaty benim ustamdır ve kendisi bize yardım edecek.”

Tahmin ettiği üzere, çocuklar bakışlarıyla etrafı taramaya başlamışlardı. Biraz da sert bir dille ekledi, “Kendisi henüz burada değil. Gece Hırsızı ile adamlarını kovalıyor.”

Tam olarak öyle sayılmaz aslında, **diye geçirdi aklından ama o an için o kadarını bilmeleri yeterliydi. Gerçeği azıcık değiştirmenin bir zararı yoktu.**

“Gece Hırsızı’m yakalayıp öldürecek,” dedi. Bu sözleri duyan çocukların cesareti, biraz olsun yerine gelmişti. Ünlü Will Treaty’nin kendilerine bunca acı ve korku yaşatmış olan Gece Hırsızı’nı öldürmesi fikrinden hoşlandıkları anlaşılıyordu.

“Nasıl öldürecek onu?” diye sordu biraz önce konuşan oğlan. Maddie, çocuğa bir bakış attı. Yaşının küçüklüğüne rağmen kanlı, zalim ayrıntıları duymak istiyormuş gibi duruyordu. Ama o tür konuşmalar için doğru zaman değildi.

“O kısmını boş ver sen. Bir yolunu bulacaktır.”

“Canını yakar **inşallah!” diye sertçe atıldı çocuk. “Canını çok ama çok yakmasını istiyorum.”**

“Yakacağından eminim. Yanımıza geldiğinde kendisine sorarız,” dedi Maddie. Çocukların dikkatlerini Gece Hırsızı ile eli kulağındaki, acılı ölümünden uzaklaştırabilmek için ellerini çırptı. “Şimdi!” dedi sertçe. “Yola koyulmalıyız. Burada kalamayız. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Ambleton’a varmamız lazım. Büyükler yürüyecekler. Ufaklıklar ata binebilir.”

Parmaklarını ağzına götürüp alçak sesle bir ıslık öttürdü. Cevap olarak hafif bir kişneme duyulmuştu. Çekici ile Sakar, karanlıktan çıkarak yanlarına geliyorlardı. Küçük çocukların

hızlı yürüyemeyeceklerini öngörmüş ve atları önceki akşam yakına getirmişlerdi.

Will, Çekici'yi yanına almayı istememişti.

"Peşimdeyken Ruhl'un beni görmesini istiyorum. Ata binip kaçarsam takipten vazgeçecektir. At sırtında arayı açamazsam da numara yaptığımdan şüphe edecektir. En iyisi atların seninle kalması. Hem çocuklara da faydalan dokunur."

Maddie, grubu gözden geçirip en küçükleri gözüne kestirdi.

"Siz üçünüz," diyerek on yaşlarındaki bir oğlanla iki kızı işaret etti. "Will Treaty'nin ünlü atı Çekici'ye binmek ister miydiniz?"

Çekici, yelesini savurarak beğeniyle Maddie'ye doğru baktı. *Senden her zaman hoşlanmıştım zaten.*

Maddie, Çekici'yi duymamıştı tabii. Seçilen çocuklar kırçıl tüylü, gürbüz hayvana hayranlıkla bakıyor ve başlannı öne arkaya sallıyorlardı.

"Hadi öyleyse." Maddie kızlardan birini eyere oturtmak üzere kaldırdı. Birden tereddüt etti ve kızı yere bırakarak Will'in kendisiyle Sakar ile tanıştıklan gün paylaştığı parola cümlesini hatırlamak için zihnini yoklamaya başladı. Nihayet cümleyi hatırlamıştı.

"Sakıncası var mı?" dedi usulca. İfadenin üçüncü kişiler için de geçerli olmasını umut ediyordu. Bakışları Çekici'nin zeki gözlerini buldu. Hayvan, başını güven verircesine birkaç kez yukarı aşağı salladı.

Maddie, Çekici'nin küçük bir çocuğu sırtından atmayacağından emindi ama yine de emin olmak istiyordu.

Küçük kızı yeniden kaldırıp eyere yerleştirdi. Çekici'ye ihtiyatlı bir bakış atarken elini, çocuğun kolundan çekmemişti.

"Sakın saçma bir şey yapma, olur mu?" dedi. Çekici başını çevirdi ve göz göze geldiler. Maddie hayvanın yüzüne şüpheci bir ifade yerleştiğine yemin edebilirdi. Neyse ki Çekici binicisini tepmeye ya da sırtından atmaya kalkışmamıştı. Maddie ikinci çocuğu -küçük oğlanı- da kaldırıp eyerin üstüne yerleştirdi. Çekici kımıldamadan beklemeye devam ediyordu. Maddie, sorun çıkmayacağına emin olmuştu. Üçüncü çocuğu da hayvanın sırtına oturttu. Üçünün toplam ağırlığının bile gürbüz Orman Muhafızı atı için sorun yaratmayacağının farkındaydı. Çekici'ye başıyla teşekkür ettikten sonra Sakar'ın yanma geçti.

Küçük çocuklardan oluşan diğer gruba "Sizler bu ata binmek ister miydiniz peki?" diye sordu.

Küçük kız başıyla onayladıktan sonra, "Bu hangi tanınmış kişinin atı?" diye sordu.

Sakar, kişnemeye başlamıştı. Kişnemekten çok kıs kıs gülüyordu sanki. Maddie hızla çocuğa verecek bir cevap düşündü.

"Will Treaty'nin ünlü dostu, Meşe Yaprağı Şövalyesi, Sir Horace'tan söz edildiğini duydun mu hiç?"

Küçük kız başıyla onayladı.

"Bu, onun atı işte."

Kesinlikle değilim ve onun gibi bir çam yarmasının sırtıma binmesini asla istemem.

Maddie, Sakar'a yaklaşarak fısıldamaya başladı. "İdare ediver, olur mu? Hem sen babamın çam yarması olduğunu nereden çıkardın?"

O, bir şövalye. Şövalyelerin hepsi iri yarı adamlardır. Neyse, oturt bakalım çocukları.

"Kırma onları, olur mu?" Sakar'm, parola cümlesini duymaya ihtiyaç duyup duymadığını bilmiyordu ama yine de önlemini alacaktı.

Gerçekten mi!

Maddie, seçtiği kızı kaldırıp eyere oturttu ve bir başka küçük çocuk aramaya başladı. Tim Stoker söz istemek üzere elini kaldırmıştı.

"Maddie Hanım?"

Maddie, öfkeyle gözlerini kaçırdı. Kendisini birden yaşlı hissetmişti. "Sadece Maddie demen yeterli, Tim. Ne var?"

"Rob arkadaşımız yaralı da. Hikâyeci, bacağını kızgın demirle dağlamıştı."

Kendi yaşlarındaki bir diğer oğlanı işaret ediyordu. Rob, Tim'e göre biraz daha kısa boylu ve tıknazdı. Sakar'm sırtına binmesi halinde üçüncü bir çocuğa yer kalmayacaktı. Maddie, omuz silkti. Zaten geriye yaşı büyük ve iri yan çocuklar kalmıştı. Rob'a işaret etti.

"Hadi öyleyse, Rob. Bin bakalım. Bacağına dikkat et."

Maddie, Rob'un ayağını üzengiye sokmasına yardım etti. Oğlanın sağ bacağının kalın sargılarla kaplı olduğunu görebiliyordu. Rob, temkinli bir hareketle eyerdeki kızın arkasına yerleşti.

Maddie, kalan beş çocuğa döndü.

"Tamamdır, artık gidiyoruz. Hızla yol almamız gerekiyor. Bazılarınız kendisini iyi hissetmiyor, biliyorum. Gün-

lerdir -belki de haftalardır- düzgün beslenmediniz. Ama sizden bu son çabayı da göstermenizi rica ediyorum. Çok yorulursanız haber verin; bir süre at sırtında yola devam edersiniz. Tamam mı?"

Çocuklar, ses çıkarmadan başlarıyla onayladılar.

"Hadi öyleyse. On dakika yavaş tempoda koşup yirmi dakika yürüyerek ilerleyeceğiz. Yolumuz uzun ve mümkün olduğunca hızlı yol almalıyız. Hazır mısınız? Gidelim."

Maddie, koşar adım grubun başını çekmeye başladı. Sağına Sakar'ı, soluna ise Çekici'yi almıştı. Çocuklar, kısa bir tereddüdün ardından dağınık bir şekilde Maddie'nin peşine takıldılar. Ayaklan, sürtündükleri kaba otlan hışırdatıyordu. Ana yola vannca daha rahat hareket etmeye başladılar. Maddie, grubun kötü muameleye maruz kaldığını ve aç bırakıldığını biliyordu. Ama çocuklar genellikle sağlıklı olur, idare etmesini bilirlerdi. Etmeleri gerekiyordu. Hemen yanma, sol tarafına birinin yaklaştığını fark etti. Başını çevirince Tim ile göz göze geldi. Oğlanın kaşlan çatılmıştı.

"Maddie?" dedi Tim. Ayaklan yola çarptıkça kesik kesik, alçalıp yükselen bir sesle konuşmak zorunda kalıyordu.

"Ne oldu, Tim?"

"Eğer Will Treaty, Gece Hırsızı'm kovalıyorsa, bizim neden buradan uzaklaşmamız gerekiyor?"

Maddie, cevap verecek olduysa da tereddüt etti ve etrafına bakındı. Tim'in sorusunu başka duyan olmamıştı.

"Bu düşündüklerini kendine sakla, olur mu?" dedi.

Tim'in gözlerinden durumu anladığını fark etmişti. Oğlan başını onaylamasına salladıktan sonra eski yerine döndü.

Gece ilerliyordu ve Will köle tacirleriyle oynadığı kedi fare oyununa devam ediyordu. Ona yaklaşmalarına ve bir an için kendisini görmelerine izin veriyor, hemen ardından belli etmeden usulca oradan uzaklaşıyordu. Zaman zaman şansını zorluyor, Ruhi'a oyun oynadığını çaktırmadan bir görünüp bir kayboluyordu. Takibin ana hatları belirlenip Ruhi durumu kabul ettikten sonra, Will'in peşini bırakmasına imkân yoktu.

Will, Ruhi hakkında bildiklerini hatırlamaya çalışıyordu. Alyss'in ölümünü takip eden günlerde, Ruhl'un ulaşabildiği tüm kurbanlarına ulaşmıştı. Ayrıca yakaladığı çete üyelerini de sorguya çekmişti.

Kafasında zalim, acımasız ve insafsız bir adam tablosu çizmişti. Ruhi zekiydi ama çok büyük bir zaafı vardı. Kendisine karşı gelinmesine dayanamıyordu. O tür durumlarda, mantıksız ve körlemesine bir öfkeye kapılıyor, gözü intikamdan başka bir şey görmemeye başlıyordu.

"Tıpkı bir zamanlar benim olduğum gibi," diye mırıldandı Will.

Öfkesi, Ruhl'un muhakemesini etki altına alıyor ve çete liderinin alelacele, düşünmeden karar vermesine neden oluyordu.

Will, çocukları kaçırmasına engel olması halinde, intikam ateşiyle yanan Ruhl'un, onu hiç geri adım atmadan kovalayacağını tahmin etmişti. Tahmininde haklı olduğu ortaya çıkıyordu.

Karanlık saatler birbirini kovalarken güneye doğru yol ah-

yorlardı. Maddie'nin çocukları mümkün olan en hızlı şekilde aksi yöne götürdüğünden emin olan Will'in yüreği, acımasız bir memnuniyet hissiyle dolmuştu.

Bakışlarını doğuya, gökyüzüne doğru kaldırdı. Ufukta günün ilk ışıklan belirmeye başlamıştı. Orada burada bir kuş ötüyor, şafağın gelişini müjdeliyordu.

"Ortadan kaybolmamın zamanıdn," dedi. Etraf aydınlandıktan sonra, arazi şartlannın saklanmaya müsait olmaması itibariyle, işi iyice zorlaşacaktı. Kendisini takipçilerine bir kez daha gösterdi ve arkasından coşkulu çığlıklar atıldığını duydu. Birden çömelerek uzun, sert otlann arasına girdi ve sağa doğru keskin bir dönüş yaptı. O şekilde iki yüz metre kadar gittikten sonra yere yattı ve pelerinini üstüne çekti. Saks bıçağını çekerek hazırlandı. Sol tarafından, çete üyelerinin hışırtıları geliyordu. Daha önce aynı sahneyi o kadar çok yaşamıştı ki, birkaç metre ötesinden geçseler bile orada olduğunu anlamayacaklarını adı gibi biliyordu. Fark edilmesinin tek yolu, köle tacirlerinden birinin kazara üstüne basmasıydı. Saks bıçağını sıkıca yakaladı.

Üstüme basman halinde işin bitti, köle taciri, **dedi kendi kendine.**

Sessizce, haydutların uzun otlarla kısa çalıların arasından geçip gitmelerini bekledi. En yakındaki çete üyesiyle arasında yirmi metrelik bir mesafe vardı artık. Seslerin azalıp tamamen sona ermesini bekledi ve çömelmeye devam ederek kuzeye doğru süzülmeye başladı.

KIRK DOKUZ

Şafağın sökmesine birkaç saat kalmıştı ve çocuklar artık iyice bitkin düşmüşlerdi. Yürürken hepsinin başı önündeydi.

Maddie, önce biraz koşup sonra yürüme fikrinden çoktan vazgeçmişti. Çocuklar tempoyu koruyamıyorlardı. Koşmaya başlayınca güçsüz olanlar geride kalıyor, yüz metre boyunca uzanan düzensiz bir hat ortaya çıkıyordu. Koşu ne kadar uzarsa, en arkadaki çocuklar da o kadar geride kalıyor ve hattın uzunluğu artıyordu. Maddie orada olmasa ve arkalarını toplayarak onları cesaretlendirmese, çocukların yolun ortasına uzanıp uyumaya başlayacaklarını çok geçmeden anlamıştı.

Takip ediliyor olabileceklerinin farkındaydı ve endişeyle güney ufkuna bakmaya devam ediyordu. Will'in, çete üyelerini peşinden sürüklemek konusundaki yeteneğine sonsuz güveni olsa da eğitimi sırasında ona defalarca tekrar etmiş olduğu bir cümle, aklında yankılanıyordu.

Tüm planlarda yolunda gitmeyen bir şeyler çıkabilir, **demişti Will,** *er ya da geç hepsinde çıkar. Her zaman bir aksilik*

çıkmasını bekle ve o ihtimale hazırlıklı ol. Çıkmazsa zaten işin görülecektir.

Çocukların, her an görebileceği ve koruyabileceği kadar yakınında olmalannı istemesinin arkasında, işte bu takip edilme korkusu yatıyordu.

Ağır adımlarla da olsa yürümeye devam ettiler. Maddie küçük grubun içinde oradan oraya koşuyor, yavaşlayanlan cesaretlendirip tatlı sözler sarf ediyor, gerektiğinde yalvarıyor ya da tehditlere başvuruyordu. Kısacası yavaşlamamalan için elinden geleni yapıyordu. O da çok yorulmuştu ama bunu fark edemeyecek kadar diken üstündeydi.

Büyük kızlardan birini belki yüzüncü kez "Hadi, Julia," diye ikaz etti. "Ufaklıklar devam edebiliyorlarsa sen de edebilirsin."

Julia, tahmin edileceği üzere gözyaşlarına boğulmuş ve başını önüne eğip yürümeyi keserek gözlerini ovuşturmaya başlamıştı.

"Bu hiç adil değil ama," diye sızlandı. "Ben de ata binmek istiyorum. Sıra bende artık."

Maddie, çocukları on beş dakikada bir atların sırtlarına oturtarak dinlenmelerini sağlıyordu. Julia, daha biraz önce ata binmiş olmasına rağmen, beş dakikada bir sızlanıp durumdan şikâyet ediyordu. Oysa daha en az yirmi beş dakika boyunca ata binemeyecekti.

Maddie, kıza ters ters bakıp "Yürümeye başla," diye emretti.

Julia, surat asmıştı. "Rob neden yürüyemiyor? Yolun başından beri atın sırtında. Bu hiç adil değil."

Maddie'nin içinden, Julia'nm ağzından bir kez daha *bu hiç adil değil* **cümlesini duyması halinde, kızın suratına okkalı bir şamar atmak geçti. Rob'un bacağı, Hikâyeci tarafından dağlanmıştı. Çocuk, arkadaşlarının hakkını yememek için onlar gibi sırayla ata binmeyi istemişti ama o kadar topallıyordu ki grubun hızını kesiyordu. Maddie, diğer dokuz çocuk dönüşümlü olarak ata binerken Rob'un yerinde kalmasına karar vermişti.**

"Rob'un bacağı yaralı," dedi.

Ters bakma sırası Julia'daydı. "Benim *her iki* **bacağım da yara bere içinde, o yüzden ben de at sırtında yolculuk etmek istiyorum."**

Herkes gibi Rob da konuşulanları duymuştu. Atının sırtında Maddie'ye doğru usulca eğildi.

"Ben biraz yürürüm," dedi. "Julia yerimi alabilir."

Maddie, sert bir ifadenin yerleştiği yüzünü çocuğa çevirdi. "Hayır, alamaz," dedi kesin bir dille. "Julia'nm bacaklarında yara falan yok. Sadece bencilce davranıyor."

Julia, burnunu çekti. *Yeniden ağlamaya başlayacak,* **diye geçirdi aklından Maddie. Julia'ya yaklaşarak yalnızca kızın duyabileceği kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı.**

"Şu mor yapraklı çalıların gerisindeki tümseği görüyor musun?" dedi. Julia arkasını dönüp işaret edilen yere baktı. Yükseltide kayda değer bir şey görememişti. Küçük, sıradan bir tepeyi andırıyordu. Julia bir şey anlamadığı için kaşlannı hafifçe çatarak başıyla onayladı.

"Eski bir höyük orası. Buralarda onlardan bolca bulunur."

Julia'nm gözleri 'höyük' ifadesini duyunca fal taşı gibi açılmıştı. Önce tümseğe, ardından da Maddie'ye baktı.

“Orada...” -Maddie kızı korkutacak bir kelime aradı ve Danvers Geçidi’ndeki nehrin kıyısında, çocuklarla arasında geçen sohbeti anımsadı- “mezarlık heyulaları var. Mezarlık heyulasının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Julia, başını iki yana salladı. Bilmiyordu ama ifade hiç hoşuna gitmemişti.

“Heyula, mezarlarda yaşayan kötü ruhlara denir. Uzun dişleri, korkunç pençeleri vardır ve etraftan geçenleri mezara sürükleyerek kendileri gibi birer heyulaya dönüştürürler.”

Maddie’nin hayal gücü âdeta kanatlanmıştı. Julia da benzer bir durumdaydı. Zavallı kızın suratı bembeyaz kesilmişti.

“Ama heyulalar tek bir şeyden korkarlar...” Maddie bir an için durup başını Sakar ile Çekici’ye doğru salladı. “Atlardan. Atların etrafında olmaya dayanamazlar. Sakar ve Çekici yanımızda oldukları sürece, güvendeyiz.”

“Emin misin?” diye soran Julia nihayet, fısıltıyı andıran bir sesle konuşacak gücü bulmuştu.

Maddie, başını kararlı bir ifadeyle öne arkaya sallayarak “Eminim,” dedi. “Şunu bilmeni istiyorum. Sızlanıp şikâyet etmen ve özel muamele görme taleplerini kesmemen halinde, seni burada tek başına bırakacağım. Mezarlık heyulaları, atlar görüş alanlarından çıkar çıkmaz peşine takılacaklardır.”

Julia, miyavlamayı andıran korku dolu bir çığlık attı. Gözyaşları bir kez daha yanaklarından akmaya başlamıştı ama bu kez, az önceki gibi kendine acıdığı için ağlamıyordu. Korkudan ne yapacağım şaşırmıştı. Maddie, mutsuz mutsuz iç geçirdi. Julia’nm yola devam etmesi için korku unsurunu devreye sokmak zorunda kalmıştı ve yaptıkları için kendinden nefret ediyordu.

Ben de Hikâyeci'den farklı değilim, **diye düşündü. Ama sonuçta, o da Julia'dan birkaç yaş büyük bir genç kızdı ve yorgunluktan yere yığılmak üzereydi. Bunlara ek olarak, bir de Julia'yı yola devam ettirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Bütün sabah kıza rica etmiş, yalvarmış ve tatlı sözlerle gönlünü almaya çalışmıştı. Ama Julia, kendisine acımaktan bir türlü vazgeçmiyordu ve Maddie'nin denediği hiçbir yöntem işe yaramamıştı. Nihayet korkutma taktiğinin işe yaradığını fark edince gönülsüzce de olsa aynı yoldan yürümeye karar verdi. İşin ucunda kızın hayatı vardı.**

"Şimdi yola devam etsen iyi olur," dedi Maddie. "Şikâyeti kes ve yürümeye devam et. Yoksa seni heyulalara bırakırım. Anlaşıldı mı?"

Julia, Maddie'nin gözlerinin içine bakıyordu. O gözlerde en ufak bir merhamet kırıntısı bile görememiş, tam tersine, Maddie'nin savurduğu tehditleri yerine getirecek kadar kararlı olduğunu anlamıştı. Elinin tersiyle gözlerini sildi ve başını salladı.

"O zaman YÜRÜMEYE BAŞLA!" diye gürledi Maddie.

Yediği fırça ve mezarlık heyulalarının yüreğine saldığı korku, Julia'nm akıllıca davranarak hareketlenmesine ve hızla sıranın başına geçmesine neden olmuştu. Her an, içinden hayaletlerin çıkmasını beklercesine, dönüp dönüp sözde höyüğe bakıyordu. Birden canlanmış, hızlı adımlar atmaya başlamıştı.

Tim, Maddie ile Julia'nm arasındaki konuşmalara ilgiyle kulak kabartmıştı. Maddie'ye bir adım daha yaklaştı. Gözleri yorgunluktan kızarmış, suratı ter damlalarına yapışarak kuruyan toz tanecikleri nedeniyle bembeyaz olmuştu. Ama tüm bunlara rağmen, gülümsemeye devam ediyordu.

“Mezarlık heyulaları ve höyükler, ha?” dedi usulca. “Bana değirmenden bozma, sıradan bir tepe gibi geldi.”

Maddie, bitkinlikle başını iki yana salladı. “Bunu o istedi.”

Tim, başıyla onayladı. “İstediğini de aldı.”

S»---------- Sü-

Jory Ruhi kandırıldığını anladığında şafak sökeli bir saat olmuştu.

Pelerinli, kara suret, günün ilk ışıklarından beri ortalarda görünmüyordu. Okçu, gece boyunca, arada bir kendisini göstermişti ve doğru yolda olduklarından emin bir şekilde peşini bırakmamış, güneye doğru ilerlemişlerdi. Aralarındaki mesafe, çoğu zaman yüz elli metreyi bile bulmamıştı.

Ama okçu artık ortalarda yoktu. Önlerinde sıradan, uzun ve sert otlarla kaplı, boş bir arazi uzanıyordu. Ruhi kilometrelerce ötesini görebiliyordu. Takip ettikleri adam ortalarda yoktu.

Ruhi, okkalı küfürler savurmaya başlamıştı. Herif belli ki kendisini onlara son bir kez göstererek güneye doğru ilerlemelerini sağlama aldıktan sonra başka bir yöne dönmüş ve sırra kadem basmıştı.

Adamlarından biri, Willow Vale baskınında Ruhi’a eşlik etmiş olan kara pelerinli haydut, hızla liderinin yanma geldi.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Ruhi öfkeyle adamına döndü. “Lanet olası okçunun oyununa geldik! Bizi buralara kadar getirdikten sonra yön değiştirip kaçtı, Allahın belası!”

Pelerinli adam, kararsız bakışlarla etrafı gözlüyordu. "Emin misin?" diye sordu. Jory Ruhi'un sözünden şüphe etmenin bedelini anında ödeyecekti. Gece Hırsızı, elinin tersiyle bir yumruk atarak adamını yere düşürdü.

Etrafa tükürükler saçarak "Elbette ki emin değilim, seni salak! Emin olsam, onu nerede bulacağımı bilirdim!" diye haykırdı. Takipçisi, içgüdüsel bir hareketle gerilemeye başlamıştı. Ruhl'un bu tür öfke nöbetleri sırasında neler yapabileceğini biliyordu.

"Tamam Jory, kızma bu kadar," dedi. Ellerini özür dilercesine öne doğru uzatmıştı. Ama Ruhl'un sakinleşecek hali yoktu.

"Etrafım neden beceriksiz heriflerle dolu benim?" diye bağırdı. "Aradan sıyrılıp kaçabileceği, birinizin bile aklına gelmedi mi? Bir saattir herifin saçının telini bile görmedik. Farkında değil misiniz?"

Sen farkında mısın sanki? **diye geçirdi aklından pelerinli adam. Ama sorusunu dile getirmeyecek kadar akıllıydı.**

Ruhi, bakışlarını adamlarının üstünde gezdirdi ve bir kişinin eksik olduğunu fark etti. Hikâyeci, ortalarda yoktu.

"Victor ne cehenneme kayboldu? Bahse girerim ki kampa dönüp ayaklarını uzatmış, tembel bir domuz gibi birasını yudumluyordur! Tam da ona yakışır bir hareket! Hepinize yakışır aslında, işe yaramaz hödükler sürüsü sizi!"

Hikâyeci'nin başına ne geldiğini kimse bilmiyordu. Ruhi ne Victor'un yokluğunu ne de okçunun kaçtığını fark eden adamlarına küfür ve hakaretler sıralamaya devam ediyordu. Bu ruh haline bürününce önceden tahmin edilemeyen, tutarsız

davranışlar sergilediğini artık herkes öğrenmişti. Haydutlar, liderlerinden yavaş yavaş uzaklaşıyor, kimse onunla göz teması kurmaya yanaşmıyordu.

Bir tek kişi dışında; *La Braja* **çekilen sularla birlikte demir alırken geride kalan îberyalı denizcilerden biriydi bu. İberyalı, öne çıkarak Joıy ile göz göze geldi.**

"Je/e, sanırım dediklerinde haklısın," dedi.

Ruhi küçümseyen bakışlarını denizciye çevirdi. "Demek haklıyım, öyle mi? Ne kadar da çabuk kavradın. Şimdi ne yapmamızı önerirsin beyzadem?"

îberyalı, Ruhl'un alay ve öfke dolu sözlerine aldırış etmeden omuz silkti. "Denizci olmadan önce, ülkemde bir avcıydım."

"Dur seni alkışlayalım o zaman. îberyalı cahil çiftçi seni!" diye cevap verdi Ruhi. Hiddetle arkasını dönecek oldu ama denizci sesini yükselterek devam etti.

"Bir *perseguidor'***dum, yani..." -kelimenin Araluen dilindeki karşılığını aradı ve buldu- "bir kolcuydum. Hayvanların geride bıraktıkları izleri sürmesini bilirim." Ayaklarını ve altlarındaki zemini işaret etti. "İnsanlarınkileri de."**

Ruhl'un öfkesi, başladığı gibi hızla sönmüştü. Arkasını döndü ve denizciyi kıstığı gözleriyle süzmeye başladı.

Dikkatle "İşinde iyi misindir... *perseguidor***?" diye sordu.**

Omuz silken denizci, "Kendi bölgemin en iyisiydim," diye kestirip attı. "Düşmanımızın ne tarafa gittiğini bulabilirim sanırım."

Ruhl'un suratına küçük, çok küçük bir tebessüm yerleşir gibi olmuştu.

Kara pelerinli adam, başını iki yana salladı. Ruhl'un tebessümü de en az birkaç saniye önce etrafına bağırıp çağıran, hiddetlenen ruh hali kadar iç bayıcıydı. Kim bilir kaçıncı kez, liderinin dengesiz ruh halini, bir saniye önce öfkeden çılgına dönmüşken bir saniye sonra sakinleşebilen mizacını hayretle karşılamıştı.

O kafanın içinde arızalı bir şeyler olduğu kesin, **diye geçirdi aklından.**

GLLİ

£6 AT'akında yürümeye uzun bir ara vermemiz gerekecek,”
X diye mırıldandı Maddie.

On dakikalık bir mola vereceklerini ilan etmiş, çocuklar kendilerini bitkinlikle yolun kenarına atmışlardı. Rob'un aşağı inmesine yardım etti. Oğlan, Maddie'ye teşekkürlerini sunduktan sonra zonklayan bacağını sarsmamak için dikkatle bir kenara oturmuştu.

Atın sırtından hiç inmemiş olmasına rağmen, Rob bile yorgunluktan tükenmişti. Diğer çocuklardan hiç ses çıkmıyordu. Hareket bile etmeden yatıyorlardı. Saatlerdir, hayatlarının tek amacı yürümekmiş gibi yola devam ediyorlardı. Maddie, Sakar'm eyerindeki matarayı çıkardı ve elini kolunu oynatmanın bile kendisini yorduğunu fark etti. Başını bir an için hayvanın siyahlı beyazlı postuna yaslamak zorunda kaldı. Bacakları ağrıyordu. Ayakları yara bere içindeydi. Sağ topuğu su toplamaya başlamıştı. Daha fazla yürüyemeyecekti.

Neden biraz sırtıma binmiyorsun?

Maddie, başını kaldırdı. Sakar başını çevirmiş, sahibiyle göz

göze gelmişti. Kocaman kahverengi gözlerine anlayış ve endişe dolu bakışlar yerleşmişti. Maddie, başını iki yana salladı.

Olmaz. Yürümeye devam etmeliyim yoksa çocukları yürütemem.

Sakar, atlara özgü bir hareketle omuz kaslarını titretti. Hayvan, omuz silkinişti sanki. Maddie atların omuz silkemeyeceklerinin farkındaydı gerçi. Yeniden mataraya uzandı. Suyu idareli kullanmasına rağmen mataranın yansı bile dolu değildi. Çekici'nin eyerinde asılı duran matara ise neredeyse boşalmıştı.

Tadı deriye benzeyen ılık sudan bir yudum alıp matarayı omzuna attı ve bitkinlikle yerde yatan çocukların arasında dolaştırmaya başladı. Paylanna düşenden fazlasını içmediklerinden emin oluyordu.

Matarayı küçük kızların birinden alıyordu ki yolun ortasında, en yüksek noktasında duran Tim Stoker usulca seslendi.

"Maddie. Birisi geliyor."

Maddie'nin kalbi, duracak gibi olmuştu. Koşup Tim'in yanma geldi. Tim sağ elini gözlerine siper etmiş, güney yönüne bakıyordu. Maddie de dönüp uzaklan taramaya başladı.

Ufuk çizgisinde bir suret belirmişti. Belki de Ruhi ile çetesi, Will'i takip etmekten vazgeçerek peşlerine düşmüşlerdi.

Öte yandan Will de güneyden gelerek onlara katılacaktı. Maddie, ustasının öğretilerini hatırlamıştı: *Her zaman en kötü ihtimale hazırlan. Hayal kırıklığına uğramazsın.*

Dönüp çocuklara baktı. Tim dışında hiçbiri, uzaklarda beliren şekille ilgilenmiyordu. Yolun kenanna oturmuş, dirseklerini dizlerine dayayarak başlannı önlerine eğmişlerdi.

Maddie, güçlerinin tükenmek üzere olduğunun farkındaydı. Ufuk çizgisindeki suretin Ruhl'un keşifçilerinden biri çıkması halinde, çocukları yakalanmamaları için gereken hızda yürütmesine imkân yoktu.

Ufuk çizgisini bir kez daha taradı. Suretin peşinden gelen bililerini görememiş ve biraz daha umutlanmıştı ama yayını çıkarıp kirişi birkaç kez çekerek kaslarını gevşetti. Pelerininin oklarını kötü hava şartlarına karşı koruyan kapakçığını kaldırdı.

"Kim o?" diye sordu Tim.

Maddie, gözlerini kısmıştı. Gelen şahsın başının çıplak olduğunu görebiliyordu ki bu, iyiye işaret değildi. Will, normalde başını pelerininin kapüşonu ile kapatırdı. Maddie'nin eli doğrudan ok kılıfına gitti ve eğitimli bir hareketle çektiği okunu kirişe sürdü.

"Bilmiyorum," dedi ama suret yaklaştıkça daha fazla ayrıntı seçebiliyordu. Gelen kişinin elinde devasa bir uzun yay vardı ve sağ omzuna bir deste ok atılmıştı. Maddie'nin midesindeki düğüm, yavaş yavaş çözülüyordu. Suret durup yayını kaldırmış ve ona el sallamaya başlamıştı. Maddie bir kahkaha attı.

"Will bu," dedi. Sırtından büyük bir yük kalkmıştı. Çocuklara dönerek seslendi. "Will Treaty geliyor. Sizi eve götürecek!"

Çocukların büyük bir kısmı, tepki bile veremeyecek kadar tükenmişti. Bir ya da iki tanesi, 'ev' kelimesini duyunca başını kaldırmıştı. Rahatladığı yüzünden anlaşılan Tim, Maddie'ye dönmüş, gülümsüyordu. Takip ediliyor olma korkusunu o da yüreğinde yaşamış ve yaklaşan kişinin kimliği onu da Maddie gibi rahatlatmıştı.

Maddie, oğlana yaklaşarak kolunu onun ince omuzlarına doladı. Başını iki yana salladı ve bir kahkaha daha attı. Will gelmişti ve artık her şey yoluna girecekti.

a»……-……s»

"Onları buraya kadar getirerek iyi iş çıkarmışsın," dedi Will.

Maddie, omuz silkti. "Ben öyle düşünmemiştim. Yürüyecek daha çok yolumuz var."

Çocukların güçlerini toplamaları için uzun bir mola verme kararı almışlardı. Erzaklarının tamamını kullanarak pide, tütsülenmiş et ve kuru meyveden oluşan sade bir yemek hazırlamış, kamı aç çocuklara dağıtmışlardı.

"Ambleton'da daha fazlasını bulabiliriz," dedi Will.

Maddie, mutlulukla iç geçirdi. Çocukları güvende tutma sorumluluğunu büyük bir zevkle Will'e devretmişti. Will o kadar yetenekli, öylesine tecrübeliydi ki. Yanlanna geldiğine göre artık tüm sorunları hallolacaktı. Maddie, omuzlarındaki ağır yükün hafiflediğini hissediyordu.

"Ruhi ve adamlarının buralarda olmadıklarından emin misin?" diye sordu ustasına.

Will, başını iki yana salladı. "Kilometrelerce ötedeler. Gün ışımadan hızımı artırdım ve kestirme bir yoldan sizi yakaladım. Onları son gördüğümde, şaşkın ördekler gibi güneye inmeye devam ediyorlardı."

Will, elindeki köseleyi andıran et parçasından bir ısırık aldı ve onu yumuşatabilmek için çiğnemeye başladı.

“Tabii içlerinde bir kolcu varsa iş değişir,” diye ekledi. “Ama gece boyunca oraya buraya koşuşturmalarına bakılırsa, aralarında iz sürmesini bilen biri olduğunu sanmıyorum. Nerede olduğumu anlamaları için kendimi onlara sürekli açık etmem gerekti.”

Maddie, nihayet arkasına yaslandı. Wilkin kararlı sözleriyle içinde kalan son şüphe kırıntısı da yok olmuştu.

“Yani artık rahatlayabilir miyiz diyorsun?” dedi. Will birkaç saniye boyunca bir şey söylemeden çırağına baktı.

“Birazcık rahatlayabiliriz,” diye düzeltti Maddie’nin sözlerini. “Fazla gevşemenin kimseye bir faydası olmaz. Çocukların bir saat kadar dinlenmelerine izin verir, sonra yeniden yola çıkarız.”

“Jefe! **İşte! Buradan dönüp aksi yöne gitmiş!”**

İberyalı, tek dizinin üstüne çökmüş, toprağı inceliyordu. Uzun otların arasındaki, neredeyse görünmez denebilecek bir dizi oyuğu işaret etti. Üstlerine basıldığı için yassılaşan bitki sapları, yavaş yavaş düzelmeye başlamıştı. Ruhl’un, tecrübeli iz sürücünün işaret ettiği ayrıntıları algılayabildiği söylenemezdi. İberyalı ön taraftaki sık çalı yığınına uzandı. Dallardan birine gri bir iplik takılmıştı. Will, havanın karanlık olması itibariyle, oradan ayrıldığını fark eden kimse olmadığını sanmış ve biraz tedbirsiz davranmıştı.

Ruhi gülümsedi. Gülmek, haydut liderine hiç de yakışmıyordu.

"İyi iş çıkardın, Enrico," dedi. "İzleri sürmeye devam et. Herifi yakaladığımızda çil çil altınları sayacaksın.

Enrico, tebessüm etti. Beyaz dişleri, yanık teniyle tezat oluşturuyordu. *"Si, Jefe, "* **dedi, miço onu bulacak. Siz beni takip edin yeter."**

Ruhi, kolunu savurdu ve adamları, sıra halinde peşine takıldılar. Enrico, önlerinde bir av zemini inceliyor, Will'in geride bıraktığı en küçük izleri bile tespit ediyordu. *Herif izlerini gizlemek için hiç çaba harcamamış,* **diye geçirdi aklından. Gerçi içinde bulundukları türden, uzun otlarla kaplı arazilerde yapabileceği fazla bir şey de yoktu. Yalnızca usta bir iz sürücü Will'in bıraktığı izleri takip edebilirdi.**

Enrico bir an için izleri kaybeı ttiyse de hemen yenilerini bulmuştu. Esrarengiz okçunun sola döndüğü anlaşılıyordu. Ruhl'a dönerek el salladı.

"Bu taraftan, *Jefe.* **Buldum onu**

SB>-

"Yola koyulma zamanı," dedi Wı 11. Yolun kenarında bir saati aşkın bir süre boyunca dinlenmiş yiyip içmişlerdi. Maddie ve Tim, bir su kanalı sayesinde yolun altından geçen küçük dereden mataraları doldurmuşlardı, Artık suyu idareli kullanmalanna gerek kalmamıştı.

Will orada biraz daha kalma an halinde, alçalmaya başlayan güneşin yarattığı hararet nedeniyle çocukları bir daha ayağa kaldıramayacaklarından korkuyordu.

Tahmin ettiği üzere, yola çıkış komutu homurtu ve şikâyetlerle karşılanmıştı. Maddie, çocukların aralarında dolaşıyor, onları yürüyüşe hazırlıyordu. Küçük çocuklar ve Rob, başlangıçta olduğu gibi Çekici ile Sakar'm sırtına bineceklerdi.

Yolda toplanırlarken, at sırlındaki küçük oğlan Will'e seslendi.

"Will Treaty, Gece Hırsızı'm öldürdün mü?"

Will, soran bakışlarını Maddie'ye çevirdi.

Maddie, omuz silkti. "Onlara Ruhl'u öldüreceğini söylemiştim. Bu veledin gözünü kan bürümüş sanki. Ayrıntı duymak istiyor."

Will, Sakar'm sırtında, Rob'un önünde oturan çocuğa döndü.

"Henüz öldürmedim," dedi. Oğlanın yaşadığı hayal kırıklığını fark edince ekledi, "Ama öldüreceğim. Eli kulağındadır."

"Öldürürken seni izleyebilir miyim?"

Will, Maddie'ye ters bir bakış daha attı.

"Dedim sana. Oğlan tam bir ceset hırsızı," diye usulca fısıldadı Maddie.

Will, oğlana dönerek başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ama neler yaşandığını sana daha sonra anlatabilirim."

"Haa... tamam o zaman," dedi çocuk. Büyük bir hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

Will, başını iki yana salladıktan sonra yolda toplanan gruba seslendi. "Hadi bakalım, kımıldayın! Açın şu pergelleri!"

Sıcak güneş altında mayışan çocuklar, küçük adımlar atarak yürümeye başlamışlardı. Will, sıranın başına geçerek en öndeki çocukları yayının ucuyla dürttü.

“Devam! Daha hızlı yürüyebilirsiniz! Sallanmayın! Elinizi çabuk tutun!”

Maddie, usulca gülümsedi. Redmont Baronluğu’ndaki engelli parkuru koşarken kendisi de aynı sözleri işitmişti. Will aynı yayla Maddie’nin sırtını birçok kez dürtmüştü. Başkalarının da kendisiyle aynı eziyete katlandığını görmekten tuhaf bir keyif alıyordu.

Yöntem yine de etkiliydi. Çocuklar, nihayet miskinliği bırakarak kararlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Will ileri geri yürüyor, iyice hızlanmaları için emirler yağdırıyordu. Grup içinde homurdanıp şikâyet edenler yok değildi. Tahmin edileceği üzere, Julia şikâyetçilerin başını çekiyordu.

“Bu hiç adil değil,” diye sızlandı. “Ayaklarım acıyor. Gün boyu yürüdüm ve her yanlan su to pladı.”

Burnunu gürültüyle çekti ve gözündeki yaşı ustaca sildi. Will erkek olduğu için kendisine acıyacağını sandıysa da yanılmıştı.

“Sil şu yaşlan, prenses!” diye gürledi Will. “Gözyaşına vaktimiz yok. Yoksa seni arkada bırakmamızı mı isterdin?”

Tesadüf eseri, Maddie’nin, Julıa’ya daha önce işaret etmiş olduğu tepeciği andıran tümseklerle dolu bir bölgeden geçiyorlardı. Julia’nın bakışlan yükseltilere kaydı ve bir anda rengi atarak grubun başına geçti. Will kızın aceleyle verdiği bu tepki karşısında şaşırmıştı. Maddie de Julia’nm tepkisi hakkında bir şey söylemek istememişti. Daha önce Julia’yı korkuttuğu için kendisini hâlâ suçlu hissediyor, Will’in önünde küçük düşmekten korkuyordu.

Öğleyi biraz geçe, yavaşlamaya başlamışlardı. Maddie

ve Will, grubun içinde dolaşarak çocukları daha çabuk yol almaları için teşvik ediyorlardı.

"Onları bu şekilde daha ne kadar zorlayabiliriz?" diye sordu Maddie. Will ile yolun kenarında durmuş, yanlarından geçen çocukları izliyorlardı. Hepsinin başlan önlerine çevrilmiş, omuzları sarkmıştı. "Takatleri kalmamış gibi görünüyorlar."

Başını iki yana sallayan Will, "Daha uzun bir süre yürüyebilirler," dedi. "Hepsi çiftliklerde yetişmiş, ağır iş yapmaya alışkın çocuklar. Mesele şu ki artık acele etmeleri gerektiğine inanmıyorlar. Ortada görünür bir tehlike olmadığı için içlerinden gevşeyip yayılmak geliyor."

"Ah şu çocuklar," dedi Maddie. Bir yandan da başını ayıplamasına iki yana sallıyordu.

Will, Maddie'ye döndü. Çırağının tavn hoşuna gitmişti. *En büyüğüyle arasında en fazla bir yaş vardır,* **diye düşündü. Maddie de bir çocuktan fazlası değildi aslında ama bir süredir gerçek bir kararlılık, sorumluluk ve dayanıklılık abidesine dönüşmüştü.**

Will, çırağının sergilediği bu tavırların, aldığı eğitim ve ustasına duyduğu saygıdan kaynaklandığını akima getirmiyordu.

"Devam edin!" diye kükredi. "Acele edin, tembeller sürüsü sizi!"

Onlara en yakındaki çocukların asık suratları yukarı kalkmıştı. Tim Stoker'm önderlik ettiği grup, artık daha hızlı yürüyordu. Will, beğeniyle başını salladı.

"İyi bir çocuk," dedi. Maddie de aynı fikirdeydi.

"Sen gelmeden önce bana çok yardım etti," dedi. "Hikâyeci'nin karşısına dikilen de oydu."

Will'e Hikâyeci ile yaşadıklarını genel hatlanyla aktarmış ama ayrıntıya girmemişti. Adamı kendisinin öldürdüğünü, ya da o an hissettiği vahşi hazzı dile getirmek istemiyordu. O tür hisler, hâlâ rahatsız olmasına yol açıyordu.

"Maddie! Will Treaty!"

Sakar'ın sırtındaki Rob'du bu. Will, hızlanmaları için bağırınca başını çevirip arkaya bir göz atmıştı. Bakışları Orman Muhafızlarının gerisine, güney ufkuna çevriliydi.

"Ne oldu, Rob?" diye sordu Maddie. Rob'un tiz çığlığı, insanın aklına en kötü ihtimali getiriyordu.

"Gelenler var," dedi Rob.

Rob, oturduğu yüksek yerden onlan gören ilk kişi olmuştu. Birkaç saniye içinde, Maddie, Will ve diğer çocukların da görüş alanına girmişlerdi.

Ufuk çizgisinde asılı duran kara suretleri andırıyorlardı. Maddie, kaç kişi olduklarını anlamaya çalışıyordu ama sürekli hareket halinde oldukları için doğru dürüst sayamıyordu. Neredeyse bir düzine karaltı, güney yönünden yan yana yürüyerek onlara doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Diğerlerinden biraz önde olan bir tanesinin, elini arkadaşlarına doğru salladığını görebiliyorlardı. Maddie, o mesafeden bile adamın onlan işaret ettiğini anlamıştı.

Çocuklardan korku dolu çığlıklar yükseliyordu. Güvende olduklannı sanmışlardı ama tehlike onlan yeniden bulmuştu. Maddie ile Will'i hayal kırıklığıyla süzüyorlardı. Peşlerindekilerin kim olduğundan şüpheleri yoktu.

"Gece Hırsızı bu!" dedi bir tanesi. Korku dolu şikâyetler duyulmaya başlanmıştı.

Büyük oğlanlardan biri, Will'e bakarak "Bize onun peşimizden gelmeyeceğini söylemiştin!" diye bağırmaya başladı.

Will, ona suçlarcasına bakan çocukla göz göze geldi.

"Öyle sanmıştım," dedi. "Demek ki yanılmışım." Başını yeniden arkaya çevirdi ve diğerlerinin önünden giderek arada bir çömelip yolu gözleyen adamı fark etti.

"Kolcuları olmadığı konusunda da yanılmışım galiba," dedi. "Şu öndeki adam, izlerimizi takip ediyormuş gibi görünüyor."

Maddie'nin panikten boğazı düğümlenmişti. Will'e dönüp "Ne yapacağız?" diye sordu. Sesi, ona ihanet etmiş ve çığlık atar gibi, yüksek perdeden konuşmaya başlamıştı. Kendi kendini sakinleşmeye zorladı. Will, uzanıp Maddie'nin bileğini yakaladı ve sertçe sıktı. Temasıyla çırağını gevşetmeyi başarmıştı. Maddie, derin bir nefes aldı ve Will ile göz göze gelerek "İyiyim ben," dedi.

Will başını sallayarak "Güzel," dedi. "Sana ne yapacağını söyleyeyim. Çocukları da yanma alıp tüm gücünle kuzeye doğru koşacaksın. Ben de burada kalıp Ruhi ile serserilerini oyalayacağım."

Korku dolu bakışlarını etraflarını saran açık arazi boyunca gezdiren Maddie, "Burada mı?" diye sordu. "Onları burada durduramazsın ki! Saklanacak hiçbir yerin yok. Dört bir yanını kuşatıp öldürürler seni!"

Will, çırağının yorumunu başıyla onayladı. "Arazi değerlendirmelerimizden bir şeyler öğrendiğin anlaşılıyor," dedi. "Ama onları durdurmaya çalışacak değilim. Ayrıca etrafımı sarmalarına da izin vermeyeceğim. Ben sadece ilerlemelerini yavaşlatmak istiyorum; bu sırada birkaç tanesini avlayabilirim de belki. Sizler kaçıp uzaklaşıncaya kadar, geri çekilip aynı işlemi defalarca tekrarlayacağım."

Konuşurken Çekici'ye yaklaşmış ve eyerde asılı duran ok kutusunun kayışını çözmüştü. Kutudan aldığı bir düzine oku sırtındaki kılıfa ekledi.

Çekici'den endişeli bir homurtu yükselmişti. *Bu, hiç hoşuma gitmiyor.*

"Bir şey olmaz," dedi Will usulca. Maddie, ustasının onunla konuştuğunu sanmıştı.

"Ben de seninle kalayım," dedi birden. "İkimiz birlikte onları durdurabiliriz."

Will, başını iki yana salladı. "İkimiz de olsak etrafımızı yine çevirirler. Ayrıca kimse görmeden kaçmamız, iki katı zor olur. Hem senin, çocukları güvenli bir şekilde kasabaya götürmen lazım. Kendi başlarına bırakmamız halinde, birkaç kilometre sonra pes edeceklerdir. Çok hızlı koşmanız gerekiyor, Maddie. Zorla onları. Tehdit et. Bağır, çağır. Ama koştuklarından emin ol."

Gökyüzüne bir bakış atıp batı yönünden alçalmaya başlayan güneşin konumunu aklına not etti.

"Karanlığın bastırmasına birkaç saat var. Gün batarken size yetişememiş olmaları halinde, yolun dışında saklanacağınız uygun bir yer bul. Bir süre dinlenmelerine izin verdikten sonra, gün ağarmadan onları yeniden koşturmaya başlarsın."

"Ama... ya şu kolcu ne olacak? Bizi bulacaktır," dedi Maddie.

Will'in yüzüne anlamlı bir ifade yerleşmişti. "Yaklaştıklarında ilk olarak onu hedef alacağım," dedi.

Maddie, arkalanndaki suretlere korkuyla bakıyordu. Çete üyelerinin, aradaki mesafeyi kapattıklarını şimdiden görebiliyordu.

“Öldürecekler seni,” dedi kederle. Gözlerine yaşlar hücum ediyordu. Will, başını iki yana salladı.

“O dediğini henüz kimse başaramadı,” dedi. “Deneyen de çok oldu. Hadi bakalım, yola koyulun artık!”

Son cümlesi ağzından çıkarken sesini yükseltmiş, çırağını hareketlendirmişti. Maddie, uzanıp ustasının koluna dokundu. Will, usulca başını salladı. Maddie, arkasını dönerek çocuklara bağırmaya başladı.

“Hadi! Koşun! Hayatlarımız tehlikede! Koşun!”

Çocuklar arkalarını dönerek koşmaya başladılar. Doğal olarak büyüklerle küçüklerin arası hemen açılmaya başlamıştı. Yalnızca bir tanesi arkasına dönmüştü. Sakar’ın sırtında, Rob’un önünde oturan küçük oğlandı bu. Dizginleri yakalayarak Sakar’ı bir anlığına durdurdu.

“Ben de kalıp Will Treaty’nin Gece Hırsızı’nı öldürüşünü izleyemez miyim?” diye sordu.

“Hayır! Bırak şu atı!” diye bağırdı Maddie. “Sakar, koşmaya başla artık!”

Oğlan dizginleri gönülsüzce bıraktı ve Sakar arkasını dönerek usulca koşmaya başladı. Kendisinden önce yola çıkan çocukları birer birer geride bırakıyordu.

“En azından hâlâ bana inanan birileri var,” diye usulca tebessüm etti Will. Arkasına dönünce Ruhl’un adamlarının uzun hatlar halinde yolun iki yanma dağılmaya başladıklarını fark etti. Usulca başını salladı. Maddie haklıydı. Her iki tarafı da açık olan arazide etrafını sarmaya çalışacaklardı ve bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Çete üyelerini saymaya başladı. On bir kişilerdi. Birçoğu

bel hizasındaki uzun otların içinden ilerliyordu. İki tanesi yolda kalmıştı. *Jory Ruhi ile iz sürücü olmalı,* **diye geçirdi aklından. Kolcunun nereden çıktığını merak ediyordu. Bir an için akimdan, Ruhl'u hedef alan uzun mesafeli bir atış yapmak geçti. Ne de olsa çete reisi onun kim olduğunu bilmiyordu ve ancak bir Orman Muhafızı'nın becerebileceği türden uzak mesafeli bir atışı beklemiyordu.**

Will, istemeye istemeye uzaktan atış yapma fikrini akimdan çıkardı. îlk yapması gereken şey, Maddie ile çocuklara daha rahat kaçma imkânı verebilmek için kolcudan kurtulmaktı. Kişisel intikammı, çok uzun bir süre için olmasa da bir yana bırakmak zorundaydı. Acele etmeden, sakin bir şekilde bir ok çekti. Hiçbir kusuru bulunmadığını bilmesine rağmen oku bir süre inceleyip gözden geçirdi ve kirişe sürdü.

Yan dönüp devasa, uzun yayını sıkıca kavradı ama kirişi henüz gelmemişti. Bakışları, yoldan yaklaşan suretlerin üzerindeydi. îki yana dağılan çete üyeleri, bel hizasındaki otların arasından ilerlemek zorunda kaldıkları için daha yavaş hareket ediyorlardı. Ruhi ile kolcu, farkında olmadan diğerlerinin önüne geçmiş, atış menziline girmişlerdi fakat Will, biraz daha beklemeyi uygun görüyordu. Hedefini nadiren ıskalardı ama bu kez kesin bir atış yapmak istiyordu. Yapacaklarını zihninde canlandırmıştı: Kirişi çek, nişan al, okunu fırlat. Atışının hedefi vuracağından emin olunca -ki bunu genellikle bir iki saniye içinde anlardı- ikinci okunu Ruhl'u hedef alarak fırlatacaktı.

"Yaklaşın bakalım," diye mırıldandı. "Birkaç metre daha."

Artık atışa hazırdı. Yayını hazır hale getirip yukarı kaldırdı. Yayın yüksekliğini, okun çizeceği rotayı ve yüzlerce metre

ötesindeki minik hedefini aklındaki resme yerleştirmişti. İşaret parmağının, ağzının kenarına değdiğini fark etti. Porsuk ağacından imal edilen güçlü yayını sonuna kadar germişti. Kalın kirişin yarattığı muazzam baskıyı eldivenlerinin takviyeli parmak uçlarında hissedebiliyordu.

Yoldaki suretin ani bir tehlikeye maruz kalmışçasına durduğunu fark etti. Kolcu durumu anladıysa bile geç kalmıştı.

Will atışını yaptığı anda okunun hedefini bulacağını anlamıştı. Eli kendiliğinden ok kılıfına kaydı ve bir diğer oku kirişe sürdü. Yayını kaldırıp Ruhi'a doğru çevirdi ve nişan alıp atışını yaptı.

*ms>---------- *s-

Ruhi, adamlarının geride kaldıklarını fark etmişti. Tereddüt ederek Enrico'ya durması için seslendi. Tam o anda, bir vızıltı duyuldu ve bunu berbat bir çarpma sesi takip etti.

Enrico şaşkınlık ve acıyla çığlığı basmış, kollarını iki yana açarak göğsüne saplanan okun şiddetiyle geriye doğru savrulmuştu. Sırtüstü düşmüş, artık görmeyen gözleriyle gökyüzüne bakıyordu.

Ruhi, böylesine muazzam atışlar yapan okçunun kim olduğunu bir anda kavramıştı. Adamın koyu renkli, kapüşonlu pelerini aklına geldi.

"Orman Muhafızı!" diye bağırdı. Kelimeler ağzından çıkarken, sıradaki hedefin kendisi olduğunu anlamış ve dümdüz yere uzanmıştı. Bir an sonra, başının üstünden vızıltıyla ikinci bir okun geçtiğini fark etti.

Tatar yayını vücuduna yapıştırarak yolun kavis yaptığı noktadan aşağı yuvarlandı ve uzun otların içine girdi.

Will, Ruhi'un son anda kendisini yere atarak okundan kurtulduğunu görmüştü. Usulca küfretti. Ruhi yoldan çıkarak otların içine dalmıştı. Nerede olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Will, hedefini vuramadığının farkındaydı.

Sağma baktı. Hattın en ucundaki çete üyeleri, uzun yayının geniş menziline girmemek için geniş bir yay çizerek arkasına dolanıyorlardı. Sol tarafta da benzer bir durum söz konusuydu.

Will, dudaklarını büzerek düşünmeye başladı. Düşmanın sayısının azalması, kendi lehineydi. Iskalasa bile hedefindeki adamı korkutarak yavaşlatacaktı.

Yayını kaldırıp nişan aldı ve atışını yaptı. Hedefindeki haydut, birkaç saniye sonra bel hizasındaki otların içine düşerek ortadan kaybolmuştu. Will, adamı vurup vuramadığını anlayamamıştı. *Muhtemelen vuramadım,* **diye düşündü. Ama adam artık elleriyle dizlerinin üstünde hareket etmek zorundaydı ve görüş alanı kapalıydı. Bu da yavaşlaması anlamına geliyordu.**

Düzgün bir hareketle sola döndü. Dönerken, bir diğer oku kirişe sürmüştü.

Hedefi koşmaya başlamıştı. Süratle yer değiştirirse, aradaki mesafenin Will'in atışını kaçırmasına neden olacağını düşünüyor olmalıydı. Will'in dudakları usulca kıvrıldı ve yayını kaldırıp atışını yaptı. Sıradan bir şey yapıyormuş gibi, hiç nişan

almamışçasına hareket etmişti ama okun hedefini bulacağını daha havadayken biliyordu.

Bir noktadan sonra oku takip edemez olmuştu ama bir an sonra, küçük bir çığlık duyuldu. Sol taraftaki çete üyesinin, iki elini birden boğazına götürüp düştüğünü gördü.

"Şu iki," diye mırıldandı. Göz ucuyla sağ tarafta bir hareketlenme fark etmişti. Biraz önce yere atlamasına neden olduğu çete üyesi, ayağa kalkarak koşmaya başlamıştı. Will, bir diğer oku kirişe sürünceye kadar kendisini yeniden otların içine bırakıp ortadan kayboldu.

Will, kaşlarım çattı. Uzun otlar, atış yapmasını zorlaştırıyordu. Açık arazide olsalar ve çete üyesi bir kütük ya da kayanın arkasına saklanmış olsa, inişli atış - bu tür atışlarda gökyüzüne doğru fırlatılan ok, hedefe neredeyse dikey bir açıyla iniyordu- denemesinde bulunabilirdi. Fakat şekilsiz otlar, mesafeyi tahmin etmesini güçleştiriyordu. Ayrıca okun düştüğü noktayı da göremeyecekti.

Altıncı hissi onu uyarınca birden hattın ortasına doğru döndü ve üç çete üyesinin ona doğru koştuklarını fark etti.

Okunu fırlattı ama hedefindeki haydut beklenmedik bir şekilde yana kayınca ıskalamıştı. Hiç vakit kaybetmeden ikinci okunu fırlattı. Bu kez hedefini vurmuştu. Çete üyesi geriye doğru sendelemesine rağmen doğrularak koşmaya devam etti. Yalnızca yaralanmıştı.

Yeniden deneyecek vakti yoktu. Sağ tarafındaki adam, arkasına dolanmaya başlamıştı bile. Will tereddüt etti ve soluna dönünce bir diğer çete üyesinin, arkadaşının yerini aldığını fark etti. O da diğeri gibi bir süre koştuktan sonra otların arasına girmiş ve görüş alanından çıkmıştı.

"Artık gerilemeye başlasam iyi olacak," diye mırıldandı. Bakışlarını kuzeye çevirdi. Maddie ile çocukları uzaklardaki ufuk çizgisinde güçlükle de olsa seçebiliyordu. Aralarında birkaç kilometrelik bir mesafe vardı ve bu da ona manevra alanı sağlıyordu.

Arkasını dönüp koşmaya başladı ve yüz elli metre kadar geride durup yeniden konum aldı. Kazanamayacağı bir oyun oynadığını hissediyordu ama elinden geldiğince dayanacaktı. Ayrıca Ruhl'u çileden çıkarmayı başarabilirse, çocukları yeniden ele geçirme planından vazgeçip ondan alacağı intikama odaklanmasını sağlayabilir, çocuklar da bu sayede sağ salim kaçabilirlerdi.

Will, durup düşmanlarına doğru döndü. Biri sola, biri sağa ve biri ortanın biraz sağına olmak üzere, üç atış yaptı.

İlk iki atışı, etrafını sarmaya çalışan çete üyelerini korkutup siper almaya itmekten başka bir rol oynamamıştı. Üçüncüsü ise Ruhl'un kara pelerinli yardakçısını boynundan vurmuştu. Haydut, ardına kadar açtığı şaşkın gözlerini, çenesinin altından vücuduna saplanan tüylü oka çevirmişti. Uzun otların arasında saklanan Ruhi'a dönerek bir şeyler söylemeye çalıştı.

Boğulmak üzere olduğunu belli eden bir sesten fazlasını çıkaramamıştı. Bacakları tutmaz oldu ve toprağa düştü.

Will, adamın devrildiğini görmüştü.

Hayatta kalma ihtimalim giderek artıyor, **diye düşündü. Ama yeterince hızlı hareket edemiyordu.**

Çete üyeleri artık sağlı sollu koşturmaya başlamışlardı. Will bir tepki veremeden, kendilerini yere atıp yeniden uzun otların arasına saklanıyorlardı. Hattın ortasındakiler o kadar acele etmiyor, siper alarak ihtiyatla ilerliyorlardı. Ama arkası-

na dolanmayı başaranlar artık iyice kontrolden çıkmıştı ve bir şekilde onları etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. Kaç tane oku kaldığını anlamak için elini ok kılıfındaki tüylü uçlara götürdü. Yaklaşık bir düzine -belki bir iki tane daha- oku kalmıştı.

Nişancılığı bir yana bırakıp art arda atışlar yapmasının zamanı gelmişti. Yeniden ayaklanan, sol taraftaki çete üyelerine doğru art arda üç ok fırlattı ve birden olduğu yerde dönerek sağ taraftakilere doğru, hedef gözetmeksizin üç ok daha attı. Adamlardan biri, şans eseri, oklardan ilki birkaç metre ötesinde yere düşerken ayağa kalkmıştı. Kendisini anında yeniden yere attı ve seslenerek arkadaşlarını uyardı. Will, sol tarafını yeniden kontrol etti. Birbiri ardına gönderdiği oklar, istediği etkiyi yaratmıştı. O taraftaki çete üyeleri, yeniden ayağa kalkmadan önce bir kez daha düşüneceklerdi.

Usulca başını salladı. Durumdan hoşnut kalmıştı. "Gerileme zamanı," diye mırıldandı ve yol boyunca koşmaya başladı.

a»----------

Yolun kenarındaki uzun otların arasında saklanan Jory Ruhi, adamının cansız bedenine bakıyordu. İki yıldır birliktelerdi ve kara pelerinli adamıyla arkadaş olmasa da epeyce yakınlardı. Adamın boğazına saplanan gri gövdeli oku gözleyen Ruhi, Orman Muhafızı'mn o ana dek kaç atış yaptığım hatırlamaya çalıştı. Düşmanlan, oklanını cömertçe harcıyordu. Oklan, er ya da geç tükenecekti.

Yerinden kımıldamadan, etrafındaki adamlara bağırmaya başladı.

"O herifi canlı istiyorum! Sakın öldürmeyin onu. Esir alın!"

CLLIIKI

Güneş batı ufkundan batmış, alaca karanlık çökmeye başlamıştı.

Maddie çocukların arka tarafına geçmiş, yoluna devam ediyordu. Koşma denemelerinden vazgeçeli çok olmuştu. Çocuklar o kadar yorgunlardı ki, koşmayı beceremiyorlardı. Alaycı bir kahkaha attı. Değil çocuklar, kendisi bile koşacak halde değildi.

Başını kaldırıp grup üyelerini saymaya koyuldu. İçlerinden birinin geride kalarak vücudunu yolun kenarındaki uzun otların içine bırakmasından korkuyordu. Neyse ki hepsi oradaydı. Birden tereddüt etti. Dokuz kişi mi saymıştı, yoksa on mu?

Zihninin ona oyunlar oynamaya başladığını fark etmişti. Normal düşünemeyecek kadar bitkindi. Kendisi o haldeyse, çocukların durumu nasıldı acaba? Will'in sözlerini anımsadı: *Gün batarken size yetişememiş olmaları halinde, yolun dışında saklanacağınız güzel bir yer bul.*

Söylemesi kolay, diye düşündü. O açık arazide nereye saklanacaklardı? Arkasını dönüp yola bir bakış attı. Takip edildik-

lerine dair bir işaret görememişti. Will de ortalarda yoktu. Ustasını Ruhi ile adamlan karşısında tek başına bıraktığı gerçeği aklına gelince gözleri yaşlarla doldu.

"Yanında kalmalıydım," dedi usulca. Will'in, onun, çocukların yanından ayrılmasına asla izin vermeyeceğinin farkındaydı. Zihninde çete üyelerinin uzun bir hat halinde araziye dağılıp Will'in etrafını kuşattıklarına ve okları bitince üstüne çullanarak onu öldürdüklerine dair görüntüler dolaşıyordu.

O kadar kolay mı olacak acaba, **diye düşündü. Çocukların anlattıklarına bakılırsa, Jory Ruhi yoluna taş koyanlardan intikamını almak için her şeyi yapabilirdi. Will de bu tanıma kesinlikle uyuyordu.**

Muhtemelen öldürmeden önce ona işkence yapacaklardı. Belki de Will o an itibariyle acılar içindeydi.

Sol tarafa baktı ve oradan ilk geçtiklerinde gözüne çarpmış olan alçak tepeleri fark etti. Adım atmayı kesip mantıklı düşünebilmek için kendisini zorlamaya başladı. Tepelerde dikkatini çeken bir şey vardı, ama neydi o? Will'den almış olduğu - saklanmalarıyla ilgili- talimatlara dair bir şeydi. Yorgunluktan sağa sola sallanmaya başladığını fark etti. Çocuklar da durmuşlardı. Bazılan yola serilmiş, çakıl taşlanyla kaplı sert toprağın üstünde anında uyumaya başlamıştı. Çekici ile Sakar da merakla ona bakıyor, vereceği talimatlan bekliyorlardı.

Tepeler. Güneş battıktan sonra saklanın. **Neydi o aradığı şey? Maddie birden hatırladı. İlk geçişlerinde, tepelerin diplerinde mağara girişlerini andıran karaltılar görmüştü. Yukandan düşen kayaların gizlediği mağaralara sığınıp geceyi orada geçirebilirlerdi. Ruhi ve adamlan, karanlıkta onlan fark edemeyecekti.**

Maddie, birden canlandığını fark etti. Yerdekileri sarsıp dürterek çocukların arasında dolaşmaya başladı.

"Kalkın! Uyanın! Yoldan uzaklaşmamız gerekiyor!" diye bağırdı. Julia da tahmin edileceği üzere devrilip uyuyakalanlardan biriydi. Maddie'nin yayının ucunu vücudunda hissedince sızlanmaya başlamıştı.

"Kes şunu! Canımı acıtıyorsun! Rahat bırak beni!"

"Okla dürtersem daha çok acır," diye sert bir cevap verdi Maddie. "Kalk hadi!" Verdiği emri, Julia'nın dizinin yan tarafına -yaralayacak kadar şiddetli olmasa da canını acıtacak bir şekilde- attığı tekmeyle destekledi. Julia, acıyla inledi ama diğerleri gibi o da ayağa kalkmıştı.

Maddie, tepeleri işaret etti. "Şurada geceyi geçirebileceğimiz mağaralar var," dedi. "Kendimize bir barınak bulunca istediğiniz kadar uyuyabilirsiniz. Ama şimdi son bir çaba göstermeniz gerekiyor. Yürüyün hadi!"

Yoldan çıktı ve ayaklarını sürüyerek peşine takılan çocuklarla birlikte yürümeye başladı. Birden aklına Ruhl'un kolcusu gelince çocukları durdurdu. Yan yana yürüyen on kişiden geriye, karanlıkta bile kolayca takip edilebilecek izler kalacaktı.

"Dağılın," dedi. "Hepiniz arkamdan gelmeyin. Kenarlara açılın."

Çocuklar ses çıkarmadan denileni yaptılar. Kısa bir süre sonra dinlenebilecekleri sözünü duyunca, son güçlerini kullanarak ayağa kalkmışlardı. Otların arasında tökezleyip savrularak, bazen boylu boyunca yere düşerek ama bir şekilde yeniden ayağa kalkarak ilerlemeye başladılar.

Sonunda tepelerin dibindeki kayalara varmışlardı. Maddie,

kayalardaki karanlık girişlerden -arkasında geniş bir mağara varmış hissi veren iri deliklerden- birini seçti ama içerisi, derinliği iki metreyi bile bulmayan, sığ bir mağaraya açılıyordu. Bir an, paniğe kapıldığını hissetti. Ya tüm mağara girişleri böyleyse ne yapacaktı? Denediği diğer girişler de onları ilki gibi küçücük, sığamayacaklan kadar dar mağaralara çıkarıyordu. Girdikleri dar mağaraların derinlikleri, dört metreyi bile bulmuyordu. On çocuk, iki at ve bitkin bir Orman Muhafızı çırağının buralara sığmasına imkân yoktu.

Hayal kırıklığına uğradığı üç mağaranın ardından, istediği gibi bir yeri garip bir şekilde, küçük girişlerden birinde bulacaktı. Mağaraya, genişliği iki metreyi azıcık geçen bir delikten giriliyordu ama biraz ilerlendikten sonra geniş, yüksek tavanlı bir açıklığa ulaşılıyordu. Zemin, yumuşak kumla kaplıydı ve hepsine yetecek kadar yer vardı. Sakar ve Çekici de zorlanmalarına rağmen dar girişten içeri girmeyi başarmışlardı. Maddie, etrafına bakındı. Mağara onu tatmin etmişti. Haydutlar, bir şekilde mağaraları kontrol etmeye karar verirlerse, girişi büyük olanlara baktıktan sonra bir ihtimal diğerlerine aldırış etmeden yollarına devam edeceklerdi.

"Korkarım yiyecek hiçbir şeyimiz yok," dedi. Kendi kendine konuştuğunu fark etmişti. Yol arkadaşlarının yemek düşünecek halleri yoktu. Hepsi kendine kumun üstünde bir yer bulmuş, bitkinlikten çabucak uykuya dalmıştı.

"Nöbet tutsak iyi olacak," dedi Maddie. Kendisinden başka kimsenin nöbet tutabilecek durumda olmadığının farkındaydı. Sakar, usulca homurdandı.

Dinlenmene bak. Yaklaşan birileri olursa biz seni uyarırız.

“Tamam o zaman,” dedi Maddie. Pelerinini çıkarıp katlayarak yastık haline getirdi ve başının altına yerleştirdi. Kumun üstüne uzanarak mutlulukla iç geçirdi. Başka bir şey düşünemeden uyuyakalmıştı.

m»----------ss-

Will’in okları bitmişti.

Etrafını saran adamlar, artık ok atmadığını -atacak oku kalmadığını- fark etmiş ve bundan cesaret alarak yaklaşmaya başlamışlardı.

Umutsuzca başını iki yana salladı. Elinden geldiğince direnmeyi, Maddie’ye kaçma fırsatı verebilmeyi umut etmişti ama artık her şey bitmiş, takip, tahmin ettiği şekilde sona ermişti. Haydutlar etrafını sarmış ve dört bir yandan üstüne gelmeye başlamışlardı. Kalan son birkaç okunu üstlerine gönderecekmiş numarası yaparak düşmanlarını elinden geldiğince uzakta tutacaktı. Ama etrafı tam sekiz kişi tarafından kuşatılmıştı ve çember giderek daralıyordu. Haydutlardan ikisi, ok yarası almış olmalarına rağmen dövüşebilecek durumdaydı. Will’in elinde yalnızca saks bıçağı ile fırlatma bıçağı kalmıştı.

Yayını çizmesinin arkasındaki deri kayışa taktı ve kayışı vücut ağırlığını kullanarak büküp kirişi çıkardı. O güne dek imal ettiği en iyi silahlardan birinin bir şekilde köle tacirlerinin eline geçmesini istemiyordu. Yayını kaldırıp uzun otların arasına fırlattı.

Ruhi, on beş metre ötesindeydi ve bakışlarını Will’e dik-

mişti. Çöken karanlıkta haydut liderinin yüzündeki öfke ve nefret dolu ifadeyi seçebiliyordu.

Biraz daha yaklaş, Jory Efendi, **diye geçirdi aklından. Eli kınındaki fırlatma bıçağının yakınlarında dolanıyordu. Etrafındaki adamlar, ellerinde mızrak tutuyordu. Bir tanesi ise tatar yayını Will'e doğrultmuştu. Nişancılık yeteneklerinin kısıtlı olduğunu çok iyi bilen Ruhi, silahı adamlarından birine teslim etmişti. Sırtındaki deri tulumun içinde, en sevdiği uzak mesafe silahı olan küçük mızraklardan üç tane saklıyordu. Kılıcını eline almıştı ve Will'e yaklaşıyordu.**

Bir adım daha, **diye geçirdi aklından Will. Aniden gözünün önünden bir şey geçti ve kollarının bir tür kementle dirseklerinden bağlandığını hissetti. Onca beklemeye rağmen Ruhl'u öldürme fırsatını son anda yitirdiği için çılgına dönmüştü.**

Gece Hırsızı, bir kahkaha attı. Will'in aklından geçenleri tahmin ediyor olmalıydı.

"İyi iş çıkardın, Anselmo," dedi.

İberyalı, Will'in kollarına aceleyle birkaç düğüm daha attıktan sonra halatı sıkıca gerdi. "Arkadaşımı öldürdün," diye söylenerek ön tarafa geçti. Sakallı suratını Will'in burnunun dibine kadar sokmuştu.

Will'in yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. "Duyduğuma sevindim," dedi. "Yazık ki seni vuramamışım."

Anselmo önceden uyarmaksızın geriye doğru yaylanarak kafasını Will'in suratına geçirdi. Will tökezledi ve bağlı kollarıyla beceriksiz adımlar atarak dengesini korumaya çalışsa da düşmekten kurtulamadı. Ruhi, hızla öne çıktı ve yerde savunmasız yatan tutsağına bir tekme attı. Uzanıp Will'i yeleğinin

yakasından tuttu ve sertçe ayağa kaldırdı. Birkaç saniye boyunca karşılıklı bakıştılar.

"Seni vuramadığımaysa iki misli üzülüyorum," dedi Will.

Ruhi'un suratı öfkeyle kasılmıştı. Yumruk atmak üzere elini kaldırdı. Orman Muhafızı sakince darbenin gelmesini bekliyordu ama Ruhi tereddüt etmiş, önündeki sakallı surata bakarken kaşları çatılmıştı.

"Tanıdım seni," dedi. Hafızasını zorluyor, o suratı daha önce nerede gördüğünü anımsamaya çalışıyordu. Tekneye binerek nehir kıyısından uzaklaştığı zamanı ve Orman Muhafızı ile karşılıklı bakışmalarını hatırlamıştı.

"Treaty'sin sen," dedi usulca. Giderek artan bir öfkeyle devam etti. "Adamlarımı öldürüp yakalayan Orman Muhafızı'sın. Ülke boyunca peşimizi bırakmadın ve kurulu düzenimi mahvettin. Şimdi yine peşimizdesin. Bu kadar kin gütmene neden olacak ne yaptım sana, söyler misin?"

"Karımı öldürdün," dedi Will. Kuru bir sesle konuşuyordu ama gözleri buz gibi bakıyordu.

Ruhi, başıyla onayladı. Olanları hatırlamış, bağlantıyı kurmuştu.

"Şu Haberci kadın, değil mi? Gerçi hatırladığım kadarıyla, kendi ölümüne kendi sebep olmuştu. Akılsız kız, alevler içindeki hana girip kapana kısılmıştı. Ben bir şey yapmadım ki. Seninki intihar etti aslında."

"Ölümünün sorumlusu sensin," dedi Will.

Ruhi, maruz kaldığı suçlamayı başını hafifçe eğerek karşılamıştı. "Eh, o şekilde de düşünebiliriz tabii. Ama artık köprünün altından çok sular aktı, değil mi? Yoksa yanan hanm üstünden duman bulutlan geçti mi demeliydim?"

Bir kahkaha attı. Will'i dikkatle inceliyor, öfkelenip öfkelenmediğini kontrol ediyordu. Kahverengi gözlerde buz gibi bir nefretten başka bir şey görememişti.

"Seni öldüreceğim, Ruhi. Önceden bilmeni istedim."

Ruhi, başım iki yana sallayarak gülümsedi. "Uyarın için sağ ol ama bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum." Will'in kollarıyla vücudunu saran ipi işaret etti. "Çaresiz bir durumda olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Bir yolunu bulacağım. İnan bana," dedi Will. Gece Hırsızı başını esiriyle dalga geçiyormuş gibi iki yana sallamaya başlamıştı.

"Beni öldürmeyi gerçekten istediğine inanıyorum. Fırsatını bulsan yapacağından da eminim. Ama o fırsatı sana vermeyeceğim. Senin için bambaşka planlarım var."

Will'i bağlayan İberyalı'ya işaret etti. "Şunu sıkıca bağla, Anselmo. Sonra da kampa götürün. Sakın kaçmasın ha."

İberyalı, usta elleriyle Will'in kollarını ve bileklerini bağlamış, ayak bileklerini Orman Muhafızı'nm yalnızca sekerek ilerleyebileceği şekilde iple birbirine tutturmuştu. Will düğümleri zorluyor, kol ve bileklerinin gücünü sınıyordu ama İberyalı sağlam bir ip kullanmıştı ve işini iyi biliyordu. Will, düğümleri santim oynatamamıştı.

Ruhi geri çekilmiş, keyifli bir tebessümle onları izliyordu. Sessizce doğrulan Will'e yaklaştı.

"Senin için planladığım şeyin ne olduğunu merak etmiyor musun?" diye sordu.

Will omuz silkti. "Umurumda bile değil."

"Neyse, ben yine de söyleyeceğim. Sevgili eşinin hatırasına, cayır cayır yanarak ölmeni sağlayacağım."

€LLİ ÜÇ

W

Maddie, Sakar'ın usulca homurdanması üzerine uyanmıştı.

İki saatlik bir uyku -derin, tatmin edici bir uyku- çekmişti ve kendisini yenilenmiş, kuvvetlenmiş hissediyordu. Sakar'm çıkardığı uyan sesi, uykusunun perdelerini aralamayı başarmış ve zihnine nüfuz etmişti. İrkilerek, panik içinde uyandı.

Sakar ve Çekici, mağaranın dar girişine dönük bir şekilde duruyorlardı. Kulaklan dikilmişti. Sakar'ın göğüs ve omuz kaslan, uyan dolu kasılmalarla sarsılıyordu. Bir şey duymuş ya da hissetmişlerdi.

Maddie, ayağa kalkıp atların ikisini de okşadı ve gevşemeleri için kulaklarına bir şeyler fısıldadıktan sonra mağaranın girişine geçerek dikkatle dışarı bakmaya başladı. Ne bir ses duyuyordu ne de birini görebilmişti. Cesaretlenerek usulca dışarı süzüldü ve iri bir kaya parçasının arkasına saklanarak etrafı gözlemeye başladı.

Çocuklarla yoldan ayrıldıkları noktanın biraz ilerisinde, yüzleri mağaralara dönük olan iki adam duruyordu. Çocuk-

larm ne tarafa gittiklerine dair bir fikirlerinin olmadığı anlaşılıyordu. Neyse ki Maddie, ani bir içgüdüyle dağılarak ilerlemeleri emrini vermişti. Birlikte hareket etseler, toplu halde ezdikleri otlar nedeniyle iz sürmeyi bilmeyen biri bile onları rahatça bulabilirdi.

Adamların kim olduklarından şüphesi yoktu. Yüreğinin burkulduğunu hissetti. Oraya kadar gelmiş olmaları, Will'in saf dışı kaldığı anlamına geliyordu. Yoksa Will onu geçmelerine asla izin vermezdi. Cesedi, muhtemelen yolun gerisinde bir yerlerde yatıyor olmalıydı. Maddie'nin gözlerine yaşlar hücum ediyordu ama öfkesi baskın gelmiş ve içinden gelen ağlama isteğine karşı koymuştu. Will öldüyse bunu bilmek, bundan emin olmak istiyordu. Ruhi ile çetesinden intikamını alacak, işe, yoldaki İkiliden başlayacaktı.

Adamlar kuzeye doğru uzanan yolu gözlemelerine rağmen kaçakların izini bulamadıkları için ne yapacaklarını bilemeden beklemeye devam ediyorlardı. Konuşmaları Maddie'nin kulağına mırıltılar halinde geliyordu. Haydutlar etraflarına bakınmaya başlayınca kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Kımıldarsa orada olduğu anlaşılabilirdi. Hareketsiz durduğu sürece, kayaların arasındaki koyu renkli bir tümsekten başka bir şey değildi.

Adamların sesleri yükselmişti. Tartıştıkları anlaşılıyordu. Maddie kelimeleri hâlâ çıkaramıyordu ama el işaretleri ve vücut dilleri durumu ele veriyordu. Bir tanesi, kuzeyi işaret edip duruyordu. Yola devam etmek istiyor olmalıydı. Diğeriyse kollarını tiksintiyle iki yana açarak arkasını dönmüş, geldikleri yoldan geri dönmeye başlamıştı.

Yola devam etmek isteyen haydut, öfkeyle bağırdı ve omuz silkerek, durumu kabullenmişçesine, arkadaşını takip etmeye başladı. Şahin Başı Koyu'na dönerken hâlâ tartışmaya devam ediyorlardı.

Maddie, adamların görüş alanından çıkmalarını bekledi ve aceleyle mağaraya döndü. Tereddütle seçeneklerini değerlendirmeye başlamıştı. Tüm içgüdüleri ona Will'in peşinden gitmesini, hayatta ve yardıma muhtaç bir halde olup olmadığını öğrenmesini söylüyordu. Ama giderse çocukları yalnız bırakmış olacaktı.

Mağaranın kum zemininde birkaç dakika boyunca dolandı. Bu şekilde iki arada bir derede kalmaktan nefret ediyordu. Will yanında olsa, ona asıl sorumluluğunun çocukları güvenli bir şekilde oradan uzaklaştırmak olduğunu hatırlatırdı. Ama bu durumu bir türlü kabullenemiyordu. Söz konusu olan kişi, vaftiz babası, akıl hocası Will'di. Redmont'un etrafındaki ormanlarda birlikte geçirdikleri vakitleri, Will'in soğukkanlılıkla, sabırla ona öğrettiklerini ve verdiği görevleri başarıyla yerine getirdiğinde sessizce sevindiği anlan hatırladı. Ustasını terk edemeyeceğinin farkındaydı. Öldüyse bile, cesedini bulmalıydı. Yoluna devam etmesi halinde, Will'in akıbetini asla öğrenemeyebilirdi.

Kararını vermişti. Gözleriyle Tim Stoker'ı aramaya başladı. Oğlanı mağaranın duvanna yakın bir yerde, mışıl mışıl uyurken buldu. Yanına gidip tek dizinin üstüne çöktü ve Tim'i omuzlanndan tutup usulca sarstı. Tim'in gözleri, bir anda ardına kadar açılmıştı. Maddie, oğlanın paniklediğini fark etti.

"Bir şey yok," dedi. "Benim, Maddie."

Tim'in paniği, başladığı gibi hızla sona ermişti. Bitkinlikle gözlerini ovuşturarak "Saat kaç?" diye sordu.

Maddie, omuz silkti. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Henüz sabah olmadı," dedi. "Senden ipleri eline almanı istiyorum. Ben dönüp Will'i bulacağım."

"Ne oldu ki ona?" diye sordu Tim. Vücudu yeniden gerilmeye başlamış, ruh hali sesine de yansımıştı.

Maddie, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Gece Hırsızı tarafından tutsak edilmiş olabilir." *Öldürülmüş olabilir,* **dememeyi tercih etmişti. Söylerse bunun gerçekleşeceğinden korkuyordu.**

Tim, bakışlarını uyuyan çocukların üstünde gezdirdi. Loş mağaranın içine, arada bir uykusunda mınldananlar dışında sessizlik hâkimdi.

"Uyandırayım mı onları?" diye sordu ama Maddie, başını iki yana salladı.

"Bırak uyusunlar. Sen de uykuna dön. Burada güvendesiniz. Yarın, Will'i bulduktan sonra dönerim."

Tim, kararsızlıkla başını salladı. Maddie yanındayken kendisini güvende hissediyordu. O olmadan savunmasız kalacaklarının bilincindeydi.

Maddie, Tim'in omzuna yüreklendirici bir şaplak attı. "Rahatla biraz. İşler yoluna girecek."

"Öyle diyorsan," diye cevap verdi Tim. Ama aynı fikirde olmadığı, sesinden anlaşılıyordu.

Maddie, pelerinini omzuna atıp atlan dar girişten dışan çı-

kardı. Delikten geçmeleri daha kolay olacağı için ikisini de eyerlememişti. Dışarı çıkınca eyerleri sırtlarına geçirdi.

Çekici'nin dizginlerini hayvanın ayaklarına takılmaması için düğümledi ve Sakar'ın sırtına atladı.

"Çekici, takip et bizi," diye emretti. Çekici, başını itaatkâr bir tavırla geriye savurdu. Maddie topuklarıyla Sakar'm iki yanma dokundu ve yola doğru ilerlemeye başladılar. Kız, ana yola varınca güneye doğru baktı. Az önceki haydutlar ortalarda yoktu. Geri dönüş yolunda onlara rastlamak istemediği için Sakar'ı normal bir hızda yürütmeye başladı.

Yirmi dakika kadar ilerledikten sonra, ay ışığının altında gözüne uzun otların arasında duran bir nesne çarptı. Atından indi ve yoldan aşağı atlayarak nesneyi yerden kaldırdı. Will'in yayıydı bu. Ay ışığı, silahın cilalı yüzeyinden yansımamış olsa, orada olduğunu asla fark edemeyecekti. Morali bozulmuştu. Ruhi ve adamları, Will'e muhtemelen o noktada yetişmişlerdi. Daha önce tahmin etmiş olduğu üzere, büyük ihtimalle Will'in okları bitmiş ve haydutların eline geçmemesi için yayını bir tarafa fırlatmıştı. Maddie yayı kaldırıp bir o yana bir bu yana çevirmeye, parmağını ahşabın düzgün yüzeyinde gezdirmeye başladı. Etrafına bakındı ama Will'in cesedi ortalarda yoktu. İçinde cılız bir umut yeşermeye başlamıştı.

Belki de Will'i esir almışlardı. Belki de hâlâ hayattaydı.

Atlara doğru koşarak Will'in yayını Çekici'nin eyerinin gerisindeki ok kutusuna sıkıştırdı ve Sakar'ın sırtına atladı. Eline kendi yayını alarak pelerininin gizlediği ok kılıfının kapakçığını açtı. Önünde yürüyen iki çete üyesiyle karşılaşmak,

artık umurunda bile değildi. Hatta, içten içe onlarla yüz yüze gelmeyi arzu ediyordu.

Sakar'ı dürtmesiyle hayvan anında tepki vermiş ve dörtnala koşmaya başlamıştı. Toynakları yolun sert yüzeyine değmiyordu sanki. Çekici de tempolarına rahatça ayak uydurmuş, birkaç metre gerilerinden geliyordu.

Ay ışığı doğrudan üstlerine vuruyor, aydınlanan ana yol, otların arasından uzanan solgun bir kurdeleyi andırıyordu. Ufak tefek Orman Muhafızı atlan, adımlannı o kadar uyumlu bir şekilde atıyorlardı ki, yere her değişlerinde tek bir toynak sesi duyuluyordu.

Maddie beş dakika sonra, yoldaki bir yükseltinin tepesine çılanca önündeki çete üyelerini fark etti.

Toynak sesleri tepenin diğer tarafındayken yükselti tarafından engellenmişti ama artık açıkça duyuluyordu. Aralarında yaklaşık iki yüz metre vardı. Haydutlar panikle arkalanna döndüler. Maddie, Sakar T daha da hızlandırdı ve dizginleri hayvanın boynuna bırakıp bir ok çekmek üzere arkasına uzandı.

Sağ taraftaki adamın elinde bir tatar yayı vardı. Silahı kaldırmış, Maddie'ye doğrultmuştu. Maddie, bir iki saniye boyunca harekete geçmedi ve haydudun nişan aldığını, okunu fırlatmaya hazır olduğunu anladığı anda Sakar T dürterek önce sola, ardından da yeniden sağa dönmesini sağladı.

Yönünü art arda iki kere değiştirmesi, işe yaramıştı. Haydut panikleyerek hedefini değiştirmeye çalışmış ve tetiğe gereğinden hızlı asılmıştı. Maddie, sol tarafından geçen okun öfkeli bir eşek ansını andıran vızıltısını duydu. Üzengilerinin üstün-

de ayağa kalkarak okunu çekti. Sağ dizini Sakar'ın sağrısına usulca dokundurdu ve eğitimli hayvanı hafifçe sağa döndürdü. Düzgün bir atış yapabilmek için gereken pozisyonu almıştı.

Sakar'm dört toynağının birden havada olduğu anı seçerek seksen metreden atışını yaptı. Oku, hızla hedefine doğru uçuyordu. Tatar yayı kullanan adam, ok vücuduna saplandığında silahmı ikinci bir atışa hazırlamakla meşguldü. Silahını elinden düşürüp sendeledi ve geriye doğru birkaç adım attıktan sonra düştü.

Yoldaşı, vurulan arkadaşına korkuyla baktı ve elindeki fırlatma mızrağını öne uzatarak Maddie'ye doğru koşmaya başladı.

Maddie, hiç heyecanlanmadan, acele etmeden bir ok daha çekti ve atışını yaptı. Yayı, WilTinkinden daha hafifti ve çarpmanın etkisi, uzun yayınki kadar şiddetli olmuyordu belki ama böğrüne saplanan ok, haydudun mızrağını düşürüp hızının kesilmesine neden olmuştu. Yarasını tutarak dizlerinin üstüne çöktü ve iki büklüm oldu. Maddie, toz bulutlan kaldırarak dörtnala yanından geçerken acıdan hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

Maddie, Şahin Başı Koyu'na varıncaya kadar dörtnala ilerlemeye devam etti. Koyun tepesindeki kayalıklann üç yüz metre kadar gerisine gelince yavaşladı. Kalın otlann toynak seslerini boğması için yoldan çıkmıştı. Kayalara yüz metre kala, Sakar hareket halindeyken aşağı atladı. Atlara beklemelerini işaret ettikten sonra çömelerek kayalara doğru ilerledi. Kumsalda göreceklerinden korkmaya başlamıştı. Son birkaç metrede elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ve kayalıkların tepesine vardı.

CLLI DORT

*W 7*ill kumların arasına gömülü bir kazığa bağlanmıştı.

T » Ruhi, yemek çadınnın direklerinden birini adamlarına söktürmüş ve çadırların uzağına yeniden gömdürmüştü. Will'in elleri, kazığın arkasından sıkıca bağlıydı. Ayaklan da bileklerinden birbirine ve kazığın dibine bağlanmıştı. Aynca boğazından ve kazığın etrafından geçirilen üçüncü bir iple dimdik durması sağlanmıştı.

Ayaklarının etrafına, dizlerine kadar yükselen, bol miktarda çalı çırpı yerleştirilmişti. Çalılar aslında kuruydu ama Ruhi, bir anda tutuşmalan için üstlerine yağ dökmüştü. Yağın keskin kokusu, Will'in burun deliklerini doldurmuştu. İçinden öksürmek geliyordu ama Ruhl'u iyice keyiflendirmemek için kendisine engel oluyordu.

Saatlerdir kazığa bağlıydı ve elleriyle ayaklan uyuşmuştu. İpleri defalarca zorlayıp düğümlerin içinde zayıf bir nokta bulmaya çalışmış ama başansız olmuştu. Bir kez daha denedi ama artık ellerini hissetmiyordu. *İpler kısa zamanda gevşetilip el ve ayaklarıma kan gitmezse parmaklarımı, hatta uzuvlarımı bile kaybedebilirim,* diye düşündü.

Çok da önemli değildi aslında. Parmaklarım kaybetmek, o an endişe ettiği son şeydi.

Kumsalın yirmi metre kadar ötesinde, Ruhi ile adamları kamp ateşinin başına oturmuş, İberya konyağıyla dolu bir sürahiyi elden ele dolaştırıyorlardı. Gece Hırsızı, Will'in bakışları karşısında koca bir yudum aldığı sürahiyi bir yana bıraktı.

Hafifçe sendeleyerek de olsa ayağa kalktı. Eğilerek ateşin içinden ucu yanmakta olan bir ağaç dalı aldı ve kazığa sıkı sıkı bağlanmış olan Wilkin yanma geldi. Will, yüreğinin sıkışmaya başladığını hissediyordu. Ruhi, daha önce de iki kez yanma gelmiş ve etrafını saran çalı çırpıyı tutuşturacakmış gibi yapmıştı. İkisinde de Will'i taciz etmiş, elindeki yanan ağaç dalını, odunlara birkaç santim yaklaştırdıktan sonra, son anda geri çekmişti. Bunu sürekli tekrar ettiği için Will sonunun gelip gelmediğini bir türlü anlayamıyordu.

Yoksa bu sefer işi bitirecek miydi?

Ruhi, alkolden kıpkırmızı kesilmiş suratıyla tutsağının önünde sağa sola sallanıyordu. Öne doğru eğilerek Will'in sakallı suratına baktı. Esirinin gözlerinde bir korku belirtisi ya da merhamet dilenme arıyordu.

"Will Treaty, bakalım bu kez muradına erecek misin? Sevgili eşinle bir kez daha buluşacak mısın? Ne diyorsun?"

Ağaç dalının yanan ucunu, üstü yağla kaplı çalılara yaklaştırdı. Will doğrudan karşıya bakıyor içinden gelen, meşaleye doğru dönme isteğini bastırıyordu.

"Ne dersin, Treaty? Merhamet dilenecek misin? İstersen sana kolay bir ölüm sunabilirim. Kılıcımı şöyle bir savurmamla alevleri dert etmene gerek kalmaz."

Ruhi, ağaç dalını esirinin yüzüne yaklaştırmıştı. Will, sıcaklığı gözlerinde hissediyor, sakalıyla kaşlarının hafifçe yandığını fark ediyordu.

"Diyecek bir şeyin yok mu? Bir dakika içinde çığlıklara boğulacaksın ama? Hele şu meşaleyi bir bırakayım da... hooop!"

Ruhi, ağaç dalını düşürürmüş gibi yapmış ama odunlara değmeden önce tekrar yakalamıştı. Will'in korkudan midesi ağzına gelmişti ama hislerini belli etmiyordu.

"Bu kez az kalsın oluyordu, değil mi Treaty?" diye alay etti Ruhi. Gözlerini kaçırıp meşaleyi bir kez daha odunlara yaklaştırdı. Bir yandan da alaycı bir tavırla gerilimli bir melodi tutturmuştu.

"Bitir şu işi artık, Jory. Tacizi kes de öldür şu adamı artık."

Kamp ateşinin etrafındaki çete üyelerinden biriydi konuşan. Ruhl'un Orman Muhafizı'na daha önce de iki kez işkence ettiğini görmüş, sakallı esirin en ufak bir korku emaresi bile göstermediğini fark etmişti. Esirlerinin tavrım imrenerek izhyor, kendi liderine olan saygısı ise her geçen dakika azahyordu. *Ruhi işin suyunu çıkarıyor,* **diye düşünmüştü. Düşmanı öldürmesine itirazı yoktu ama adamı taciz edip işini bitiriyormuş gibi yaptıktan sonra son anda geri çekilmesi, onun gibi bir kanun kaçağım bile rahatsız etmişti.**

Ruhi, öfkeyle adamına döndü.

Çatlak bir sesle "Ne yapacağımı senden öğrenecek değilim, Anders!" diye bağırdı. İsteri krizinin eşiğinde olduğu anlaşılıyordu. Öfkeyle kamp ateşine döndü ve yanan ağaç dalını bir kenara bırakarak kendisine meydan okuyan adamının tepesine dikildi. Will, rahat bir nefes alarak vücudunu bağlı olduğu kazığa bıraktı.

“Benim esirim o!” diye bağırdı Ruhi. “Bana yalvarmasını istiyorum! Af dilemesini istiyorum! Bunu ona yaptıracağım ve sen de sesini keseceksin. Yoksa ona katılırsın. Anladın mı?”

Anders, oturduğu yerde geriye kaymıştı. Ruhi, ayakta olduğu için karşısında avantajlı bir konumdaydı. Liderinin, az önce savurduğu tehdidi tereddütsüz yerine getireceğini adı gibi biliyordu. Anders, aylardır Gece Hırsızı için çalışıyordu ve bu tür zayıflıkların ölümcül sonuçlan olabileceğinin farkındaydı. Ruhi, başkalannın zayıflıklanndan besleniyordu. Liderinin karşısında güçsüz, hemen geri adım atan biri gibi görünmek istemiyordu. Aynca arkadaşlannın Ruhi’a uyup kendisini Orman Muhafızı ile birlikte kazığa bağlayacaklannı da hiç sanmıyordu.

“Senden asla af dilemeyecek, Jory. Ben sadece bunu belirtmeye çalıştım. Dediğim gibi, öldür şu herifi artık ve bu mesele burada kapansın.”

“Canım ne zaman isterse o zaman öldüreceğim onu,” dedi Ruhi. Abartılı bir kesinlik ve dikkatle konuşuyordu. “Üçüncü sınıf bir yankesici isteyince değil, anlaşıldı mı?”

Başıyla onaylayan Anders, *yeterince karşı koydum,* **diye düşündü. “Nasıl istersen, Jory,” diye mırıldandı. Ruhi, adamının üzerinden uzanarak maşrapayı aldı ve sırtını, kazıkta bağlı duran esirine dönerek, sertçe yerine oturdu. Will’in, ölümünün bir kez daha ertelenmesi üzerine derin bir oh çektiğini görmemişti.**

Adamını haşlarken arka taraftaki kumsalı kaplayan biçimsiz kaya çıkıntılarından birinin Orman Muhafızı’na yaklaştığını da fark etmemişti.

Maddie'nin kalbi güm güm atıyordu. Göğsünden gelen ve bizzat duyabildiği sesleri kumsaldakilerin nasıl olup da duyamadıklarına şaşıyordu.

Kamptaki durumu gözden geçirdikten sonra, kayalık patikadan usulca kumsala, çocukların tutuldukları mağaranın girişine inmiş, sessizce bir kayadan diğerine geçerek ilerlemişti. Kumsalın iri kayalarla kaplı olması ve Ruhl'un kazığı kamp ateşinin uzağına yerleştirmiş olması, işine yaramıştı. Gece Hırsızı'm Will'i taciz ederken izlemiş ve adamın aklını kaçırmanın eşiğinde olduğunu anlamıştı.

Er ya da geç dediğini yapacak ve Will'in etrafındaki odunları ateşe verecekti. Maddie fazla zamanı kalmadığını, Ruhl'un bir sonraki gelişinde işi bitireceğini sezmişti. Will'in geri adım atarak merhamet dilenmeye asla yanaşmayacağını adı gibi biliyordu. Ruhi da bu gerçeği artık kavramış olmalıydı. Muhtemelen bir sonraki seferde Will'i öldürecekti. Maddie, Will'in birkaç metre gerisindeki kayanın arkasına saklanmış, pelerinine sarınmış bir halde bekliyordu. Kapüşonunun bir ucunu dikkatle kaldırdı ve çete üyelerine baktı. Hayatta kalanlar ateşin başına oturmuş, içkilerine dönmüşlerdi. Bakışlarını alevlerden ayırmadıkları için en azından bir süre karanlıkta önlerini seçemeyeceklerdi. Maddie, iyice cesaret bularak öne doğru süzüldü. Ses çıkarmamak için santim santim ilerliyordu. Nihayet doğrudan Wilkin arkasına geçmeyi başarmıştı. Ayağa kalkmadığı için yığılı odunların arkasında kalarak saklanmayı

başarıyordu. Saks bıçağını çekip aceleyle Wilkin ayak bileklerinin arasındaki ipi kesmeye başladı.

İp yere düşünce Wilkin vücudunun gerildiğini fark etti. Kazığın gerisine saklanmaya devam ederek, usulca ayağa kalktı.

"Benim. Maddie," diye fısıldadı. "Biraz bekle. Kurtaracağım seni."

Will, usulca inledi. Fazla ses çıkarmamaya çalışıyordu. Kollarıyla bacakları, saatlerdir sıkıca bağlıydı. Uyuşmuş ayaklarıyla bacaklarına bir anda kan hücum etmiş, acı içinde kalmıştı. Bir an sonra, ellerini bağlayan ve boğazım saran ipler de saks bıçağıyla kesilmişti.

Elleriyle kollan da kan dolaşımının normale dönmesiyle acı içindeydi. Dengesini koruyamadı ve düşmemek için kazığa yaslanmak zorunda kaldı. Farkında olmadan acı dolu bir inilti daha çıkarmış, bu kez sesi ateşin başındakiler de duymuştu. Haydutlardan biri ayağa kalktı.

"Bu da neydi böyle?"

Wilkin bir adım uzaklaştığını ve dengesini korumaya çabalarken yeniden kazığa tutunmaya çalıştığını fark etti.

"Orman Muhafızı! Serbest kalmış!"

Kıyamet kopmuştu. Çete üyeleri ayağa fırlayarak silahlarına uzanıyorlardı. Maddie saks bıçağını bir yana bırakarak belinden sapanını çıkardı ve içine bir bilye yerleştirdi.

Haydutlar dakikalardır parlak alevlere bakıyorlardı ve ilk bakışta, Will'in arkasındaki karanlık sureti hiçbiri fark etmemişti. Maddie, sapanını usulca sallayarak ortaya çıktı ve hepsini şaşırttı.

“Bu da kim?”

“Tutsağın yanında biri var!”

Yalnızca Ruhi hızla tepki vermiş, kazığın yanında dikilen suretleri işaret etmişti.

“Yakalayın şunları! Öldürün ikisini de!”

Kelimeler ağzından çıkarken Maddie, adamlarından birini vurmuştu bile.

Kayalığın tepesinden kamp yerini incelerken adamlardan ikisinin sertleştirilmiş deriden göğüs zırhı giydiğini fark etmişti. Eğimli yayının zırhlan delecek kadar güçlü olduğunu sanmıyordu. Dolayısıyla, kaçarken kayalardan yukarı tırmanmaları gerekebileceğini de düşünerek, yayıyla ok kılıfını geride bırakmış, yanma sadece sapanını almıştı. Doğru bir karar vermiş olduğunu anlamaya başlıyordu.

Kurşun bilye, haydudun deri zırhına, kalbinin hemen altından büyük bir şiddetle çarpmıştı. Her ne kadar adamın etine nüfuz edemese de çarpmanın şiddetiyle kocaman bir çürük oluşmuş ve adamın iki kaburgası kırılmıştı. Kalbi tekleyen adam, boğuk bir çığlık atarak dizlerinin üstüne düştü. Nefes almaya çalışıyor ve her denemesinde kaburgalarının batması nedeniyle acı içinde kalıyordu.

Hemen yanındaki çete üyesi, yerdeki arkadaşına bir göz atacak fırsatı bile bulamadan Maddie’nin ikinci atışıyla sağ omzundan vuruldu. İri kol kemikleri çatırdamış, omuz eklemi bir daha iyileşemeyecek şekilde parçalanmıştı. Haydut serseme dönerek sendelemeye başladı. Acıdan dizlerinin üstüne çökerek iki büklüm oldu ve usulca inleyerek yana doğru devrildi.

Kalan üç çete üyesi, afallamış bakışlarla karanlığın içindeki

görünmez bir düşman tarafından avlanan yol arkadaşlarını izliyorlardı. Aralarında bakıştılar ve silahlarını yere atarak kaçmaya başladılar.

Maddie, gitmelerine izin verdi ve Jory Ruhl'u aramaya koyuldu. Silahlı oldukları için öncelikle zırhlı adamları avlama ihtiyacı hissetmişti. Ruhi, o, atışlarını yaparken etrafa emirler yağdırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Maddie, çete liderinin eğilerek yerden bir şey aldığını fark etti. Ruhi doğrulunca elinde bir anda kısa bir mızrak belirmişti. Ruhl'un bakışları Maddie'nin değil, kollarıyla bacaklarına kramplar girdiği için kazığa yaslanarak kendine gelmeye çalışan Will'in üzerindeydi.

Ruhi, kolunu geriye attı ve kısa mızrağı fırlatmaya hazırlandı. Maddie bir anda Will'in yanma doğru sıçradı ve ustasını iterek silahın önünden uzaklaştırdı. Will şaşkınlıkla çığlık atarak odunların üstüne düşmüştü. Maddie'nin eli, yaptığı sayısız idman sayesinde kazanmış olduğu alışkanlıkla kesesine gitmiş, bilyelerden birini sapanma yerleştirmek üzereydi ki bir şeyin sertçe sağ kalçasına çarptığını hissetti. Bu, birkaç adım gerilemesine neden olmuş, hemen ardından da üst bacağına korkunç bir acı yayılmaya başlamıştı.

Bakışlarını aşağı çevirince Ruhl'un kısa mızrağının kalçasının hemen altından kasığına saplandığını fark etti. Şahit olduğu manzaraya bir an için inanamamıştı.

"Vuruldum," dedi şaşkınlıkla. Hiç beklemediği bir şeydi vurulmak. Ama olmuştu işte.

Silahın berbat, dikenli ucu kasığına gömülmüştü. Bacağının tutmaz olduğunu ve ağırlığını taşıyamadığını fark etti. Ya-

radan aşağı kanlar akıyordu. Yere düştü; mızrağın sapı yere sürtününce acısı daha da artmıştı. Dişlerini sıkarak birden hissetmeye başladığı mide bulantılarına direnmeye çalıştı. Çektiği acı ve yaşadığı korku nedeniyle gözlerinden yaşlar geliyordu. Bilincini kaybetmeye başladığını fark etti. Nefes alamıyordu. Korkunç yaranın neden olduğu sarsıntı, akciğerlerini âdeta felç etmişti.

Görüş alanı da yavaş yavaş daralmaya başlamıştı. Dünyayı, her tarafı karanlık, ince, uzun bir tünelin ucundan bakıyormuş gibi görüyordu. Ruhl'un eğilip ateşin içinden bir diğer ağaç dalını aldığını fark etti. Gece Hırsızı, WiH'e doğru yürümeye başlamıştı. Maddie, ustasına seslenmeye çalışsa da sesi çıkmadı. Aralarında metreler olsa da elini uzatıp WilPe ulaşmayı denedi.

Dünyası önce kıpkırmızı, ardından da simsiyah kesildi.

Birden her yer kararmıştı.

€LLİ B€Ş

Will, odunların üstünde kımıldayamadan yatıyordu. Ayağa kalkmayı denedi ama tutunmaya çalıştığı ağaç dalları elinin altından kaydı ve paldır küldür yere düştü.

Ruhl'un yaklaştığını fark etmişti. Haydut lideri, elindeki meşalenin ışığında bir iblisi andırıyordu. Will, adamın yüzünün öfke ve intikam hisleriyle çarpıldığını görebiliyordu. Birkaç saniye sonra, elindeki ucu yanan ağaç dalını fırlatacak ve Will'in etrafı alevlerle kaplanacaktı.

Kollarıyla bacaklarını hareket ettiremediği için okkalı bir küfür savurdu. Yeniden ayağa kalkmayı denese de başaramamıştı ama birazcık sürünebilmiş ve odun yığınlarının ucuna ulaşmıştı. Sağ eliyle oradan uzaklaşabilmek için kumlan tırmalarken eline tanıdık bir şekil çarptı.

Maddie'nin birkaç dakika önce kumların üstüne bırakmış olduğu saks bıçağıydı bu. Will, bıçağı beceriksiz hareketlerle ters çevirdi ve keskin tarafından yakaladı. Ruhl'la arasında yalnızca birkaç metre vardı. Meşalenin alevleri sağa sola uçuşuyor, odunları tutuşturmaya hazırlanıyordu.

Will, kollarıyla bacaklarını saran acılara dayanarak, saks bıçağını körlemesine fırlattı.

Bıçak daha elinden çıkarken, hayatının en kötü atışını yapmış olduğunu fark etmişti. Ağnyan, gergin kasları nedeniyle her zamanki kontrollü atışlarından birini yapamamıştı. Bıçak, hedefini bulmuştu gerçi -arada Ruhi gibi iri bir hedefi ıskalayamayacağı kadar kısa bir mesafe vardı- ama ucuyla değil, kabzasıyla. Haydut liderini alnından, sağ gözünün hemen üzerinden vurmuştu.

Şiddetli bir darbeydi ama kesinlikle ölümcül değildi. Kalın ve pirinç kabza, Ruhl'un kaşını yarmış ve kanatmıştı. Ruhi içgüdüsel bir hareketle irkilmiş ve bir şekilde yığılı odunların uzağına düşmüş olan tek bir ağaç dalma basmıştı.

Eğri büğrü dal, kendi etrafında dönerek kıvrıldı ve Ruhl'un ayağının altında dönerek tökezlemesine neden oldu. Haydut öne atılarak toparlanmaya çalıştıysa da gözünden akan kan nedeniyle dikkati dağılınca dengesini kaybetti ve kazığın etrafına dizilmiş, üstleri yağla kaplı odunların içine düştü. Gevşek dallar ağırlığının altında bel verince elindeki yanan meşalenin, etrafını saran odunlarla temas ettiğini anladı.

Son bir çabayla çatırdayan ağaç dallarına tutunmaya çalıştıysa da odunlar patlamayı andıran bir *BUUUMM!* **sesiyle alev almıştı.**

Alevler vücudunu sarıp kıyafetleriyle saçlarını kavururken Ruhi boğuk çığlıklar atıyordu. Yeniden ayağa kalkmaya çalıştıysa da ağaç dallan bir kez daha ağırlığına dayanamamış ve kırılarak kumun üstüne düşmesine neden olmuştu. Bir çığlık daha atmayı denedi fakat boğazı ve ciğerleri, yanmış hava ve

alevlerle dolmuştu. Boğazından bir insanın sesine benzemeyen, korkunç bir böğürtü çıktı.

Ateşin diğer tarafındaki Will, alevlerin hevesle kendisine yaklaştıklarını hissediyordu. İçgüdüleri, ona Ruhl'un hatasına düşmemesini, sağlam görünmeyen, oynak ağaç dallarına tutunmamasını söylüyordu. Alevlerden kaçabilmek için çaresizce yana doğru yuvarlandı ve kumu altında hissedince de yuvarlanmaya devam etti. Yüzü yanmıştı. Kaşları kavrulmuş, sakalıyla saçları da hafifçe yanmıştı. Ama kurtulmuştu. Kollarıyla bacaklarını yavaş yavaş hissetmeye başlıyordu. Kendisini acıyla alevlerin ötesine çekti. Ateşin ortasında titreyip bükülen kapkara şekli korkuyla izliyordu. Ruhi'dan hâlâ boğuk hırıltılar geliyordu.

Birden, sesler kesildi.

Will, oturdu ve acıyla sızlayan bacaklarını öne doğru uzattı. Istırabı giderek azalıyordu. Kendini toplayınca Maddie'nin nereye gittiğini merak etmeye başladı. Çırağının kendisini Ruhl'un mızrağıyla yaralanmaması için kenara ittiğini hatırlıyordu. Ama sonrasında neler yaşandığını görememişti. *Alevlerden kurtulmam için yardımıma koşmamış olması ne garip,* **diye düşündü. Başını çevirip etrafına bakmaya başladı.**

"Maddie?" diye seslendi. Yuttuğu dumandan sesi kısılmıştı. Birden Maddie'nin birkaç metre ötesine yığılmış vücudunu fark etti.

Bacaklarını zorlayarak ayağa kalktı. Kaslarına aniden saplanan ağrılara aldırış etmeden hızla hareket etmeye başlamıştı. Elinde olmadan attığı öfke ve keder çığlığı, kumsalı çevreleyen kayalarda yankılandı.

Maddie'nin yanına varınca dizlerinin üstüne çöktü. Genç kızın kasığına saplanan amansız mızrağı fark edince kalbi duracak gibi olmuştu. Maddie'nin kanla kaplı kıyafetleri, ay ışığının altında kapkara görünüyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve çok fazla kan kaybettiği anlaşılıyordu. Will, kasığın iç kısmında büyük bir atardamar olduğunu biliyordu ve kanın fışkırmadan, düzgün bir şekilde akmasından, atardamarın zarar görmediğini tahmin ediyordu. Dizlerinin üstünde öne kayarak, parmaklarını Maddie'nin şahdamarına götürdü.

Nabız alamıyordu.

Boğazından bir kez daha yürek dağlayıcı, feci bir çığlık yükseldi.

Parmaklarının altında hafif bir kımıltı hissetmişti. Nabız birden atmaya başladı. Çok zayıftı ama oradaydı. Maddie hayattaydı. Will, yüreğine su serpildiğini hissetti.

Maddie, hayattaydı ama çok kötü yaralanmış ve çok kan kaybetmişti. Hâlâ da kaybediyordu. Will'in yanında sargı bezi ya da kanamayı durduracak herhangi bir tıbbi malzeme yoktu. Mızrağı yaradan çıkarması gerekiyordu ama çıkardığı an, Maddie'nin iki katı hızla kan kaybetmeye başlayacağının da farkındaydı.

Eyer çantalarının içinde taşıdığı ilk yardım çantası aklına gelmişti. Başını kayalıklara doğru kaldırdı.

"Umarım atlan yanında getirmişsindir, evlat," dedi. Havayı yırtan bir ıslık öttürdü.

Aradan on saniye geçti ve endişeli bir kişneme duyuldu. Will, yeniden başını kaldınnca kayalığın tepesinden kendisine

bakan Sakar ile Çekici'yi fark etti. Ayaklanarak elini kaldırdı ve daha fazla ilerlemelerine engel oldu.

"Kalın orada," diye emretti. Atların taşlarla kaplı, kaba patikadan aşağı inmeyi beceremeyeceklerinin farkındaydı. Maddie'yi yukarı taşıması gerekecekti. Aklı yerine gelmiş, makul bir şekilde düşünebilmeye başlamıştı. Ruhi yakalandığında saks ve fırlatma bıçaklarına el koymuş ve ikisini de kamp ateşinin yanında bir yere fırlatmıştı. Onlara ihtiyacı olacaktı. Arkasını döndü ve yeni bir kramp dalgasıyla yüzünü buruşturdu. Dikkatsiz hareket etmesi, kaslarını gereğinden fazla esnetmesi ya da yanlış bir adım atması halinde ağrıların önceden uyarmaksızın geri döneceklerini anlamıştı. Öte yandan, hareket edip kan dolaşımı normale döndükçe de acısı giderek azalıyordu. Közlerin arasındaki kararmış şekle bir göz atıp başını iki yana salladıktan sonra, sönmeye yüz tutan ateşin etrafındaki yanık et kokusuna aldırış etmeden haydutların kampına doğru topallamaya başladı. Bıçaklarını bulunca kemerini kuşanarak acı dolu adımlarla Maddie'nin yanına döndü.

Saks bıçağını çekip Maddie'nin pelerininden bir metrelik bir parça kesti. Kumaşı mızrağın altından ve üstünden Maddie'nin bacağına bağladı ve kanamayı durdurmak için elinden geldiğince düğümledi.

Topuklannın üstüne oturarak bir buçuk metre uzunluğundaki mızrağı incelemeye başladı. Mızrak vücuduna saplıyken Maddie'yi kımıldatmasına imkân yoktu. Ama ilkyardım malzemeleri yanında değilken silahı çekip çıkarmak da istemiyordu. Her ne kadar Maddie'ye büyük acılar çektirecek olsa da mızrağı ortasından kırmak zorunda olduğunu anlamıştı. Birkaç kez derin nefes alıp mızrağın sapını iki eliyle birden kav-

radı. Sağıyla Maddie'nin vücuduna saplı kalacak kısmı sabit tutarken sol elini, birden hızla büktü.

Mızrak, bir çatırtıyla kırılmıştı. Maddie, bir çığlık attı ve yeniden sessizleşti. Will, çırağına bir bakış attı. Yüzü, hayalet gibi bembeyazdı ama göz kapaklan titreşiyordu. Maddie, hâlâ hayattaydı.

Will, tek dizinin üstüne çökerek oturttuğu Maddie'yi öne doğru eğilerek kemerinden kavradı ve bacaklan önde, başı arkada kalacak şekilde, sağ omzuna attı. Derin, uzun bir nefes aldı. Kendisini acılı anların beklediğini biliyordu. Kasık ve baldırlarındaki iri kasları kullanarak ayağa kalktı.

Vücudu, bir anda acılar içinde kalmış, her yanı sızlamaya başlamıştı. O acıyla inlerken, kımıldatınca canı acıyan Maddie de istemsiz bir çığlık attı. Will, omzundaki yük nedeniyle elinde olmadan sağa sola sallanıyordu. Kayaların dibine doğru bir adım attı ve acılı anlann başlamasını beklemeye koyuldu. Canı yanmayınca bir adım daha attı. Bu kez üst bacak kaslarına kramp girmişti ve acıyla inleyerek, kendi kendini bir adım daha atmaya zorladı. Bir tane daha.

Istırabını dışa vurmak işe yarıyordu. Kramp girdikçe çığlıklar atarak sarsak adımlarla yürümeye başladı. Birkaç kez tökezleyip düşecek gibi olduysa da bir şekilde ayakta kalmayı başardı. Her üç adımda bir, tiz bir çığlık atıyordu.

Patikadaki dönemeçlerin ikisini de geride bırakmıştı. Başını kaldırıp ne kadar yol aldığına bakması halinde tepeye asla ulaşamayacağını biliyordu. Gözlerini yolunun üstündeki tehlikeli taş ve kayalardan ayırmadan yürümeye devam etti. Bir adım at, üst bacak kaslarına saplanan acıyı dindirmek için bir

çığlık at. Sonra bir adım daha. Kayıp kendini topla. Devam et. Bir adım daha. Bir diğer tökezleme. Devam et. *Devam et!* **Acıyla inlemek yerine, artık yüksek sesle yalnızca o iki kelimeyi dile getiriyordu. Çekici'nin cesaret verici kişnemesini duydu. Tepeye sandığından daha yakın olmalıydı.**

Patikanın tepesi ve tepede biten uzun otlar bir anda görüş alanına girince zirveye ulaştığını anladı. Çekici hemen yanında bitmiş, usulca kişnemeye başlamıştı. Will, destek almak için eyere tutundu ve atını Maddie'yi yere yatırabileceği düz bir noktaya yönlendirdi. Pelerinini çıkarıp yastık yaparak Maddie'nin başının altına yerleştirdikten sonra rüzgârla öteye beriye savrulan kuru dallan toplayarak küçük bir ateş yaktı.

Kaslannın, harcadığı çabayla ağnmasına ve dikkatsizce atacağı her adımın kramplan geri döndürme ihtimali bulunmasına rağmen, artık çok daha rahat hareket ediyordu. İlk yardım çantasını bulup açtı ve içindeki uzun sargı rulosuyla tüm Orman Muhafızlarının yanlarında taşıdıkları özel yara merhemini çıkardı. İçinden iplik geçirdiği iğneyi, yere yaymış olduğu muşamba örtünün üstüne bıraktı. Bir kez başladıktan sonra hızla hareket etmesi gerekecekti. Mızrağın ucunu çıkaracak, yaraya şifalı merhemi sürecek ve yaranın iki ucunu bir araya getirip dikecekti. Sonra sargı bezini üst bacağm etrafına dolayacak ve kanamayı durduracak ama yarayı boğmayacak kadar sıkıca tutturacaktı. Yakın zamanda yaşadıkları, ona kan akışını tamamen durdurması halinde felakete zemin hazırlamış olacağını öğretmişti.

Başlamaya hazır olduğunu hissedince hızla işe koyuldu. Kanla kaplı pantolonu saks bıçağıyla kesti ve yaranın etrafındaki eti açığa çıkardı.

Fırlatma bıçağını ucu, sıcak közlerin arasında kalacak şekilde ateşin kenarına yerleştirmişti. Seneler önce, Malcolm adlı şifacıdan, bu yöntemle yaraya nüfuz ederek mikrop kapmasına neden olabilecek minik organizmalara engel olabileceğini öğrenmişti. Ucunun kıpkırmızı parlamasını bekledikten sonra bıçağı ateşten aldı ve hafifçe soğuması için sağa sola salladı. Sol eliyle Maddie'nin kasıklarını saran eğreti sargıyı gevşetip çözdü. Yaradan bir kez daha kan akmaya başlamıştı. Mızrağın kısa sapını yavaşça yakaladı ve temiz bir şekilde çıkarmayı umut ederek çekmeye başladı. Ne yazık ki uç kısımdaki dikenler yaranın içine takılmıştı. Maddie kıpırdanarak acı dolu bir çığlık attı. Will, dişlerini sıkarak fırlatma bıçağını yaraya soktu ve mızrağın ucuna temas ettirdikten sonra, dikenlerin takıldığı noktayı buluncaya dek sokmaya devam etti. Yarayı dikkatle dikenlerden temizlemeye başladı.

Mızrağı birkaç santim çekebilmişti. Maddie, bir kez daha acı dolu bir çığlık attı. Will durup sol eliyle alnında biriken teri sildikten sonra yeniden işine döndü. Bıçağın yüzeyiyle dikenleri yakalayıp hapsediyor ve yaraya takılmalarına engel oluyordu. Mızrağın ucu usulca yaradan çıktı fakat çıkarken kaçınılmaz bir şekilde etrafına zarar vermişti. Mızrakla birlikte yaradan kıpkırmızı kan fışkırmıştı. Will, mızrağı bir kenara atarak yarayı temiz bir kumaşla temizledi. Merhemi bir pamuk parçasına sürüp yaranın her tarafında dolaştırdı. Yaranın iki ucunu bir araya getirip hazırladığı iğne ve iplikle dikmeye başladı. Maddie iğneyi etine her soktuğunda irkilerek çığlık atıyordu. Will, başını çaresizce iki yana salladı.

"Kusura bakma güzelim. Bunları yapmam gerekiyor," diye mırıldandı.

Son dikişi de attıktan sonra, üst bacağı, hazırladığı sargı beziyle boydan boya sardı. Yaradan hâlâ usulca kan sızıyordu. Sargı bezinin deriye yakın birkaç tabakası, önce kırmızı ardından da pembe bir renk almıştı ama kanama, ciddi anlamda azalmıştı. Dikişlerle sargı, kanı tutuyordu ve merhem yaraya nüfuz ederek şifa verme görevini yerine getirmeye başlamıştı.

Artık iş, Maddie'ye kalmıştı. Yarasının sebep olacağı sarsıntılara dayanabilmesi gerekiyordu.

Zaten zar zor nefes alıyordu. Nabzı küçük bir kuşunki kadar zayıf atıyordu. Will diz çökmüş, başını öne eğerek Maddie'nin elini tutmuştu. Atlar da yanı başlarında bekliyor, iri ve şefkatli gözleriyle Maddie'ye endişeli bakışlar atıyorlardı. Çekici, Will'in endişelerini, Sakar da Maddie'nin acısını yüreğinde hissediyordu.

"Sakın ölme, Maddie. Lütfen ölme. Sakın ha. Seni de kaybedemem. Lütfen ölme."

Istırap içindeki genç kızın başına çökmüş bekleyen Will, bir tür duayı andıran sözleri ardı ardına tekrar ediyordu.

Hayatımı kurtardı benim, **diye düşündü.** *Ölmesine izin verirsem Horace ile Evanlyn 'inyüzlerine nasıl bakarım?* **Kendi kendine bunları tekrar ettikten sonra yalvarmaya devam ediyordu.**

"Sakın ölme, Maddie. Sakın ölme, Maddie. Sakın ölme."

Maddie için yapabileceği başka bir şey olmadığının farkındaydı. Duayı andıran kelimeleri tekrar tekrar dile getirip beklemekten başka çaresi yoktu. Maddie'nin solgun -aşın derecede solgun olduğunu düşünüyordu- yüzüne bir bakış attı. Bitkinliğinin de etkisiyle, Alyss'in cansız yüzünü görür gibi olmuştu.

Birden kendine geldi. Maddie, yeniden kendisine dönüşmüştü. Will, kızın, ellerinin arasından kayıp gittiğini hissediyordu. Yüreğinde devasa bir keder çukuru açılmıştı. Hayatının aşkını kaybetmiş olmanın acısını dindiren, onu yeniden hayata döndüren çırağını kaybetme fikrine dayanamıyordu.

"Sakın ölme, Maddie. Sakın ölme, Maddie. Sakın ölme, Maddie."

Kelimeler bir araya gelip üst üste biniyor ve bir noktadan sonra anlamsız bir karmaşaya dönüşüyordu. Maddie, bembeyaz yüzüyle önünde yatmaya devam ediyordu. Will, daha önce bir düzine farklı savaş alanında çok sayıda ölüme şahit olmuştu ve bir başka ölüm vakasıyla karşı karşıya olduğunu anlamıştı.

Denizin ötesinde şafak sökmeye başlamıştı. Will, kuşların hareketlenip şakımaya başladıklarını, alçak çalılarla uzun otların arasında uçuştuklarını, dikkatsiz böcekleri avlarken ağaç dallarıyla yapraklara sürtünmelerinden çıkan hışırtıları duyabiliyordu. Tıpkı bir önceki gün gibi, sıradan bir günün doğuşuna tanıklık ediyordu. Ama Will, o günü her zaman farklı bir şekilde, Maddie'yi kaybettiği gün olarak anacaktı.

"Kamım acıktı. Kahvaltıda ne var?" dedi Maddie birden.

Will'inbaşı, bir anda aşağı indi ve çırağına baktı. Maddie'nin gözleri açılmıştı ve gülümsüyordu. Zayıf bir tebessümdü belki ama gülümsüyordu işte. Aynı anda umut, rahatlama ve mutluluk İlişleriyle dolan kalbinin yerinden oynadığını hissetti.

Duygusuz bir sesle "Kahvaltıda ne mi var?" diye tekrar etti. "Bana çektirdiğin bunca eziyetten sonra tek söyleyeceğin bu mu?"

Maddie, omuz silkti. Vücudunu oynatınca canı yandığı için yüzünü ekşitti.

“Ne diyebilirim ki? Babamın kızıyım.”

Will, gülmeye başladı. Kahkahaları bir noktadan sonra gözyaşlarına dönüşmüş, istemsiz hıçkırıklara boğulmuştu. Tüm vücudu sarsılıyor, gözlerinden oluk oluk yaşlar akıyordu. Alyss için dökemediği gözyaşlarını döktüğünün farkındaydı. Alyss için. Maddie için. Kendisi için.

Çoğu kendisi için.

Güneş, arkasından doğarken Will, Maddie’nin tepesinde ağlamaya devam ediyordu. Maddie, nihayet uzanıp beceriksiz bir hareketle Wilkin başını okşadı.

“Geçti, Will. Hepsi geçti.”

Tim Stoker onları bulduğunda gün tamamen ağarmıştı. Oğlan mağaradan ayrılarak onları aramaya gelmişti. Maddie’nin kumsala varmadan önce avladığı haydutların cesetlerine rastlamış ve bir tanesinin düşürdüğü mızrağı kuşanarak yoluna devam etmişti.

Eline fazlasıyla büyük gelen silahıyla önlerinde dikiliyordu.

“Will Treaty,” dedi, “Orman Muhafızı Maddie’nin durumu iyi mi?” Tim, bir ikilem yaşıyordu. Maddie’nin durumu iyiyse, sakallı Orman Muhafızı’nm başını neden kızın kucağına koyarak ağladığını anlamamıştı.

Will, Tim’in endişeli, genç yüzüne bakarak gülümsedi. Uzun, çok uzun bir süredir gülümsemediğini fark etmişti.

“Evet, durumu iyi. Sen de kimsin?”

“Tim ben. Bizi eve götürebilecek misiniz artık?”

SONSÖZ

AA > (

Altı ay sonra

Gilan, parşömeni katlayıp deri dosyanın içine geri koydu. Bakışlannı kaldmp etrafında toplanmış bekleyen heves-li yüzlerin, grili yeşilli pelerin deryasının üstünde gezdirdi. O yılki Orman Muhafızı Toplantısı'nın sonuna gelinmiş, sıra artık ziyafete, hikâyeleri paylaşmaya ve şarkılarla faaliyeti sonlandırmaya gelmişti.

"Bu senenin atamaları ve terfileri bu kadar," dedi. Beklenti dolu mırıltılar duyulmaya başlanmıştı.

"Fakat ziyafete oturmadan önce..." -ağaçların altına kurul-muş, üstü yiyecek ve içeceklerle donatılmış uzun masayı işaret etti- "gündemimizde bir madde daha yer alıyor."

Gruptan, az önceki kadar beklenti dolu olmayan, *daha ne var ki?* **anlamına gelen bir uğultu daha yükselmişti. Gilan, af dilercesine ellerini kaldırdı.**

"Sadece birkaç dakikanızı alacak," dedi, "onu da halledince işkembelerinizi tıka basa doldurma yarışına başlayabilirsiniz."

Orman Muhafızı saflarından sözlerini onaylayan, keyifli mırıltılar yükseldi. Gilan'ın, 'Kısa keseceğim' dedikten sonra bir saat daha konuşmaya devam eden tiplerden olmadığını biliyorlardı.

"Bugün aramızda bulunan şeref konuklarımızla ilgili bir mesele," diye ekledi Gilan. Başını, grubun ön tarafında oturan Cassandra ile Horace'a çevirmişti.

Bu sözleriyle Orman Muhafızlarının ilgisini çekmeyi başarmıştı. Sabahın erken saatlerinde Toplanma Alanı'na ulaşan Prenses ile Kraliyet Şampiyonu'nun orada ne aradığını hepsi merak ediyordu. Orman Muhafızı toplantılarına -kraliyet ailesi üyeleri bile olsalar - nadiren dışarıdan katılım olurdu. Tüm başlar, Cassandra ile Horace'a dönmüştü. Prenses kibarca etrafına gülümsüyordu. Horace ise kızarmış ve başını önüne eğmişti. Halk içinde görünmeye hâlâ alışamamıştı.

"Bildiğiniz üzere," diye devam etti Gilan, "birliğimize yeni katılan arkadaşlara, on iki aylık eğitimleri tamamlanıncaya dek nezaketen çırak unvanını veriyoruz. Eğitimleri sona erince bronz meşe yapraklarını ve resmi çıraklık unvanlarını kazanmış oluyorlar."

Herkes başım salladı. Çok iyi bildikleri bir gerçekti bu.

"Fakat bugün, aramızda, yalnızca dokuz aylık eğitiminin ardından bronz meşe yaprağını ve çıraklık unvanını hak etmiş bir arkadaşımız bulunuyor. Kendisi aynı zamanda saflarımıza katılan ilk kız olmanın yanı sıra, Birliğimizde kızlara da yer olduğunu ve kızların da Orman Muhafızı sorumluluklarının altından kalkabileceklerini ispatlamış bulunuyor."

Gilan, bu sözleriyle herkesin ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Oradakilerin çoğu Birliğe bir kızın alındığını duymuştu ama ustası olarak kimin atandığını bilmiyorlardı. Gilan ile Halt, başarısız olunması ihtimaline karşın, Maddie'nin kimliğini gizli tutmayı tercih etmişlerdi.

İlk kız Orman Muhafızı'm görebilmek için arka taraftakilerden ayağa kalkanlar olmuştu. Maddie, pelerininin kapüşonunu başına çekmiş, diğer çırakların arasına gizlenmişti.

"Bu arkadaşımız, son dokuz ay boyunca ustasının -çok zor beğenen bir ustası olduğunu da eklemeliyim- kendisini tabi tuttuğu tüm sınavlardan başarıyla geçmiş ve Birliğimizde yeni bir silahın kullanılmaya başlamasına ön ayak olmuştur. Törenin resmi kısmı tamamlandıktan sonra, yeni silahımızı sizlere tanıtmasını isterim doğrusu."

"Ne zaman tamamlanacaksa artık," diye seslendi kalabalıktan biri. Herkes güldü.

Gilan, başını anlayışla sallayarak bağıran meslektaşına döndü. "Fazla bir şey kalmadı. Ama artık konumuza dönelim. Çırağımız eğitiminde başarı göstermekle kalmadı, sahada da cesaretini ve değerini bizlere ispat etti. Altı ay önce, Will Treaty -ismine aşinasınızdır diye düşünüyorum- ile doğu kıyısında köle ticareti yapan bir çeteyi çökertmek ve kaçırdıkları on çocuğu kurtarmak üzere bir göreve çıktılar."

Artık tüm başlar, Birlik saflarına katılan yeni Orman Muhafızı'm bulmak üzere çırakların oturduğu kısma dönmüştü.

"Çırağımız," diye devam etti Gilan, "bu süreçte daha önce çok az kişinin başardığı bir şey yaptı ve Will'in hayatını kurtardı." Üçüncü sırada oturan, saçları bembeyaz olmuş eski us-

tasına döndü. "Halt, Will'in hayatını kurtaran kişilerden biridir elbette. Listeye kızımızın anne ve babası da dâhil.

Gilan, konuşmayı anlamlı bir noktada kesmişti. Dikkatleri ne zaman ve nasıl üstüne çekeceğini iyi biliyordu. "Prenses Cassandra ile Meşe Yaprağı Şövalyesi, Gündoğumu Savaşçısı, Kraliyet Şampiyonu Sir Horace'dan söz ediyorum."

Cassandra ile Horace'in aralarında bulunma sebebini kavrayan tüm Orman Muhafızları, bu kadar kısa sürede, bu kadar çok şey başaran genç kızı görmek üzere ayağa kalkmıştı. Arkalardan birileri el çırpmaya başladı ve alkışlar tüm saflara yayıldı. Bazıları hem alkışlıyor hem de Gilan'a sesleniyordu.

"Hadi görelim artık çırağımızı!"

"Nerede o?"

Gilan, gülümseyerek Maddie'ye işaret etti. Maddie, ayağa kalktı ve pelerininin kapüşonunu geriye atarak Gilan'ın bulunduğu sahneye doğru yürümeye başladı. Gilan, genç kızın hâlâ hafifçe topalladığını fark etmişti. Muhtemelen hayatı boyunca da topallayacaktı.

Maddie, başını çevirip Birlik üyelerine dönünce alkışların yerini ıslık ve tezahüratlar almıştı. Kendisine bakan yüzlerin arasında tanıdık olanları hemen ayırt edebiliyordu. Will, parmaklarını ağzına götürmüş, ardı ardına ıslık çalmakla meşguldü. Bir yandan da sırıtıyordu. Halt, ayağa kalkmış usulca başını sallıyor ve gülümsüyordu. Bu kadarı bile Halt'un sevinçten çılgına döndüğünün bir göstergesiydi. Halt'un Birlik içindeki imtiyazlı konumu sayesinde Leydi Pauline'in de toplantıya katılmasına izin verilmişti. Maddie, kıdemli Haberci'nin de kendisini ıslık çalarak selamladığını şaşkınlıkla fark etti.

Utangaç bir tavırla, gururları yüzlerinden okunan annesiyle babasına el salladı. Annesinin birden ayağa fırlayıp yumruğunu havaya kaldırarak çığlıklara eşlik edişini de büyük bir şaşkınlıkla karşılamak zorunda kalacaktı.

Horace, hayretler içinde karısını izliyordu. Durumu fark eden prenses, sırıtarak daha çok bağırmaya başlamıştı.

Usulca "Tebrikler, Maddie. Bir ilk olmak nasıl bir his?" diye fısıldadı Gilan kızın kulağına.

Maddie, boynundan bir zincir geçirildiğini hissetti. Uzanıp bronz meşe yaprağını yakaladı ve görebilmek için yukarı kaldırdı. Gözleri, gururla yaşarmıştı.

"Evet, artık yemeğe geçebiliriz!" diye bağırdı Gilan. Tezahüratlar tavan yapmıştı.

***m*>---------- s*-**

Yemekler yenmiş, kahkahalar atılmış, Birliğin hayatını kaybeden üyelerine -aralarında Liam da vardı- kadehler kaldırılmıştı. Şarkılar söylenmiş, her toplantının sonunda hep bir ağızdan söylenen *Ağaçların Arasındaki Kulübe* adlı geleneksel Orman Muhafızı şarkısıyla o fasıl da tamamlanmıştı. Maddie de şarkıya katılanların arasındaydı. Dokuz aydır Will ile paylaştığı küçük kulübeyi düşününce şarkının Orman Muhafızı hayatına ne kadar uygun kaçtığını anlıyordu.

Şimdi, kendisini en yakınlarından -Cassandra ile Horace, Halt ile Pauline, Gilan ve tabii ki Will'den- oluşan bir grubun içinde bulmuştu. Tekrar tekrar uzanıp boynunu süsleyen minik bronz meşe yaprağını tutuyordu. Gilan ve Will, Maddie'nin

ne hissettiğini çok iyi biliyorlardı. Bronz ve gümüş meşe yapraklarını aldıklarında onların yürekleri de benzer bir hayret ve mutluluk hissiyle dolmuştu.

Horace, kızına sıkıca sarılarak "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Hem de çok."

Sesi çatlamaya başlamıştı ve Maddie'yi bırakınca, gözlerindeki yaşları sildiği görülmesin diye arkasını dönmek zorunda kaldı. Maddie, babasının omzunu okşadı.

Sıra Cassandra' daydı. Sarılma faslı bittikten sonra, Cassandra cebinden sarılı bir parşömen çıkardı. "Bu senin için," dedi ve kâğıdı Maddie'ye uzattı.

Çiçeği burnunda Orman Muhafızı çırağı, parşömeni meraklı bakışlarla süzüyordu. Kâğıdın çok resmi bir görüntüsü vardı.

"Nedir bu?"

Cassandra'nın yüzünde güller açıyordu. "Haklarını geri verdiğimize dair bir belge. Artık yeniden, resmen Araluen Kraliyet Prensesi oldun. Bunu hak ettin," dedi.

Maddie, tereddüt ediyordu. Will'e alelacele bir bakış attı. Will, başını çevirmeyi tercih etmişti. Bu, Maddie'nin vereceği bir karardı ve çırağını etki altında bırakmak istemiyordu.

"Haa, çok güzel, çok sevindim. Gerçekten de çok sevindim... fakat... bir süre beklememiz mümkün mü?" dedi Maddie.

Cassandra'nm şaşkınlığı, yüzünden okunuyordu. "Beklemek mi? Ne için? Bu işi yapabileceğini kanıtladın. Artık devam etmen gerekmiyor. Eve dönme vaktin geldi."

"Ama... ben Orman Muhafızlığı eğitimimi tamamlamayı tercih ederim," deyiverdi Maddie.

Halt ve Gilan, güldükleri anlaşılmasın diye arkalarını dönmüşlerdi.

Suçlayan bakışlarını Will'e çeviren Cassandra, "Bunlar hep senin suçun!" diye bağırdı. "Tahmin etmeliydim!" Yeniden Maddie'ye döndü. "Ama bu, dört sene daha ayrı kalacağımız anlamına geliyor!" dedi. Sesi, hayret ve kederle yükselmişti.

Maddie, başıyla onayladı. Endişeden dudaklarını çiğniyordu. "Göz açıp kapayıncaya kadar biteceğinden eminim," dedi. "Hem sizi sık sık ziyarete gelirim."

Cassandra'nm başına, nadiren yaşadığı bir şey gelmiş, ağzı konuşamadan açık kalmıştı. Bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi. Birden, yıllar önce yaşanmış bir sahne aklına gelmişti. Gencecik bir kızken, yanındaki Horace ile birlikte Araluen Şatosu'nun teraslarından birine çıkmış, atlarının sırtında şatodan ayrılan Will ile Halt'u izliyordu. Will, Orman Muhafızlığını Araluen saray hayatına tercih etmişti. Prenses, aynı sahneye ikinci kez şahit oluyordu.

Sonunda "Bunları daha önce de yaşadım," diyebildi.

Horace, başıyla onayladı. Karısının neden söz ettiğini anlamıştı. "Sana o zaman da Orman Muhafızlarının bizden farklı olduklarım söylemiştim. O zaman da haklıydım, şimdi de haklıyım."

Cassandra, cevap verecek olduysa da vazgeçerek susmayı tercih etti. Güçlü karakteri ve sağduyusuyla hayatı boyunca kendisine defalarca destek çıkmış olan eşi Horace'a danışma ihtiyacı duymuştu.

"Peki şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu.

Horace, önce ona ardından da Maddie'ye dönerek gülümsedi.

"Tamam de."

Gölgelerin Efendisi serisinin yazarı John Flanagan, seriyi aslında 10. kitapta bitirmeyi düşünürken, okurlarından gelen çok sayıda soru ve mektup karşısında bir kitap daha yazması gerektiğine karar verdi. "Kayıp Öyküler" adlı on birinci kitap, önceki kitaplarda kısaca değinilmiş ya da sözü hiç geçmemiş maceralar üzerine yazılmış öykülerden oluşuyor.

Halt'un Will'i yarana çırak olarak almasının asıl nedeni neydi?

Halt sürgündeyken onun görevini geçici olarak devralan Gilan, Halt'un önceden peşine düşmüş olduğu soğukkanlı katili takip ederken neler yaşadı?

Will'in Orman Muhafızı atı Çekici'ye ve köpeği Esmer'e ne oldu?

Bunlar gibi birçok sorunun yanıtını "Kayıp Öyküler"de bulacaksınız...

Horace kayıptır. Askeri bir görev için Nihon-Ja İmparatoru'nun sarayına gönderilmesinin üzerinden aylar geçmiş ancak hâlâ geri dönmemiştir.

Horace'ı çok merak eden Evanlyn, Will ve Alyss'in yardımıyla ona ne olduğunu araştırmaya gider.

Nihon-Ja İmparatoru, Senj ilerin isyanıyla karşı karşıya kalmıştır. Horace da imparatora destek olmak için yanında savaşmaya karar vermiştir. O ve Will, tarla ve orman işçilerini Senjilere karşı savaşmaları için eğitirler.

Bu arada, pek anlaşamayan Alyss ve Evanlyn de dağlarda yaşayan gizemli bir topluluktan yardım istemeyi denerler.

ZEHİRLİ OK

Halt, Horace ve Will, Dışarlıklıları ve liderleri olan sözde elçi Tennyson'ı Picta'ya kadar takip ederler.

Onları Araluen sınırından geçmeden önce durdurmaya kararlıdırlar. Will, Tennyson'm Cenevizalı suikastçılarından birini Clonmel'de ortadan kaldırmıştır ancak ikisi hâlâ hayattadır.

Will ve Halt'un olağanüstü okçuluk yetenekleri, suikastçıları yenmelerini sağlayabilecek mi?

Yoksa bu, Will'in eski ustasının son savaşı mı olacak?

Dışarlıklılar, ortalığı kasıp kavurmaya başladılar. Onları durduracak biri var mı?

Will, yıllık Orman Muhafızları Birliği Toplantısı'ndadır, ancak Halt batıda meydana gelen gizemli olayları araştırmaktadır. Nihayet işini bitirip onlara katılır, fakat hiç iyi haberler getirmemiştir. Hibemiya'da kızılca kıyamet kopmaktadır.

Kendilerine 'Dışarlıklılar' diyen sahte bir tarikat, ortalığı yakıp yıkmaktadır ve altı Hibemiya krallığının beşini ele geçirmişlerdir. Şimdi de altıncı krallık Clonmel tehlikededir. Bunun üzerine Halt, Will ve Horace işleri yoluna koymak için kollan sıvarlar.

Halt'un geçmişindeki sır, bu görevlerinde onlara yardımcı olabilecek midir?

Skandiya Yüce Kontu Erak, adamlarıyla Sakin Deniz'in güneyindeki Arridi ülkesine yaptıkları bir baskın sırasında esir alınır. Arridiler, Erak'ı ancak fidye karşılığı serbest bırakacaklarını söylerler. Yüce Kont'un kurtulması, seksen bin gümüşlük bu fidyeye bağlıdır.

Svengal, Halt ve Will'den Erak'ı kurtarmak için yardım ister. Usta ve çırağı, Erak'ı özgürlüğüne kavuşturacak fidyeyi Svengal'le götürmeyi kabul ederler.

Kraliyet ailesini temsilen Prenses Cassandra, prensesin güvenliğini sağlamak amacıyla Horace ve Gilan da gruba dahil olurlar.

Şiddetli kum fırtınaları, savaşçı kabileler ve her adımda karşılaştıkları tehlikeler varken, Erak'a ulaşabilecekler mi?

Skandiyalılar ile Araluenlilerin yaptığı antlaşmanın üzerinden beş yıl geçmiştir. Çıraklık günlerini geride bırakan Will, artık tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı olmuştur.

Will'in sorumlu olduğu eyalet çok sakin bir yer gibi görünmekle birlikte, bir süre sonra tuhaf olaylar baş gösterir. Kuzeydeki başka bir eyalette, Lord Syron aniden gizemli bir hastalığa yakalanır. Will, buna neden olduğu öne sürülen büyücülükle ilgili iddiaları araştırırken, eski arkadaşı Alyss ile yeni ve tehlikeli bir maceraya atılır.

Alyss rehin alınınca, Will, arkadaşıyla görevi arasında zor bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

093122i t? www.beyazbalina.com.tr
Si* www.istanbt38k.com.tr